

சங்க இலக்கியத்தில் இனவரைவியல் கூறுகள்

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்
முனைவர் (Ph.D.) பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ரா.சரஸ்வதி, எம்.ஏ., எம்.ஃபில், நெட்.,

(பதிவு எண்: 043333/Ph.D.K8/Tamil/Full Time/Extn.1/January 2016/Dt:13.11.2020)

நெறியாளர்

முனைவர் ப.வள்ளமதி, எம்.ஏ., நெட்., எம்.ஃபில், பிஎச்.டி.,
உதவிப் பேராசிரியர்

தமிழாய்வுத் துறை

அரசு கலைக் கல்லூரி

திருச்சிராப்பள்ளி – 620 022

டிசம்பர் – 2020

முனைவர் ப.வள்ளம்மதி, எம்.ஏ., நெட்., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி.,
உதவிப் பேராசிரியர் – ஆய்வு நெறியாளர்,
தமிழாய்வுத் துறை,
அரசு கலைக் கல்லூரி,
திருச்சிராப்பள்ளி-620 022.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

சங்க இலக்கியத்தில் இனவரைவியல் கூறுகள் என்னும் தலைப்பில் அமைந்த ஆய்வேடு, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் பட்டத்திற்காக ஆய்வாளர் ரா.சரஸ்வதி (பதிவு எண்: 043333/Ph.D.K8/Tamil/Full Time/Extn.1/January 2016/Dt:13.11.2020) அவர்கள், திருச்சிராப்பள்ளி, அரசு கலைக் கல்லூரி, தமிழாய்வுத் துறையில் என் மேற்பார்வையில் உருவாக்கியது என்றும், அவரது சொந்த முயற்சியால் எழுதப்பெற்றது என்றும், இதற்குமுன் வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கும் இவ்ஆய்வேடு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

இடம் : திருச்சிராப்பள்ளி,
நாள் :

துறைத்தலைவர் கையொப்பம்

நெறியாளர் கையொப்பம்

முதல்வர் கையொப்பம்

முனைவர் ப.வள்ளம்மதி, எம்.ஏ., நெட்., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி.,
உதவிப் பேராசிரியர் – ஆய்வு நெறியாளர்,
தமிழாய்வுத் துறை,
அரசு கலைக் கல்லூரி,
திருச்சிராப்பள்ளி-620 022.

**கருத்துக் களவின்மைச் சான்றிதழ்
(Plagiarism-Free Certificate)**

என் மேற்பார்வையில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொண்ட ரா.சரஸ்வதி (பதிவு எண்:
043333/Ph.D.K8/Tamil/Full Time/Extn.1/January 2016/Dt:13.11.2020) அவர்கள் தம்
ஆய்வேட்டில் சான்றுகளுக்கு மட்டுமே அறிஞர்கள், வல்லுநர்கள் போன்றோர் கருத்துக்களைப்
பயன்படுத்தியுள்ளார். அச்சான்றுகள் மிக இன்றியமையா இடங்களில் மட்டும்
மேற்கோள்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பல்கலைக்கழக விதிமுறை 10.3இன்படி Urkund
(Analysis Result) மென்பொருள் சோதனைக்குட்படுத்தப்பட்டுப் பெறப்பட்ட அறிக்கை
D640253164 இவ்ஆய்வேட்டின் இறுதியில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது என்று சான்றளிக்கிறேன்.

இடம் : திருச்சிராப்பள்ளி,

நாள் :

நெறியாளர் கையொப்பம்

ரா.சரஸ்வதி, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., நெட்.,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழாய்வுத் துறை,
அரசு கலைக் கல்லூரி,
திருச்சிராப்பள்ளி-620 022.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

சங்க இலக்கியத்தில் இனவரைவியல் கூறுகள் என்னும் தலைப்பில் பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்ட இவ்ஆய்வேடு என்னுடைய சொந்த முயற்சியினால் உருவாக்கப்பெற்றது என்றும் இதற்கு முன் வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்படவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம் : திருச்சிராப்பள்ளி,
நாள் :

ஆய்வாளர் கையொப்பம்

நெறியாளர் கையொப்பம்

நன்றியுரை

அனைத்துச் சூழல்களிலும் என்னைக் காத்து, ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்திடும் இறைவனுக்கு நன்றி.

என் போன்றோர் முனைவர்பட்ட ஆய்வு செய்வதற்கு வாய்ப்பு நல்கிய பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு என் முதற்கண் நன்றி உரியது.

சங்க இலக்கியத்தில் இனவரைவியல் கூறுகள் எனும் தலைப்பில் ஆய்வு மேற்கொள்வதற்கு அனுமதி வழங்கிய, திருச்சிராப்பள்ளி 22, அரசு கலைக்கல்லூரி, முதல்வர் முனைவர் எஸ்.எஸ்.ரோஸ்மேரி, M.Com., M.Phil., D.T.T., M.B.A., Ph.D., அம்மாவிற்கும், முன்னாள் முதல்வர் முனைவர் அ.மேகலா, M.Com., M.Phil., M.B.A., Ph.D., அம்மாவிற்கும் மனமார்ந்த நன்றியைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

மேற்கண்ட தலைப்பில் ஆய்வினை மேற்கொள்ள இசைவு அளித்து, மனம் தளர்வடையும் பொழுதெல்லாம் ஊக்கமளித்து என்னை நெறிப்படுத்திய ஆய்வு நெறியாளர் உதவிப் பேராசிரியர், முனைவர் ப.வள்ளமதி, M.A., NET., M.Phil., Ph.D., அம்மாவிற்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியை உவந்தளிக்கின்றேன்.

மாணவர்களின்பால் அன்பும், ஆய்வு மாணவர்களுக்கு ஆராய்ச்சி அறிவுரைகளையும் வழங்கி, வழிநடத்திடும் துறைத்தலைவர் முனைவர் மா.செங்குட்டுவன் ஐயாவிற்கும், முன்னாள் துறைத்தலைவர் முனைவர் சி.பானுமதி அம்மாவிற்கும் உளமாற நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

முனைவர்பட்ட வல்லுநர் குழு உறுப்பினராகவும் வழிகாட்டிகளாகவும் அமைந்து, ஆய்வுப் போக்கினைச் செம்மைப்படுத்தி ஆய்வுச்சுருக்க வாய்மொழித் தேர்வில் தக்க நெறிமுறைகளை வழங்கிப் பரிந்துரை செய்த திருச்சி, பெரியார் ஈ.வெ.ரா. கல்லூரி, உதவிப் பேராசிரியர் முனைவர் ப.பெண்ணரசி அம்மா மற்றும் தஞ்சை, குந்தவை நாச்சியார் அரசினர் மகளிர் கலைக் கல்லூரியின் உதவிப் பேராசிரியர் முனைவர் சா.பெரியநாயகி அம்மாவிற்கும் என் பணிவான நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

மாணவர்களுக்கு நாளும் நல்ல வாயுறைகளையும், செவியறிவுறுத்தல்களையும் நல்கி, ஆய்விற்கான அனைத்து உதவிகளையும் செய்து என்னை நல்வழிப்படுத்திய முனைவர் வை.இராமன் ஐயாவிற்கும், முனைவர் தி.ஆறுமுகம் ஐயாவிற்கும் என்றென்றும் நன்றி உடையேன்.

ஆய்விற்குரிய கருத்தாக்கங்களை வழங்கி வழிப்படுத்திய முனைவர் கி.மைதிலி அம்மா, முனைவர் ஆ.ஜாய்ஸ் அம்மா மற்றும் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் உளமாற நன்றியை உவந்தளிக்கின்றேன்.

ஆய்விற்குத் தேவையான நூல்களை வழங்கி, உதவிபுரிந்த தமிழாய்வுத் துறை நூலகத்திற்கும், கல்லூரி நூலகத்திற்கும், பல்கலைக்கழக நூலகத்திற்கும், திருச்சி மற்றும் கரூர் மாவட்ட மைய நூலகத்திற்கும் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். ஆராய்ச்சிக்கும் ஆய்வேடு செம்மையுற அமைவதற்கும் பேருதவி புரிந்த பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவிற்கு (UGC-RGNF) என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

என் எல்லா நல்ல முயற்சிகளுக்கும் ஊக்கத்தையும் உறுதியையும் அளித்து, என் நலனைத் தம் நலமாகக் கருதும் என் தந்தை செ.ராஜு, தாய் ரா.ஜானகி மற்றும் கணவர் சு.வினோத் அவர்களுக்கும் பேரன்புடன் நன்றியை உவந்தளிக்கிறேன்.

ஆய்விற்குரிய தகவல்களை வழங்கி உதவிபுரிந்த தோழர் ஞா.செந்தில், ரா.ஜெயபுரீ மற்றும் இந்த ஆய்வேட்டினைச் சிறந்த முறையில், உரிய நேரத்தில் கணிப்பொறியில் வடிவமைத்து, செம்மைப்படுத்திக் கொடுத்த தஞ்சாவூர், நாகு கம்ப்யூட்டர்ஸ் நிறுவனத்தார்க்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ரா.சரஸ்வதி

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.	- அகத்திணையியல்
உ.ஆ.	- உரையாசிரியர்
குறள்.	- திருக்குறள்
கு.வி.ஆ.	- குறிப்பு விளக்க ஆசிரியர்
குறுந்.	- குறுந்தொகை
சிறுபாண்.	- சிறுபாணாற்றுப்படை
சூ.	- சூத்திரம்
தொல்.	- தொல்காப்பியம்
நற்.	- நற்றிணை
நூ.	- நூற்பா
ப.	- பக்கம்
பக்.	- பக்கங்கள்
பட்டினப்.	- பட்டினப்பாலை
பா.	- பாடல்
பெரும்பாண்.	- பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருநர்.	- பொருநராற்றுப்படை
பொருள்.	- பொருளதிகாரம்
மலைபடு.	- மலைபடுகடாம்
ம.ப.	- மறுபதிப்பு
மு.ப.	- முதற்பதிப்பு
வி.ஆ.	- விளக்க ஆசிரியர்
வி.உ.	- விரிவுரையாளர்
மேலது.	- மேலே குறிப்பிட்ட நூல்
p.	- page
F.Ed.	- First Edition

பொருளடக்கம்

இயல்	பக்கம்
முன்னுரை	1
ஒன்று இனக்குழுக்களின் நிலமும் வாழ்விடமும்	10
இரண்டு இனக்குழுக்களின் உணவும் உற்பத்தியும்	59
மூன்று இனக்குழுக்களின் குடும்ப அமைப்பும் உறவுமுறைகளும்	112
நான்கு இனக்குழுக்களின் தொழிலும் பொருளாதாரமும்	146
ஐந்து இனக்குழு மக்களின் பண்பாடுகள்	199
முடிவுரை	263
துணைநூற் பட்டியல்	268
பின்னிணைப்புகள்	i

முன்னுரை

காலங்காலமாகத் தோன்றிய இலக்கியங்களின் முன்னோடியாகத் திகழ்வது சங்க இலக்கியங்களாகும். சங்கம் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்ட இலக்கியச் செல்வங்கள், நிலைத்தத் தன்மை பெறுவதற்கு, காலத்திற்குத்தக்க ஆய்விற்கு உட்படுத்தப்படுதல் வேண்டும். சங்க இலக்கியங்களை 473 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். அவர்கள் இயற்றியப் பாடல்கள் 2381 ஆகும். இப்புள்ளி விவரங்களில் இன்றளவும், எவ்வித மாற்றுக் கருத்துகள் தென்படவில்லை. இப்பாடல்களின்வழி, வெளிப்படும் சங்க கால மக்களின் சமூகப் பண்பாடுகள், பழக்கவழக்கங்கள், மற்றும் அகப் புற வாழ்வியல்களிலும் எவ்வித மாற்றமும் இல்லை. இத்தகையப் பின்புலத்தை உள்ளது உள்ளபடி எடுத்துரைப்பதைவிட, புதிய அணுகுமுறையில், புதிய கண்ணோட்டத்தில் எடுத்துரைப்பதன் மூலம், இலக்கியங்களின் செம்மாந்த பண்புகள் வெளிப்படுகின்றன.

பாட்டும் தொகையும் எனத் தொகுக்கப் பெற்ற சங்க இலக்கியங்கள், வரலாறு மற்றும் அறிவியலுக்கு இணையாகத் தமிழர்ப் பண்பாட்டையும், சமூகத்தையும் வெளிப்படுத்தும் அடையாளங்களாகின்றன. இத்தகையப் பார்வைகளால் சங்க இலக்கியத்தைப் புதிய கோணத்தில் ஆராய்வது எளிதாகிறது. ஆராய்ச்சியாளரின் பார்வைக்குத்தக்க விரிந்து கொடுக்கும் விருட்சமாகச் சங்க இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. அவ்வவ்காலங்களில் தோன்றிய இலக்கியத்தின் வழியாக அந்தந்தக் காலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் உயிர்ப்புடன் பதிவு செய்யப்படுகின்றனர். உயிருள்ள மனிதனைப் போல இலக்கியங்களுக்கும், தாகம் உண்டு. இலக்கியத்தின் தாகத்தைத் தீர்த்தவைகளாக ஒப்பிலக்கியம், மொழிப்பெயர்ப்பு இலக்கியம், மானிடவியல், திறனாய்வியல், சமூகவியல் அணுகுமுறைகளைக் கொண்ட பல ஆய்வுகள் முதன்மைப் பெறுகின்றன. எனினும் இலக்கியத்தின் நெடிய வாழ்விற்கு புதிய அணுகுமுறைகள் அவசியமாகின்றன. இவற்றின் அடிப்படையில் புதிய முயற்சியாக இனவரைவியல் அமைகின்றது.

இக்காலத்தில் வளர்ந்து வரும் ஆய்வுகளில் ஒன்றாக இனவரைவியல் காணப்படுகிறது. இனவரைவியல் (*இலக்கிய மானிடவியல்*, ப.7), இனக்குழுவியல் (*பண்பாட்டு மானிடவியல்*, ப.117) என்று அழைக்கப்படும்

சொல்லானது ‘Ethnography’ என்ற ஆங்கிலச் சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டுள்ளது. இச்சொல் ‘Ethnos’ மற்றும் ‘graphein’ என்ற கிரேக்கச் சொற்களின் மூலங்களிலிருந்து பெறப்பட்டதாகும். ‘Ethnos’ என்பதற்கு இனம் (race), இனக்குழு ‘ethnic group’ என்றும், ‘graphein’ என்பதற்கு எழுதுதல் அல்லது வரைதல் (to write) என்றும் பொருள்படுவதாகப் பக்தவத்சல பாரதி தம் **பண்பாட்டு மானிடவியலில்** குறிப்பிடுகிறார் (ப.117).

இதற்குக் **கலைச்சொல் விளக்க அகராதி** இனக்குழுவியல் என்பது சமுதாயப் பண்பாட்டு மானிடவியலுக்கு அடித்தளமாக விளங்குகிறது. ஒரு தனிப்பட்டச் சமூகத்தின் பண்பாட்டை முழுமையாகப் புரிந்து கொண்டு அதை முறையாகத் தொகுத்து வழங்குதலாகும். இவ்வாய்விற்குப் பங்கேற்று உற்று நோக்குதல், நேர்காணல், மக்களிடம் நல்லுறவை வளர்த்தல் போன்ற களப்பணி உத்திகளைக் கையாளுவர். இவ்வாறு தொகுக்கப்படும் செய்திகள் ஒரு தனிப்பட்டச் சமூகத்தைப் பற்றியதாக இருப்பதால் இனக்குழுவியல் நூல்கள் அனைத்தும் ‘தனி வரைவு’ நூல்கள் எனப்படுகின்றன. இதில் பிற பண்பாடுகளோடு ஒப்பிட்டு எழுதும் முறை தவிர்க்கப்படும் என்று விளக்கமளிக்கிறது (ப.77).

வாழ்வியற் களஞ்சியம் (தொகுதி 4, ப.561), இனக்குழுவியல் என்பது ஓர் இனக்குழு அல்லது ஒரு சமூகத்தைப் பற்றிய விரிவான முழுவதுமான அறிவினை எடுத்தியம்புகிறது. பழங்குடிச் சமூகம், கிராமச் சமூகம் முதலிய சிறுசிறு சமூகங்களின் இடவியல்பு விளக்கம், மக்களின் உருவத் தோற்றம், வாழிட அமைப்பு, வாழ்க்கை முறை, பேசும் மொழி, சமூக அமைப்பு, பொருளாதாரம், சமயம், சட்ட முறைகள், தொழில்நுட்பம் கலை மற்றும் பண்பாட்டின் அனைத்துக் கூறுகளையும் தனித்தனியாக ஆராய்ந்து அப்பண்புகளை முறைப்படுத்தி இனக்குழுவியல் விளக்கும். ஒவ்வொரு சமூகத்தின் அக, புறப் பண்பாடுகளை அறிவியல் நோக்கில் இது ஆராயும் என்று விவரிக்கிறது.

இவ்வாறான இனவரைவியல் ஒரு தனிப்பட்ட சமூகத்தின் பண்பாட்டை முழுமையாகப் புரிந்து கொண்டு முறையாகத் தொகுத்து வழங்குதலாகிறது. இத்தகைய இனவரைவியல் தோன்றிய காலத்தை (கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு)

ஹெரோடாட்டஸ்சின் காலத்துடன் ஒப்பிடுவர். இவர் தம் பயணத்தின் மூலம் ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட இனங்களைக் கண்டுபிடித்து, அவர்களது வாழ்வியலை வெளிப்படுத்திய ‘வரலாற்றின் தந்தை’ ஆவார். இவரை ‘கிரேக்க இனவரைவியலின் தந்தை’ என்று பக்தவத்சல பாரதி (*பண்பாட்டு மானிடவியல்*, ப.21) சிறப்பிக்கின்றார்.

இனவரைவியல் (Ethnography) எனும் சொல் 17 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்தில் பயன்பாட்டிற்கு வந்தது. 1834 ஆம் ஆண்டு ஜெர்மானிய மொழியில் வெளிவந்த பென்னி சைக்ளோபீடியா பாகம் இரண்டிலிருந்து (Penny Cyclopaedia II) ஆக்ஸ்போர்டு ஆங்கில அகராதி இச்சொல்லை எடுத்தாண்டது (www.answers.com/topic/ethnography-16k). ஜெர்மானிய எழுத்தாளர்கள் தொடக்கத்தில் இச்சொல்லை anthropography (மானுடவியல்) என்ற பொருளில் கையாண்டனர்.

இனக்குழுவியல் (Ethnology) எனும் சொல்லை ரிச்சர்ட்ஸ் என்பவர் இயற்றிய *மனிதனைப் பற்றிய இயற்கை வரலாறு* (1842) எனும் நூலிலிருந்து ஆக்ஸ்போர்டு ஆங்கில அகராதி எடுத்துக்காட்டியது. இதற்கு மனித இனத்தின் தனித்த குழுக்களின் வாழ்வியலை ஆய்வு செய்தல் என்று பொருள்படுகிறது. இந்தியாவில் 1921இல் தோற்றம் பெற்ற மானிடவியலின், பிரிவுகளில் ஒன்றாக அமைந்த இனக்குழுவியல் 1950இல் திணைக் குடிகளை ஆராயும் (இனக்குழு அறிவியல்) இனவரைவியலாகத் தோற்றம் பெற்றது (*பண்பாட்டு மானிடவியல்*, பக்.14, 59).

கல்வி புகட்ட வந்த ஆங்கிலேயர்களின் வழியாகத் தென்னிந்தியப் பகுதிகளில் காணப்பட்ட இனவரைவியல் தொடர்பான செய்திகள் சேகரித்து வெளியிடப்பட்டன. அவர்களுள் அனந்தகிருஷ்ணன் ஐயர், எட்கர் தர்ஸ்டன் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். எட்கர் தர்ஸ்டனின் *Caste and Tribes in South India* எனும் ஆங்கிலத் தொகுதியைத் தமிழில் *தென்னிந்திய இனஇயல்* என்ற தலைப்பில் க.ரத்னம் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவர் பன்னாட்டு அளவிலான இனவரைவியல் சார்ந்த நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளது

குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தமிழில் பக்தவத்சல பாரதி, தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் நிலவும் இனக்குழுச் சூழலையும், இனக்குழுக்களையும் ஆராய்ந்து **பண்பாட்டு மானிடவியல், இலக்கிய மானிடவியல், தமிழர் மானிடவியல்** என்று தொடர்ந்து பல நூல்களை வெளியிட்டு தமிழில் இனவரைவியலை அறிமுகம் செய்துள்ளார். இவர்களது படைப்புகள், தமிழில் இனவரைவியல் ஆய்வுகளை மேற்கொள்பவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளன.

மானிடவியலை உள்வாங்கிக் கொண்டு சங்க இலக்கியத்தை இனவரைவியல் நோக்கில் ஆராய்ந்தவர்களாக ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் (**அடித்தள மக்கள் வரலாறு**), ஞா.ஸ்ரீபன் (**தொல்காப்பியமும் இனவரைவியல் இலக்கியமும்**), ஆ.தனஞ்செயன் (**விளிம்புநிலை மக்கள் வழக்காறுகள்**) போன்றோர் உள்ளனர். இன்று இளம் ஆய்வாளர் பலரும் முனைவர் பட்ட ஆய்வுகளை இனவரைவியல் நோக்கில் ஆராய முனைந்துள்ளனர். எனினும், “பல ஆய்வேடுகளில் தலைப்பில்தான் இனவரைவியல் காணப்படுகிறது. ஆய்வேட்டின் உள்ளடக்கத்தில் அது தென்படவில்லை” (**இலக்கிய மானிடவியல்**, ப.33) என்று பக்தவத்சல பாரதி தம் வருத்தத்தைத் தெரிவித்துள்ளார். ஒரு முழுமையான இனவரைவியலை உருவாக்க வேண்டுமெனில் இனவரைவியல் கூறுகளை நிரல்படுத்தி ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தைப் பற்றிய முழுமையான தரவுகளைத் திரட்ட வேண்டும். இதன்வழி அணுகும்பொழுதே, அச்சமுதாயத்தின் பண்பாட்டுப் பின்புலத்தை வெளிப்படுத்த இயலும் என்று கூறுகிறார்.

பக்தவத்சல பாரதியின் நோக்கத்தை நிறைவு செய்வதாகச் “சங்க இலக்கியத்தில் இனவரைவியல் கூறுகள்” எனும் இவ்ஆய்வு மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளது. ஐந்திணைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட சங்க கால இலக்கியத்தில் வாழும் இனக்குழுக்களாக முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் திணை மக்கள் விளங்குகின்றனர். “சங்க இலக்கியத்தில் இனவரைவியல் கூறுகள்” எனும் இவ்ஆய்வின் வழியாகத் திணை இனக்குழுக்களின் சமூகப் பண்பாடும், வாழ்வியல் முறைகளும் இனவரைவியலின் பின்னணியில் வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன.

ஆய்வுத் தலைப்பு

சங்க கால இனக்குழு மக்களின் பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், தொழில் முறைகள் முதலியவை, பலதரப்பட்ட ஆய்வுகளின் வழியாக வெளிப்பட்டுள்ளன. பொதுப்பார்வை, சிறப்புப் பார்வை கொண்டு சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. பக்தவத்சல பாரதியின் இனவரைவியல் கூறுகள், ஒரு சமுதாயத்தை முழுமையாக வெளிப்படுத்தும் தரவுகளாக அமைகின்றன. அக்கூறுகளைச் சங்க இலக்கியத்தில் ஆராய்வதன் மூலம் சங்க கால மக்களின் வாழ்வியலை முழுமையாக எடுத்துரைக்க இயலும் என்பதனை அடியொற்றி “சங்க இலக்கியத்தில் இனவரைவியல் கூறுகள்” எனும் தலைப்பில் இவ்ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு நோக்கங்கள்

- சங்க கால இனக்குழு மக்களின் வாழ்வியலைப் புதிய கட்டமைப்புடன் அணுகுவது.
- சங்க இலக்கியத் தரவுகளின் வழியாகக் கற்பனைக் கலவாத சங்க காலச் சமுதாயத்தைக் காணுதல்.
- சங்க கால மக்களின் பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்களில் மறைந்திருக்கும் மரபுசார் அறிவு, அறிதிறன் முதலிய முறைகளை வெளிக்கொணருதல்.
- இனக்குழு மக்கள் பின்பற்றிய ஒழுக்கங்கள் வழி அறப்பண்பாடுகள் தோற்றம் பெற்றதை வெளிக்கொணருதல்.
- சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளால் உருவான பொற்காலத்தை வெளிப்படுத்தி, தற்காலத்திலும் அப்பொற்காலத்தை உருவாக்குதல் முதலியவை நோக்கங்களாக அமைகின்றன.

ஆய்வு எல்லை

பாட்டும் தொகையுமென அமைந்த சங்க இலக்கியங்கள் ஆய்வுப் பொருண்மையாகின்றன. எட்டுத்தொகையில் முதலில் தொகுக்கப்பட்ட நற்றிணை மற்றும் இரண்டாவதாகத் தொகுக்கப்பட்ட குறுந்தொகை இரண்டும் “தொகையில்” ஆய்வு எல்லையாகவும் பத்துப்பாட்டில் செம்பாதி யான ஆற்றுப்படையில் திருமுருகாற்றுப்படை நீங்கலாக அமைந்த

பொருநராற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் மற்றும் பட்டினப்பாலை ஆகிய ஐந்தும் “பாட்டில்” ஆய்வு எல்லையாகவும் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்களில் மேற்குறிப்பிட்ட ஏழு நூல்கள் மட்டும் ஆய்வின் எல்லையாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வின் முன்னோடிகள்

“சங்க இலக்கியத்தில் இனவரைவியல் கூறுகள்” எனும் இவ்ஆய்விற்குப் பக்தவத்சல பாரதியின் பண்பாட்டு மானிடவியல், இலக்கிய மானிடவியல், ஞா.ஸ்டீபனின் இலக்கிய இனவரைவியல் முதலிய நூல்கள் ஆய்வு முன்னோடி நூல்களாகக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன.

ஆய்வு ஆதாரங்கள்

இவ்ஆய்வின் ஆதாரங்களாக முதன்மை ஆதாரங்கள், துணைமை ஆதாரங்கள் என்று இரண்டு நிலைகளில் ஆதாரங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அதில் முதன்மை ஆதாரங்களாக நற்றிணை, குறுந்தொகை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, மலைபடுகடாம், பட்டினப்பாலை ஆகிய ஏழு நூல்கள் அமைகின்றன. துணைமை ஆதாரங்களாகச் சங்ககால இனக்குழுக்களை மையமாகக் கொண்ட திறனாய்வு நூல்கள், இனவரைவியல் சார்ந்த நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், அகராதிகள், கலைக்களஞ்சியங்கள் முதலியன கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு கருதுகோள்

பல்வேறு ஆராய்ச்சித் துறைகளுக்குத் தக்க வளைந்து கொடுத்து, தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்ட இலக்கியங்களுள் தலைசிறந்த இலக்கியமாகச் சங்க இலக்கியம் திகழ்கின்றது. இலக்கியங்களின் முன்னோடி எனப்படும் தொல்காப்பியத்தில் (ஞா.ஸ்டீபன்) இனவரைவியலைக் காணமுடிகின்றது. எனில், அதனை அடியொற்றித் தோன்றிய சங்க இலக்கியத்திலும் இனவரைவியல் கூறுகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றனவா? என்பதைக் கருதுகோளாகக் கொண்டு இவ்ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வின் அணுகுமுறைகள்

சங்க இலக்கியங்கள் இனவரைவியல் நோக்கில் ஆராயப்படுவதால் மானிடவியல் அணுகுமுறையும், இனவரைவியல் அணுகுமுறையும் பின்பற்றி இவ்ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. சங்க காலச் சமூகப் பின்புலத்தை வெளிப்படுத்துவதால் சமூகவியல் அணுகுமுறையும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

இவ்ஆய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாகப் பின்வரும் ஐந்து இயல்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவை முறையே,

இயல் 1 : இனக்குழுக்களின் நிலமும் வாழ்விடமும்

இயல் 2 : இனக்குழுக்களின் உணவும் உற்பத்தியும்

இயல் 3 : இனக்குழுக்களின் குடும்ப அமைப்பும் உறவுமுறைகளும்

இயல் 4 : இனக்குழுக்களின் தொழிலும் பொருளாதாரமும்

இயல் 5 : இனக்குழு மக்களின் பண்பாடுகள்

என்பனவாம்.

இயல் விளக்கம்

‘இனக்குழுக்களின் நிலமும் வாழ்விடமும்’ என்ற முதல் இயலில், இனவரைவியலை அறிமுகப்படுத்திய மானிடவியலாளரும், இலக்கியத்தில் இனவரைவியலுக்கு முன்னோடியாக அமைந்த தொல்காப்பியரும் முல்லை நிலத்தை முதன்மைப்படுத்தியதற்கான காரணங்கள் எடுத்துரைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. மானிடவியலில் இனவரைவியலும், இனவரைவியல் கூறுகளும் அமைந்த தன்மை, தொல்காப்பியத்தில் இனவரைவியல் கூறுகள் வெளிப்படும் தன்மைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் சங்ககால ஐந்திணைக் குழுக்களின் நில அமைப்பு, வாழ்விட முறைகள், நிலத்திற்கு முதல் உரிமை கொண்ட தாவரங்கள், விலங்குகள் முதலியவை, ஐவகை நிலத்திலும் அமைந்த தன்மை, தனித்தனியாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

‘இனக்குழுக்களின் உணவும் உற்பத்தியும்’ எனும் இரண்டாம் இயலில், ஐந்திணை இனக்குழுக்கள் உணவு சேகரித்த முறைகளும், உற்பத்தி செய்த முறைகளும், மானிடவியல் அடிப்படையில் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. சங்ககால

காலநிலை சார்ந்த நீர்ச் சூழல்களும், நிலம் சார்ந்து சுட்டப்படுகின்றன. உதாரணமாக முல்லைநில உணவுகளாக வேட்டையாடிய உணவுகள், கால்நடை உணவுகள், வேளாண் உணவுகள் மற்றும் பிற உணவுகள் பற்றி எடுத்துரைக்கப் படுகின்றன. உற்பத்தி முறைகளில் தோட்டப் பயிர் வேளாண்மை மற்றும் வரகுத் திரிகைக் கொண்டு, வரகு, தினைகளைப் பக்குவப்படுத்தி உண்ட முறைகளும் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. இதனைப் போல ஏனைய நான்கு நிலங்களிலும் அமைந்த உணவுமுறைகள், உற்பத்தி முறைகள் மற்றும் நீர் ஆதாரங்கள் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

‘இனக்குழுக்களின் குடும்ப அமைப்பும் உறவுமுறைகளும்’ என்ற மூன்றாம் இயலில், பக்தவத்சல பாரதி குறிப்பிட்ட குடும்ப அமைப்புகளான மணந்தகம், தாய்வழிக் குடும்பம், தந்தைவழிக் குடும்பம், தனிக்குடும்பம், விரிந்த குடும்பம், பலதாரமணக் குடும்பம், சிதைந்த குடும்பம் முதலியன சங்க காலச் சூழலிலும் தென்பட்டமை வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு இனக்குழுக்களின் குடும்ப அமைப்பும், உறவுமுறைகளும், குழந்தை வளர்ப்பும், திருமணம் பற்றிய குறிப்புகளும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

‘இனக்குழுக்களின் தொழிலும் பொருளாதாரமும்’ என்ற நான்காம் இயலில், திணை இனக்குழுக்களின் மாந்தர்கள், தங்கள் செயல்களுக்குத் தக்கப் புனைப்பெயர்கள் பெற்றமை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்களது நிலம் சார்ந்த தொழில்கள், கிளைத் தொழில்கள் மற்றும் பிற தொழில்கள் ‘தொழில்’ பகுதியில் காட்டப்பட்டுள்ளன. தொழில் அடிப்படையில் அடைந்த பொருளாதார வளர்ச்சியும், நிலத்தின்வழி கிடைத்த செல்வங்களும், ‘பொருளாதாரப்’ பகுதியில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

‘இனக்குழு மக்களின் பண்பாடுகள்’ என்ற ஐந்தாம் இயலில், பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாட்டு நிலையை அடைந்த தன்மைகள் விவரிக்கப் படுகின்றன. ஒவ்வொரு இனக்குழுச் சமுதாயத்திலும் கடைபிடிக்கப்பட்ட ஒழுக்கங்கள், சமூகக் கட்டுப்பாடுகள், அறப் பண்பாடுகள், சமய நம்பிக்கைகள், ஆடை அணிகலன்கள், விளையாட்டுகள் மற்றும் அவர்கள் பெற்றிருந்த மரபு சார்ந்த அறிதிறன்கள் ஆராயப்பட்டிருக்கின்றன.

முடிவுரை

இப்பகுதியில், ஒவ்வொரு இயலிலிருந்தும் பெறப்பட்ட மெய்ம்மைகளின் அடிப்படையிலான கருத்துகள் தொகுத்து இவ்விய்வின் முடிவுரையாகச் சீராக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், எதிர்கால ஆய்வாளர்களுக்கான ஆய்வுக் களங்கள் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

துணைநூற் பட்டியல்

இந்த ஆய்விற்குப் பயன்பட்ட முதன்மை, துணைமை ஆதார நூல்கள், அகரநிரலின்படி தொகுக்கப் பெற்று, அவை முறையே ஆசிரியர் பெயர், நூற்பெயர், வெளியீட்டகம், இடம், ஆண்டு என்ற அடிப்படையில் துணைநூற் பட்டியலாகத் தரப்பெற்றுள்ளது.

சான்றெண் குறிப்புகள்

இவ்விய்வில் முதன்மையாதாரங்களாகக் கொள்ளப்பெற்ற சங்க இலக்கிய ஏழு நூல்களிலிருந்தும் சான்று காட்டியப் பாடலடிகள் அந்தந்த இடங்களிலேயே பிறை அடைப்புக் குறிக்குள் () குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. துணைமையாதாரங்களாகக் கொள்ளப் பெற்ற சான்றுகளுக்கு எண்ணிடப்பட்டு இயலின் இறுதியில் அவை முறையே ஆசிரியர் பெயர், நூலின் பெயர், பக்க எண் குறிக்கப் பெற்று சான்றெண் குறிப்புகள் எனத் தரப்பெற்றுள்ளன.

பின்னிணைப்புகள்

பண்பாட்டு மானிடவியலிலும் (36 இனவரைவியல் கூறுகள்), இலக்கிய மானிடவியலிலும் (53 இனவரைவியல் கூறுகள்) கூறப்பட்ட இனவரைவியல் கூறுகளை ஒப்புநோக்கிக் கூறியது கூறலைத் தவிர்த்து, எஞ்சிய இனவரைவியல் கூறுகள் தொகுக்கப்பட்டு, பின்னிணைப்பில் ஆறு அட்டவணைகள் தரப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் இறுதியில், பல்கலைக்கழக விதிமுறைகளின்படி ஆய்வாளர் தம் ஆய்வுப் பொருண்மை குறித்து எழுதி வெளிவந்த இரண்டு ஆய்வுக் கட்டுரைகள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் 1

இனக்குழுக்களின் நிலமும் வாழ்விடமும்

1.1. முன்னுரை

உலக உயிர்கள் அனைத்தையும் வேறுபாடு இன்றித் தாங்குவது நிலமாகும். நிலல்லாமல் சுழன்றாலும் நிற்பதற்கு இடமாக அமைவதால் 'நிலம்' என்று பெயர்பெற்றது. மக்கள் வாழும் இடங்கள், இயற்கை அமைப்பாலும், சுற்றுச்சூழலாலும், தகுதி வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்றன. அதுபோல நிலத்தின் மதிப்பு அந்நிலத்தில் வாழும் மக்களைப் பொறுத்து அமைகிறது. ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு வரை பெற்ற அனைத்து உயிர்களும் ஐம்பூதங்களைக் கொண்டு இயங்குகின்றன. அதில் நிலத்தின் பங்கு முதன்மையானதாகும். நிலமானது மற்ற எல்லா காரணிகளையும் தீர்மானிப்பதினால் இனவரைவியல் கூறுகளில் நிலம் முதலிடம் பெறுகிறது. நிலம் சார்ந்து சுற்றுச்சூழலும் வாழ்விடமும் அமைவதால் இனவரைவியல் கூறுகளில் அவை அடுத்த நிலையில் அமைகின்றன. இயற்கையின் ஆதாரமாக நிலம் அமைகிறது. அந்த இயற்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள் சங்க கால மக்களாவர். சங்க கால இனக்குழு மக்களான முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் இன மக்களின் பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்களால் சூழ்ந்த வாழ்வியலைப் பிரதிபலிக்கும் ஆடி சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். இத்தகு இலக்கியங்களின் வழி இனவரைவியல் கூறுகளான நிலமும், நிலம் சார்ந்த வாழ்விடமும், நிலத்திற்கு முதல் உரிமைக் கொண்ட தாவரங்களும், விலங்குகளும் இடம்பெறும் தன்மை இவ்வியலில் ஆராயப்படுகின்றன.

1.2. மானிடவியலாளரும் தொல்காப்பியரும்

அறிவியல் சார்ந்த முறையிலும், இலக்கியம் சார்ந்த வகையிலும் உயிரினங்களின் தோற்றம் குறித்த ஆய்வுகள் காலந்தோறும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வகையான சிந்தனைகள் காலப்போக்கில் தனக்கென ஒரு அமைப்பினைத் தொடங்கித் துறைகளாகத் தோற்றம் பெற்றன. உயிரினம், உயிரினச் சூழல், தோற்றம், சிதைவு, வளர்ச்சி என்று பல நிலைகளில் படிமலர்ச்சியாக ஆய்வுகள் தோன்றி வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவ்வகையான ஆராய்ச்சி, மனிதனையும் ஆய்வுப்பொருளாக்கி மனிதனது தோற்றம், வாழ்விடம்,

வாழ்வியல் என்று ஆராயும் மானிடவியலாகத் தோற்றம் பெற்றது. மனிதனது தோற்றத்தினைச் சூழல் சார்ந்த கண்ணோட்டத்துடன் ஆராய்ந்து மனிதனுக்கு ஒரு முழு வடிவத்தினைக் கொடுத்தது மானிடவியல் துறையாகும்.

உயிரினங்களின் தோற்றத்தினையும், அதன் வளர்ச்சியையும் மானிடவியலாளர்கள் ஒரு செல் உயிரிலிருந்து தொடங்கி, பரிணாம வளர்ச்சியாக ஆராய்ந்தனர். இதனைத் தொல்காப்பியர் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ‘ஓர் உயிர் என்றிடினும் அது உணர்வுடன் ஒன்றிய அறிவுடையது’ என்று உற்றுநோக்கி, ஒன்றறிவதுவே உற்றறிவதுவே¹

என்று ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு உயிர்வரை வகைப்படுத்தினார். இவ்வாறு அறிவியல் நோக்கில் இலக்கியத்தை அணுகும் ஆய்வு முறையினைப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தொடங்கி வைத்தவர் தொல்காப்பியர் ஆவார். அவ்வகையில் முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்று இனக்குழு மக்களையும் அறிமுகப்படுத்தியவரும் அவரே ஆவார். இவ்வாறு தொடக்கக்கால இனக்குழு மக்களாக இருந்தவர்கள், காலப்போக்கில் ஆளுமைத் தன்மையாலும், தொழில் முனைவாலும் பல பிரிவுகளாக விரிவடைந்தனர். உதாரணமாக ‘கோன்’ என்ற சொல் அரசன், இடையன், ஆய்ச்சி, அரசி என்று பொருள்படுகிறது. ஏர் தழுவுதலையும், போர்த் தழுவுதலையும் பண்பாடாகக் கொண்ட முல்லை நிலத்தில் தான் மறக்குடிப் பண்பு தோன்றியது. இதனைப் பி.தி.சீனிவாச ஐயங்கார், தமது ‘தமிழர் வரலாறு’ நூலில்,

முல்லை நிலத்தில்தான் முதன்முதல் அரசமுறை தோன்றியிருக்க வேண்டும்² என்று சுட்டுகிறார். இவ்வாறு அகராதி முதல் அறிஞர் வரை கூறிய கருத்துக்கள் ஒன்றுபடுகின்றன. எனவே முல்லை நிலத்திலிருந்துதான் அரசமுறை உருவானது என்பது தெளிவாகிறது. ஆடு, மாடு மேய்க்க உதவும் ‘கோல்’ பின்னாளில் அரசனது செங்கோலாக உருவானதையும் பி.தி.சீனிவாச ஐயங்கார் குறிப்பிடுகிறார். இதுபோலவே நெய்தல் நிலத்திலிருந்து வணிகச் சமூகமும் தோன்றியிருக்கலாம் என்ற எண்ணம் வலுப்பெறுகிறது. மனித இனத்தின் பன்முக வளர்ச்சியை அறிவியலுக்கும் வரலாற்றிற்கும் இணையாக இலக்கியங்களில் பதிவிட்டு, இலக்கியங்களின் வழி சமூகத்தை ஆராய முற்படுவோர்க்கு முன்னோடியாகத் தொல்காப்பியர் திகழ்கிறார் என்பது நினைத்தக்கது.

1.3. மானிடவியல் சார்ந்த இனவரைவியல்

இனவரைவியல் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தினுடைய மரபுரீதியானப் பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்களை எழுத்து வடிவமாக வரைதலாகும். இத்தன்மையானது சமூகப் பண்பாட்டு மானிடவியலின் அடிப்படைக் கூறுகளில் ஒன்றாக அமைகிறது. மானிடவியலாளர் கோட்பாட்டின்படி,

ETHNOGRAPHY is the descriptive study of human culture as contrasted with ethnology, which is more concerned with theory. Since even the descriptive data of research are necessarily organized according to some theoretical plan. The distinction between ethnography and ethnology is often tenuous³

என்று கூறுவதிலிருந்து இனவரைவியலானது மக்களின் வாழ்வியலை அனைத்து நிலைகளிலும் நின்று ஆராயும் தன்மை வெளிப்படுகிறது.

மானிடவியலானது உடற்கூறு மானிடவியல், தொல்லியல், பண்பாட்டு மானிடவியல், மொழியியல் என்று நான்கு பிரிவுகளாக அமைகிறது. இதில் இனவரைவியல் ‘பண்பாட்டு மானிடவியல்’ கூறுகளில் ஒன்றாக அமைகிறது. மானிடவியலாரின் கருத்துப்படி இனவரைவியலானது, ஓர் இனமக்களது உணர்வுப்பூர்வமான ஆதாரங்களை உண்மையுடன், துல்லியமாக எடுத்துரைக்கும் பகுதியாகும். இருப்பினும் இக்காலகட்டத்திற்கு ஏற்றதுபோல இனவரைவியலானது, சில மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு நவீனத்துவம் வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகிறது. மக்களும் பழமையைப் போற்றுவது போல, புதிய ஆக்கங்களையும் வரவேற்கின்றனர். இதனைப் புதிய கலைக்களஞ்சியம் (ப.385) ஏற்றுக் கொண்டனைப் பின்வரும் செய்தியால் அறியமுடிகிறது.

இனவரைவியலானது, நவீன காலத்தின் மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு மரபுசார்ந்த மாற்றங்களை உள்ளடக்கிக் கொண்ட, இனவியல் ஆய்வுப் பிரிவுகளில் ஒன்றான உற்றுநோக்குதல் எனும் உத்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஒவ்வொரு இனக்குழுக்களின் பண்பாடு குறித்தும், மொழி, உடற்கூறு பண்புகள் குறித்தும், மக்களைப் பற்றியும், பொருள் உற்பத்தி மற்றும் சமூகப்பழக்க வழக்கங்களையும் விவரிக்கிறது (ஃபங்க் & வாக்னாலஸ், நியூ கலைக்களஞ்சியம், பகுதி 9, ப.385)

மனித வாழ்வின் செயல்பாடுகளை உற்றுநோக்கி, உடற்கூறுகளான நிறம், முக அமைப்பு, உடலமைப்பு முதலியன; அகக்கூறுகளான எண்ணம், மொழி, செயல்பாடுகள் முதலியன; ஆராய்ந்து எழுதுதல் என்ற புதிய உத்தி முன்வைக்கப்படுகிறது. இதன்மூலம், இனவரைவியலுக்கு நவீனத்துவம் வாய்ந்த ஒரு விளக்கத்தினையும் பெறமுடிகிறது.

இனவரைவியலானது ஒரு நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களைப் போல இருவகையான ஆய்வுப் பொருண்மைகளைக் கொண்டு திகழ்கிறது.

சாதி, பழங்குடியினர் மற்றும் பிரதேசங்களின் குழு ஆகியவற்றையும், வகுப்பு அல்லது நிறுவனங்களின் செயல்பாடுகளையும் பற்றிய படிப்பு ஆகும். இது இரண்டு நிலைகளைக் கொண்டுள்ளது. ஒன்று உற்றுநோக்கலின் மூலம் ஆதாரங்களைப் பதிவு செய்தல் - இது கள ஆய்வின் மூலம் நிகழ்கிறது. மற்றொன்று எழுத்து வடிவிலான அறிக்கையை உருவாக்குதல் (மேக்மில்லன் குடும்ப கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 5, ப.256)

என்பதாகும். இன்றைய விஞ்ஞான உலகில் உற்றுநோக்கல் முறையானது மிகவும் எளிமையாக அமைகிறது. செயற்கைக்கோளின் உதவியுடனும், புகைப்படக் கருவியின் துணைக் கொண்டும், ஒளித் தோற்றத்தின் வகையாகவும் உற்றுநோக்கல் முறையானது சாத்தியமாகிறது.

இனவரைவியல் எனும் சொல்லிற்கு இணையாக இனக்குழுவியல் எனும் சொல் அமைகிறது. இனவரைவியல் ஆனது இனக்குழுவினைப் பற்றி ஆராய்வதால் இச்சொல் இனவரைவியலைக் குறிப்பதாகிறது. இதனைப் பக்தவத்சல பாரதி தனது 'பண்பாட்டு மானிடவியல்' எனும் நூலில்,

இனவரைவியல் என்பது ஒரு தனிப்பட்ட இனக்குழு அல்லது மக்களைப் பற்றி எழுதுதல் என்றும் ஒரு இனக்குழுவினைப் பற்றிய முழுமையான படிப்பு எனும் வகையில் இப்பிரிவினை இனக்குழுவியல் என்றும் கூறலாம் (ப.55)

என்று விளக்கமளிக்கிறார். இவ்வாறு இனவரைவியலானது இனக்குழு மக்களின் வாழ்வியலைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைகிறது.

1.4. இனவரைவியல் கூறுகள்

நிலையற்ற வாழ்வில் மாற்றம் ஒன்றே நிலையானது என்று ஏற்றுக்கொண்டு வாழும் சாதாரண மக்களிடமிருந்து இனக்குழு மக்கள் வேறுபடுகின்றனர்.

இன்றளவும் சமுதாயத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொண்டு தங்களது பண்பாட்டில் சிறிதளவும் விலகாமல் வாழ்கின்றனர். இத்தகு சமுதாயத்திற்கு இனவரைவியலானது இனக்குழு மக்களைப் பின்னோக்கிப் பார்ப்பதற்கும், முன்னோக்கி வழிநடத்துவதற்கும் துணைபுரிகிறது. இனவரைவியலை ஆய்வு செய்ய முற்படும் ஆய்வாளர்கள் முதலில் இனவரைவியலில் இடம்பெற வேண்டிய கூறுகளை அறிந்திருத்தல் அவசியமாகும். அவை,

- (1) நில அமைப்பு, (2) சுற்றுச்சூழல், (3) கால நிலை, (4) பருவ காலங்கள், (5) மழை வெப்பம், (6) தாவரங்கள், விலங்குகள், (7) வாழிடம், (8) குடியிருப்பு முறை, (9) புழங்கு பொருட்கள், (10) குடும்ப அமைப்பு, (11) திருமண முறைகள், (12) மணக்கொடை, (13) மணவிலக்கு, (14) மறுமண முறைகள், (15) உறவுமுறை, (16) உறைவிட முறை, (17) வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள், (18) குழந்தை வளர்ப்பு முறை, (19) பண்பாட்டு வயமாக்க முறை (20) உளவியற் பாங்குகள், (21) நடத்தை முறைகள், (22) வாழ்க்கைப் பொருளாதாரம், (23) தொழிற்பகுப்பு, (24) பாலினப் பாகுபாடு, (25) உற்பத்தி முறைகள், (26) நுகர்வு முறைகள், (27) பங்கீட்டு முறைகள், (28) பரிமாற்ற முறைகள், (29) உணவு முறை, (30) கைவினைத் தொழில்கள், (31) அரசியல் முறை, (32) அதிகார உறவுகள், (33) சமூகக் கட்டுப்பாடு, (34) மரபுசார் சட்டங்கள், (35) குற்றங்கள், தண்டனைகள், (36) சமய நம்பிக்கைகள், (37) தெய்வ கணங்கள், (38) வழிபாட்டு முறைகள், (39) மந்திரம், சூனியம், (40) விழாக்கள், (41) இசை மரபு, (42) நடனம், கூத்து, (43) விளையாட்டுகள், (44) அழகியற் சிந்தனைகள், (45) வாய்மொழி வழக்காறுகள், (46) மருத்துவ முறை, (47) போர், (48) அறிதிறன் முறைகள், (49) வகைப்பாட்டு முறைகள், (50) ஆடை அணிகலன்கள், (51) மரபுசார் அறிவு, (52) உலகப்பார்வை, (53) பிரபஞ்சம் பற்றிய அறிவு⁴

என்று மேற்கூறிய சமூகப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் பற்றியெல்லாம் செய்திகள் சேகரித்து எழுதப்படுவதே இனவரைவியல் என்று பக்தவத்சல பாரதி கூறுகிறார். இவ்வாறு தொகுக்கப்படும் செய்திகள் ஒரு தனிப்பட்ட சமூகத்தைப் பற்றி இருப்பதால், இனவரைவியல் நூல்கள் அனைத்தும் ‘தனிவரைவு நூல்கள்’ என்றும் குறிப்பிடுகிறார். சங்க இலக்கியங்களின் வழியாகச் சங்ககால மக்களைப் பற்றி ஆராய முற்படுபவர்களுக்குக் கருப்பொருள்கள் போதுமானதாக அமைகிறது. ஆனால் இனவரைவியல் நோக்கில் ஆராய முற்படுபவர்களுக்குக் கருப்பொருள்கள் தொடக்கமாக (Entrance) அமைகின்றன. எனினும் போதுமானதாக இல்லை. சங்க

இலக்கியத்தைப் புதிய நோக்கில் ஒரு தனிவரைவு நூலாக எழுத முனைவோர்க்கு, இலக்கியங்களில் இனவரைவியல் கூறுகளை உற்றுநோக்கி, தரவுகளைத் திரட்டி எழுதும்போது ஒரு முழுமையான சமுதாயத்தை வெளிப்படுத்த இயலும்.

1.5. இலக்கியத்தில் இனவரைவியல்

இலக்கியத்திற்கும் இனவரைவியலுக்கும் ஒரு நெருங்கியத் தொடர்பு இருப்பதைப் பழம்பெரும் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் புலப்படுத்துகிறது. பொருளதிகாரத்தில் அகத்திணையியலில் இடம்பெறும் சில நூற்பாக்கள் இனவரைவியல் செய்திகளுக்கும், இலக்கியத்திற்கும் உள்ள உறவைப் புலப்படுத்துகின்றன.

முதல் எனப்படுவது நிலம் பொழுதிரண்டின்

இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந்தோரே⁵

என்ற நூற்பாவின் மூலம் இனவரைவியல் கூறுகளான நில அமைப்பு, சுற்றுச்சூழல், காலநிலை பற்றிய செய்திகள் பேசப்படுகின்றன. அதுபோல,

தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருஎன மொழிப⁶

எனும் நூற்பாவிலும் தெய்வம், உணவு, விலங்கு, மரம், செடி, கொடி, பறவை, ஐவகை நிலம் சார்ந்த தொழில், பறை, யாழ் என்று சொல்லப்பட்டவையும், அவற்றைச் சார்ந்த பிற பொருள்களும் கருப்பொருள்கள் ஆகின்றன. இதில்,

- தெய்வமும் - அவை சார்ந்த பிறவும் சமய நம்பிக்கை, தெய்வ கணங்களுடன் பொருந்துகின்றன.
- பறை, யாழ் மற்றும் அவை சார்ந்தவை இசை மரபோடும், நடனம் கூத்தோடும் பொருந்துகின்றன. ‘அவ்வகைப் பிறவும் கருவென மொழிப’ என்று கூறியதால், இனவரைவியலின் பிறகூறுகளும் இருப்பதற்கு இடமுண்டு. இவ்வாறு இனவரைவியல் சார்ந்த இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் தரவுகளைக் குறித்தும், தொல்காப்பியர் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே விளக்குகிறார். இதிலிருந்து தொல்காப்பியம் ஒரு ஆராய்ச்சிக் குறிப்பாக அமைவதை அறியமுடிகிறது. கடுகைத் துளைத்து ஏழ்கடலைப் புகட்டியது போல இலக்கியங்களில் நிறைந்து காணப்படும், புதுமைகளுக்கு முன்னோடியாகத் தொல்காப்பியம் திகழ்கிறது.

இலக்கியத்தை எவ்வாறு அணுக வேண்டும் என்று ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

படைப்பாளி ஒருவன் சுயசிந்தனை என்ற எல்லைக்குள் நின்று மட்டும் ஓர் இலக்கியத்தைப் படைத்துவிட முடியாது. அவனைச் சுற்றியுள்ள புற உலகின் அசையும் பொருட்கள், அசையாப் பொருட்கள் ஆகிய அனைத்தையும் உற்றுநோக்கி அவற்றின் தனிப்பட்ட இயல்புகளையும், இயக்கங்களையும், நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு அவற்றுடன் தன் அனுபவங்களையும், கற்பனைகளையும் இணைத்து இலக்கியம் படைக்க வேண்டும்⁷

என்று ஒரு படைப்பாளன் கவனிக்க வேண்டிய இடங்களைத் தெளிவாக விளக்குகிறார். தொல்காப்பியம் தொடங்கி இக்கால இலக்கியங்கள் வரை இனவரைவியல் கூறுகள் இடம்பெறும் இலக்கியங்கள் காலத்திற்கு ஏற்ப படைக்கப்பட்டு வருகின்றன. சங்க இலக்கியங்களிலும் ஐவகை இனக்குழுக்களின் வழி இனவரைவியல் கூறுகள் வெளிப்படுகின்றன. சிற்றிலக்கியங்களான பள்ளு, குறவஞ்சி முதலிய இலக்கியங்களில் இனவரைவியல் கூறுகள் இடம்பெறுகின்றன. இக்கால இலக்கியங்களான கவிதை, சிறுகதை, நாவல் போன்றவை யாவும் அண்மைக் காலச் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் இனவரைவியலாக அமைகின்றன.

1.6. முதன்மை பெறும் நிலமும் வாழ்விடமும்

மனிதன் முதலில் காடுகளில் வாழ்ந்தான். எனவே அவர்களைக் காட்டுவாசிகள், விலங்காண்டிகள் (Barbarian) என மானிடவியலாளர்கள் அழைத்தனர். காடுகளில் விலங்கோடு விலங்காக வாழ்ந்ததால் என்னவோ, நம் முன்னோர்கள் மக்களை 'மாக்கள்' என்று வழங்கினர். தத்துவவியலார் மாண்டஸ்கு மனித தோற்றத்தின் படிமலர்ச்சியினை விலங்காண்டி நிலை, காட்டாண்டி நிலை, நாகரிகம் என்று மூன்று நிலைகளில் வகைப்படுத்துகிறார். இப்படி நிலைகளில் மக்கள் மலையிலிருந்து தோன்றியதாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. மாண்டஸ்குவின் தத்துவ நிலையை ஏற்றுக் கொண்டு புதுவடிவம் தந்த அறிஞர் மார்கனும் மலைவாழ்வினரை குறிப்பிடவில்லை. எனவே மக்களின் தோற்றம் முதலில் காடுகளிலிருந்தே (முல்லை) தோன்றியது என்பது புலனாகிறது. தத்துவ நிலையைப் பண்பாட்டு நிலையாக மாற்றிய சமுதாயத்தில் புதிதாகக் கண்டறிந்த தொழிலையும் இனங்கண்டு படிமலர்ச்சி நிலையாக விளக்கியுள்ளார். இதனைப் பக்தவத்சல பாரதி பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

	படிமலர்ச்சி நிலை	தொழில்நுட்ப நிலை
I.	விலங்காண்டி நிலை	
அ.	கீழ் விலங்காண்டி நிலை (lower savagery)	பழங்கனும் கொட்டைகளும் பிழைப்பாதாரமாக இருந்தன.
ஆ.	நடுவிலங்காண்டி நிலை (Middle Savagery)	மீன், நெருப்பு ஆகியன பிழைப்பாதாரமாக இருந்தன.
இ.	உயர்விலங்காண்டி நிலை (Upper Savagery)	அம்பும் வில்லும் வாழ்க்கைத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்பட்டன.
II.	காட்டாண்டி நிலை	
அ.	கீழ் காட்டாண்டி நிலை (Lower barbarism)	கலை, மட்பாண்டங்கள் செய்யும் முறை ஏற்பட்ட காலம்.
ஆ.	நடு காட்டாண்டி நிலை (Middle barbarism)	பழைய உலகத்தில் (old world) விலங்குகள் வளர்த்தலும், புத்துலகத்தில் (New world) மக்காச்சோளம் விளைவித்தலும் நீர்ப்பாசன முறையும் கற்களை கொண்டு கட்டடங்கள் கட்டுதலும் மேற்கொள்ளப்பட்டன.
இ.	உயர் காட்டாண்டி நிலை (Upper barbarism)	இரும்புக் கருவிகள் செய்யப்பட்டன.
III.	நாகரிகம் (Civilization)	ஒலிசார் நெடுங்கணக்கும் (Phonetic alphabet) எழுத்து முறையும் தோன்றின. ⁸

காடுகளில் வாழ்ந்த காட்டுவாசிகள், விலங்குகளின் உணவாக பழங்களையும், பச்சை மாமிசத்தையும் உண்டு வாழ்ந்தனர். எதிர்பாராமல் காயப்படுத்திய கற்களை, வேட்டையாடவும், குழிப்பறிக்கவும் பயன்படுத்தினர். மரங்களும், மரக்குகைகளும் அவர்களது வாழ்விடமாயின. மரங்களின் வழியாக இயற்கையை இரசித்த ஆதிமனிதன், மலையினைக் கண்டான். ஆர்வமிகுதியால் மலையை நோக்கிச் சென்ற அவனது பயணம், மலைவளங்களால் ஈர்க்கப்பட்டு இருப்பிடத்தை மாற்றிக் கொண்டான். எனவே தான் தொல்காப்பியர் காட்டினை முதன்மையாக வைத்து முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் என வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

நடுவண் ஐந்திணை நடுவணது ஒழியப்

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே⁹

என்று கூறியதும் ஒரு குறிப்பாகும்.

முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து

நல்லியல்பு இழந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்

பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்¹⁰

என்று சிலப்பதிகாரமும் முல்லையை முதன்மைப்படுத்துகிறது. காடான முல்லையும், மலையான குறிஞ்சியும் திரிந்தால் பாலை உருவாகும் என்றனர். அதுபோல சேறான மருதமும், நிரான நெய்தலும் வறண்டால் பாலை உருவாகும் என்பதை உணர்த்தவே தொல்காப்பியர் ‘பாலை’ நிலத்தை நடுவில் வைத்தார். இவ்வாறு மனிதனது முதல் நிலமாக ‘காடும் காடு சார்ந்த பகுதியும்’ அமைகிறது.

1.6.1. முல்லை இனக்குழுவின் நில அமைப்பு

‘காடும் காடு சார்ந்த இடமும்’ முல்லை நிலமாகும். முல்லை நில மக்களான ஆயர்களின் தெய்வம் திருமால் ஆவான். இடையர் குலத்தில் வளர்ந்து, காட்டினையும், காடுவாழ் விலங்குகளையும், இடையர்களின் செல்வமான ஆக்களையும் காத்ததால் தொல்காப்பியர், ‘மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்’ என்று முதன்மைப்படுத்துகிறார். அரி, அரன் என்பது சங்கரநாராயணனின் தோற்றமாகும். முற்றும் உணர்ந்த ஞானிகள் ‘அரியும்’, ‘சிவனும்’ ஒன்று என்று கூறுவர். திருமாலைப் போல சிவனும் காட்டினை உறைவிடமாகக் கொண்டவன் என்பது உலகறிந்ததாகும். எனவேதான் முப்பொருளும் உணர்ந்த தொல்காப்பியர் முல்லை நிலத்தை முதலில் வைத்தார். காடுகளில் தான் முதலில் மனிதன் தோன்றினான் என்பதற்குச் சமயமும் சான்றாக அமைகிறது. திருமாலின் மருமகன் சேயோனான முருகன் ஆவான். எனவே ‘சேயோன் மேய மைவரை உலகம்’ என்று இரண்டாவதாக எண்ணப்படுகிறது. சிவனுக்கு இணையான திருமால் முதல் இடத்திலும், சிவனின் மைந்தன் இரண்டாவது இடத்திலும் அமைகின்றனர். பிறகு தேவகணங்களின் தலைவன் இந்திரன் மூன்றாவது இடத்திலும், பஞ்சபூதங்களில் ஒருவரான வருணன் நான்காவது இடத்திலும் அமைகின்றனர். வளமைக்குப் பேர்போன மருதநில மக்கள், செல்வச் செழிப்பினை வழங்கும் இந்திரனை வணங்கினர். நிலத்தின் பெரும்பகுதியை தனதாக்கிய கடல்வாழ் மக்களான

நெய்தல் நிலத்தவர்கள், வற்றாத நீரினை வழங்கும்; பெருமழையை உருவாக்கும் வருணனை வணங்கினர். இவ்வாறு நில அடிப்படையிலும், தெய்வங்களின் அடிப்படையிலும் முல்லை நிலமான 'காடு' முதன்மை பெறுகிறது. காடுகள் மனிதனது உயிர்ப்பாற்றலைக் காக்கும் சுவாசத்தில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. தூய்மையான சுவாசக்காற்று பசுமையான காடுகளால் கிடைக்கிறது. காடுகளும் மனிதனைப் போல சூழலுக்கு ஏற்ப தன்னை மாற்றிக் கொள்ளும் இயல்புடையது. முல்லை நிலமானது பருவ காலத்திற்கு ஏற்றது போல கார்காலம், கூதிர்காலம், பனிக்காலம், வேனிற்காலம் என்று எல்லா காலத்திலும் தன்னை மாற்றிக் கொண்டு, செழிப்புடன் உயிர்களுக்கான காற்று, உணவு ஆக்க சக்தியாக அமைகிறது. மேகத்தால் பாதுகாக்கப்பட்ட நீரின் பெரும் பகுதியைத் தனக்கு உரிமை கொண்ட நிலம் முல்லை நிலமாகும். இதனைக்

கார்புறந் தந்த நீருடை வியன்புலத்துப்

பல்ஆ புகுதருஉம் புல்லென் மாலை

முல்லை! வாழியோ, முல்லை

(குறுந்.162:1-3)

என்று கருவூர்ப் பவுத்திரன் கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

1.6.1.1. வாழ்விடம் (Resident)

ஆடு, மாடுகளை மேய்த்து, அதனைக் கண்போல காப்பவர்கள் முல்லை நில மக்களாவர். ஆக்களினால் கிடைக்கும் பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய், நெய் மற்றும் பிறவற்றைப் பொருளாதாரமாகக் கொண்டவர்கள் முல்லை நில மக்களாவர். இவர்களைத் தோன்றல், ஆயர், ஆய்ச்சியர், இடையர், இடைச்சியர் என்று அழைப்பர். இவர்களது வாழ்விடம் காடுகளால் கிடைத்த பொருட்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்டுள்ளது. முல்லை நிலக் குடிலானது, வரகு, தினை ஆகியவற்றின் வைக்கோலால் வேயப்பட்டுள்ளது. அதன் முற்றத்தில் அமைந்த பந்தலின்கீழ் வரகு வைக்கோலைக் கயிராகத் திரிக்கும் சிறிய சக்கரங்களும், கலப்பைகளும் வீட்டின் சுவரிலே சார்த்தி வைத்திருந்தனர். இதனைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்,

பிடிக்கணத் தன்ன குதிருடை முன்றில்

களிற்றுத்தாள் புரையுந் திரிமரப் பந்தர்

குறுஞ்சாட் டுருளையொடு கலப்பை சார்த்தி

.....

கருவை வேய்ந்த கவின் குடிச் சீறார் (பெரும்பாண்.186-191)

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை வழியாகப் புலப்படுத்துகிறார்.

மேலும் சிறிய தூண்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்ட குடிசையில் ஆடுகள் உண்பதற்கான தழைகள் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கின்றன. மூங்கிலினால் செய்யப்பட்ட கதவுகளும், மூங்கிலால் வேயப்பட்ட படுக்கையில் வரகு வைக்கோலால் மெத்தையும் அமைந்திருந்தன. அதில் ஆக்களைப் பாதுகாக்கும் முதியவர் படுத்திருக்கிறார். அவர் அருகில் இருக்கும் முற்றத்தில் செம்மறியாடுகள் மற்றும் வெள்ளாடுகள் கலந்து காணப்படுகின்றன. அக்குடிலைச் சுற்றி முள்வேலியால் அரண் அமைத்து பாதுகாப்பான வாழ்விடமாக முல்லை நில வீடுகள் அமைந்திருக்கின்றன. இதனை,

..... மறிய

குளகரை யாத்த குறுங்காற் குரம்பைச்

செற்றை வாயிற் செறிகழிக் கதவிற்

.....

கொடுமுகத் துருவையொடு வெள்ளை சேர்க்கும்

(பெரும்பாண்.147-154)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

பசுமையான காட்டில் பொருட்செலவு இன்றி கிடைத்த மூங்கில் மற்றும் வரகு தட்டைகளைக் கொண்டு உருவான சிறிய குடிசை என்றாலும் நிறைந்த இன்பம் கொண்ட வாழ்விடமாக முல்லை நிலம் அமைகிறது. இன்றைய நவீன உலகில் காற்றுப்பதனாக்கி (Air Conditioner), மின்விசிறி (Fan) என்று செயற்கையாக காற்றினை வாங்கி, அந்தச் சிற்றின்பமே பேரின்பம் என்று எண்ணி, இயற்கையின் விலையில்லா இன்பங்களை மறந்து வாழ்கின்றனர். பண்டைய கால ஏறுதழுவுதல், மறம் கொண்ட மற்போர், விற்போர், சொற்போர் மற்றும் பிற பண்பாடுகள் அனைத்தும் இன்று, காட்சிப்பொருளாகவும், அரிதாகவும் காணப்படுகின்றன. உடலோ இயற்கையாக அமைந்த பயிற்சிகளை மறந்து, இறப்பதற்கு முன்பே பதப்படுத்தப்பட்டு ஒப்பனை செய்யப்படுகிறது. எட்டடுக்கு மாளிகையில் மின்னலைப் போல மின்தடை வரும், அந்தச் சில நிமிடங்களில், சன்னலின் வழியில் தென்றலைத் தேடுகின்றனர். எப்படி வரும் தென்றல்? வாசல்

தேடிவந்து கால்களில் மிதிப்பட்ட பனிபடர்ந்த புல்லினை நீக்கிப் பைஞ்சுதை (Cement) பூசினர். பின் அதற்கு மேல் அழகிற்காகச் செலவு செய்து செற்கைப் புல் பொருத்துகின்றனர். இயற்கையாக நிழலும், காற்றும் தந்த மரங்கள், செடி கொடிகளை வெட்டி ஆடம்பரமாகத் தலைவாயில், கவி முன்றில் (Portico) அமைத்தனர். 'தான் கெட்ட குரங்கு தன் வனத்தினையும் சேர்த்து கெடுத்தது போல' அயலாரைப் பார்த்துத் தாமும் அவ்வாறு செய்கின்றனர். இயற்கையான நிலங்களில் இயற்கைக்குச் சற்றும் இடம்தராது கட்டடங்களால் நிரப்பி தொடர்வீடுகள் (terraced house - மாடிவீடு) கட்டி, பிறகு மேல் தளத்தில் மாடித்தோட்டம் அமைக்கின்றனர். அகழ்வாரையும் தாங்கும் நிலம் என்பதற்காக அதனை மிகுந்த சோதனைக்கு ஆட்படுத்துகின்றனர். இன்று 144 தடையால் அடங்கி ஒடுங்கி வாழ்கின்றனர். சைனாவிலிருந்து பரவிய கொரோனா கிருமியானது (Covid 19) கொத்துக் கொத்தாக உலக மக்களைக் கொன்று குவிக்கிறது. தமிழ்நாட்டில் மார்ச் 7 ஆம் தேதி முதன்முதலில் ஒருவருக்கு தொற்று இருப்பது உறுதி செய்யப்பட்டது. ஓமனிலிருந்து காஞ்சிபுரம் வந்த பொறியாளர் வழியாக வந்ததுள்ளது. பிரதமர் நரேந்திர மோடி ஒரு நாள் ஊரடங்கை மார்ச் 22இல் அமல்படுத்தினார். அடுத்த நாளே, கொரோனா பரவலைத் தடுக்க தமிழகம் முழுவதும் மார்ச் 24 மாலை ஆறு மணி முதல் மார்ச் 31 ஆம் தேதி வரை 144 தடை உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. ஆனால் வைரசின் தாக்கம் குறையாததால் மார்ச் 24 ஆம் தேதி இரவே இந்தியா முழுவதும் ஏப்ரல் 14 வரை ஊரடங்கை மத்திய அரசு அறிவித்தது. பிறகு தொடர் தொற்றின் தீவிரத்தினால் ஊரடங்கு மே 6 வரை தொடரும் என அறிவித்துள்ளது.

பொது மக்களுக்குப் பாதிப்பு ஏற்படுவதையும், உயிர்ச்சேதம் எதுவும் ஏற்படாத வகையில் தடுப்பதற்கு 144 தடை உத்தரவு பிறப்பிக்கப் படுகிறது. இந்த உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்ட இடத்தில் 5க்கும் மேற்பட்ட நபர்கள் கூடுவது தவறாகும். மீறியவர்களுக்கும், பொதுமக்களுக்கு இடையூறு செய்பவர்களுக்கும், தக்க தண்டனை அல்லது அபராதம் விதிக்கப்படும் (நியூஸ் 7 தமிழ், மே 25, 2018).

இவ்வாறு 144 தடையால் அத்தியாவசிய பொருட்கள், கடைகள், அரங்குகள், நிறுவனங்கள், தொழிற்சாலைகள், அனைத்தும் மூடப்பட்டு விட்டன. குறிப்பிட்ட சில மணிகள் மட்டும் அத்தியாவசிய 'பொருள் கடைகள்' திறக்கப்படுகின்றன.

இத்தகு சூழலில் மக்கள் இயற்கையின் அவசியத்தையும், விவசாயத்தின் தேவையையும் உணர்ந்திருப்பர்.

ஐப்பான் நாடானது, மண் இல்லாத விவசாயமான ஹைட்ரோ போனிக்கல் முறையைக் கொண்டு பல காலமாக விவசாயம் செய்து வருகிறது. இதனை, ஆசியாவிலேயே தாவர தொழிற்சாலை ஆராய்ச்சியில் முன்னிடம் வகிக்கும் ஐப்பானின் சிபா பல்கலைக்கழகத்தின் துணையுடன் கிரான்பா மற்றும் மிராய் நிறுவனம் இணைந்து கண்டுபிடித்தது.¹¹

இந்திய அமைப்பில் மூன்றில் ஒரு பங்கு கூட இல்லாத ஐப்பான் நாடானது இயற்கை சீற்றங்களாலும், அணுகுண்டுகளாலும் சேதமடைந்த பகுதியாகும். இருந்தாலும் சூரியப்பறவைப் போல உயிர்த்தெழுந்து தங்களது அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டு விவசாயத்தையும் காத்து வருகிறது. இந்தியர்கள், இயற்கை வளங்கள் நிறைந்த பல வளமான பகுதிகளைப் புதிய தொழில் நுட்பம் என்ற பெயரில் பாழ்படுத்தி வருகின்றனர். இனியாவது இயற்கை வளங்களை மீட்டுருவாக்கம் செய்து அந்நியர்களிடமிருந்து கையேந்தாமல் பசுமை இந்தியாவை உருவாக்க வேண்டும் என்பதை உணரவேண்டும்.

1.6.1.2. தாவரங்கள்

செடியும், கொடியும், மரமும், மலருமாக வளர்ந்து நிற்கும் பகுதி முல்லை நிலமாகும். தாவரங்கள் சூழலுக்கு ஏற்ப தட்பவெப்பங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு மனிதனது வாழ்விற்கு ஆதாரமாக அமைகின்றன. அதுபோல உணவுச் சங்கிலியால் கட்டுண்ட விலங்குகள் யாவும், மனிதனுக்குக் கட்டுப்பட்டு, பாதுகாப்பிற்கும், தேவைக்கும், சேவைக்கும் என்று மூன்று வகைகளில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

தாவரம் என்ற சொல்லானது தா + வரம் என்று பிரிக்கும் பொழுது தா -

தருவது, வரம் - அளிப்பது (அனுக்கிரகம், ஆசீர்வாதம், விருப்பம், நிதி, சூழல்)

போன்ற பொருட்களை நமக்குத் தருகிறது¹²

என்று ச.வே.சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுகிறார். இதிலிருந்து யாரும் கேட்காமலே வரமாகக் கிடைத்த பரிசு தாவரங்கள் என்பது தெளிவாகிறது. மேலும் தாவரங்கள் இல்லையெனில் இவ்வுலகத்தில் உயிர்கள் வலிமை இழந்து வருந்த நேரிடும். உலகில் உயிர்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னர் தாவரங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன. எனவே தான் அடுத்துத் தோன்றிய உயிரினங்களுக்குத் தாவரங்கள் உணவாக

அமைகின்றன. அதன் பின்னர், தோன்றிய மனிதனுக்குத் தாவரங்களும், விலங்குகளும் உணவாக அமைகின்றன. பொதுவாகத் தாவரங்கள் தான் இருக்கும் இடத்தை விட்டு நகராது. ஆனால் கிளோமிடோமோனாஸ் என்ற ஒரு செல் தாவரம் மட்டும் நகர்ந்து செல்லும் தன்மை உடையது. இவ்வுலகில் எல்லா உயிர்களும் அழிந்தாலும் தாவரங்கள் மட்டும் அழியாது என்று ச.வே.சு. (ப.21) தனது 'தமிழர் வாழ்வில் தாவரம்' என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

மரம், செடி, கொடிகளான தாவரங்களுக்கு அழகைத் தருவது அதன் பூக்களாகும். முல்லை நிலக் காடுகள் எங்கும் பூக்களின் வண்ணங்களாகக் காணப்படுகின்றன. அதில் முல்லை மலர்கள் மிகுந்து காணப்படுவதால், காடுகள் 'முல்லை' என்று பெயர் பெறுகிறது. இதனை,

முல்லை ஊர்ந்த கல்கயர்பு ஏறிக்

கண்டனம் வருகம்

(குறுந்., பா.275:1-2)

என்று ஒக்கூர் மாசாத்தியர், முல்லை நிலம் முழுவதும் முல்லை மலர்கள் மலர்ந்திருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறார்.

முல்லைப் பூவின் மொட்டு, காட்டுப் பூனையின் பல்லைப் போன்று இருப்பதாகக் குறுந்தொகையில் அழிசி எனும் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். அச்சமில்லாத காட்டுப் பூனைப் போல, முல்லை மொட்டும் பறிப்பவர் இன்றி மலர்ந்து, காடுகள் எங்கும் மணம் வீசியது புலப்படுகிறது. முல்லை நில மக்களின் வாழ்வோடு ஒன்றுகலந்த முல்லை மலரின் இயல்பை சிறுபாணாற்றுப்படை பின்வருமாறு விளக்குகிறது.

கொல்லை நெடுவழிக் கோபம் ஊரவும்

முல்லை சான்ற முல்லையம் புறவின் (சிறுபாண். 167-168)

என்று நல்லூர் நத்தத்தனார் கூறுவதிலிருந்து முல்லைநில ஒழுகலாறுகள் நிறைந்த முல்லை நிலத்தில், காடெங்கும் முல்லைக் கொடிகள் படர்ந்திருந்ததை அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு, முல்லை நிலக் காடுகளில் பெரும்பகுதியாக முல்லைப் பூக்களும், சிறுபகுதியாகப் பிறமலர்களும் மலர்ந்து காணப்பட்டன. அவை,

- பவளத்தைக் கோர்த்தது போல அவரைக்கொடியும்,
- மயிலின் கழுத்தைப் போல காயாம்பூக்களும்,

- சிறுபெட்டியைப் போல முசுண்டை மலரும் மலர்ந்திருந்ததை (163-166)
நல்லூர் நத்தத்தனார் குறிப்பிடுகிறார்.

பிடவும் கொன்றையும் கோடலும்

மடவ ஆகலின் மலர்ந்தன பலவே (நற்., பா.99:9-10)

என்று முல்லை நிலத்தில் பூத்த பிற மலர்களை இளந்திரையனாரும் வரிசைப்படுத்துகிறார்.

வெற்றியின் அடையாளமாக வாகைப்பூவைச் சூடுவது சங்ககால மரபாகும். இங்கு வெற்றியின் அடையாளமாக முல்லைப்பூவும் சூடப்பட்டதை நற்றிணை வழி,

குவளையொடு தொடுத்த நறுவீ முல்லைத்

தளைஅவிழ் அலரித் தண்நறுங் கோதை

இளையரும் சூடி வந்தனர் (நற்., பா.367:8-10)

எனப் போரில் வெற்றி பெற்ற வீரர்களான இளையவர்கள் முல்லை மலரைத் தலையில் சூடி மகிழ்ச்சியுடன் வந்தனர் என்று நக்கீரர் எடுத்துரைக்கிறார்.

போரின் தொடக்கமாகவும் (ஆநிரைக் கவர்தல்), மறப்போரின் பிறப்பிடமாகவும் (வஞ்சி-முல்லை) முல்லை நிலம் விளங்குகிறது. இவ்வாறாக முல்லைநிலத் தாவரங்கள் (நற்.221:3-4, நற்.242:1-3) முல்லை நிலப் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துவதில் ஓர் அங்கமாக அமைகின்றன.

1.6.1.3. விலங்குகள்

மான், முயல், புலி முதலியன, முல்லை நிலக் காடுவாழ் விலங்குகளாகும். பசுக்கள் முல்லை நில மக்களின் வாழ்வாதாரமாக அமைகின்றன. பசுக்களும் அதனால் கிடைக்கும் பொருள்களும் முல்லை வாழ் மக்களின் பொருளாதாரமாகின்றன. ஆக்களைத் தினமும் பருவத்திற்கு ஏற்றது போல உகந்த இடத்தில் மேய்த்தலும், காத்தலும் அவர்களது கடமையாகக் கருதப்படுகிறது. பசுக்களையும் எருதுகளையும் மகிழ்விக்கும் விதமாக ஏறுதழுவுதலும், விழா எடுத்தலும் அமைகின்றன.

மடிநிறையப் பாலினைக் கன்றிற்காகவும், ஆயர்களுக்காகவும் கொண்டு வரும் பசுவின் இயல்பினைக் குறுங்குடி மருதன்,

புலம்பயிர் அருந்த அண்ணல் ஏற்றொடு
நிலம்தூங்கு அணல் வீங்குமுலைச் செருத்தல்
பால்வார்பு, குழவி உள்ளி நிரை இறந்து

ஊர்வயின் பெயரும்

(குறுந்., பா.344:3-6)

என்று குறிப்பிடுகிறார். பசிய பயிர்களை வயிறு நிறையத் தின்று, மடிநிறைய பாலினைத் தன் கன்றிற்காகச் சேர்த்து வைக்கிறது. காடுகளைக் கடந்து வீடு செல்ல மாலையாகிறது. பசியில் வாடிடும் கன்றின் வருத்தம், தாய்ப்பசுவின் மடியில் பாலாக வழிகிறது. மாலை நேரத்தில் அப்பாலினை ஒழுகவிட்டபடியே வீடு செல்கிறது. இதனை நோக்கும் பொழுது விலங்கானாலும் மனிதனானாலும் தாய்மை அனைவருக்கும் பொதுவானது என்பது தெரிகிறது.

காடுகள் விலங்குகளின் வாழ்விடமாகும். காட்டிற்குச் சிங்கம் அரசனாக இருக்கலாம். ஆனால் காட்டிற்கு அழகு சேர்ப்பது புள்ளினங்கள் ஆகும். காடுகள் மான்களின் சரணாலயமாகின்றன. மான்களின் ஒவ்வொரு செயல்களும் மனிதர்களுக்கு ஒரு பாடமாக அமைகிறது. காட்டில், புலி வருவதைக் கண்ட ஒரு பெண்மான், தன் உயிர் பிரிவதை விட தன் இணையானது வருந்தும் துயர் பெரியது என்று உணர்ந்து வேறு திசையில் தப்பித்துச் சென்று, தன்னைக் காத்துக் கொண்டு பின்னர், தன் ஆண் மானினை அழைக்கிறது. இவ்வாறு புத்திக் கூர்மை கொண்ட பிணைமானின் இயல்பைப் பெருங்குன்றூர் பெருங்கௌசிகனார்,

புலியுற வெறுத்ததன் வீம்பினை யுள்ளிக்

கலை நின்று விளிக்கும் கானம்

(மலைபடு.404-405)

என்று கூறிக் கண்முன் காட்சிப்படுத்துகிறார்.

அதுபோல முல்லை நில மான்கள் நீரில்லா நிலையிலும் அன்பு மாறாது காணப்படுகின்றன. பருக்கைக் கற்கள் நிறைந்த சிறிய பள்ளத்தில் அமைந்த, ஒருவருடைய தாகத்தைக் கூட முழுமையாகத் தணிக்க இயலாத தண்ணீரை, இரு மான்களும் இன்பமாக உண்டு மகிழ்ந்ததை,

பரல்அவற் படுநீர் மாந்தி, துணையோடு

இரலை நன்மான் நெறிமுதல் உகளும்

(குறுந்., பா.250:1-2)

என்று நமலார் மகன் இளங்கண்ணனார் வெளிப்படுத்துகிறார்.

வயல்களில் நெல்லுக் கட்டுகளைப் போல முல்லை நிலத்தில் குரும்பை ஆடுகள், செம்மறியாடுகள், வெள்ளாடுகள், ஆங்காங்கு கலந்து காணப்படுகின்றன.

அவற்றின் ஒலிகள் கடல் இரைச்சலைப் போல காணப்பட்டதாக மலைபடுகடாம் குறிப்பிடுகிறது.

பகர்விரவு நெல்லின் பலவரி யன்ன

தகர்விரவு துருவை வெள்ளையொடு விரைஇக்

.....

பல்யாட் டினநிரை எல்லினிர் புகினை

(மலைபடு.413-416)

என்ற அடிகளால் ஆடுகள் மேய்ந்த நிலை அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு முல்லை நிலத்தில் விலங்குகள் (நற்.162:10-11, நற்.242:7-8) காணப்படுகின்றன.

1.6.2. குறிஞ்சி இனக்குழுவின் நில அமைப்பு

மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி நிலமாகும். சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மலைவாழ் இனக்குழு மக்களை மலைநாடன், வெற்பன், எயினர் (அம்பு எய்வதால்), குறவன், குறத்தியர் என்று அழைத்தனர். இன்று அவர்களுக்கான சிறப்புப் பெயர்கள் மறைந்த குறவன், குறத்தி மட்டும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மேலும் மலைவாசி, பழங்குடியினர் என்றும் அழைப்பர். இவ்வாறான இனக்குழுக்களை மானிடவியலார் திணைக்குடி (Native people) மக்கள் என்று அழைக்கின்றனர். பெரும்பாலும் இக்கால மக்கள் உலகின் அனைத்துச் சூழலிலும் வாழக் கற்றுக் கொண்டனர். மேலும் அதற்கான உருவத் தோற்றத்தினையும், மரபணு மாற்றத்தால் அடைந்துள்ளனர்.

கடுங்குளிர் மிகுந்த தென்துருவம், வடதுருவம், நீரில்லாத - வெப்பம் மிகுந்த பாலைவனப் பகுதி, உயரம் மிகுந்த மலைப்பகுதி போன்ற எண்ணற்ற சூழ்நிலைகளில் வாழும் மக்கள் உடற்செயலிலும், மரபணுப் பண்பிலும், உருவத் தோற்றத்திலும் எண்ணற்ற மாற்றங்கள் பெற்று வாழ்கின்றனர் (வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி 9, ப.723)

என்று 'வாழ்வியற் களஞ்சியம்' குறிப்பிடுகிறது. கோடையிலும் குளிர்ச்சி தரும் மலைகளை, வாழ்விடமாகக் கொண்டவர்கள் குறிஞ்சி நில மக்கள் ஆவர். அவர்கள் 'கூதிர் யாமத்திற்கு' ஏற்றது போல இலைதழைகளால் ஆன ஆடைகளை உடுத்தினர் (நற்.8, பல்பூம் பகைத்தழை). மலை ஏறுவதற்கும் மரம் ஏறுவதற்குமான உடல் அமைப்பைப் பெற்றிருந்தனர். மதம் கொண்ட யானை முதல், படமெடுக்கும் பாம்பு வரை இருக்கும் விலங்குகளை எதிர்க்கும் ஆற்றலையும், மன

வலிமையையும், உடல் வலிமையையும் கருவில் இருக்கும் பொழுதே பெறுகின்றனர். இதனை,

யானை தாக்கினும் அரவுமேற் செலினும்

நீன்றி விசும்பின் வல்லேறு சிலைப்பினும்

சூன்மகள் மாறா மறம்பூண் வாழ்க்கை

வலிக்கூட் டுணவின் வாட்குடிப் பிறந்த

புலிப்போத் தன்ன புல்லணற் காளை (பெரும்பாண்.134-138)

என்ற அடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன.

மலையின் நில அமைப்பை,

கடுக்கலித் தெழுந்த கண்ணகன் சிலம்பில்

படுத்துவைத் தன்ன பாறை மருங்கின்

எடுத்துநிறுத் தன்ன இருட்டருஞ் சிறுநெறி (மலைபடு.14-16)

என்று மலைபடுகடாம் அழகாக வெளிப்படுத்துகிறது. ஓங்கி உயர்ந்த மரங்கள், ஆங்காங்கு அருவிகளும், அதனால் உருவான மலைச்சாரல்; பாறைகளைப் பரப்பி வைத்தது போல குண்டுகுண்டு பாறை கற்கள்; அதன் இடுக்குகளில் அமைந்த குறுகிய வழியானது நிமிர்த்தி வைத்தது போல சிறிய பாதையினைக் கொண்டது மலை நிலமாகும் என்று மலையின் அமைப்பை இவ்வடிகள் கண்முன் காட்டுகின்றன. ஏணியை நிறுத்தி வைத்தது போல அமைந்த மலைப் பாதைகளைக் கடப்பது மிகவும் கடினமாகும். ஏனென்றால் மலைவாழ் மக்கள் ஆங்காங்கு பன்றி பிடிக்கப் பொறி, பாம்புக்குழி, கவண்கள் பதுக்கிய புதர்களை வெட்டி வைத்திருப்பர். அதுபோல மலை அருவிகளில் பாசிபடர்ந்து இருப்பதால் அப்பகுதியைத் தனியே கடப்பது கடினமாகும். இவ்வாறான பகுதிகளைக் கடக்க சங்க கால மக்கள் மூங்கில் குச்சிகளையும், வேழக் கோல்களையும் ஊன்றுகோலாகப் பயன்படுத்தினர். குறிஞ்சி மலையில் தேனடைகளானது, போர்த்தொடுக்கும் வீரர்கள் கேடயங்களுடன் வரிசையாய் நிற்பது போல அமைந்திருந்தன (குறுந்., ப.392).

பலா மரங்களும், வாழை மரங்களும் மலையருவியின் துணையால் வளமாக வளர்ந்து மலை நிலத்தில் வாழ்பவர்களுக்கு இயற்கை உணவாக அமைகின்றன. இதனை,

நெடுநீர் அருவிய கடும்பாட்டு ஆங்கண்

பிணிமுதல் அரைய பெருங்கல் வாழைக்

கொழுமுதல் ஆய்கனி

(நற்., பா.251:1-3)

என்று மதுரை பெருமருதிள நாகனார் குறிப்பிடுவதால் அறியமுடிகிறது.

மலை நிலமானது எப்பொழுதும் அருவிகளின் ஒலி, விலங்குகளின் ஒலி, பறவைகளின் ஒலி, மலைவாழ் மக்களின் கூச்சல் என்று மலை உறங்காதது போல காட்சி தரும். இரவில் யானைகளும் புலிகளும் மலை அடிவாரத்திற்கு வந்து சத்தமிடும். இரவு நேரங்களில் தூறல் தூவிக் கொண்டிருக்கும். பாம்புகள் மாணிக்கத்தின் வெளிச்சத்தில் படமெடுத்து ஆடும். குறிஞ்சி நில மக்களும் தினையைக் காக்க இரவெல்லாம் குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடி விழித்திருப்பர். இதனை,

. ஊர்மடிந் தன்றே;

உருகெழு மரபின் குறிஞ்சி பாடி,

கடியுடை வியல்நகர்க் கானவர் துஞ்சார்;

வயக்களிற்று பொருத வாள்வரி உழுவை

கல்முகைச் சிலம்பில் குழும்;

.

திருமணி அரவுத்தேர்ந்து உழல

உருமுச்சிவந்து எறியும் ஓங்குவரை ஆறே! (நற்.255:2-11)

என்ற ஆலம்பேரி சாத்தனார் அடிகளால் அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு இரவும், பகல் போல காட்சி தரும் குறிஞ்சி நிலத்தை உணரமுடிகிறது.

1.6.2.1. வாழ்விடம்

குறிஞ்சி நில மக்கள், மலைக்குகைகளையும், சிறு குடில்களையும் வாழ்விடமாகக் கொண்டனர். மலையை உறைவிடமாகக் கொண்டதால் குறிஞ்சி நிலத் தலைவனை மலைநாடன், மலைக்கிழவோன் என்று அழைப்பர். குன்றுகள் கரிய நிறத்தினைக் கொண்ட பெண் யானையைப் போல காணப்படுகிறது. இத்தகைய மலையை வாழ்விடமாகக் கொண்ட தலைவனை மலைநாடன் என்று அழைத்ததை,

கூழை இரும்பிழிக் கைகரந் தன்ன

கேழ் இருந் துறுகல் கெழுமலை நாடன் (குறுந்.111:4-5)

எனும் தீன்மிதிநாகனார் அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

குறிஞ்சி நில மக்கள் தருப்பைப் புல்லால் வேயப்பட்ட சிறிய குடிசையினை உறைவிடமாகக் கொண்டனர். அவர்கள் மலைக்குத் தக்க வலிமையும் கொண்டு விளங்கினர். இதனை,

வன்கைக் கானவன் வெஞ்சிலை வணங்கி

.....

நடுகாற் குரம்பைத்தன் குடிவயிற் பெயரும்

குன்ற நாடன் (நற்., பா.285:3-8)

எனும் மதுரைக் கொல்லன் வெண்ணாகனார் குறிப்பிடுவதிலிருந்து, மலையில் கிடைத்த பொருள்களைக் கொண்டு குரம்பை (சிறுகுடில்) அமைத்துக் கொண்டது புலப்படுகிறது. மலைகளின் வழியே பயணம் செய்பவர்களுக்கு மலைக்குகைகள் உறைவிடமாக அமைகின்றன. இரவில் தங்குபவர்களுக்கு அக்குகையானது மலையின் குளிர்ச்சிக்குத் தக்கத் தேவையான வெப்பத்தையும் தந்ததை,

காஅய்க் கொண்டநும் இயந்தொய் படாமற்

கூவல் அன்ன விடரகம் புகுமின் (மலைபடு.365-366)

எனும் அடிகளின் மூலம் வழிப்போக்கர்களாக மலையைக் கடந்து செல்பவர்களுக்கு, மலைக்குகை பாதுகாப்பாக இருந்ததை உணரமுடிகிறது.

1.6.2.2. தாவரங்கள்

இயற்கையில் உருவான மரம், செடி, கொடிகள் அனைத்தும் ஒரு குறிப்பிட்ட பண்பை, பயனை வெளிப்படுத்துகின்றன. இலக்கியங்களின் வழியாக, குறிஞ்சி நிலத்தில் இடம்பெறும் தாவரங்களின் பெரும் பகுதி, குறிஞ்சி நில மக்களால் உண்ணப்படுகின்றன. குறிஞ்சி நிலப் பொருட்கள் உணவாகவும், மருந்தாகவும், மேல் பூச்சாகவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அவற்றில் முக்கனிகள் முதலிடம் பெறுகின்றன. வரகு, எள்ளு, வெண்ணெல், கரும்பு, மூங்கில் அரிசி, கவலைக்கிழங்கு, கூவைக்கிழங்கு, மிளகு, பாகற்காய், கோழி அவரை, உளுந்து, இஞ்சி முதலியன குறிஞ்சி நிலத்தில் காணப்படும் தாவர வகைகள் ஆகும்.

குறிஞ்சி நில மக்கள் இறைச்சியுடன் முசுண்டைக் கீரையைச் சேர்த்து சமைத்து உண்டனர். அம்முசுண்டைக் கீரையின் பூவானது,

அகலிரு விசும்பி னாஅல் போல

வாலிதின் விரிந்த புன்கொடி

(மலைபடு.100-101)

எனும் அடிகளின்வழி விண்மீன் போல மலர்ந்திருந்தது புலனாகிறது. முசுண்டைக் கொடியுடன் பீர்க்கங்காயும் படர்ந்திருந்ததை,

புன்கொடி முசுண்டைப் பொதிப்புற வான்பூ,

பொன்போல் பீரமொடு புதல் புதல் மலர்¹³

என்று நக்கீரர் கூறுகிறார்.

அவரைப் பூக்கள் தயிரினைத் தரையில் சிதறிவிட்டது போல அவரைச் செடியில் மலர்ந்திருந்ததை,

விளைதயிர்ப் பிதிர்வின் வீயுக் கருவிதொறும்

குளிர்புரை கொடுங்காய் கொண்டன அவரை (மலைபடு.109-110)

என்ற அடிகளால் உணரமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் மிகவும் மணமுள்ள பொருளாகவும், மதிப்பிற்குரிய பொருளாகவும் அமைந்தது 'சந்தனம்' ஆகும். மலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட மணம் நிறைந்த மரம் என்பதால், ஆடை, அலங்காரங்கள், ஒப்பனை மற்றும் வாசனைப் புகைகளில் பயன்படுத்தப் படுகிறது. சந்தன மரம் உயர்ந்து வளரும் இயல்புடையது. அதன் பூக்கள் சிறிய வடிவில் சிவப்பு நிறத்தில் அமைந்திருக்கும். அந்த மரத்திற்கு மணம் தருவது 'தமாலை' என்னும் கொடியாகும். இக்கொடியானது சந்தன மரத்தினைச் சுற்றி அமைந்திருக்கும் என்று நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது. சந்தன மரத்தினை 'தமாலைக்' கொடி சுற்றியிருப்பதால், குறவர்கள் தமாலைக் கொடியில்தான் மணமுள்ளது என்று எண்ணி அதனை எடுத்துச் சென்றனர். இதனை,

நெடுந்தண் ஆரத்து அலங்குசினை வலந்த

பசங்கேழ் இலைய நறுங்கொடித் தமாலம்

தீம்தேன் கொள்பவர் வாங்குபு பரியும் (நற்., பா.292:1-3)

என்று நல்வேட்டனார் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. இதிலிருந்து குறிஞ்சி நில மக்கள் ஆராய்ந்து அறியும் திறனைப் பெறாது, மடமை கொண்டு இருந்தது புலனாகிறது. அவர்கள் பிற தேவைகளை எண்ணாது, அடிப்படை தேவையிலே மனநிறைவு கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். மலைவாழ் மக்கள்

இன்றளவும், அந்தப் பழமை மணம் மாறாது, இயற்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழ்வது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மலைகளில் பயிரிடாமல், உளுந்துச் செடிகள் காய்த்திருந்தன. இதனைப் பயன்படுத்துபவர்கள் இல்லாததால், மான்கள் உண்டு சென்றன. இதனை,

பூழ்க்கால் அன்ன செங்கால் உழுந்தின்

ஊழ்ப்படு முதுகாய் உழையினம் கவரும் (குறுந்., பா.68:1-2)

என்ற அள்ளூர் நன்முல்லையாரது அடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. சங்ககாலத்தில் உளுந்துப்பயிர் கேட்பார் அற்று இருந்தாலும் முக்கிய சடங்குகளில் உணவுப் பொருளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மருதநிலத்தில் திருமண முறைகளில் உழுந்தம் பருப்புடன் கூட்டிச் சமைத்த பொங்கலானது திருமண விருந்தில் முக்கிய இடம்பெறுகிறது. இதனை,

உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை

பெருஞ்சோற்று அமலை நிற்ப¹⁴

என்று நல்லாவூர் கிழார் குறிப்பிடுவதால் அறியமுடிகிறது. ‘மலை’ மதிப்பின் அடையாளமாகக் கருதப்படுகிறது. எனவேதான், மருதநிலத்தில், மலையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தானியமான உளுந்தானது திருமண விருந்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. இவ்வாறே, மலைவாழ் மக்கள், தான் வாழும் பகுதியான மலைக்கு, பன்னிரெண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறைப் பூக்கும் அதிசயப்பூவான குறிஞ்சிப்பூவின் பெயரினை வைத்தனர் (குறுந்.3). பண்டையக் காலத்தில் ஏற்றுமதிப் பொருளில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றது ‘மிளகு’ ஆகும். மிளகுக் கொடி படர்ந்த பலா மரங்களின் கனிகள், பறிப்பவர்கள் இல்லாததால் குரங்குகளால் (குறுந்., ப.90) உண்ணப்பட்டன எனும் குறிஞ்சித் திணைக் குறிப்பிலிருந்து, மிளகின் பிறப்பிடம் குறிஞ்சி என்பது புலனாகிறது.

மலையினைப் பாதுகாக்கும் மரமாகக் கோங்கு மரம் அமைகிறது. மலைகளில் பரவலாகக் காணப்படும் கோங்கு மரங்களில் மலர்கள் பூத்துக் காணப்படும் காலம் கார்காலமாகும் (குறுந்., ப.254). இவ்வாறாகத் தாவரங்கள் தாம் வாழும் பகுதிகளைப் பாதுகாக்கும் அரணாக அமைகின்றன.

1.6.2.3. விலங்குகள்

குறிஞ்சி நில விலங்குகளாக யானை, புலி, குரங்கு, கரடி, மான், காட்டுப்பசு, பாம்பு, பன்றி முதலியவை அமைகின்றன. விலங்குகளின் செயல்பாடுகளைக் கொண்டு, வாய்மொழி வழக்குகளும் அமைகின்றன. பாம்பு படமெடுத்து ஆடும்; பாம்பைக் கண்டால் படையே நடுங்கும்; நாய் நன்றியுள்ளது; மனம் குரங்கு போன்றது என்று விலங்குகளை மையப்படுத்தி வாய்மொழி வழக்காறுகள் பல அமைகின்றன. காடுகளைப் போல மலைகளும் விலங்குகளின் வாழ்விடமாக அமைகின்றன. குரங்கும், பாம்பும் மலையை இருப்பிடமாகக் கொண்டதை,

பைங்கண் ஊகம் பாம்புபிடித் தன்ன

அங்கோட்டுச் செறிந்த அவிழ்ந்து வீங்கு

திவவின்

(சிறுபாண்.221-222)

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதில் மரத்தை வாழ்விடமாகக் கொண்ட குரங்கு, பாம்பிடம் சிக்கிக் கொள்ளாமல் இருக்க, பாம்பினை இறுக்கப் பிடித்துக் கொண்டது. தன்னைக் கடித்து விடுமோ என்று எண்ணி, பிடித்தப் பிடியை இறுக்கவும் நெகிழ்வுமாக அமைந்ததைச் சிறுபாணாற்றுப்படை வெளிப்படுத்துகிறது. அவ்வாறு அச்சம் கொண்ட குரங்கு, தன் குட்டி பசியுடன் இருப்பதை அறிந்ததும், பயமின்றி காட்டுப்பசுவிடம் பால் கரந்து ஊட்டுகிறது. இதனை,

தடங்கோட்டு ஆமான் மடங்கல் மாநிரைக்

குன்ற வேங்கைக் கன்றொடு வந்தெனத்

துஞ்சுபதம் பெற்ற துய்த்தலை மந்தி

கல்லென் சுற்றம் கைகவியாக் குறுகி

வீங்குசுரை ஞெழுங்க வாங்கித் தீம்பால்

கல்லா வன்பறழ்க் கைந்நிறை பிழியும் (நற்., பா.57:1-6)

என்று பொதும்பில்கிழார் மொழிகிறார். இங்கு பசுவிடமிருந்து பால் கறக்க, தன் சுற்றத்தைப் பார்த்து ஒலி செய்யாதிருக்க கை அசைத்துச் சைகை செய்கிறது. இதனைக் காணும்பொழுது, குரங்கிலிருந்து பிறந்தவன் மனிதன் என்ற கருத்து மெய்யாகிறது.

குரங்குகளுக்கு இரண்டு மூளைகள் இருக்கின்றன. எனவேதான் அவை மிகவும் புத்திகூர்மையுடன் திகழ்கின்றன. குரங்குகள் எப்பொழுதும் கூட்டமாக வாழ்கின்றன. அவை தன் குட்டிகளைக் காப்பதை முக்கியமாகக் கருதுகின்றன. தன் குட்டிகளை எப்பொழுதும் தழுவிக்கொண்டு இருந்ததைக் குறுந்தொகைப் (பா.29) பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. குறிஞ்சியில் குரங்குகள் குழுவாகத் திரண்டு வாழ்ந்ததை,

கறிவளர் அடுக்கத்து ஆங்கண் முறிஅருந்து

குரங்கு ஒருங்கு இருக்கும் பெருங்கல் நாடன் (குறுந்., பா.288:1-2)

என்ற அடிகளின் மூலம் கபிலர் தெரிவிக்கிறார். குரங்குகள் பலாப்பழத்தை உண்டு, மிளகுக் கொடியில் உறங்குவதை இயல்பாகக் கொண்டதை அறியமுடிகிறது.

புலியும், யானையும் வலிமைமிக்க விலங்குகள் ஆகும். இரண்டும் போரிட்டுக் கொள்ளும் நிகழ்வுகளைச் சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் காணமுடிகிறது. புலி யானையைக் கொல்வதும்; யானைப் புலியைக் கொல்வதும்; இரண்டும் போரிட்டுப் புண்களுடன் வலிமை இழந்து போரினைக் கைவிடுவதுமான குறிப்புகள் பெறப்படுகின்றன. தன் குட்டியை ஈன்ற பெண்புலிக்காக இரைத்தேடச் சென்ற ஆண்புலிக்கு, பெரிய யானை கிடைத்தது. அதனால் கொண்ட மகிழ்ச்சியில், மலையே அதிரும்படி உறுமியது. இதனை,

கல் அயற் கலித்த கருங்கால் வேங்கை

அலங்கல் அம் தொடலை அன்ன குருளை

வயப்புனின்று இரும்பிணாப் பசித்தென வயப்புலி

புகர்முகம் சிதையத் தாக்கி, களிறு அட்டு

உரும் இசை உறறும்

(நற்., பா.383:1-5)

என்று கோழியூர்கிழார் மகனார் செழியனார் கூறுகிறார்.

புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னாது. அதுபோல யானை பசித்தாலும் இறைச்சி உண்ணாது. ஆனால் யானை தன்னைக் காத்துக் கொள்ள புலியுடன் போரிட வேண்டியுள்ளது. வலிமையை மட்டும் துணைக் கொண்டு போரிடும் இரு அரசர்களைப் போல யானையும், புலியும் போரிடுகின்றன. இந்நிகழ்வானது தும்பைப் போரினை நினைவுப்படுத்துகிறது. மலையில் யானையுடன் போரிட்ட

புலி தோற்று மடிகிறது. யானை தன் கொம்பில் (தந்தம்) படிந்த இரத்தக் கறையை மலைச் சாரலில் கழுவி தூய்மை செய்ததை,

கொல்முரண் இரும்புலி அரும்புழைத் தாக்கிச்

செம்மறுக் கொண்ட வெண்கோட்டு யானை

கல்மிசை அருவியில் கழுஉம் சாரல் (நற்., பா.151:2-4)

என்று இளநாகனார் காட்சிப்படுத்துகிறார். இக்குறிப்பினை அகநானூற்றுப் பாடலும் வெளிப்படுத்துகிறது. இதனை,

கயந்தலை மடப்பிடி இனன் ஏ மார்ப்பப்

புலிப்பகை வென்ற புண்கூர் யானை

கல்லகச் சிலம்பில் கைஎடுத்து உயிர்ப்பின்¹⁵

என்ற அடிகளால் உணரமுடிகிறது.

மதம் கொண்ட யானையை எதிர்கொள்வது மரணத்தைத் தழுவுவதற்குச் சமமாகும். இத்தகு சூழலில் தினைகளை அழித்துப் பாழ்படுத்தும் அல்லது எதிர்ப்படும் விலங்குகளைக் கொல்லும். இந்த நிகழ்வினை மையப்படுத்தி கடந்த 14.12.2012 ஆம் ஆண்டு ‘கும்கி’ திரைப்படம் வெளியானது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மதம் பிடித்த யானையின் செயல்களை,

..... யானை

குளகு மென்று ஆள்மதம் போலப்

பாணியும் உடைத்து, அது காணுநர்ப் பெறினே (குறுந்., பா.136:4-5)

என்று மிளைப்பெருங்கந்தனார் புலப்படுத்துகிறார்.

குறிஞ்சி நில வாழ்விடமானது யானைகளின் வாழ்விடமாக அமைகிறது. காட்டு விலங்கான யானையினை வீட்டு விலங்கைப் போல சங்ககாலத்தவர்கள் வளர்த்துள்ளனர். இதனை,

கன்றுதன் பயமுலை மாந்த, முன்றில்

தினைபிடி உண்ணும் பெருங்கல் நாடா! (குறுந்., பா.225:1-2)

என்று கபிலர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. இன்றும் கேரள மாநிலத்தில் யானைகள் வளர்ப்பு விலங்காக வளர்க்கப்படுகின்றன. குறிஞ்சி நில சிற்றூர்களில் தன் பிடியினை தழுவித் கொண்டு சென்றதைக் (குறுந்.332) காணும்பொழுது யானைகள் வளர்க்கப்பட்டதும், அவை சிற்றூர்களில் சுதந்திரமாக வலம் வந்ததும் புலனாகிறது.

‘அசுண்மா’ என்னும் ஒரு விலங்கானது மலைகளில் வாழ்வதாகக் கூறப்படுகிறது. அந்த விலங்கானது மெல்லிய இசையான யாழிசைக்கு மயங்குவதாகவும், பறையொலிக்கு இறப்பதாகவும் நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது.

வாரல் மென்தினைப் புலவுக்குரல் மாந்தி

சாரல் வரைய கிளையுடன் குழீஇ

.....

அசுணம் கொல்பவர் கைபோல், நன்றும் (நற்., 304:1-8)

என்று மாறோகத்து நப்பசலையார் கூறுகிறார். பாம்பிற்குக் காது கேட்காது. தரையில் ஒலியால் உண்டான அதில் வலையை வைத்து இரை இருக்கும் இடத்தை அறிகிறது. யாழின் மெல்லிய இசை, சிறிய விலங்குகளின் செயல்பாடுகளைப் போல அதிர்வினை ஏற்படுத்தியதால், இரை என மயங்கி, மனிதர்களிடம் அகப்படுகிறது. பறையால் ஏற்பட்ட மிகுந்த அதிர்வலையால் பாம்பு இறக்கிறது. சங்க இலக்கியங்கள் பாம்பினை ‘மாசுணம்’ என்று குறிப்பிடுகின்றன.

மாசுணம் என்ற பெயரே, சொல் வழக்கில் அசுணமா என்று மாறியிருக்கக்

கூடும்¹⁶

என்ற குறிப்பும் பெறப்படுகிறது. ‘அசுணமா’ என்னும் விலங்கிற்கு உள்ள இயல்புகள் ‘மாசுணமிடமும்’ காணப்படுகிறது. எனவே ‘அசுணமா’ எனும் சொல் ‘மாசுணமாக’ மறுகி இருக்க வாய்ப்புள்ளது. மாசுணமாக்கள் மலைகளைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டதைக் குறுந்தொகை (பா.134) குறிப்பிடுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் காட்டுப் பசுக்களைக் கடமா, மலைஆ என்று வழங்குவர். இவை இழைதழைகளை உண்டு வாழ்ந்ததைக் (ப.115) குறுந்தொகையால் அறியமுடிகிறது. மலைவாழ் மக்கள் வேட்டை நாயின் துணையுடன் ‘கடமா’வை வேட்டையாடியதை,

கல்லென் கானத்துக் கடமா ஆட்டி

எல்லும் எல்லின்று, ஞுமலியும் இளைத்தன (குறுந்., பா.179:1-2)

என்று குட்டுவன் கண்ணன் குறிப்பிடுகிறார்.

குறிஞ்சி நில பன்றியானது, கானவர்கள் வைத்தப் பன்றிப் பொறியை அறியாது திணையை உண்ண வந்தது. பல்லியின் சத்தம் கேட்டு உண்ணும் செயலைக்

கைவிட்டது. சங்க காலத்தில் ‘பல்லியின்’ சத்தத்தைக் கேட்டு சகுனம் பார்க்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. இன்றளவும் பல்லி ஒலிக்குத் திசையைப் பார்த்து, சகுனங்களைக் கணக்கிடுவது உண்டு. ஆனால் இந்த நுணுக்கம் ஐந்தறிவு பன்றிக்குத் தெரிந்தது வியப்பாக உள்ளது. எனில் பகுத்தறியும் ஆற்றல் மனிதனை விட விலங்குகளுக்கு அதிகமாக உள்ளது எனலாம். ஏனெனில் இயற்கையின் நிகழ்வுகளை மனிதனுக்கு முன் அறிவது விலங்குகள் ஆகும் என்று நற்றிணை (பா.98) குறிப்பிடுகிறது.

செங்குத்தான மலைப்பகுதியை வாழ்விடமாகக் கொண்டவை வருடை மான்கள் ஆகும். இவை குறிஞ்சிநில மலைகளில் தன் குட்டிகளுடன் கூட்டமாக வாழ்ந்ததை,

செவ்வரைச் சேக்கை வருடை மான்மறி

சுரை பொழி தீம்பால் ஆர மாந்திப்

பெருவரை நிழல் உகளும் நாடன் (குறுந்., பா.187:1-3)

என்று வருடைமான்கள் செங்குத்தான மலைப்பகுதியில் வாழ்ந்ததாகக் கபிலர் கூறுகிறார். இவ்வாறு விலங்குகளின் வாழ்விடமாகக் குறிஞ்சி நிலம் அமைகிறது. இதனைக் காணும் பொழுது நிலம் சார்ந்த அவைகளின் வாழ்வியலையும் உணரமுடிகிறது.

1.6.3. பாலை இனக்குழுவின் நில அமைப்பு

கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை கானல் நீர் தென்படும் பகுதி பாலை நிலமாகும். அங்கு மணல், மணல் சார்ந்த பகுதி, வறண்ட உப்புப் பூத்த கற்கள் என்று வறட்சி நிறைந்து காணப்படும். பருவ மழையை எதிர்பார்த்து வாடி நிற்கும் தாவரங்கள், பல நாள் உண்ணாமல் வாழும் மனிதர்கள், விலங்குகள் என்று அடிப்படைத் தேவைகள் இல்லாத நிலம் பாலை நிலமாகும். இதனை நச்சினார்க்கினியர்,

பாலைத் தன்மையாவது காலையும், மாலையும் நண்பகலன்ன கடுமை கூர்ச்

சோலை தோம்பிக் கூவல் மாறி, நீரும் நிலமும் இன்றி நிலம் பயன் துறந்து,

புள்ளும், மாவும், புலம்புற்று இன்பமின்றித் துன்பம் பெறுவது¹⁷

என்று நிலத்தின் தன்மையை அப்படியே கண்முன் காட்டுகிறார்.

அறிவியல் முறைப்படி பூமி தன்னைத் தானே சுற்றிக்கொண்டு சூரியனையும் சுற்றிவருகிறது. பூமியின் எல்லாப் பகுதியிலும் மக்கள் வாழ்கின்றனர். தாவரங்கள், விலங்குகள், மனிதர்கள் மற்றும் அனைத்துப் பொருள்களும் பூமியின் அதிகப்படியான புவியீர்ப்பு விசையால், ஈர்க்கப்படுவதால், பூமியின் மேற்பரப்பில் கீழே விழாமல் வாழ முடிகின்றது. பூமியானது செங்குத்தான நிலையில் சற்று 23.5° சாய்ந்து சுழலுகிறது. சூரியனுக்கு நேர் திசையில் இவ்வாறு சுழலும் பொழுது, ஒரு சில பகுதிகள் எப்பொழுதும் பகலாக அமைகின்றன (ஆர்ட்டிக் பகுதி). ஒரு சில பகுதிகள் (அண்டார்டிக் பகுதி) எப்பொழுதும் இரவாக அமைகின்றன. பூமி சுழலும் பொழுது சூரியனின் கதிர்கள் அதிகமாகப்படும் இடங்கள் (வட அரைக் கோளத்தின் மேற்பகுதி) அதிக வெப்பத்துடனும், குறைவான கதிர்கள் படும் இடங்கள் (தென் அரைக்கோளத்தின் கீழ்ப்பகுதி) குளிர்ந்த பகுதிகளாகவும் அமைகின்றன. இவை சமமாக ஆறுமாதங்கள் மாறி மாறி நிகழும். இத்தகு மாற்றங்களை உள்ளடக்கிய புவியில், தமிழகம் உன்னத பூமியாகும். ஏனெனில் இங்கு பாலை என்ற ஒரு பகுதி இல்லை என்றாலும் பாலையின் சூழலான வறட்சியும், வறுமையும் தமிழகத்தில் தங்கிச் செல்கின்றன. இதனை,

வேத்தியல் இழந்த வியனிலம் போல

வேனில் அம் கிழவனொடு வெங்கதிர் வேந்தன்

தானலம் திருகத் தன்மையின் குன்றி¹⁸

எனும் அடிகளால், வெம்மையான சூரியவேந்தன், வேனிலான அமைச்சரொடு இணைந்து முல்லை மற்றும் குறிஞ்சியைப் பாலையாக மாற்றினர் என்று இளங்கோவடிகள் பாலை நிலத்திற்கு வடிவம் கொடுக்கிறார்.

இன்றைய தமிழகத்தில் பாலை நிலத்திற்கு இராமநாதபுரமும், முல்லை நிலத்திற்குத் திண்டுக்கல்லும் குறிஞ்சி நிலத்திற்குச் சேலமும், மருத நிலத்திற்குத் தஞ்சையும், நெய்தல் நிலத்திற்குப் பாண்டிச்சேரியும் அமைவதாக டாக்டர் ச.வே.சுப்பிரமணியன்¹⁹

குறிப்பிடுகிறார்.

பாலை நிலத்தில் இளவேனிற் காலத்தில் கொடுமையான வெப்பம் காணப்படும். வெப்பத்துடன் காணப்படும் கூர்மையான கற்கள் வழியில் செல்வோரது கால்களைக் குத்தி வருந்த செய்யும். முதுவேனில் காலத்தில் அவ்வருத்தம் சற்று அதிகாலையில் தொடங்கி விடுகிறது என்று

சிறுபாணாற்றுப்படை (8-11) குறிப்பிடுகிறது. இத்தகு கொடிய நிலத்தில் வறட்சி மிகுந்த காலத்தில் சூரியனின் கதிர்களால் மலர்கள் கருகி, மரங்கள் வெப்பத்தால் தானே தீப்பற்றி எரியும். இக்காலத்தில் கடல் நீரைக் கொண்டு செல்லும் மேகங்களுக்கு தாகம் தீராததால் மழை பொழிவதை மறந்ததாகப் பொருநராற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது.

எல்லை தருநன் பல்கதிர் பரப்பிக்

குல்லை கரியவுங் கோடெரி நைப்பவும்

அருவி மாமலை நிகழ்த்தவு மற்றக்

கருவி வானங் கடற்கோள் மறப்பவும் (பொருநர்.233-236)

என்று முடத்தாமக் கண்ணியார் கூறுகிறார். அவ்வாறு வறட்சி மிகுந்த காலத்தில் கரிகாலச் சோழன் கட்டிய கல்லணையின் உதவியால் பாலையாகக் காட்சி தந்த நிலம் சோலையாக மாறியது. வளம் பொருந்திய நிலத்தில் பஞ்சம் தோன்றிய காலத்தில், வறட்சியே வாழ்விடமாக அமைந்த பாலையின் நிலை கொடியதாகும். அத்தகைய பாலை நிலத்தில் மண்ணானது வெப்பத்தால் பொசுங்கி உப்புப் பூத்த கல்போல மாறியதை, நற்றிணையானது.

சுடுமண் தசும்பின் மத்தம் தின்ற

பிறவா வெண்ணெய் உருப்பிடத்தன்ன

உவர் எரு களரி ஓமையங் காட்டு (நற்., பா.84:6-8)

என்று குறிப்பிடுகிறது.

சுடுமையான பாலை நிலத்தில், நீர் தேங்கியிருக்கும் பகுதிகளைப் பாலை நில மக்கள் வாழ்விடமாகக் கொள்கின்றனர். பாலையின் தட்பவெப்ப நிலை மனிதர்கள் வாழ்வதற்கு ஏற்றதாக இருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1.6.3.1. வாழ்விடம்

வறட்சி மிகுந்த பாலை நிலத்தினை வாழ்விடமாகக் கொண்டவர்கள் வேட்டுவர், எயினர், மறவர் இனத்தவர்கள் ஆவர். இவர்கள் உறைவிடத்தைக் 'குறும்பு' என்று அழைப்பர்.

கடுங்கண் மறவர்கல் கெழு குறும்பின்²⁰

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுவதிலிருந்து கற்களைக் கொண்டு அடுக்கி, பாலை நில மக்கள் இருப்பிடம் அமைத்ததை அறியமுடிகிறது. குடிசையின் மேற்பகுதி ஈச்ச இலையினால் வேயப்பட்டிருக்கும். ஈச்ச இலையின் அமைப்பானது சிறிய

விலங்குகளான அணில், பல்லி முதலியவை ஏறாத வகையில் அமைந்திருக்கும். அதாவது மணலை இலையின் மேல் தூவியதுபோல சிறிய உராய்வுகளுடனும், வேல் போன்ற நுனியையும், பெரிய மடலையும் கொண்டிருக்கும். இதனைக் காணும்பொழுது முள்ளம்பன்றியின் (எய்ப்பன்றி) முதுகு போன்ற தோற்றத்தினைக் கொண்டிருப்பதாகப் பெரும்பாணாற்றுப் படை குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

நீளரை இலவத் தலங்குசினை பயந்த
பூளையம் பசங்காய் புடைவிரிந் தன்ன
வரிப்புற அணிலொடு கருப்பை யாடாது
யாற்றல் புரையும் வெரிநுடைக் கொழுமடல்
வேற்றலை யன்ன வைந்நுதி நெடுந்தகர்

ஈத்திலை வேய்ந்த எய்ப்புறங் குரம்பை (பெரும்பாண்.83-88)

இவ்வாறு ஈச்ச இலைகளால் வேயப்பட்ட குடிசைகள் போல, ஊகம் புல்லால் வேய்ந்த குடிசைகளும் பாலை நிலத்தில் காணப்படுகின்றன. ஊகம் புல்லானது ஓங்கி வளரும் இயல்புடையது. இதன் நுனிப்பகுதியில் அணிலின் வாலைப் போல பூ மலர்ந்திருக்கும்(புறம்.307). இதனை மக்கள் துடைப்பமாகவும் பயன்படுத்துகின்றனர்.

பாலை நில மக்களின் குடியிருப்பானது, அவர்களது மாமிசம் உண்ணும் குணத்திற்கும், வழிப்பறி செய்யும் தொழிலுக்கும் ஏற்றவாறு அமைகிறது. இல்லத்தின் வாசலில், ஓரமாக விரைவாக எடுத்துச் செல்ல ஏதுவாக, இரத்தக் கறை படிந்த வேல்களும், அம்புகளும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஊகம் புல்லால் வேய்ந்த பந்தலின் கீழ் துடி இசைக்கருவி தொங்குகிறது. வேட்டை நாய் வாசலில் சங்கிலியால் கட்டப்பட்டுள்ளது. வீட்டினைச் சுற்றி முள் மரத்தால் வேலியமைக்கப்பட்டு, கடுமையான காவலைக் கொண்டதாக எயினர்களின் குடியிருப்பு அமைகிறது. இதனை,

ஊகம் வேய்ந்த உயர்நிலை வரைப்பின்
வரைத்தேன் புரையும் கவைக்கடைப் புதையொடு
கடுந்துடி தூங்கும் கணைக்காற் பந்தர்த்
தொடர்நா யாத்த துன்னருங் கடிநகர்
வாழ்முள் வேலிச் சூழ்மிளைப் படப்பைக்

கொடு நுகர்ந்தழீஇய புதவிற் செந்நிலை

நெடுநுதி வயக்கழு நிரைத்த வாயில் (பெரும்பாண்.122-128)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. எயினர்களின் குடியிருப்பு இத்தகு கடுமையான காவலைக் கொண்டிருப்பதற்கு அவர்களது தொழிலும், வாழும் பகுதியும் காரணமாகின்றன.

1.6.3.2. தாவரங்கள்

கொடிய பாலை நிலத்திலும் பூக்கும் மரங்களும், காய்க்கும் மரங்களும் காணப்படுகின்றன. அவை பசியுடன் வாழும் பறவை, விலங்குகளுக்கு உணவாகவும், நிழலாகவும் அமைகின்றன. குரம், பாதிரி முதலியவை பாலையில் பூக்கும் பூக்களாகும். இருப்பை, பாலை மரங்கள், பாலை நில சூழலில் வளர்பவையாகும். இவை தவிர மரா, குரா, யா, விளாமரம், இலந்தை மரம், ஓமை மரம், இலவ மரம், கோங்கு மரம் முதலியன பாலை நிலத்தில் காணப்படுகின்றன. கடம்ப மலர்களும், கள்ளிச் செடிகளும் பாலை நில தட்பவெப்ப சூழலில் வளர்பவையாகும்.

வறட்சி மிகுந்த இடங்களிலும் நீரினைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளும் தன்மை கொண்டவை மரங்களாகும். வறண்ட பாலை நிலத்தில் நீர் இல்லாது வாடிடும் விலங்குகளுக்கு மரங்களின் பட்டைகளில் அமைந்த நீர்ப்பசை தாகம் தீர்ப்பதாக அமைகிறது. இங்கு 'பாலை மரம்' யானையின் தாகத்தைத் தீர்த்ததைப்,

பிடிபிளந் திட்ட நார் இல்வெண் கோட்டுக்

கொடிறுபோல் காய வால்இணர்ப் பாலைச்

செல்வளி தூக்கலின் இலைதீர் நெற்றம் (நற்., 107:2-5)

என்று நற்றிணைக் கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

தண்ணீர் இல்லாத, கடுமையான காட்டில், கண்ணீரே தண்ணீராக அமையும். கொடுமையான பாலை நிலமானது, வானம் பார்த்த பூமியாகும். அத்தகைய இடத்திலும் மரங்கள் பூப்பதும் உண்டு, காய்ப்பதும் உண்டு.

நன்கு பழுத்த இலந்தைப் பழங்களை மான்கள் வயிராற உண்டு செல்கின்றன. அவை உண்ட பின்பு எஞ்சியிருக்கும் பழங்கள், பாலை வழியே செல்லும் வழிப்போக்கர்களுக்கு உணவாக அமைந்ததை,

உழைய ணந்து உண்ட இறைவாங்கு உயிர்சினைப்

புல் அரை இரத்திப் பொதிப்புறப் பசுங்காய் (நற்., பா.113:1-2)

என்று இளங்கீரனார் குறிப்பிடுகிறார். பாலை வழியே பயணம் செய்பவர்களுக்கு விளாம்பழமும் உணவாக (நற்., பா.24) அமைகிறது. ஈந்து என்று அழைக்கப்படும் ஈச்ச மரத்தின் பழங்களும் பாலை நிலவாழ் உயிரினங்களுக்கு உணவாக அமைகின்றன (நற்., பா.2:3, 193:1-2). இன்றளவும் பாலை நிலங்களிலும், வறண்ட இடங்களிலும் வளரும் மரமாக ஈச்ச மரம் அமைகிறது. இதன் பழங்களான பேரிச்சம்பழமானது இரத்தச் சோகையைக் கட்டுப்படுத்தும் அருமருந்தாகும்.

இலவ மரத்தைப் பஞ்சு மரம், முள்ளிலவு, பூளை என்று பல பெயர்களில் வழங்குவர். இம்மரம் நீண்டு வளரக்கூடிய மரமாகும். இதன் மலர்கள் செந்நிறமாக அமைந்திருக்கும். இவை பூக்கும், காய்க்கும், ஆனால் கனியாகாது. காய்கள் பழுக்கும் என பறவைகள் காத்திருந்து ஏமாறுவதால், ‘இலவு காத்த கிளி’ எனும் வழக்கு உருவானது என்பர். பாலை நிலத்தில் இலவ மரத்துடன், கோங்குமரமும் இலையின்றி பூத்தது. இதனை,

இலையி லஞ்சினை யினவண் டார்ப்ப

முலைஞர் மென்முகை அவிழ்ந்த கோங்கின் (குறுந்., பா.254:1-2)

என்று பாரகாபரன் குறிப்பிடுகிறார். இலவமரத்துப் பூக்கள் கார்த்திகை விளக்குப் போல பூத்திருந்ததை,

இலைஇல மலர்ந்த முகைஇல் இலவம்

கலிகொள் ஆயம் மலிபுதொகுபு எடுத்த

அம்குடர் நெடுங்கொடு பொற்பத் தோன்றி²¹

என்ற அகநானூற்று அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

நீரினைத் தன் தண்டுகளில் தக்க வைத்துக் கொள்ளும் தன்மை கொண்டது ஓமை மரங்களாகும். பாலை நிலத்தில் வாழும் விலங்குகளுக்கு ஓமை மரப்பட்டை நீராக அமைகிறது (நற்.252:1, 107:6). பாலை நிலத்தில் வாழும் சிறு சிறு விலங்குகளுக்கு கள்ளிச் செடிகள் உறைவிடமாக அமைகின்றன. கள்ளிச் செடி குளிர்ச்சித் தன்மை நிறைந்ததாகிறது. அங்கு குளுமை இருப்பதால் சிறிய விலங்குகள் அங்கு தஞ்சம் கொள்கின்றன (குறுந்., பா.16). இவ்வாறு பாலை நிலத் தாவரங்கள் தட்பவெப்ப சூழலில் தன்னையும் காத்துக் கொண்டு, மற்ற உயிரினங்களுக்கும் பயன்படுகின்றன.

1.6.3.3. விலங்குகள்

பாலை நில விலங்குகளாக, வலிமை இழந்த புலி, யானை, செந்நாய், கரடி, மான், கழுகு, பாம்பு முதலியவை காணப்படுகின்றன. பாலை நில விலங்குகள் பண்பில் சிறந்தவையாக அமைகின்றன. இங்கு ஓர் ஆண்புலி, தன் குட்டியை ஈன்ற பெண்புலியின் பசியைப் போக்க இரைக்காகக் காத்திருக்கிறது. இதனை,

நின்ற வேனில் உலந்த காந்தள்
அழல்அவிர் நீளிடை நிழலிடம் பெறாஅது
ஈன்றுகான் மடிந்த பிணவுப்பசி கூர்ந்தென
.....

புலிபார்த்து உறையும் புல்லதர்ச் சிறுநெறி (நற்., பா.29:1-5)

என்று பூதனார் கூறுகிறார். இதிலிருந்து கொடிய வறுமையிலும் தன் பசியை விட குட்டியை ஈன்ற பெண்புலியின் பசி பெரியது என்று உணர்ந்த ஆண்புலியின் இயல்பு, பாலை நிலத்திற்கு மதிப்பினை அளிக்கிறது. பொதுவாக விலங்குகள் எப்பொழுதும், வேட்டையாடிய உணவு, அல்லது பிற விலங்கால் வேட்டையாடப்பட்ட உணவு மற்றும் எஞ்சி உணவுகளை உண்ணும். ஆனால் மின்னல், இடியால் தாக்கிய விலங்குகளை உண்ணாது. இவ்வாறு அஃறிணைகள், சில உயரிய வழக்கங்களைக் கொண்டு காணப்படுகின்றன. பாலையில் புலியினைப் போல வலிமைக் கொண்ட விலங்காக, யானை அமைகிறது. இங்கு வாழும் யானைகள் ஒட்டிய வயிறும், சுருங்கியத் தோலும், விரிசல் விட்ட தந்தமும், சிவந்த சிறிய கண்களையும் கொண்டு தாகத்துடன் காணப்படுகின்றன. இவ்விலங்கானது நீரில்லாத வறண்ட பாலை நிலத்தில் ஒரு சில கற்களின் இடையே ஊறிய குறுகிய நீரைக் காண்கிறது. அந்த நீரினையும் தாகத்தால் வாடிய தன் பிடிக்குத் துதிக்கையினால் ஊட்டியதை நற்றிணைப் படலொன்று (பா.186) வெளிப்படுத்துகிறது.

யானைக் கூட்டத்தின் தலைவனை 'ஏந்தல்' என்று அழைப்பர். தலைமைப் பண்பு வகித்த ஆண்யானையானது தன் கூட்டத்தினைப் பாதுகாப்பாக வழிநடத்திச் செல்கிறது. இக்காட்சியினை,

பழுஉப்பல் லன்ன பருவுகிர்ப் பாவடி

இருங்களிற் றினநிரை யேந்தல்வரின் (குறுந்., பா.180:1-2)

என்று கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார் காட்சிப்படுத்துகிறார்.

நீரும் உணவும் கானல் நீரான பாலை நிலத்தில் ஆண் யானை, தன் பிடிக்கு ஓமைப்பட்டையை உரித்துத் தருகிறது. ஓமை மரத்தின் நீர்ப்பசையுள்ள பகுதியை யானை உண்டதை நற்றிணையும் (பா.137) குறிப்பிடுகிறது. ஓமைமரத்தைப் போல, யா மரத்தின் பட்டையையும் அன்புடன் உரித்துத் தந்ததை,

பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழம்

மென்சினை யாஅம் பொளிக்கும்

அன்பின்

(குறுந்., பா.37:2-4)

என்றவாறு பாடிய பெருங்கடுங்கோவால் அறியமுடிகிறது. பாலை நில யானைகள் பேய்ப்போன்ற பற்களைக் (குறுந்., ப.180) கொண்டு காணப்படுகின்றன. பெண் யானைக்கு எப்பொழுதும் பக்கபலமாக ஆண்யானை விளங்குகிறது. புலியிடமிருந்து பிடியைக் காப்பாற்ற தன் உயிரினைக் கொடுக்கும் யானையின் குணம் எல்லோரிடமும் அமைவதில்லை. அத்தகு பெரிய யானையை, கொல்லும் அளவு பெரிய பாம்புகளும் பாலை நிலத்தில் இருக்கின்றன. இதனை,

ஞால்வாய்க் களிறு பாந்தள் பட்டெனத்

துஞ்சாத் துயரத்து அஞ்சுபிடிப் பூசல்

நெடுவரை விடரகத்து இயம்பும்

(நற்., பா.14:8-10)

என்று மாமூலனார் புலப்படுத்துகிறார்.

பாலை நிலச் செந்நாய்கள், இரையினைத் தேடிக் களைத்துப் போய் சிவந்த கண்களுடன் காணப்படுகின்றன. களிறு மிதித்த பள்ளத்தில் அமைந்த சிறிய நிரினை, எலும்பும், தோலுமாகக் காணப்படும் செந்நாய் கண்டதும், தனக்காக இரை தேடச் சென்ற ஆண் நாயினை விளிக்கிறது. இதனை,

களிறு நின்று இறந்த நீர்அல் ஈரத்துப்

பால்வீ தோல்முலை அகடு நிலஞ் சேர்த்திப்

.....

பொய்யா மரபின் பிணவு நினைத்து இரங்கும் (நற்., பா.103:4-8)

என மருதனிளநாகனார் வெளிப்படுத்துகிறார்.

செந்நாயினைப் போல பெண் மானிற்காகத் தன் பசியையும் வெளிப்படுத்தாது, கலைமான், உணவு தேடிக் கொடுக்கிறது. அத்துடன் அமையாது தன்னையே நிழலாகக் கொடுத்துச் (குறுந்., பா.213) சிறந்த இல்லறத்திற்கு

உதாரணமாக அமைகின்றது. பாலை நிலத்தில் பகலில் உணவு கிடைப்பதென்பது அரிதானதாகும். அவ்வாறு இருக்க பின்புறமாக மரம் ஏறும் விலங்கான கரடிக்கு, இரவில் அதற்குப் பிடித்த உணவான புற்றீசல் கிடைக்கிறது (நற்., பா.325). இத்தகைய கொடிய பாலையிலும் விலங்குகளுக்கு உணவு கிடைப்பதிலிருந்து,

செத்ததன் வயிற்றில் சிறியது
பிறந்தால் எத்தைத்தின்று
எங்கே கிடக்கும்? என்று
மதுரகவியாழ்வார் கேட்டதற்கு,
அத்தைத் தின்று அங்கே
கிடக்கும்²²

என்று நம்மாழ்வார் பதில் அளிக்கிறார். இத்தத்துவத்தைப் போல, விலங்குகள் எங்கு வாழ்கின்றனவோ அங்கே அவைகளுக்கான தேவைகளும் நிறைவடைகின்றன என்பதை அறியமுடிகிறது. இவ்வாறாகப் பாலை நிலத்தில் உயிரினங்கள் வாழ்ந்ததற்கான சூழல் இருந்ததிலிருந்து, ‘கல்லிலும் ஈரம் உண்டு’ என்பதுபோல, நிலம் ஒருபோதும் தன்னை நாடி வந்தவர்களைக் கைவிடாத பண்பினை அறியமுடிகிறது.

1.6.4. மருத இனக்குழுவின் நில அமைப்பு

வயலும், வயல் சார்ந்த பகுதிகளையும் கொண்டது மருதநிலமாகும். முல்லை நிலமான காட்டிற்கும், நெய்தல் நிலமான கடலிற்கும் நடுவில் மருத நிலம் அமைந்திருக்கிறது. ஒரு புறத்தில், கடலிலிருந்து முகண்ட நீரினைக் கருகொண்ட மேகம் மறுபுறம் காடுகளிலிருந்து கிடைத்த குளிர்ந்த, தூய்மையான காற்று தீண்டியவுடன், வளமான மழையினை நடுவிலிருந்த மருத நிலத்தில் பொழிந்தது. எனவேதான் மருத நிலம் எப்பொழுதும் செழிப்புடனும் வளமையுடனும் காணப்படுகிறது. காட்டை அடுத்துள்ள சமதளமான பூமியும், ஆற்றங்கரைக்கு அருகிலும் அமைந்த இடம் மருதநிலமாகும். குறிஞ்சி நிலத்தையும் முல்லை நிலத்தையும் ஒப்பிடும் பொழுது, வேளாண்மையில் முதலிடம் பெறுவது மருத நிலமாகும். இங்கு நிலையான நீர்ப்பாசன வசதியும், வண்டல் மண் படிந்த ஆற்றுப்படுகைகளும் பயிர் விளைச்சலுக்கு ஏற்ற இடமாக அமைகிறது. ஆற்றங்கரைகளிலும் நதிக்கரைகளிலும் நாகரிகம் வளர்ந்ததைக் காணமுடிகிறது.

அதுபோல தமிழருடைய நாகரிகமும் பண்பாடும் தோன்றிய இடம் மருதநிலமாகும்.

மருத நிலத் தலைவனை ஊரன், மகிழ்நன் என்று அழைப்பர். பிற மக்களை உழவர், உழத்தி (புறம்.13:11, 230, 289) என்றும், களமர் (பொருநர்.194, மலைபடு.469) என்றும் அழைப்பர். இவர்கள் தங்கள் மெய்வருத்தி உழுவதால் கருங்கை வினைஞர் (பெரும்பாண்.223), கழனி உழவர் (புறம்.13:11), வன்கை வினைஞர் (புறம்.61:8) என்று பல சிறப்புப் பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

மருத நிலமானது இயற்கை எழில் சூழ்ந்த அழகிய இடமாகும். அங்கு கடம்ப மலர்கள் நிறைந்த அழகிய நீர்நிலையும், பல வண்ண மலர்கள் சூழ்ந்த பொய்கைகளும் நிறைந்து காணப்படுகிறது. இவ்எழிலைப் பார்ப்பதற்கு நிலமகள் பச்சை பட்டாடை உடுத்தியிருப்பது போலத் தோன்றும். ஓரறிவு உயிர்கள் முதல் ஆறறிவு உயிர்கள் வரை அனைவருக்கும் உகந்த இடமாக மருத நிலம் அமைகிறது. இங்கு ஒரு சிறிய பொய்கையில் மலர்ந்த தாமரை மலரில் தன் துணையுடன் மகிழ்ந்து ஒரு தும்பி 'சீகாமரம்' என்னும் பண்ணைப் பாடுகிறது என்றால், அச்சிறிய உயிரினமும் விரும்பிய இடமாக மருதநிலம் அமைந்தது புலப்படுகிறது. இதனை,

நறுநீர்ப் பொய்கை அடைகரை நிவந்த
துறுநீர்க் கடம்பின் துணையார் கோதை

.....

திருமுகம் அவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை

காமரு தும்பி காமரஞ் செப்பும் (சிறுபாண்.68-76)

என்று சிறுபாணாற்றுப்படை அடிகள் எடுத்தியம்புகின்றன. வயல்களின் ஓரங்களில் மாமரக் கனிகள் பழுத்துப் பறிப்பவர் இன்றி வயல்களில் உதிர்ந்து (குறுந்., பா.8) கிடக்கின்றன. மருத நிலத்தின் பல பகுதிகளில் சிறு சிறு பொய்கைகளும், அதனை ஒட்டி சிறு தொலைவில் காட்டாறுகளும் அமைந்திருக்கின்றன. அங்கு வெண்குருகு முதல் சிறிய பறவைகள் வரை சுதந்திரமாக சுற்றித் திரிந்ததை,

ஊர்க்கும் அணித்தே பொய்கை; பொய்கைக்குச்

சேய்த்தும் அன்றே, சிறுகான் யாரே;

இரைதேர் வெண்குருகு அல்லது யாவதும்

துன்னல் போகின்றால் பொழிலே (குறுந்., பா.113:1-4)

என்று புலவர் மாதிரத்தன் குறிப்பிடுகிறார்.

மருதநிலம் கோடைக் காலத்தில், வெப்பத்தின் காரணமாக (வயல்கள்) நீரில்லாது வெடித்துக் காணப்படுகிறது. அதுபோல கார்காலத்தில் மிகுந்த மழைப் பொழிவால், வயலில் புதுப்புனல் பாய்ந்த பொழுதும் நிலம் வெடித்துக் காணப்படுகிறது. இதனை,

நனிபுலம்பு அலைத்த எல்லை நீங்கப்

புதுவறம் கூர்ந்த செறுவில் தண்ணென

மலிபுனல் பரத்தந் தா அங்கு

(நற்., பா.230:8-10)

என்று ஆலங்குடி வங்கனார் குறிப்பிடுவதிலிருந்து மருத நிலம், சூழலுக்கு ஏற்ப தன்னை மாற்றிக் கொண்டு, மீண்டும் புதுப்பித்துக் கொள்ளும் இயல்பு புலனாகிறது.

1.6.4.1. வாழ்விடம்

மருத நிலம், வளமையும், பசுமையும் கொண்ட இடம் ஆகும். ஆதலால் அங்கு வாழும் மக்களின் குடியிருப்புகளும் வளமனைகளாகவே இருக்கின்றன. இல்லத்திற்குள் நெற்கூடுகள் (குதிர்கள்), இல்லத்தின் அருகில் அமைந்த தொழுவத்தில் மாடுகள், எருதுகள், மற்றும் உழவிற்கான கருவிகள் காணப்படுகின்றன. இத்தகு செல்வம் நிறைந்ததும், உயர்ந்த மதில்சுவரையும் கொண்ட 'மூதூர்' மருத நிலமாகும். பழமையான 'குடி'கள் இடம்பெயராது அவ்வூரிலே நீங்காமல் வாழ்வதால் 'மூதூர்' என அழைக்கப்படுகிறது. மலையான குறிஞ்சி நிலத்திலும், காடான முல்லை நிலத்திலும் இயற்கைச் சீற்றங்களின் பாதிப்பு அதிகமாகும். அதனால் அங்குள்ள மக்கள் இடம்பெயர்தல் சாத்தியமாகிறது. ஆனால் எல்லா நிலைகளிலும் பாதுகாப்பான இடமாகச் சமநிலையான மருதம் காணப்படுவதால் அங்கு மக்கள் நிலைத்த வாழ்வு கொள்கின்றனர். மருதநில மக்கள் வாழும் குடியிருப்புப் பகுதிகளானது, பெரிய ஆறு கிடந்தது போல, அகலமாகவும், நீளமாகவும் காட்சியளிக்கின்றன. மிகுந்த மக்கள் தொகைக் கொண்ட பகுதியாதலால், பண்டமாற்று நிகழும் தெருக்கள் சிறியதாகத் தோற்றம் அளிக்கின்றன. எப்பொழுதும் திருவிழா போலக் காணப்படும் மருத நிலத்தில் அமைந்த மாடமாளிகைகள் மலைக்கு ஒப்பாகக் கூறப்படுகின்றன. அங்கு வாழும் மக்கள் எப்பொழுதும் மகிழ்வுடனும், மனநிறைவுடனும், தங்கள் வாழும் பகுதியை நேசித்து வாழ்கின்றனர். இதனை,

நிதியஞ் துஞ்சு நிவந்தோங்கு வரைப்பிற்
 பதியெழு லறியாப் பழங்குடி கெழீஇ
 வியலிடம் பெறஅ விழுப்பெரு நியமத்து
 யாறெனக் கிடந்த தெருவிற் சாறென
 இகழுநர் வெருஉங் கலை மறுகிற்
 கடலெனக் காரென ஒலிக்குஞ் சும்மையொடு
 மலையென மழையென மாட மோங்கித்
 துனிதீர் காதலின் இனிதமர்ந் துறையும்
 பனிவார் காவிற் பல்வண் டிரும்
 நனிசேய்த் தன்றவன் பழவிறன் மூதூர் (மலைபடு.478-487)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

1.6.4.2. தாவரங்கள்

குளங்கள், பொய்கைகள் மற்றும் பிற நீர்நிலைகளில் நிறைந்த மலர்களாகச்
 செங்கழுநீர் மலர்களும், தாமரை மலர்களும் அமைகின்றன. காஞ்சி மரமும், மருத
 மரமும் நிறைந்த பகுதியாக மருத நிலம் காணப்படுகிறது. மருத மரமானது
 உயர்ந்து, பருத்து வளரும் இயல்புடையது. இம்மரத்தில் மலரும் பூக்கள் மஞ்சள்
 மற்றும் சிவப்பு வண்ணங்கள் கொண்டவை. அப்பூக்கள் எளிதில் உதிரும் தன்மை
 கொண்டவை. இதனை,

பழனப் பல்புள் இரியக் கழனி

வாங்குசினை மருதத்துத் தூங்குதுணர் உதிரும் (நற்., பா.350:2-3)

என்ற பாணரது குறிப்பால் உணரமுடிகிறது. மருத மரத்தில் கருமருது, கலிமருது, பூ
 மருது எனப் பல இனங்கள் காணப்படுகின்றன. மருதமரமானது இளவேனில்
 காலத்தில் (ஏப்ரல்-ஜூன்) பூக்கும் தன்மை கொண்டது. நெற்கதிர்களைப்
 போரடித்த உழவர்களுக்கு நண்பகலில் நிழல் தரும் மரமாக, எருதுகள்
 இளைப்பாறுவதற்கு இடமாக அமைகிறது. மருதமரப் பூவை 'பூமருது' என்றும்
 அழைப்பர்.

மருத மரத்துடன் சேர்ந்து வளரும் மரம் காஞ்சி மரமாகும். இம்மரம் சிறிய
 இலைகளைக் கொண்டு தடித்து வளரும் மரமாகும். இதன் மலர்கள் நீலநிறமாக
 அமைந்திருக்கும். காஞ்சி மரம் நீர்நிலைகள் நிறைந்த மருதநிலத்தில் மலர்ந்ததை,

நறும்பூங் கோதை தொடுத்த நாட்சினைக்

குறுங்காற் காஞ்சிக் கொம்பர் ஏறி

(சிறுபாண்.177-178)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

தெய்வத்திற்கு உகந்த மலராகக் கருதப்படுவது தாமரை மலராகும். இம்மலர், மருதநில நீர்நிலைகளில் வளரக் கூடியது. பசிய இலைகளையும், தண்டிலே முட்களையும் கொண்ட இம்மலர் இரண்டு நிறங்களில் பூக்கும். அவை வெண்தாமரை மற்றும் செந்தாமரை ஆகும். இவை சுமார் ஆயிரம் இதழ்களைக் கொண்டு மலரும் இயல்புடையது. இதனைப் பாடகி பி.சுசிலாவும் 'ஆயிரம் இதழ் கொண்ட தாமரைப் பூ' என்று பாடியுள்ளார். இத்தகைய சிறப்பு கொண்ட மலரானது மருதத்தில் பரவலாகக் காணப்பட்டதை,

நறுநீர்ப் பொய்கை அடைகரை நிவந்த

துறுநீர்க் கடம்பின் துணையார் கோதை

ஓவத் தன்ன உண்டுறை மருங்கிற்

கோவத் தன்ன கொங்குசேர் புறைத்தலின்

வருமுலை அன்ன வண்முகை உடைந்து

திருமுகம் அவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை (சிறுபாண்.68-73)

வள்ளுகிர் கிழித்த வடுவாழ் பாசடை

முள்ளரைத் தாமரை முகிழ்விரி நாட்போது (சிறுபாண்.181-182)

என்ற அடிகளில் அறியமுடிகிறது. கடம்ப மலர்கள் உதிர்ந்திருந்த பொய்கையில் தாமரை மலரினை வண்டுகள் உறைவிடமாகக் கொள்கின்றன.

1.6.4.3. விலங்குகள்

எருதும், எருமையும், நீர்நாயும் மருதநிலத்தினை வாழ்விடமாகக் கொண்ட விலங்குகள் ஆகும். உழவுத் தொழிலில் எருதுகள் பெரும்பங்கு வகித்ததை,

அள்ளல்அம் கழனி உள்வாய் ஓடிப்

பகடுசேறு உதைத்த புள்ளி வெண்புறத்துச்

செஞ்சால் உழவர் கோல்புடை மதரி (நற்., பா.340:5-7)

என்று நக்கீரர் கூறுகிறார். இதில் எருதுகளால் மிதிப்பட்ட சேறானது உழவர்களின் முகத்தில் தெறித்தது. இதிலிருந்து, உழவர்களின் வேகத்திற்குத் தக்க எருதுகளும் ஈடுகொடுத்ததை அறியமுடிகிறது.

முல்லை நிலத்தைப் போல மருதநிலத்திற்கும் எருமைக் கடாக்கள் வாழ்வாதாரமாக அமைகின்றன. இந்நிலத்தில் பால் கறக்கும் ஊர்க்குறு மாக்கள், விடியலுக்கு முன்பே அதனை விற்றுவிடுவர். இவ்வழக்கமானது இன்றுவரை கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. இதனை,

மன்ற எருமை மலர்தலைக் கார் ஆன்
இன்தீன் பால்பயம் கொண்மார் கன்றுவிட்டு
ஊர்க்குறு மாக்கள் மேற்கொண்டு கழியும்

பெரும்புலர் விடியலின் விரும்பிப் போத்தந்து (நற்., பா.80:1-4)

என பூதன் தேவனார் கூறுகிறார். இங்கு எருதிடம் பால் கறக்க ஊர்க்குறு மாக்கள் கன்றினை விட்டுப் பின் பால் கறக்கின்றனர். இவ்வழக்கும் இன்று வரை கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. கன்றினை ஈன்ற எருமை மாடு, தன் குட்டியை யாரும் தீண்டாதவாறு பாதுகாக்கிறது. இங்கு எருமை மாட்டின் குணம், இவ்வாறு இருப்பதற்குக் காரணம்,

இருமருப்பு எருமை ஈன்றணிக் காரன்
உழவன் யாத்த குழவியின் அகலாது

பாஅல் பைம்பயிர் ஆரும் ஊரன் (குறுந்., 181:3-5)

எனப் பசியுடன் இருக்கும், தன் கன்றிற்குப் பால் தருவதற்காக, பசிய பயிர்களை விரைவாக உண்டு கொண்டே, கன்றினைக் காக்கிறது என்று கிள்ளி மங்கலங்கிழார் கூறுகிறார். வலிமைக் கொண்ட பெண் எருதுகள் போன்று, வலிமையுடைய எருதுகள் உழவிற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன (சிறுபாண்.188-189). வலிமை கொண்ட அவ்எருதுகள் தண்ணுமை எனும் ஓசைக்கு மயங்கி, குயவனின் சக்கரம் போல சுழன்றதை மலைபடுகடாம் (471-474) எடுத்துரைக்கிறது.

1.6.5. நெய்தல் இனக்குழுவின் நில அமைப்பு

கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதிகளும் நெய்தல் நிலமாகும். மனிதர் வாழும் நிலமானது, மூன்று பங்கு நீராலும், ஒரு பகுதி நிலத்தாலும் அமைந்ததாகும். இத்தகு பரந்த மணற்பரப்பைக் கொண்ட நெய்தல் நிலத்தைத் தொல்காப்பியர், 'பெருமணல் உலகம்' (தொல். அகத்., நூ.5:4) என்று வருணிக்கிறார். நெய்தல் நிலம் இயற்கையாகவே கடலாலும், உப்பங்கழிகளாலும், தாழைமடல் வேலியாலும் சூழப்பட்டிருப்பதைத்,

துறை நணி இருந்த பாக்கம் (நற்.101:5)

என்ற அடியால் அறியமுடிகிறது.

அலைகள் ஆடும் கடல்கொண்ட நெய்தல் நிலத்தில், முத்துக்களை மணலில் தூவியது போல முள்ளியின் மலர்கள் பரவிக்கிடக்கின்றன. அந்நிலப் பகுதியில் தினமும் புதுமணல் ஆடை உடுத்தப்படுகிறது. இதனைக்,

கூன்முன் முண்டகக் கூர்ப்பனி மாமலர்

நூலறு முத்திற் காலொடு பாறித்

துறை தொறும் பர்க்குந் தூமணற் சேர்ப்பனை (குறுந்., பா.51:1-3)

எனக் குன்றியனார் அடிகளால் அறியலாகிறது.

கடல் அலையானது கடலின் மேல்மட்டத்தில் திரியும் இறால்மீன்களைக் கூட்டம் கூட்டமாகக் கரையில் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் வளமை பொருந்திய நிலம் நெய்தல் நிலமாகும் என்பதை,

முடகால் இறவின் முடங்குபுறப் பெருங்கிளை

புணரி இருதிரை தருஉம் துறைவன் (குறுந்., பா.109:1-2)

என்று நம்பிக்குட்டுவன் கூறுவதிலிருந்து உணரமுடிகிறது. இத்தகு மணல் நிறைந்த கடற்கரையில் புன்னை மரங்கள் (குறுந்., பா.175) நிறைந்து காணப்படுகின்றன. கடல்சார்ந்த பொருட்களை வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டவர்கள் நெய்தல் நில மக்களாவர். இவர்கள் வாழும் பகுதி எப்பொழுதும் தூங்கா நகரமாக அமைகிறது. நெய்தல் நிலக் குடிகள், கடற்கரை அருகே தனித்தனியாகக் கூப்பிடும் தூரத்தில் அமைந்திருந்தன. அங்குள்ள உப்பங்கழிகளில் சுறா மீன்களும், இறால் மீன்களும் சுற்றித் திரிவதைக் காணமுடிகிறது. நாரைகள் தங்களுக்குப் பிடித்த உணவான இறால் மீன்களை பசிதீர உண்டு, புன்னைமரக் கிளையில் உண்ட களைப்பைத் தீர்க்கும். மீனவர்கள் இரவிலும் விளக்கின் துணைக் கொண்டு மீன்பிடிக்கச் செல்வர். கடல் அலைகள் இரவும் பகலும் முழவுபோல ஒலிக்கும் தன்மையைக் கொண்டது (நற்.67:2-9) நெய்தல் நிலமாகும்.

1.6.5.1. வாழ்விடம்

நெய்தல் நில மக்கள் சேர்ப்பன், பரதர், பரத்தியர் (நற்.303:9, பொருநர்.218, சிறுபாண்.159, குறுந்.304:4, 320:1) என்றும், வலைஞர்கள் (பட்டினப்.197) என்றும், திமிலோன் (அகம்.320:2) என்றும் பல்வேறு பெயர்களால் சூழலுக்கு ஏற்ப அழைக்கப்பட்டனர்.

இவர்கள் நாகர் இனத்து வழியினர் என்றும், நாகர் இனத்தவர்களுள் வரும்

பரதர், பரதவர், பரவர், பரவா, வளையர் என்போர் மீனவர்களையே குறிக்கும்²³

என்று அனந்தபுரம் கோ.கிருஷ்ணமூர்த்தி குறிப்பிடுகிறார். இவர்களது குடியிருப்புகள் புல்லினால் வேயப்பட்ட கூரைக்குடில்கள் ஆகும். சில குடில்கள் பனையோலை மற்றும் தாழை மடலாலும் வேயப்பட்டிருக்கும். இத்தாழை மடல்களை நெய்தல் நில மக்கள் வேலியாகவும் பயன்படுத்துகின்றனர். இவற்றை,

காயல் வேய்ந்த தேயா நல் இல் (அகம்.370:5)

நிலாவியல் இலங்கு மணல்மலி மறுகில்

புலால்அம் சேரிப் புல்வேய் குரம்பை (அகம்.200:1-2)

போன்ற குறிப்புகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இன்று இவர்களது குடியிருப்புகளைச் சேரி என்றும் குப்பம் என்றும் வழங்குவர். நெய்தல் நில மக்கள் எப்பொழுதும் சேர்ந்து வாழ்வதால் சேரியினர் என்றும் கூடி வாழ்வதால் குப்பத்தினர் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். சங்ககாலத்தில் நெய்தல் நிலக்குடில்கள் கரும்பின் தட்டைகளையும் மரத்தில் கழித்துத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட குச்சிகளையும் கொண்டு அமைக்கப்படுகின்றன. அதன் மேற்கூரைகள் தருப்பைப் புல்லால் வேயப்பட்டு அவற்றை இணைத்துக் கட்ட தாழை நார்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இதனை,

வேழ நிரைத்து வெண்கோடு விரைஇத்

தாழை முடித்துத் தருப்பை வேய்ந்த

குறியிறைக் குரம்பைப் பறியுடை முன்றில் (பெரும்பாண்.263-265)

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன. நெய்தல் நிலத்தில் இயற்கையாகக் கிடைத்த கண்டல் என்னும் நீர்த் தாவரத்தையும், நீர்முள்ளியையும் நெய்தல் நில மக்கள் வேலிக்குப் பயன்படுத்துகின்றனர். இதனை,

கண்டல் வேலிக் கழிசூழ் படப்பை

முண்டகம் வேய்ந்த குறியிறைக் குரம்பை (நற்.207:1-2)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகிறது. நெய்தல் நில குடிகள், கடலோரப் பகுதிகளில் இருப்பதால், அப்பகுதிக்கு ஏற்றவாறு மக்கள் குடில்களை இருப்பிடமாகக் கொள்கின்றனர். அத்தகு குடில்களில் அவர்கள் வாழ்ந்தாலும், செல்வச் செழிப்புடன் (பட்டினப்.142-145) காணப்படுகின்றனர். சூழலைக் காட்டிலும் அவர்களது மனநிறைவு பெரிதாகக் கருதப்படுகிறது.

1.6.5.2. தாவரங்கள்

நெய்தல் நிலத் தாவரங்களாகத் தாழை நெய்தல், புன்னை, ஞாழலும் அமைகின்றன. ‘தாழம்பூ’ மிக நீளமான மலராகும். இதனுடைய இதழ்கள் நன்கு அகன்று, மணம் கொண்டு காணப்படுகின்றது. இதன் மடல்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக அமைந்திருக்கும். வெளிர் மஞ்சள் நிறம் கொண்ட இப்பூவின் நடுப்பகுதியைச் ‘சோறு’ என்று அழைப்பர். சோறு என்று சொல்லப்படும் மகரந்தமானது சாம்பல் நிறத்தில் அமைந்திருக்கும். இதனை மகளிர் விரும்பி சூடிக் கொள்வர் என்பதை,

தாதுகள் உதிர்ந்த தாழையங் கூந்தல்²⁴

என்ற அடி உணர்த்துகிறது. இதில் அடிமரத்திலிருந்து விழுதுகள் உண்டாகும். இதன் இலைகளைக் கொண்டு பாய், கூடை முதலியவை செய்யப்படுகின்றன.

இம்மலரின் மடலிலிருந்து நறுமண எண்ணெய் தயாரிக்கப்படுகிறது. இவை மருந்திற்கும் பயன்படுகின்றன²⁵

என்று கு.சீநிவாசன் தனது நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

சங்க இலக்கியத்தில் தாழை மரத்தின் அமைப்பை நற்றிணை வழி நக்கண்ணையார் பின்வருமாறு கூறுகிறார். தாழையின் தண்டு இறால் மீனின் முதுகு போல அடுக்கடுக்காக அமைந்திருக்கும். அதில் சுறா மீனின் நீண்டுள்ள கொம்பு போல முட்கள் அதன் பக்கங்களில் காணப்படும். அதில் மலரும் தாழம்பூவின் அரும்பானது யானையின் தந்தம் போல நீண்டு குவிந்து இருக்கும். அக்குவிந்த பூவானது பெண்மான் தலை சாய்த்து இருப்பது போல குலை சாய்ந்து மலர்ந்திருந்ததாகக் கூறுகிறார். இதனை,

இறவுப்புறத்து அன்ன பிணர்படு தடவுமுதல்

சுறவுக் கோட்டு அன்ன முள்ளிலைத் தாழை

பெருங்களிற்று மருப்பின் அன்ன அரும்புமுதிர்(நற்., பா.19:1-3)

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

கருநீல நிறத்தில் அமைந்த புன்னை மரத்தின் அருகில் அமைந்திருந்த தாழை மடல், சூரியனைப் போல தனித்துக் காணப்பட்டதை,

நீல்நிறப் புன்னைத் தமிழன் கைதை

வானம் முழ்கிய வயங்குஒளி நெடுஞ்சுடர் (நற்., பா.163:8-9)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

நெய்தல் மலர், கடற்கரை நிலங்களில் மிகுதியாகப் பூப்பதால், கடல் சார்ந்த பகுதிகள் ‘நெய்தல்’ என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இதனை நன்னீர் மலர், நீர்நிலை மலர், உவர்நீர் மலர் என்று பல பெயர்களில் அழைப்பர். இம்மலர் வெண்மை நிறத்திலும், நீலாம்பல் நிறத்திலும் பூப்பவை ஆகும். இதனைப் பெண்கள் விரும்பிச் சூடியதை,

அடும்பி னாய்மலர் விரைஇ நெய்தல்

நெடும்தொடை வேய்ந்த நீர்வார் கூந்தல் (குறுந்.401:1-2)

என்ற அம்முவனாரின் கூற்றால் உணரமுடிகிறது.

ஆம்பல், கொட்டி, நீலம், நெய்தல், செங்கழுநீர், குமுதம் முதலியவை ஒரு

குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மலர்கள் ஆகும்.²⁶

இவ்வாறாக நெய்தல்நிலத் தாவரங்கள் யாவும், நீர்க்கொண்ட மலர்களாகவும், நீர் நிறைந்த பகுதியில் வளர்பவையாகவும் காணப்படுகின்றன.

1.6.5.3. விலங்குகள்

நெய்தல் நிலமான கடல்சார்ந்த பகுதியில் நீரில் வாழ்பவையான விலங்குகளும், நீரிலும் நிலத்திலும் வாழும் விலங்குகளும் காணப்படுகின்றன. முதலை, சுறா, இறால் மீன், ஐயிரை மீன், நீர்நாய், வெண்காக்கை, நாரை மற்றும் வெளவால் முதலியன வாழ்கின்றன.

நீர்நாயானது நீரோடைகள் நிறைந்த செழிப்பான பகுதியை வாழ்விடமாகக் கொண்டு காணப்படுகின்றது. இவை ஒன்றரை நிமிடம் மட்டுமே தூங்கும் இயல்புடையது. நீர்நாய்கள் நெய்தல் நிலத்தில் விரும்பி வாழும் உயிரினங்களாகும். இதன் விருப்ப உணவு மீன்கள் ஆகும். இதன் இருப்பிடமாகப் மரப்பொந்துகள் (தில்லை மரம்) அமைகின்றன. இதனை,

குருளை நீர்நாய் கொழுமீன் மாந்தித்

தில்லையம் பொதும்பில் பள்ளி கொள்ளும் (நற்., பா.195:2-3)

என்று நற்றிணை மொழிகிறது.

நெய்தல் நிலக் காக்கைகள் இரண்டு வகைப்படும். அவை, ஊர்க் காக்கைகள், கடற்காக்கைகள் என்பவையாகும். கடற்காக்கை வெண்மை நிறம்

கொண்டிருப்பதால் ‘வெண்காக்கை’ என்றும் அழைப்பர். இங்கு பசிய காலைகளை உடைய தன் பெடைக்கு, ஆண்காக்கை இறால் மீனை ஊட்டியதை,

சேயிறா எறிந்த சிறுவெண் காக்கை

பாயிரும் பனிக்கழி துழைஇப் பைங்கால்

தான் வீழ் பெடைக்குப் பயிரிடுஉச் சுரக்குஞ்

சிறுவீ ஞாழல் துறை

(நற்., பா.31:2-5)

என்பதன் வாயிலாக நக்கீரனார் மொழிகிறார்.

இறால் மீன்களுக்கு இதயம் அதன் தலையில் அமைந்திருக்கும். ‘கட்டுல்’

என்ற ஒரு வகையான மீனிற்கு மூன்று இதயங்கள் உள்ளதாகக்

கூறப்படுகிறது.²⁸

கருவைக் கொண்டிருக்கும் தன் பெடைக்கு உப்பங்கழியில் உள்ள ஐயிரை மீன் பிடித்த உணவு என்பதால், ஆண்பறவை, காத்திருந்து மீனினைப் பிடித்துப் பெடைக்குக் கொடுக்கிறது. இதனை,

இருஞ்சேற்று அயிரை தேரிய தெண்கழிப்

பூவுடைக் குட்டம் துழவும் துறைவன்

(நற்., பா.272:5-6)

என முக்கல் ஆசான் நல்வெள்ளையார் கூறுகிறார். கடல் நாரையும் தன் பங்கிற்கு, தன் பெடை நாரைக்கு கடல்மீனை (நற்., பா.263) உணவாகத் தருகிறது.

கடலில் செல்லும் மக்களை அச்சம் கொள்ளச் செய்து, உணவாகக் கொள்ளும் இயல்புடையவை சுறாமீன்கள் ஆகும். அத்தகைய கொடிய மீனை, நெய்தல் நில மக்கள் தெய்வமாக வணங்குகின்றனர். எந்த நோயும் தாக்காத ஒரே உயிரினம் சுறாமீனாகும். இத்தகு சுறாமீனை வழிபடுவதால் தீங்கு விளைவிக்காது என்று நம்பப்படுகிறது (பட்டினப்.87-88). பெரிய வலையையே கிழித்துச் செல்லும் வலிமையும், தன்னை எதிர்த்தவர்களின் உயிரைக் கொல்லும் ஆற்றலும், புத்திக் கூர்மையும் கொண்ட கடல் விலங்கு சுறாமீனாகும். இதனை,

.....தெண்கடல்

வன்கைப் பரதவர் இட்ட செங்கோல்

கொடுமுடி அவ்வலை பரியப் போக்கி

கடுமுரண் எறிசுறா வழங்கும்

நெடுநீர்ச் சேர்ப்பன்

(நற்., பா.303:8-12)

என்று மதுரை ஆருலவியநாட்டு ஆலம்பேரி சாத்தனார் புலப்படுத்துகிறார்.

நெய்தல் நிலத்தில் சுறாமீனைப் போன்று மற்றொரு கொடிய விலங்காக
முதலை அமைகிறது. இவ்விலங்கு நீர் வழியாகச் செல்வாரைத் தாக்கி
இரையாக்கும் குணம் கொண்டது என்பதை,

கொடுத்தாள் முதலை கோள்வல் ஏற்றை

வழிவழக்கு அறுக்கும் கானல்அம் பெருந்துறை

இனமீன் இருங்கழி நீந்தி, நீநின்

நயன் உடைமையின் வருதி

(குறுந்., பா.324:1-4)

என்று கலைமகன் கூறுகிறார்.

இரவில் சுற்றித்திரியும் விலங்கு, வெளவால் என்பது யாவரும்
அறிந்ததாகும். வெளவால்களில் பல வகைகள் உண்டு. பூச்சி வகைகளை
உண்பவை, பழங்களை உண்பவை, இரத்தம் குடிப்பவை என்று சுரேஷ் தனது
அறியாத தகவல்கள் என்ற இணைய சேவையில் கூறுகிறார்.

வளைந்த மெல்லிய சிறகுகளையும், கூர்மையான நகங்களையும் கொண்ட
வெளவால்கள், பகலில் தான் உறங்கிய பலா மரத்தினைத் தேடி இரவில்
செல்கின்றன. இதனை,

தாஅவல் அஞ்சிறை நொப்பறை வாவல்

பழுமரம் படரும் பையுள் மாலை

(குறுந்.172:1-2)

என்ற கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதனை
நற்றிணையும் (பா.172) வெளிப்படுத்துகிறது. கூடி வாழும் இயல்பு கொண்ட
வெளவால்கள், தன் உயிரையும் கொடுக்கும் இயல்புடையது. இரத்தம் குடிக்கும்
வெளவால்களுக்கு, உணவு கிடைக்கவில்லை எனின் இறந்துவிடும். அவ்வாறு தன்
இனம் இறக்காமல் இருக்க, தனது இரத்தத்தையே உணவாகக் கொடுக்கும்
இயல்புடையது என்றும் பி.சுரேஷ் தனது அறியாத தகவல்கள் தெரியாத விசயங்கள்
பகுதியில், பல அரிய தகவல்களைப் (குரங்கிற்கு இரண்டு மூளை, நீர் நாய்
ஒன்றை நிமிடம் மட்டும் தூங்கும்) பதிவிடுகிறார். இவ்வாறு நெய்தல் நில
விலங்குகள் மற்ற நில விலங்குகளைக் காட்டிலும் மாறுபடுகின்றன. இதற்கு
அவ்விலங்குகள் வாழும் நில அமைப்பே காரணமாகிறது.

1.7. தொகுப்புரை

சங்க இலக்கியங்களில் இனவரைவியல் கூறுகளை ஆராய்வதில் முதல் நிலையாக நிலமும் வாழ்விடமும் ஆராயப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் மனிதனின் முதல் நிலமாக முல்லை நிலம் அமைந்த தன்மை விளக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியரும், முல்லை நிலத்தை முதன்மைப்படுத்தியதற்கான காரணமும் வெளிப்படுகிறது. நிலங்களின் பெயர்கள் நிலங்களுக்கு அழகு சேர்க்கும் மலர்களால் அமைகின்றன. குறிஞ்சி மலரின் சிறப்புக் கருதி, மலைக்கு பெருமை சேர்க்கும் விதமாக ‘குறிஞ்சிப்பூ’ நிலத்திற்குப் பெயராக அமைகிறது. பழைமை மணம் மாறாது, ‘பழங்குடிகளாய்’ இன்றளவும் குறிஞ்சி மக்கள் வாழ்கின்றனர். வடநிலப் பகுதிகளில் பாலைவனம் காணப்படுகிறது. தென்னகத்தில் பாலை என்ற படிவம் இல்லை என்பது யாவரும் அறிந்ததாகும். எனில், தொல்காப்பியர், பாலை நிலத்தையும், ஒழுக்கங்களையும் குறிப்பிட்டு, நாநிலங்களின் மத்தியில் வைத்ததற்குக் காரணம் பெறப்படுகிறது. நாநிலங்களின் வளங்களைப் பாதுகாக்காவிட்டால், பாலை ஒழுகலாறுகள் தென்னகத்தில் நிலவும் என்பது ஆய்வாளரின் கருத்தாகும்.

சங்ககால மக்கள் நிலங்களையும் பண்பாடுகளையும் போற்றிப் பாதுகாத்ததால் அக்காலம் ‘பொற்காலம்’ என அழைக்கப்படுகிறது. எல்லா உரிப்பொருள்களும் நிலம் சார்ந்து இருக்கப் பாலை நிலத்தின் உரிப்பொருள் மட்டும், மற்ற நிலங்களால் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றது. மூன்று பங்கு நீராலும், ஒரு பகுதி நிலத்தாலும் அமைந்த பூமியில், மக்கள் வாழும் பகுதி மிகக் குறைவாகும். மக்களால் பயன்படுத்தப்படாத நிலங்களைப் பாலை என்று அழைப்பர். அத்தகைய நிலம், மற்ற நிலங்களில் நிகழும் மூவகைப் பிரிவினை நெடியதாகுகிறது. பாலை நில ஒழுகலாறுகளும் இதற்கு காரணமாக அமைகின்றன.

ஐவகை நிலங்களில் மருதநிலம் உயர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. கரடுமுரடான மலை மற்றும் மலைச் சரிவும், காட்டுத்தீயும், பாலை வெப்பமும், கடல் சீற்றமும் முதலில் தத்தமது பகுதிகளையே முதலில் பாதிக்கின்றன. இயற்கைச் சீற்றங்கள் ஏற்படும் பொழுது, குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, நெய்தல் நிலங்களைக் காட்டிலும், சமநிலையான மருதநிலத்தில், பாதிப்பு

குறைவானதாகும். எனவே மக்களுக்கு ஏற்ற இடமாக மருத நிலம் அமைகிறது. முல்லை, மருதத்தின் பொருளாதாரமாகக் கருதப்படும் எருதுகள் மற்றும் பசுக்கள் பயன்கருதி வணங்கப்படுகின்றன. அதுபோல குறிஞ்சி நில முருகனும், பாலை நிலக் கொற்றவையும் வெற்றிக்காக வணங்கப்படுகின்றனர். இம்மக்களிடமிருந்து, நெய்தல் நில மக்கள் வேறுபடுகின்றனர். இயற்கையின் நிகழ்வுகளைப் பகுத்தறியும் ஆற்றல் மனிதர்களைவிட விலங்குகளுக்கு அதிகமாகும். புத்திக் கூர்மையான சுறாமீன், நெய்தல் நில மக்களை வழிப்படுத்தும் தெய்வமாக அமைகிறது. ஐவகை நில மக்களும் விலங்குகளும் அந்நிலத்தின் தட்பவெப்ப சூழலை உள்வாங்கிக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். இவ்வாறாகச் சங்க இலக்கியங்களின்வழி, நிலங்களும் வாழ்விடங்களும் இனவரைவியல் கூறுகளில் தலைமையும் தனிச்சிறப்பும் பெற்று அமைகின்றன.

சான்றெண் குறிப்புகள்

1. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல். பொருள். மரபியல், நூ.571:1.
2. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.13.
3. **The Encyclopedia Americana**, Volume 10, p.632.
4. பக்தவத்சலபாரதி, இலக்கிய மானிடவியல், பக்.7-9.
5. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல். பொருள். அகத்., நூ.4:1-2.
6. மேலது., நூ.20:1-2.
7. ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், இனவரைவியலும் தமிழ் நாவலும், ப.13.
8. பக்தவத்சல பாரதி, மானிடவியல் கோட்பாடுகள், ப.26.
9. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல். பொருள். அகத்., நூ.2:1-2.
10. அடியார்க்கு நல்லார் (உ.ஆ.), சிலப்பதிகாரம், காடுகாண் காதை, அடி.64-66.
11. தினமலர், 27.03.2016 இணையவழி செய்தித்தாள்.
12. ச.வே.சுப்பிரமணியன், தமிழர் வாழ்வில் தாவரம், ப.20.
13. வி.நாகராசன் (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு இரண்டாம் பகுதி, நெடுநல்வாடை, அடி.13-14.
14. நா.மீனவன் (உ.ஆ.), அகநானூறு, களிற்றியானை நிரை, பா.86:1-2.
15. மேலது., பா.202:2-4.
16. கூகுள், வேர்களைத் தேடி, நாள்: 25.08.2012.
17. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ.), தொல். பொருள். அகத்., நூ.9:1-2.
18. அடியார்க்கு நல்லார் (உ.ஆ.), சிலப்பதிகாரம், காடுகாண் காதை, அடி.61-62.
19. ச.வே.சுப்பிரமணியன், தமிழர் வாழ்வில் தாவரம், ப.20.
20. நா.மீனவன் (உ.ஆ.), அகநானூறு, களிற்றியானை நிரை, பா.87:1.
21. மேலது., பா.11:3-5.
22. கா.கோ.வேங்கடராமன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.173.
23. அனந்தபுரம் கிருட்டினமூர்த்தி, மீனவர் வாழ்வியல், ப.12.
24. நா.மீனவன், அகநானூறு, மணிமிடைபவளம், பா.253:19.
25. கு.சீநிவாசன், சங்க இலக்கியத்தில் தாவரங்கள், ப.716.
26. Wikipedia. நெய்தல் மலர்.

இயல் 2

இனக்குழுக்களின் உணவும் உற்பத்தியும்

2.1. முன்னுரை

‘பசி’ என்பது எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவானதாகும். எல்லா உயிரினங்களும் தங்களது இயக்கத்திற்கு ஏற்ப உணவினை உட்கொள்கின்றன. அரசனானாலும், ஐம்புலன்களை அடக்கியாளும் ஆண்டியானாலும் பசி வந்தால் பத்தும் பறந்துவிடும். அனைத்துத் தேவைகளையும்விட உணவு இன்றியமையாததாகும். எனவேதான் அடிப்படைத் தேவையான உணவு, உடை, இருப்பிடத்தில், உணவு முதலிடம் பெறுகிறது. பசியினைக் கட்டுப்படுத்தும் அருமருந்தாக உணவு அமைகிறது. இத்தகு உணவினைச் சங்ககால மக்கள் இயற்கையாகப் பெற்றனர். முதல் உணவாகப் பழங்கள், காய்கறிகள் அமைகின்றன. ஆதிமனிதன் பழங்களையும், காய்களையும் உண்டு, அதன் கொட்டைகளை (விதைகள்) மண்ணில் வீசியெறிந்தான். வீசி எறிந்த அவ்விடத்தில் அம்மரத்தின் இலைகளை ஒத்த, சிறிய செடியினைக் கண்டான். உற்பத்தியின் முதல் பரிணாமத்தை உணர்ந்தான். இத்தகு மரக்கன்றுகள் கார்காலத்தின் பிற்பகுதியில் நன்கு வளர்ந்ததை உற்றுநோக்கினான். பின்னர், உற்பத்திக்கு நீர் இன்றியமையாதது என்பதையும் உணர்ந்தான். ஆதிகாலத்தில் உணவுச் சங்கிலியாக அமைந்த பரிணாமத்தில், உற்பத்தியானது மாறுபட்டதொரு படி மலர்ச்சியாக அமைகிறது. இத்தகு உணவு, உற்பத்தி மற்றும் அவற்றிற்கு ஆதாரமாக விளங்கும் நீர் முதலியவை சங்ககாலத்தில் அமைந்த நிலையினை சங்க இலக்கியங்களின் வழியாக இவ்வியல் ஆராயப்படுகின்றன.

2.2. உணவியல்சார் மானிடவியல்

மக்கள் விரும்பி உண்ணும் உணவானது, அவர்களது விருப்பத்திற்குத் தக்கவும், தேவையைப் பொறுத்தும் மாறுபடுகிறது. அவை சிறப்பு உணவுகள் என்றும், சாதாரண உணவுகள் என்றும் அமைகின்றன. விருந்தினர்கள் வரும் பொழுதும், சிறப்பான தருணங்களிலும், சங்க காலத்தில் ‘மாமிச உணவு’ சிறந்த உணவாக அமைந்ததை நற்றிணைவழி (பா.59:1-4) அறியமுடிகிறது. அதுபோல

மற்ற நேரங்களில் அந்நிலம் சார்ந்த அதிகப்படியாகக் கிடைக்கும் உணவுகள் உண்ணப்படுகின்றன. மானிடவியலாரின் கருத்துப்படி உணவானது,

மக்கள் அவரவர் உண்ணும் சாதாரண உணவிற்கும், தேர்ந்தெடுத்து உண்ணும் சிறப்பு உணவிற்கும், பிற ஊட்ட உணவிற்கும் பல்வேறு காரணங்களைக் கொண்டுள்ளனர். ஒவ்வொரு பண்பாட்டிலும் அதற்கான காரணங்கள் ஆயிரக்கணக்கிலுள்ளன. அவையனைத்தையும் உயிரியல்சார் நோக்கில் ஆராய்வதே உணவியல்சார் மானிடவியலாளரின் பணியாகும்¹

என்கிறார் பக்தவத்சல பாரதி. இவ்வாறு நிலம் சார்ந்து அமைந்த பண்பாட்டு உணவுகளும் அவை உற்பத்தி செய்யப்பட்ட தன்மைகளும் முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் நில இனக்குழுக்களில் காணக்கிடக்கின்றன.

2.2.1. முல்லை நில உணவுகள்

முல்லை நிலங்களில் உணவின் ஆதாரமாக அமைவது வீட்டு விலங்குகளாகும். மாடுகளிடமிருந்து கிடைக்கும் பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய், நெய் முதலியவை, முல்லைநில மக்களின் உணவு வகைகளில் முதன்மை பெறுகின்றன. பிற உணவுகளாக வேட்டையாடிய உணவுகளும், இயற்கை உணவுகளும் அமைகின்றன.

2.2.1.1. வேட்டையாடிய உணவுகள்

இயற்கையில் அமைந்த தாவரங்கள் முதல் விலங்குகள் வரை அனைத்து உயிரினங்களையும் மனிதன் தன் தேவைக்காகப் பயன்படுத்துகின்றான். ஆதிகாலத்தில் விலங்குகளிடமிருந்து தன்னை காத்துக் கொள்ளப் போரிட்டான். இயற்கைச் சீற்றமான காட்டுத்தீயினைக் கண்டு அச்சம் கொண்டதைக் கண்ட மனிதன், நெருப்பினைக் கொண்டு விலங்குகளை எதிர்த்தான். இயற்கைச் சீற்றங்களில் ஒன்றான, காட்டுத்தீயில் காய்க்கனிகள் எரிந்து பாழாகின. விலங்குகளும் எரிந்து கறியாயின. உணவின்றி பசியால் வாடிய மனிதன், கறியாகிப் பதப்பட்டு மாமிசத்தை உண்டான். பழங்களைவிட திட உணவான மாமிசம், பசியினைப் பலமணி நேரங்கள் கட்டுப்படுத்தியது. பின்னர், வேட்டையாடிய உணவினைச் சமைத்து உண்ணும் பக்குவம் பெற்றான்.

முல்லைநில மக்கள் மான், முயல், உடும்பு முதலிய விலங்குகளை
வேட்டையாடி உண்டனர். இதனை,

உடும்பு கொலீஇ வரிநுணல் அகழ்ந்து

நெடுங்கோட்டுப் புற்றத்து ஈயல் கெண்டி

எல்லுமுயல் எறிந்த வேட்டுவன் அம்கவல்

பல்வேறு பண்டைத் தொடைமறந்து (நற்.59:1-4)

என்று கபிலர் கூறுகிறார். இப்பாடலில் முல்லைநிலத் தலைவி, ஈட்டியால் குத்திக்
கொல்லப்பட்ட உடும்புக் கறியைப் புற்றீசலுடன் விருந்தினர்களுக்காகச்
சமைக்கின்றாள். இதனைப் பெரும்பாணாற்றுப்படையும்,

ஞமலி தந்த மனவுச் சூல் உடும்பின்

வறைகால் யாத்தது வயின்றொறும் பெறுகுவீர்

(பெரும்பாண்.132-133)

என்று மொழிகிறது. சங்ககாலம் முதல் இன்று வரை ‘அசைவம்’ சுவையான
உணவாகவும் திட உணவாகவும் அமைகிறது.

2.2.1.2. கால்நடை உணவுகள்

முல்லை நிலத்தில் எளிதாகக் கிடைக்கும் உணவுகளாகப் பால் - பால்
சார்ந்த பொருட்கள் அமைகின்றன. அவற்றில் ‘பால்சோறு’ மிகுதியாக
உண்ணப்படும் எளிய உணவாக அமைகிறது.

இடையர்கள் வாழும் பகுதிக்கு, இரவில் சென்றாலும், பால் சோற்றினை
உண்ணத் தருவார்கள் என்கிறது மலைபடுகடாம். இதனை,

பல்யாட் டினநிரை எல்லினிர் புகினே

பாலு மிதவையும் பண்ணாது பெறுகுவீர் (மலைபடு.416-417)

என்ற அடிகளின் மூலம் இடையர்கள் மிகுதியாக உண்ணும் உணவு ‘பால்சோறு’
என்பது தெளிவாகிறது. அவர்கள் தங்களது களைப்பினைத் தீர்த்துக்கொள்ள
தண்ணீரை அருந்தாது, பாலினை அருந்துகின்றனர். எனில், ‘பால்’ முல்லை
நிலத்தில் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. (மலைபடு.408-412) என்பது
தெளிவாகிறது. சங்ககாலத்தில் குழந்தைகளுக்கு முதல் உணவாகப் பால்சோறு
அமைகிறது. முல்லை நிலத் தாய், தன் குழந்தையுடன் விளையாட வந்தால்

நிலாவிற்கும் ‘பால்சோறு’ தருவதாகக் கூறித் தன்குழந்தைக்குச் சோறு ஊட்டுகிறாள். இதனை,

முகிழ் நிலாத் திகழ்தரும் மூவாத் திங்கள்

பொன்னுடைத் தாலி என்மகன் ஒற்றி,

வருகுவை ஆயின், தருகுவெண் பால்²

என்று அகநானூற்று அடிகள் கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. இன்றுவரை குழந்தைகளது முதல் உணவாகப் பால்சோறும், நிலாவினைக் காட்டி சோறுட்டும் வழக்கமும் பின்பற்றப்படுகிறது. பசுவின் பால் இன்றளவும் பல குழந்தைகளின் முதல் ஆகாரமாகவும் அமைவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

2.2.1.3. எளிய வேளாண் உணவுகள்

மென்புலம் (மருதம்) போல வேளாண்மை அமையவில்லை என்றாலும், முல்லை நிலத்தில் சிறுசிறு தானியங்கள் பயிரிடப்படுகின்றன. முரல் உணவும், வரகுத்தினை உணவுகளும் இதற்கு உதாரணங்களாகும். வரகு அரிசியை வேகவைத்துத் துவரை விதையின் பருப்பை (துவரம்பருப்பு) அதிகமாக விட்டு ஒன்றாகச் சமைத்த உணவினை ‘முரல்’ என்பர். இதனை,

நெடுங்குரற் பூளைப் பூவி னன்ன

குறுந்தாள் வரகின் குறளவிழ்ச்

.....

தீன்கவை முரற் பெறுகுவீர்

(பெரும்பாண்.192-196)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. தினைச்சோற்றினைப் பாலுடன் உண்டுள்ளனர் (பெரும்பாண்.168).

‘அமலை’ எனும் உணவானது, தங்கத்தை இரைத்தது போல பொன்னிறமாக அமைந்திருக்கிறது. அதில் வெண்ணெய் கலந்து செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதிலிருந்து சர்க்கரைப் பொங்கலாக இருந்திருக்க வாய்ப்புள்ளது. இதனைத் தினைமாவுடன் உண்டதை,

பொன்னறைந் தன்ன நுண்ணோர் அரிசி

வெண்ணெறிந் தியற்றிய மாக்கண் அமலை

.....

உண்ணுநர்த் தடுத்த நுண்ணிடி நுவணை

(மலைபடு.440-445)

என்ற அடிகளால் பெருங்கௌசிகனார் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

2.2.1.4. பிற உணவுகள்

பாலினை நன்றாகத் திடமாகக் காய்ச்சி, அதனை ஊற வைத்தால் முற்றிய தயிர் கிடைக்கும். இதனைத் தன் மனைவி தாளித்துக் கொடுக்கத் தலைவன் உண்ட அழகினை,

முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல் விரல்

.....

தான் துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்

‘இனிது’ எனக் கணவர் உண்டலின் (குறுந்.167:1-5)

என்று கூடலூர்கிழார் கூறுகிறார். இவ்வாறு ‘தயிர்’ உணவாக உட்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

இயற்கையில் கிடைத்த மூங்கில் அரிசியைக் கொண்டு சோறாக்கி, அதில் அவரை விதையினைத் தூவி செய்யப்படும் ‘புளியங்கூழ்’ எனும் உணவினையும் உண்டனர். இதனை மலைபடுகடாம் (434-439) வெளிப்படுத்துகிறது. இவ்வாறாக முல்லைநில இனக்குழு மக்களின் உணவுகள் அமைவதைக் காணமுடிகிறது.

2.3. உற்பத்திமுறை (Made of Production)

நிலத்தில் விதைக்கப்படுபவை முதல் மனிதனால் உருவாக்கப்படும் அனைத்தும் ‘உற்பத்தியுள்’ அடங்கும். சங்ககாலத்தில் ‘உற்பத்தி’ என்பது உணவு உற்பத்தியை மட்டும் குறிப்பதாக அமைகிறது. மக்கள், உணவினை உற்பத்தி செய்யும் முறைகளில் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. அவை நிலத்தைச் சார்ந்தும் வேறுபடுகிறது. முல்லை நிலத்தில் அவர்களது முதல் உற்பத்திப் பொருளாகக் கால்நடைகள் அமைகின்றன. அதுபோல குறிஞ்சியில் விளைவித்த தினை, கிழங்கு மற்றும் விளையாத தேன், கள் (மது) முதலியவை உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. பாழ்ப்பட்ட நிலமான பாலையிலும் உற்பத்தி காணப்படுகிறது. இவ்வாறு சங்க காலத்தில் நிலத்திற்குத் தக்க ‘உற்பத்திமுறை’ அமைகிறது. பக்தவத்சலபாரதி,

இந்த உற்பத்தி என்னும் இலக்கில் நிலம், உழைப்பு (Labour), தொழில் நுட்பம், மூலதனம் ஆகிய காரணிகள் மிகவும் முதன்மையானவையாகச் செயல்படுகின்றன. இங்கு நிலம் என்பதில் நீர்வளமும் அடங்குகிறது.

நிலமும், நீர்வளமும் உற்பத்தி முறையைப் பெருமளவு அறுதியிடும்
காரணிகளாகச் செயல்படுகின்றன³

என்று உற்பத்தியைப் பற்றியும், உற்பத்திக்குத் தேவையான அடிப்படைக்
காரணிகளையும் குறிப்பிடுகிறார்.

2.3.1. உற்பத்தியின் இரண்டு கட்டங்கள்

மனிதர்கள் உணவிற்கான ஆதாரங்களை ஈட்டிய முறையில் இரண்டு
வழிகளில் உணவினைப் பெற்றுள்ளனர். அவை,

1. உணவு சேகரித்தல்
2. உணவு உற்பத்தி

என்பவையாகும். இங்கு இயற்கை உற்பத்தி செய்யும் அனைத்தையும் மனிதன்
ஆட்கொள்கிறான். மனிதன் உற்பத்தி செய்பவை மற்றும் இயற்கை உற்பத்தி
செய்பவை அனைத்தையும் மீண்டும் இயற்கையே பெற்றுக் கொள்கிறது.
இவ்வாறு இரண்டு முறைகளில் அமைந்த உற்பத்தியில் இயற்கையின் உற்பத்தியை
மானிடவியலார் உணவு சேகரித்தல் (Food Collection) என்கின்றனர். அதில்,

- வேட்டையாடுதல் (Hunting)
- காய், கனி, பட்டை, கொட்டை, கிழங்கு, தேன் போன்ற இன்னும் பிற
காட்டுப் பொருட்கள்
- மீன்பிடித்தல் (Gathering)

அமைகின்றன.

மனிதர் மூலம் நடைபெறும் உற்பத்தியை உணவு உற்பத்தி (Food
Production) என்றனர். அதில்,

- ஆயர் வாழ்வு (Pastoralism)
- காட்டெரிப்பு வேளாண்மை (Slash - and - burn agriculture / Swidden
cultivation)
- தோட்டப்பயிர் வேளாண்மை (Horticulture)
- நீர்ப்பாசன வேளாண்மை (Irrigation agriculture)

ஆகியன அமைவதாகக் கூறப்படுகின்றன. இத்தகைய படிமலர்ச்சிகள் இனக்குழு
மக்களின் உற்பத்தி முறைகளிலும் காணப்படுகின்றன.

2.4. முல்லைநில உற்பத்தி

2.4.1. தோட்டப்பயிர் வேளாண்மை

முல்லை இனக்குழு மக்களின் முதல் உற்பத்திப் பொருளாகக் கால்நடைகள் அமைகின்றன. இங்கு கால்நடைகளின் மூலம் கிடைக்கும் பொருள்கள் பண்டமாற்றாகவும், விற்பனையாகவும் செய்யப்படுகின்றன. உற்பத்தி அதிகமாக இருப்பதால்தான் அவை விற்பனை செய்யப்படுகின்றன. விற்பனைமூலம் பெற்ற வருவாயைக் கொண்டு, முல்லைநில மக்கள் பொன், பொருட்கள் வாங்காமல் மீண்டும் உற்பத்திக்குத் தேவையான மாடுகளையே வாங்குகின்றனர். இதனை,

அளவிலை உணவிற கிளையுடனருந்தி

நெய்விலைக் கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்

எருமை நல்லான் கருநாகு பெறுஉம் (பெரும்பாண்.163-165)

எனும் அடிகளால் உணரமுடிகிறது. இவர்கள் தங்களுக்குத் தேவையான தானியங்களையும் தாமே உற்பத்தி செய்துக் கொள்கின்றனர். வரகு, உளுந்து, அவரை முதலியவை பயிரிடப்படுகின்றன. பயிரிடுவதற்கான விதை தானியங்களைச் சேமித்து வைக்கின்றனர். அவை கார்கால மழைப் பொழிவிற்குப் பின்னர், நிலத்தை மேலோட்டமாக உழுது விதைக்கப்படுகின்றன. வரகு உற்பத்தி செய்வதற்காக வரகு விதைகளை விதைக் கூடையில் கொண்டு சென்றதை,

முதைப் புனம் கொன்ற ஆர்கலி உழவர்

விதைக்குறு வட்டி போதொடு பொதுளப்

பொழுதோ தான் வந்தன்றே

(குறுந்.155:1-3)

என்கிறார் உரோடகத்துக் கந்தரத்தன். விதையினை விதைத்துவிட்டுத் திரும்பும் உழவர்கள், மாலை நேரத்தில் மலர்ந்து மணம் வீசும் முல்லை மலர்களைக் கூடை நிறையப் பறித்துச் சென்றதை அறியமுடிகிறது.

முல்லைநில உழவர்கள், நிலத்தினைக் கலப்பைக் கொண்டு உழுது, அதில் இட்ட விதைகள், கார்கால மழைப்பொழிவால், நன்கு வேர்ப்பிடித்துக் கதிர்கள் முற்றிக் காணப்பட்டதை,

அரலை அங்காட்டு இரலையொடு வதியும்

புறவிற்று அம்மநீ நயந்தோள் ஊரே

(நற்.121:2-5)

என்று ஒருசிறைப் பெரியனார் அடிகளிலிருந்து மான்கள் அத்தினைகளை உண்ண வந்ததிலிருந்து கதிர்கள் நன்கு பால்முற்றி இருந்தது புலப்படுகிறது. நன்கு முற்றிய

வரகுத் தானியத்தை மான்கள் உண்ண வந்ததைக் குறுந்தொகையும் (220:1-2) குறிப்பிடுகிறது. உழவர்கள் வரகு விதைகளை இட, கலப்பைக் கொண்டு அதிகாலையில் உழுததையும், பின்னர் அக்கதிர்கள் முற்றி, அறுவடைப் பதம் வந்ததையும் அகநானூறும் வெளிப்படுத்துகிறது. இதனை,

பேர்உறை தலைஇய பெரும்புலர் வைகறை
ஏர் இடம் படுத்த இருமறுப் பூழிப்
புறம் மாறு பெற்ற பூவல் ஈரத்து
ஊன்கிழித் தன்ன செஞ்சுவல் நெடுஞ்சால்
வித்திய மருங்கின் விதைபல நாறி⁴

என்கிறது.

2.4.2. வரகுத் திரிகை

முல்லைநில மக்கள் பின்பற்றிய உற்பத்தி முறைகளில் வரகுத் திரிகை நாகரிகத்தின் அடுத்த படிநிலையாகிறது. வேட்டையாடுதல் - சிக்கிமுக்கிக் கல்; சர்க்கரம் - பாணை; போல வரகுத் திரிகையானது வரகிலிருந்து, உமியையும் அரிசியையும் பிரித்தெடுக்கும் நவீனக் கருவியாக சங்ககாலத்தில் அமைகிறது. ஒரு வட்டமான தட்டைக்கல்லில் வரகினைப் பரப்பி அதற்கு மேல் அதே போன்ற மற்றொரு கல்லினை வைத்து மேலிருக்கும் கல் மட்டும் திருகப்படுகிறது. அவ்வாறு திருகும்பொழுது வரகரிசியின் மேல் உள்ள 'உமி' நீங்கி உண்ணுவதற்கு ஏற்ற அரிசி பெறப்படுகிறது. இதனை,

பிடிக்கணத் தன்ன குதிருடை முன்றிற்

களிற்றுத்தாள் புரையுந் திரிமரப் பந்தர் (பெரும்பாண்.186-187)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறாக அமைந்த உற்பத்தி முறைப்போன்று உளுந்தும் (நற்.89:4-6), நெல்லும் (அகம்.249:9-11) தக்க முறையில் பயிரிடப்பட்டு உற்பத்திச் செய்யப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

2.5. காலநிலையும் நீர்நிலையும்

உண்ணும் உணவிலும், அவை உற்பத்தி செய்யப்படும் தன்மையிலும், காலநிலை மற்றும் நீர்நிலை முக்கியப்பங்கு வகிக்கிறது. நீரானது உணவு உற்பத்தி செய்யவும், தானே உணவாகவும் மாறும் பண்புடையது. சாகா மருந்தான

அமிழ்த்ததை யாரும் கண்டதில்லை என்று கூறுவர். உண்மையில் அனைவரும் அறியாமையால் அறியமறந்த அமிழ்தம் நீராகும். எனவேதான் தெய்வப்புவரான திருவள்ளுவரின் ‘முப்பால் வேதத்தில்’ கடவுளுக்கு அடுத்ததாக இரண்டாம் அதிகாரத்தில் நீர் சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

வான்நின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்

தான் அமிழ்தம் என்றுணரல் பாற்று⁵

என்றும்,

துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத்

துப்பாய தூஉம் மழை⁶

என்ற குறள்களின் வழி நீரின் மகத்துவம் அறியப்படுகிறது. அவ்வாறே சங்க இலக்கியங்களில் முதலில் இடம்பெறும் நற்றிணையும், தனது முதல் பாடலில் நீருக்கு முக்கியத்துவம் அளித்ததை,

நீரின்று அமையா உலகம்

(நற்.1:6)

என்ற அடியால் உணரமுடிகிறது. இத்தகைய நீரானது பூமியை மட்டும் ஆட்கொள்ளவில்லை. பூமியில் வாழும் அனைத்து உயிரினங்களையும் ஆட்கொள்கிறது. மனிதனது பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை அனைத்து நிலைகளிலும் நீர் முக்கியப்பங்கு வகிக்கிறது. அவ்வாறே கருவிலிருக்கும் குழந்தைக்கும் நீரே ஆதாரமாகிறது. கடைசியில் மரணம் அடையும் பொழுது நீரே வழியனுப்புகிறது. இத்தகைய நீரும், பருவகாலமும் சங்ககால இனக்குழு மக்களின் வாழ்வில் பங்கு வகித்தத் தன்மையை, சங்க இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

2.6. முல்லை நிலப் பருவமும் பெயலும்

தொல்காப்பியர் முல்லை நிலத்திற்குரியப் பருவ காலமாக,

காரும் மாலையும் முல்லை⁷

என்று குறிப்பிடுகிறார். குறிஞ்சி நிலமும், முல்லை நிலமும் அருகருகே அமைந்த நிலங்களாகும். எனவே தான், மலையில் சூழ்கொண்ட மேகங்கள் அருகிலிருக்கும், காடுகளில் உண்டாகும் காற்றினால் லேசாகி மிகுந்த மழைப்பொழிவைத் தருகின்றன. ‘கார்’ என்பதற்குக் கருமை, மேகம், மழை என்று பல பொருள் பெறப்படுகிறது. தமிழ் மாதங்களில் ஆவணி, புரட்டாசி (ஆகஸ்டு பிற்பகுதி, செப்டம்பர், அக்டோபர் முற்பகுதி) காலங்களில் பெருமழைத் தோன்றுவது இயற்கையாகும். ஆனால் குறிஞ்சியை ஒட்டியுள்ள முல்லை நிலத்தைப்

பொறுத்தவரை, எப்போதெல்லாம் கிழக்கிலிருந்து கொண்டல் காற்று வீசுகிறதோ, அப்போதெல்லாம் மழைப்பொழிவு காணப்படும். இதனை,

கொண்டல் ஆற்றி விண்தலைச் செந்நீயர்

திரைப்பிதிர் கடுப்ப முகடுஉகந்து ஏறி

நிரைத்துநிறை கொண்ட கமஞ்சூல் மாமழை (நற்.89:1-3)

என்கிறார் இளம்புல்லுர்க் காவிதி. இவ்வாறாக வரும் கார்கால மேகங்கள், கடலுக்குள் சென்று நீரை முகந்து, வானம் எங்கும் படர்ந்து காணப்படுகிறது. பின், தக்கத்தருணத்தில் மழையாகப் பொழுகிறது என்பதை,

நளிகடல் முகந்து, செறிதக இருளி

கணபெயல் பொழிந்து, கடுங்குரல் பயிற்றி

கார் செய்து

(நற்.289:4-6)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

கார்காலம் வந்த பொழுது, முல்லை நிலமெங்கும், மழைநீர் ஆறென ஓடியது. அதனைக் கண்டு காட்டு விலங்குகள் மருண்டு (நற்.242:5-7) நின்றன. கார்கால மழையானது முல்லைநில மக்களுக்கு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கான முதலீடாக அமைகிறது. இம்மழைப்பொழிவை இனக்குழு மக்கள் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். மழையால் பண்பட்ட நிலத்தில் தினை விதைக்கப்படுகிறது. பின் மழை நீர் ஆறு, குளங்களில் நிறைந்து உணவிற்கும், உண்ணுவதற்குமாகிறது.

பிறர் பயனுக்காக மட்டும் பொழியும் மழையானது, இருள் துண்டுபடுமாறு, மின்னலிட்டு, குளிர்ச்சி கொண்டு பொழிந்து, அதற்கு ஏற்ற தாளத்தை இசைப்பதுபோல வானம் முரசறைந்து முழக்கமிட்டது. இதனை,

தாழ் இருள் துமிய மின்னி, தண்ணென

வீழ்உறை இனிய சிதறி, ஊழின்

கடிப்புஇடு முரசின் முழங்கி, இடித்து இடித்துப்

பெய்க இனி

(குறுந்.270:1-4)

என்று பன்னாடுதந்த பாண்டியன் மழைப் பொழிவினைச் சிறப்பிக்கிறார். இத்தகைய மழைப்பொழிவால் உண்டான நீரானது முல்லைநில மக்களுக்கு மட்டுமல்லாது, காட்டு விலங்குகளுக்கும் பயன்படும் வகையில் அமைகிறது.

பருக்கைக் கற்களுக்கு இடையில் அமைந்த தெளிந்த நீரினை, ஆண் மானும், பெண் மானும் உண்டு களிப்புடன் விளையாடியதிலிருந்து புலப்படுகிறது. இதனை,

வன்பரற் தென்அறல் பருகிய இரலைதன்

இன்புறு துணையோடு மறுவந்து உகள (குறுந்.65:1-2)

என்கிறார் கோவூர்கிழார். பருவகாலத்தில் பொழியும் மழைநீரை, முல்லை இனக்குழு மக்கள் உணவிற்கும், உற்பத்திக்கும் பயன்படுத்திய தன்மையானது, சங்க இலக்கியங்களில் அமைந்த முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் வழி உணரமுடிகிறது.

2.7. குறிஞ்சி நில உணவுகள்

மலை சார்ந்த குறிஞ்சி நிலத்தில் கிடைக்கும் அனைத்து இயற்கை உணவுகளும் குறிஞ்சி இனக்குழு மக்களின் அன்றாட உணவுகளாக அமைகின்றன. அவர்கள் மிக வலிமையுடன் காணப்படுவதற்கு மலை உணவுகள் முக்கிய காரணமாகும். இயற்கையான தேன், கிழங்கு, மா, பலா, வாழைக்கனிகள், வேட்டையாடிய உணவுகள் முதலிய அனைத்தும் அதிக புரதச்சத்து நிறைந்த உணவுகளாகும். தினை, ஐவனம், வரகு, வெண்ணெல் முதலியவற்றையும் விளைவித்து உண்ணுகின்றனர்.

குறவர்கள் இயற்கை மற்றும் உற்பத்தி மூலம் கிடைக்கும் உணவுகளைவிட வேட்டையாடிய உணவுகளையே விரும்பி உண்டுள்ளனர்.

மர்டாக்கின் இனக்குழுவியல் வரைபடத் தரவுகளின்படி உலகில் மொத்த நிலப்பரப்பில் 15 விழுக்காடு, இன்றும் வேட்டையாடி உணவு சேகரிக்கும் மக்கள் வசம் உள்ளது⁸

என்று கூறப்படுகிறது. இதிலிருந்து குறிஞ்சில மக்கள் மட்டுமல்லாது, பிற மக்களும் ‘இறைச்சி’ உணவினை விரும்பியதை அறியமுடிகிறது.

2.7.1. வேட்டையாடிய உணவுகள்

குறிஞ்சி நில மக்கள் வேட்டையாடும் பொழுது, வேட்டை நாயினையும் உடன் அழைத்துச் செல்வதுண்டு. குறவர்கள் நாய்களை வேட்டையாடுவதற்குப் பழக்கப்படுத்துகின்றனர். வேட்டைநாயின் துணைக்கொண்டு, மான்வேட்டையாடப்பட்டதை,

கோடு துவையாக் கோள்வாய் நாயொடு

காடுதேர்ந்து அசைஇய வயமான் வேட்டு

வயவர் மகளிர் என்றி ஆயின்

(நற்.276:1-3)

என்று தொல்கபிலர் கூறுவதிலிருந்து வெளிப்படுகிறது. இங்கு விலங்குகள் உண்பதற்காகத்தான் வேட்டையாடப்படுகின்றன.

சிறிய கண்களையும், பெரிய சீற்றத்தையும், கொழுத்த உடம்பினையும் கொண்ட காட்டுப்பன்றியை வேட்டையாடுவதற்கு ‘சுருக்குவார்’ பயன்படுத்தப்படுகிறது. சுருக்குவார் கயிறினைக் கொண்டு, பிடித்த பன்றியை வேட்டை நாய்களைக் கொண்டு கொல்கின்றனர். இங்கு நாய்கள் வேட்டையாடுவதற்கான பயிற்சியைப் பெறுகின்றன. பின்பு அவ்இறைச்சியைச் சமைத்து உண்கின்றனர். இதனை,

சிறுகண் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தல்

சேறாடு இரும்புறம் நீறொடு சிவண

.....

கோள்நாய் கொண்ட கொள்ளைக்

கானவர் பெயர்க்குஞ் சிறுகுடி

(நற்.82:7-11)

என்று அம்மள்ளனார் கூறுகிறார். சுருக்குவார்க் கொண்டு விலங்குகளைப் பிடித்ததை நற்றிணை (276:1-2, 119:1-2, 336:14) பல இடங்களில் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறு குறிஞ்சிநில மக்கள் வேட்டையாடும் பொழுது செருப்பு அணிந்து (அகம்.368:1) சென்றுள்ளனர். விலங்குகளைப் போல பறவைகளையும் வேட்டையாடி உண்டுள்ளனர். குறும்பூழ் எனும் பறவையை, நெய்யில் பொரித்து உண்டதை,

நெய்கனி குறும்பூழ் காயம் ஆக

ஆர்பதம் பெறுக

(குறுந்.389:1-2)

என்ற வேட்டக்கண்ணன் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. குறவர்கள் கொழுப்பு நிறைந்த மாமிச உணவினை விரும்பி உண்டதை அகநானூறும்,

வால்நிணப் புகவின் கானவர் தங்கை⁹

எனும் அடியில் வெளிப்படுத்துகிறது. குறிஞ்சி நிலத் தலைவி, முள்ளம்பன்றியின் கொழுப்புள்ள தசையினை மகிழ்ந்து சுற்றத்தார்க்கு உணவாகக் கொடுக்கிறாள். இதனை,

கானவன் எய்த முளவுமான் கொழுங்குறை

தேம்கமழ் கதுப்பின் கொடிச்சி மகிழ்ந்து கொடு (நற்.85:8-9)

என்று நல்விளக்கனாரும் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறாக வேட்டையாடிய இறைச்சியுள் கொழுப்பு நிறைந்த மாமிசம் குறிஞ்சி நில மக்களின் விருப்ப உணவாக அமைகிறது.

2.7.2. கால்நடை உணவுகள்

மலைவாழ் மக்கள் ஆடு, மாடு முதலிய கால்நடைகளையும் உணவாக உட்கொள்கின்றனர். இறைச்சி உணவினைப் பெரும்பாலும் களிப்பினைத் தரும் கள்ளுடன் உண்டுள்ளனர். மகழ்ச்சியான தருணங்களிலும், பெருவிருந்துகளிலும் இறைச்சி உணவு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இவர்கள் தங்கள் இல்லத்தில் செய்த ‘தோப்பி’ கள்ளுடன் ஆட்டு இறைச்சியை உண்டதை,

கேளா மன்னர் கடிபுலம் புக்கு

நாளா தந்து நறவுநொடை தொலைச்சி

இல்லகு கள்ளின் தோப்பி பருகி (பெரும்பாண்.139-142)

என்ற அடிகள் தெளிவாக்குகின்றன. ‘தோப்பி’ கள்ளானது அரிசி உணவால் செய்யப்படுகிறது என்பதையும் இவ்அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இதனை இக்காலத்தில் புளித்த ‘நீர் - ஆகாரம்’ என்பதுண்டு.

சங்க காலத்தில் குறிஞ்சிநிலத் தலைவி, தலைவன் இரவில் வரும்பொழுது ஆந்தை அலராமல் இருந்தால் அதற்கு ஆட்டு இறைச்சியும், நெய்ச்சோறும், எலியின் புலாலையும் தருவதாகக் (நற்.83:5-6) கூறுகிறாள். எனில் ஆட்டு இறைச்சி உண்டது தெளிவாகிறது. கடமா, மரைஆ என்று அழைக்கப்படும் காட்டுப்பசுக்களை வேட்டை நாய் கொண்டு (குறுந்., பா.179:1-2) பிடித்து உண்டுள்ளனர்.

காட்டுப்பன்றியை வேட்டையாடி உண்டதுபோல, அவற்றைக் கால்நடைகள் போல வளர்க்கவும் செய்துள்ளனர். குறவர்கள் உணவிற்காகக் கால்நடைகளைப் போலப் பன்றியை வளர்த்துள்ளனர். பெண் பன்றிகள் குட்டிகளுடன் சேர்ந்து இருக்க பெரிய சேற்றுப்பள்ளமும், ஆண் பன்றிகளுக்குத்

தனித்தனி குழிகளும் தயார்செய்து வளர்த்துள்ளனர். இவற்றின் தசைகளைக் கள்ளுடன் மகிழ்ச்சியாக உண்டமை,

ஈர்ஞ்சேறாடிய விரும்பல் குட்டிப்
பன்மயிர்ப் பிணவொடு பாயம் போகாது
நென்மா வல்சி தீற்றிப் பன்னாள்
குழிநிறுத் தோம்பிய குறுந்தா ளேற்றைக்
கொழுநிணத் தடியொடு கூர்நறாப் பெறுகுவீர் (பெரும்.341-345)

என்ற அடிகளால் புலப்படுகிறது. இன்றளவும் அயல்நாடுகளில் பன்றி இறைச்சி விரும்பி உண்ணப்படுகிறது.

2.7.3. எளிய வேளாண் உணவுகள்

நிலத்தில் பயிரிடப்படும் விளைப்பொருட்களை வேளாண் உணவு என்பர். முல்லை நிலம் போல, குறிஞ்சிநில மக்களும் பருவ மழையை எதிர்பார்த்துப் பயிரிடும் இயல்பினர் ஆவர். பயிரிடப்படும் தானியங்கள், அவர்கள் பயன்படுத்தியது போக எஞ்சியவை பிறருக்குப் பரிமாற்றம் செய்யப்படுகின்றன. முல்லைநில மக்கள் 'ஐவனம்' எனும் நெல்லினை விதைத்து உண்டனர்.

தினை, நெல்லினைப் போல கிழங்குகளும் மக்களால் விரும்பி உண்ணப்படுவதால், அவை விதைக்கப்பட்டுத் தக்கப் பருவம் வந்ததும் அகழ்ந்து எடுத்துப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இதனை,

பழங்குழி அகழ்ந்த கானவன் கிழங்கினொடு

கண் அகன் தூமணி பெறுஉம் நாடன் (குறுந்.379:2-3)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

தினை அரிசியில் செய்யப்பட்ட பொங்கலினை நெய்ஊற்றி, ஆட்டுக்கறியுடன் உண்டுள்ளனர். இதனைத் 'தினைப் பொங்கல்' என்பர் (மலைபடு.168-169). இதனை,

பருஉக்குறை பொழிந்த நெய்க்கண் வேவையொடு

குருஉக்க ணிறடிப் பொம்மல் பொறுகுவீர் (மலைபடு.168-169)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. கம்பு, வரகு, தினை, சாமை, சோளம், குதிரைவாலி, கேழ்வரகு போன்ற சிறுதானியங்களில், அதிகளவு ஊட்டச்சத்து (வைட்டமின்), இரும்புச்சத்து, புரதச்சத்து, நார்ச்சத்து, சுண்ணாம்புச்சத்து

(கால்சியம்) நிறைந்து காணப்படுகின்றன. இவை இரத்தச் சோகையை குணப்படுத்துகின்றன. இதில் உள்ள வைட்டமின் 'பி' சத்தானது, இரத்தத்தில் கொழுப்பு கலப்பதைத் தடுத்து இதயத்தைப் பாதுகாக்கிறது என்று மருத்துவ அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். கடினமான பாதுகாப்பு உறைகளைக் கொண்ட இச்சிறுதானியங்களின் அமைப்பினைக் கொண்டு, அவற்றின் ஆற்றலை உணரமுடிகிறது. இவற்றை உண்டதால்தான் மலைவாழ் மக்கள் இன்றளவும் வலிமையுடன் காணப்படுகின்றனர். ஆனால், இன்றைய காலக்கட்ட மக்கள் வெறும் 10 செ.மீ. நீளமுள்ள நாக்கின் உணர்வைப் பெரிதென எண்ணி துரித உணவுகளுக்கு அடிமையாகி வாழ்நாளைக் குறைத்துக் கொள்கின்றனர்.

2.7.4. பிற உணவுகள்

குறிஞ்சி இனக்குழு மக்கள் வேட்டையாடிய உணவுகள், வேளாண் உணவுகள், கால்நடை உணவுகள் என்று அனைத்தையும் உண்டு களித்தனர். இயற்கையில் கிடைக்கும் தேனுடன் கிழங்கினைச் சேர்த்து உண்ணும் பொழுது (மலைபடு.152) அதிக சுவை கிடைத்துள்ளது. இவர்கள் தேனால் செய்யப்பட்ட கள், நெல்லால் செய்யப்பட்ட கள், மூங்கில் கள் என்று பல வகையான கள்ளினைப் பருகியுள்ளனர். இவர்கள் 'கள்ளினை' உணவுடன் சேர்த்து உண்டதை,

வேய்ப்பெயல் விளையுன் தேக்கள் தேறல்

குறைவின்று பருகி நறவுமகிழ்ந்து வைகறைப்

பழஞ்சருக் குற்றநும் அனந்தல் தீர (மலைபடு.171-173)

என்ற அடிகள் வழி உணரமுடிகிறது.

தேன்களில் சிறந்த தேன், மலைத்தேனாகும். அத்தகைய தேனடையிலிருந்து தேன் கசிந்ததைக் குறவார்ச் சிறுவர்கள் உண்டு களித்தனர். எஞ்சியதை மந்திகளும் உண்டு பசியாறும் வளமான நிலமாகக் குறிஞ்சி விளங்கியதை,

புள்ளுற்றுக் கசிந்த தீந்தேன் கல்அளைக்

குறக்குறு மாக்கள் உண்ட மிச்சிலைப்

புந்தலை மந்தி வன்பறழ் நக்கும் (நற்.168:3-5)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. குறவர்கள் பீர்க்கங்காயை (நெடுநல்.13-14) உணவாக உண்டுள்ளனர். இத்தகைய குறிஞ்சி நில மக்களின் உணவுகள் இன்றளவும் உண்ணப்படுகின்றன.

2.8. குறிஞ்சி நில உற்பத்தி

குறிஞ்சிநில உற்பத்தியானது இயற்கையைச் சார்ந்ததாகும். பருவமழையை நம்பிப் பயிரிடும் பலருள் குறிஞ்சிநில மக்களும் அடங்குவர். குறிஞ்சி நிலத்தில் தினை முதலிய சிறுதானிய வகைகள், மலை நெல், கிழங்கு, கள் (பெரும்பாண்.275-281) முதலியவை உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. இத்தகைய உற்பத்தியில் பல நிலைகள் காணப்படுகின்றன.

- முதல் நிலை - எரிபுனச் சாகுபடி
- இரண்டாம் நிலை - வேலியிட்டு விதைத்தல்
- மூன்றாம் நிலை - அறுவடை பதம் அறிதல்
- நான்காம் நிலை - தினையைக் காத்தல்
- ஐந்தாம் நிலை - களை எடுத்தல்
- இறுதிநிலை - அறுவடை செய்தல்

என்பதாகும்.

2.8.1. முதல் நிலை

குறிஞ்சிநில மக்கள் குன்றுகளின் சரிவுகளில் ஏனல் (தினைப்புனம்) சாகுபடிக்காக எரிபுனச் சாகுபடியை மேற்கொள்கின்றனர். இதனை, “மானிடவியலாளர் காட்டெரிப்பு வேளாண்முறை என்று கூறுகிறின்றனர்.”¹⁰ பயிரிடுவதற்கு நல்ல இடத்தைத் தேர்வு செய்து, அவ்விடத்திலுள்ள மரங்களை வெட்டி தீயிட்டுக் கொளுத்தி வேளாண்மை செய்யப்படுகிறது. இவ்வாறு மரம், செடி, கொடிகளைக் கொளுத்துவதால் கிடைக்கும் சாம்பலானது நிலத்திற்கு நல்ல உரமாகவும், விளைச்சலை அதிகரிக்க உதவுவதாகவும் நம்பப்படுகிறது. தயார் செய்யப்பட்ட நிலத்தில் மூன்று முதல் ஐந்துமுறை தொடர்ந்து சாகுபடி செய்யப்படுகிறது. பிறகு வேறு இடத்தைத் தேர்வு செய்து அங்கும் காட்டினை அழித்துப் பயிரிடப்படுகிறது. இதில் “காட்டில் அனைத்து மரங்களையும் வெட்டி எரியூட்டுவதற்குத் ‘தகி’ (dahi) என்றும், புதர்கள், சிறு செடிகள் ஆகியவற்றை மட்டும் எரித்துப் பயிரிடுவதற்கு ‘கொமன்’ என்றும் குறிப்பிடப்படுவதாக தனது பண்பாட்டு மானிடவியல் நூலில் (பக்.467-468) பக்தவத்சலபாரதி குறிப்பிடுகிறார்.

சங்க காலத்தில் எரிபுனச் சாகுபடி செய்யும் குறவர்களை எரிபுனக்குறவர் (புறநானூறு 231), கானுழு குறவர் (நற்.209) என்றும் அழைப்பர். திணையை விதைப்பதற்கு முன்னர், காடுகளில் உள்ள மரங்களை வெட்டி, எரித்து, பின் பண்படுத்தி உற்பத்திச் செய்யப்பட்டதை,

சுடுபுன மருங்கிற் கலித்த வேனல் (குறுந்.291:1)

என்று கபிலர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

புகையில் தோன்றும் நச்சு நாற்றத்தைக் கட்டுப்படுத்த, குறவர்கள் அகிலினைச் சேர்த்து எரித்துள்ளனர். இதனை,

நறையகில் வயங்கிய நளிபுன நறும்புகை

உறையறு மையிற் போகிச் சாரற் (குறுந்.339:1-2)

என்று பேயார் கூறுகிறார். இவ்வாறு உற்பத்தியின் முதல் நிலையாக அமைந்த எரிபுனச் சாகுபடியில், காடுகளைத் தீமூட்டி அழிப்பது ஒரு முறையாகும். மரங்களை மட்டும் வெட்டிக் கொல்லையை உழுவது (குறுந்.214:1-2) மற்றொரு முறையாகும். இவ்வாறு இரண்டு முறைகளில் நிலத்தைப் பண்படுத்திப் பயிரிட்டுள்ளனர்.

2.8.2. இரண்டாம் நிலை

குறிஞ்சி இனக்குழு மக்கள் நிலத்தை உழுவதற்குமுன், நிலத்தை அகலப்படுத்தி வேலியிடுகின்றனர். பின்னர், மேகங்கள் தாழ்ந்து, கருமேகம் சூழ்வதை நோக்கி, மழைப்பொழியும் சூழலை அறிந்து விதைக்கின்றனர். மழைப்பொழிவை நோக்கி ஐவனம் விதைக்கப்பட்டதை குறுந்தொகை (371:2-3) குறிப்பிடுகிறது. நிலமானது, மழைப்பெய்ததும் விதைப்பதற்கான பதத்தைப் பெறுகிறது. வேலியிட்ட நிலத்தில் தினை விதைகள் நிலமெங்கும் தூவப்படுகிறது. இதனை,

மலைஇடம் படுத்துக் கோட்டிய கொல்லைத்

தளிபதம் பெற்ற கான்உழு குறவர்

சிலவித்து அகலஇட்டென, பலவிளைந்து (நற்.209:1-3)

என்றவாறு நொச்சி நியமங்கிழார் கூறுகிறார். இங்கு சிலவித்துகள் தூவப்பட்டு, உற்பத்தி செய்யப்பட்ட தினைப்பயிர் பல மடங்கு விளைச்சலைத் தருகிறது.

2.8.3. முன்றாம் நிலை

வேலியிட்டு விதைத்த பசுமையான தோட்டத்தில் தினைக்கதிர்கள் நன்கு பால் முற்றி, தலைசாய்ந்து விளைந்திருந்ததை,

துய்த்தலைப் புனிற்றுக்குரல் பால் வார்ப்பு இறைஞ்சி

தோடு அலைக் கொண்டன ஏனல் என்று (குறுந்.206:1-2)

என்கிறார் ஐயூர் முடவனார். இவ்வாறு பால் முற்றிய பசுமையான தண்டுகளை உடைய செந்தினைப் பயிரானது, விளைந்து அறுவடைக்குக் காத்திருக்கிறது. இதனைக் கபிலரும்,

கரும்பு மருள் முதல பைந்தாட் செந்தினை

மடப்பிடித் தடக்கை அன்னபால் வார்ப்பு (குறுந்.198:2-3)

என்கிறார்.

2.8.4. நான்காவது நிலை

மலைக் குறவர்கள், காடுகளை நன்கு உழுது, பயிரிட்டு உற்பத்தி செய்தாலும், முழுமையான பலனைப் பெற இயலுவதில்லை. கிளி, யானை, குரங்கு, பன்றி முதலிய விலங்குகளால் தினைப்பயிர்கள் சேதமடைந்து உற்பத்தி குறைகிறது. எனவே தினையைக் காத்தலும் உற்பத்தியில் ஒரு பகுதியாகும். தினைப்புனத்தைப் பகலில் பெண்களும், இரவில் ஆண்களும் பாதுகாக்கின்றனர். பாதுகாப்பின் பொழுது பறவை, விலங்குகளை விரட்டுவதற்கு குளிர், தட்டை, தழல், பிரம்பு (நற்.206:1-6; 194:5-6) முதலிய கருவிகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. தினைக் கதிர்களை உண்ண வந்த யானையானது அம்பு, கிணைப்பறை, கவண் கற்கள் கொண்டு விரட்டப்படுகிறது. இதனை,

துணையின் தீர்ந்த கடுங்கண் யானை

அணையக் கண்ட அங்குடிக் குறவர்

கணையர் கிணையர் கைபுனை கவணர்

விளியர் புறக்குடி ஆர்க்கும் நாட (நற்.108:1-5)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. வேடுவர்கள் அம்பினாலும், சீழ்க்கை ஒலியாலும், களிறறைத் தினைப்புனத்திலிருந்து ஓட்டினர். இதனால் கோபம் கொண்ட யானை, மரங்களை எல்லாம் முறித்து, கார்கால மேகம் போல முழங்கி நிலத்தைப் புடைத்துச் சென்றது. இதனை,

கணைவிடு(பு) புடையு, கானம் கல்லென,

மடிவிடு வீளையர் வெடிபடுத்து எதிர,

கார்ப்பெயல் உருமின் பிளிறி, சீர்த்தக

இரும்பிணர்த் தடக்கை இருநிலம் சேர்த்தி¹¹

என்ற குறிஞ்சிப்பாட்டு அடிகள் தினைப்புனத்தைக் காத்த, குறவர்களின் வீரச்செயலைக் கண்முன் காட்டுகிறது.

இரவில் வரும் விலங்குகளைக் கொள்ளிக் கட்டைக் கொண்டு ஓட்டுகின்றனர். சில நேரங்களில் அக்கட்டைகளை, மரத்திலே கட்டித் தொங்க விடுவதும் (குறுந்.357:5-6; நற்.393:4-7) உண்டு. அவை தொலைவிலிருந்து பார்க்கும் ஊர் மக்களுக்கு, விண்மீன்கள் போலத் தோன்றின. அவற்றைக் கண்டு விலங்குகளும் தினைப்புனத்தின் அருகில் வராது ஓடின.

2.8.5. ஐந்தாவது நிலை

தினைகளை அறுவடை செய்வதற்கு முன்னர், தினைகளின் நடுவில் வளர்ந்திருக்கும் களைகள் அகற்றப்பட வேண்டும். தேவையில்லாத களைகளைக் களைவதன் மூலம், தினைகள் நன்கு வளருவதோடு, உற்பத்தியும் மிகுதியாகக் கிடைக்கும். மலையில் விதைக்கப்பட்ட நெல்லின் இடையில் மல்லிகையும், மரல் மலர்களும் மலர்ந்து காணப்பட்டன. அதனைக் கானவர்கள் களையெடுத்துவிட்டு, காந்தள் செடியினை மட்டும் வேலியாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனை,

அருவிப் பரப்பின் ஐவனம் வித்திப்

பருஇலைக் குளவியொடு பசுமரல் கட்கும்,

காந்தள் அம் சிலம்பில் சிறுகுடி (குறுந்.100:1-2)

என்ற கபிலர் அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

களையெடுக்கும் தொழிலில் பெண்களுடன், ஆடவர்களும் இணைந்து பணியாற்றியுள்ளனர். களைக் கொட்டைகள் சிதறும்படி இருவரும் வேகமாகக் களைகளைக் களைந்ததைக்,

கடமை மிடைந்த துடவைஅம் சிறுதினைத்

துளர்எறி நுண்துகள் களைஞர் தங்கை (குறுந்.392:4-5)

என்ற தும்பிசேர் கீரனாரின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

2.8.6. உற்பத்தி தேக்கம்

இயற்கையை நம்பி விதைக்கப்படும் தானியங்களின் உற்பத்தியில் பல தடைகள் ஏற்படுவதுண்டு. அதிக மழைப்பொழிவானாலும், அதிக வறட்சியானாலும் உற்பத்தியில் தேக்கம் ஏற்படும். இங்கு அதிகமழையால் பாழ்ப்பட்ட பயிர்களும் ஏராளம்; அதிக வறட்சியால் கருகிய பயிர்களும் ஏராளமாகும். குறிஞ்சி நிலத்தில் பயிரிடப்பட்ட எள்ளு, அதிக மழைப்பொழிவால் தன் எள்ளின் பதம் அழிந்து பயனற்றுப்போனதை,

பழமழை பொழிந்தெனப் பதன் அழிந்து உருகிய

சிதட்டுக்காய் எண்ணின் சில்பெயற் கடைநாள் (குறுந்.261:1-2)

என்று கழார்க் கீரன் எயிற்றியாரின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. எள்ளுச் செடியானது வறண்ட பகுதியில் விளைச்சல் தரும் பயிராகும். இதற்குத் தண்ணீர் அதிகம் தேவைப்பட்டது. இதற்கு, காய வைத்து தண்ணீர் விடுவதே முறையானதாகும். அப்பொழுதுதான், இலை குறைந்து, காய் அதிகம் பிடிக்கும். இவ்வாறு இருக்க, அதிக மழைப்பொழிவு, எள் விளைச்சலுக்கு எதிரானதாகும். இன்று அதிக லாபம் தரும் பயிர்களில் எள்ளும் ஒன்றாகும். அதிக மழையால் அழிந்த பயிர்களைவிட அதிக வறட்சியால் அழிந்த பயிர்களே ஏராளமாகும். இங்கு வறட்சியால் மக்கள் விதை நெல்லினைக் குத்தி சமைத்துண்டதை புறநானூறு வெளிப்படுத்துகிறது. இதனை,

வரகும் தினையும் உள்ளவை எல்லாம்

இரவல் மாக்கள் உணக்கொளத் தீர்ந்தெனக்

குறித்துமாறு எதிர்ப்பை பெறாஅ மையின்

குரல் உணங்கு விதைத்தினை உரல்வாய்ப் பெய்து

.....

வம்பணி யானை வேந்துதலை வரினும்

உண்பது மன்னும் அதுவே¹²

என்று இப்பாடலின் மூலம், உழவர்கள் பஞ்சத்திலும் உழவித் துண்ணுதலைத் தவிர வேறுதொழில் அறியாத நிலை புலப்படுகிறது. அத்துடன் அரசன் முதல் அனைவரும் 'தினையை' உணவாகக் கொண்டதையும் அறியமுடிகிறது.

2.8.7. இறுதிநிலை

மலையில் விதைத்த தினைகள் யாவும் முற்றிய பதம் வந்ததும் அவை கொய்யப்பட்டு அறுவடை செய்யப்படுகின்றன (நற்.57:8-9). குறிஞ்சி நிலத்தில்

விதைகளை விதைக்கும் பொழுது ‘முதல்விதை மூத்தகுடியான பெரியோர்களால் விதைக்கப்படுகிறது. அவ்வாறு விதைப்பதால் நல்ல விளைச்சல் கிடைக்குமென நம்பப்படுகிறது (நற்.122:1-3). இவ்வாறு நன்கு விளைச்சல் தந்த தினைப்பயிர்கள், அறுவடை செய்யப்பட்டு, அவை துவைப்பதற்காகக் கற்பாறையில் குவித்து வைக்கப்படுகின்றன. அத்தகையத் தினைக்கதிர்கள் வைகறையில் போரடிக்கப்படுகின்றன. உழவர்கள் எப்பொழுதும் அதிகாலையிலேயே தங்களது வேலையைத் தொடங்குவர். இங்கு வேளாண்மையைப் பொறுத்தவரையில் வைகறைப் பொழுது மருதத்திற்கு மட்டுமல்ல எல்லா நிலங்களுக்கும் பொருந்தும்.

நிலங்கண்டு அன்ன அகன்கண் பாசறை

மென்தினை நெடும்போர் புரிமார்

துஞ்சுகளிறு எடுப்பும் தம் பெருங்கல் நாட்டு (நற்.125:10-12)

என்ற அடிகளால் தினைகள் போரடிக்கப்பட்டது தெளிவாகிறது. குறிஞ்சி நிலத்தில் பகலில் மட்டுமல்லாது, இரவிலும் தொண்டகப்பறை முழங்கி போரடித்துள்ளனர் (நற்.259:10; 206:1-7), (மலைபடு.108) (குறுந்.375:3-5). அவ்வாறு போரடித்தத் தினைகளை மீண்டும் எருதுகளைவிட்டு மிதிக்கச் செய்து, எஞ்சிய தினைகளையும் பெறுகின்றனர். இதனை,

எருது கால் உறாஅது, இளைஞர் கொன்ற

சில் விளை வரகின் புல்லென் குப்பை¹³

என்ற புறநானூற்று அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. இதனை நற்றிணையும் (125:9-11) வெளிப்படுத்துகிறது. இவ்வாறு தினை, நெல் முதலியவை பயிரிடப்பட்டது போல, வாழையும் (குறுந்.176:7, 25:1-3, 355:3-4, 225:3, 222:7; நற். 188:1-2, 309:4-5) பயிரிடப்பட்டுள்ளது. தினை அறுவடை செய்த பின்னர், அந்த இடத்தில் மொச்சை, அவரை பயிரிடப்படுகிறது (குறுந்.357:5-6). கிழங்கு வகைகள், குழிப்பறித்து விதைக்கப்படுகின்றன. அவை குறித்த பதம் வந்த பிறகு தோண்டி எடுக்கப்படுகின்றன. இதனைப் புறநானூற்றிலும் (168:2-6, 109:3-8) ஐங்குறுநூற்றிலும் (270:1-2) காணமுடிகிறது.

2.8.8. பிற உற்பத்தி தானியங்கள்

மலையில் பல வகையான பயிர்களும், கிழங்குகளும் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. எனினும் பதினெட்டு வகையான பயிர் வகைகள் குறிஞ்சி

நிலத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படுவதாகச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது. அவை, 1. நெல், 2. புல், 3. வரகு, 4. சாமை, 5. தினை, 6. இறுங்கு, 7. தோரை, 8. கேழ்வரகு, 9. எள்ளு, 10. கொள்ளு, 11. பயறு, 12. உளுந்து, 13. அவரை, 14. துவரை, 15. கடலை, 16. மொச்சை, 17. சோளம், 18. கம்பு முதலியவையாகும். இவற்றைப் பொதுவாக கூலவகை தானியங்கள் என்று வழங்கிடுவர். இதனை,

வரைவெள் அருவி மலையின் இழிதரக்

கூலம் எல்லாம் புலம்பக நாளும்

மல்லற்று அம்ம இம்மலை கெழுவெற்பு (நற்.98:2-4)

என்று மலையனாரின் அடிகள் வரிசைப்படுத்துகின்றன.

2.9. குறிஞ்சி நிலக் காலநிலையும் நீர்நிலையும்

குறிஞ்சி நில மக்கள், இயற்கையின் அசைவினையும், புள், விலங்குகளின் செயல்பாடுகளையும் நோக்கி மழைப்பொழிவினைக் கணக்கிடுகின்றனர். இரவிலும், மின்மினிப் பூச்சிகளின் இயக்கத்தைக் கொண்டு, மழையை அறிகின்றனர். இதனை,

பல்மர உயர்சினை மின்மினி விளக்கத்துச்

செல்மழை இயக்கம் காணும்

நன்மலை (நற்.44:10-11)

எனும் பெருங்கௌசிகனாரது அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. குறிஞ்சி நிலத்தில் எப்பொழுதும் சிறிய மழைத்தூறல்களின் வரவு இருந்துகொண்டே இருக்கும். அதிலும் கார்காலத்தில் காணப்படும் அதிகப்படியான மழைப்பொழிவால் அருவிநீர் கடல்நீரைப் போன்று காணப்படும். இதனை,

நாள்மழை தலைஇய நன்னெடுங் குன்றத்து

மால்கடல் திரையில் இழிதரும் அருவி (நற்.17:1-2)

என்று நொச்சி நியமங்கிழாரது அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இத்தகைய மழைப்பொழிவில், குறிஞ்சி நிலமெங்கும் சுனைகளில் நீர் நிறைந்து, குளநெல் (நற்.5:1-5) முதலிய பயிர்கள் நன்கு விளைந்து உற்பத்தியைப் பெருக்கின.

காட்டாற்றில் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடியதால், மரங்கள், சருகுகள், பலவகையான பூக்கள், மூலிகைகள் அடித்துச் செல்லப்பட்டதால், சுனைநீர் சிறந்த மூலிகை கலந்த நந்நீராகக் காணப்படுகிறது (குறுந்.42:1-2) (நற்.53:6-8). மலையில்

உருவான மழைப்பொழிவால் கிடைக்கும், நீரே தூய்மையான நீராகும். கிழக்கில் ‘கொண்டல்’ வீசும் பொழுது மழைப்பொழிவது போல, வடக்கில் ‘வாடை’ வரும் பொழுதும் மேகங்கள் அழிந்து, குறிஞ்சி நிலமெங்கும் மழைப்பொழிந்ததை,

வடபுல வாடைக்கு அழிமழை

தென்புலம் படரும் தண்பனி நாளே!

(குறுந்.317:6-7)

என்று மதுரைக்கண்டரத்திரனின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இப்பகுதியில் பருவநிலைகளில் கார்காலத்தில் கடுமையாகப் பொழிந்த மழையானது, பனிக்காலத்தை நோக்கிப் பயணிக்கும் சூழலை அறிவுறுத்தும் விதமாக குளிர்ந்த மழைத்தூறல்களைத் தூவியவாறு நகர்ந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது. மலைகளில் மையமிடும் மேகங்கள், கொண்டலுக்கும், தென்றலுக்கும், வாடைக்கும் ஈடுகொடுத்து மும்மாரிப் பொழிகின்றன. இவ்வாறு மும்மாரிப் பொழிந்த சிறப்பிற்குரிய நாடு, இன்று பின்தங்கி இருப்பதற்குக் காரணம், மலைகளையும், காடுகளையும் பாதுகாக்கத் தவறியதாகும்.

தென்னிந்தியர்கள் வாழும் பகுதியைப் பசுமை மாறாது பாதுகாப்பது மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளாகும். இம்மலைகளால்தான், அருகில் இருக்கும் காடுகளில் விவசாயம் செழித்துக் காணப்படுகிறது. பரந்து விரிந்த மேற்குத்தொடர்ச்சி மலையானது 1600 கி.மீ. நீளமும், 60லிருந்து 100 கி.மீட்டர் வரை அகலமும் கொண்டதாகும். இதன் மொத்த பரப்பளவு ஒரு இலட்சத்து அறுபதாயிரம் சதுர கிலோமீட்டர் ஆகும். இதில் காடுகள் மட்டும் ஒரு இலட்சத்து இருபத்தைந்தாயிரத்து ஐநூறு கி.மீ. சதுர பரப்பளவு ஆகும் என்று வனவியலாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இம்மலைகளால்தான் மேற்கு மாநிலங்களான குஜராத், கோவா, மகாராஷ்டிரா மற்றும் கிழக்கு மாநிலங்களான கர்நாடகா, தமிழ்நாடு, கேரளா போன்ற மாநிலங்களில் விவசாயப் பணிகள், செழிப்புடன் அமைகின்றன.

இத்தகு சிறப்பு பொருந்திய மலைகளில் தேயிலையும், காடுகளில் யூக்கலிப்டஸ், பைனஸ், காட்டிடேரியா முதலிய மரங்களும் நடப்படுகின்றன. இதனால்தான் பூமி, சிலப்பதிகாரம் கூறியதுபோல பாலைவனமாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. இத்தேயிலைத் தோட்டமானது, பலவகை மரங்களை அழித்து உருவாக்கப்படுகின்றன (10.11.2020, தினமணி நாளிதழ்). இவ்வாறு

மழைகளைத் தரும் காடுகளை அழித்து உருவாக்கப்படும் தேனீருக்குக்கூட நீர் அவசியமாகிறது. ஆனால் மனிதனுக்கு நீரைவிட தேனீர் அவசியமாகிறது போலும். தேனீரைவிட அதிகஅளவு பயனுள்ளது சுக்கும்மல்லியும் கலந்த தேனீராகும். இதில் கலக்கப்படும் 'கருப்பட்டி' உடலுக்கு ஆரோக்கியத்தைத் தருகிறது. கருப்பட்டியை உருவாக்கிடும் 'பனைமரமானது' நிலத்தடி நீரைத் தேக்கி வைக்கும் அணையாகும். மண் அரிப்பைத் தடுத்து ஆற்றங்கரைகளைப் பலப்படுத்தும், இயற்கை அரணாகப் பனைமரங்கள் அமைகின்றன. இவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் பதநீர், கருப்பட்டி, பனம்பழம், பனைவெல்லம், நுங்கு, பனங்கற்கண்டு, பனம்பால் முதலியவை உடலினைப் பலப்படுத்தும் உணவுகளாகும். சுமார் 150 ஆண்டுகள் வாழும் இம்மரங்கள், பட்டுப்போனாலும் வீட்டிற்கு வலிமையான மேற்கூரையாகப் பயன்படுகின்றன. இதிலிருந்து, மரங்களில் வாழை மரத்தைக் காட்டிலும், உறுப்புதானம் செய்வதில் பனைமரம் முதலிடம் வகிப்பதை அறியமுடிகிறது. இன்று இத்தகைய மரங்கள் அழிந்து கொண்டிருக்கும் மரங்களின் வரிசையில் இணைந்துள்ளன. ஆங்கிலேயரால் பயிரிடப்பட்ட யூக்கலிப்டஸ், பைனஸ் மரங்கள் நிலத்தடி நீரை உறிஞ்சிடும் கொடிய மரங்களாகும். இதன் இலைதழைகளைத் தாவர உண்ணிகளும் கூட உண்ணுவதில்லை. இவ்வாறு இலைகளை உண்டு வாழும் விலங்குகளின் அழிவிற்கு இவ்வகையான மரங்களும் காரணமாகின்றன. இத்தகைய சூழலைத் தடுக்க வேண்டுமெனில் காடுகளையும், மலைகளையும் காக்க வேண்டும். தேனீர் பருகுவதையும், தைலமிடுவதையும் ஓரளவு குறைத்துக் கொள்வதன் மூலம் உயிரினச் சமநிலையை மீட்டெடுக்க இயலும்.

2.10. பாலைநில உணவுகள்

மண்ணும் உப்புக்கல் போல பொசுங்கிடும் கொடுமையான நிலம் பாலை நிலமாகும். இந்நிலத்தில் வேட்டையாடிய உணவுகள் மற்றும் வழிப்பறி செய்த உணவுகள் மட்டுமே நுகர்வுப் பொருள்களாக அமைகின்றன. பாலை வழியைக் கடப்பவர்களுக்கு, நீரின்றி வளரும் ஈச்சம்பழங்களும், இலந்தைப் பழங்களும் உணவாக அமைகின்றன.

2.10.1. வேட்டையாடிய உணவுகள்

வெப்பம் மிகுந்த குடிசையில் வாழும் எயினர் குலப்பெண்கள். புளிக்கறி கொண்டு சமைத்த உணவினை வேட்டையாடிய இறைச்சியுடன் உண்கின்றனர். இதனை,

உறுவெயிற் குலைஇய உருப்பவிர் குரம்பை

எயிற்றியர் அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு (சிறுபாண்.173-174)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

குறிஞ்சிநில மக்களைப் போல, பாலை நில மக்களும் வேட்டையாடுவதற்கு நாயினைப் பழக்குகின்றனர். நாய்களால் வேட்டையாடப்பட்டு கொண்டுவரப்பட்ட உடும்புக்கறிப் பொறியலை, எல்லாப் பாலைநில வீடுகளிலும் காணலாம் என்பதை பெரும்பாணாற்றுப்படையானது,

ஞமலி தந்த மனவுச் சூல் உடும்பின்

வறைகால் யாத்தது வயின்றொறும் பெறுகுவீர் (பெரும்பாண்.132-133)

என்ற அடிகளால் வெளிப்படுத்துகின்றது.

பாலைநிலக் கொள்ளையர்கள் வளைந்த வில்லினையும், கொடிய பார்வையினையும் கொண்டவர்கள் ஆவர். கொடிய பசியால் அலைந்து திரிந்து, ஒரு குன்றின்மேல் காணப்பட்ட காளைமாட்டினைக் கொன்று நெருப்பில் சுட்டு, தம் பேய்ப் பசியைத் தீர்த்துக் கொண்டனர். இதனை,

இன்சிலை எழில்ஏறு கெண்டி, புரைய

நிணம்பொதி விழுத்தடி நெருப்பின் வைத்துஎடுத்து,

அணங்கு அரு மரபின் பேளய் போல

விளர் ஊன் தின்ற வேட்கை¹⁴

என்று அகநானூறும் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு பாலைநில மக்கள் வேட்டையாடி உண்ணுவதை வழக்கமாகக் கொண்டது புலனாகிறது.

2.10.2. கால்நடை உணவுகள்

கொடிய பாலை நிலத்தில் மக்களுக்கே உணவு இல்லாத பொழுது, கால்நடைகளை வளர்ப்பது, இயலாத காரியமாகும். ‘சங்ககால மக்கள், இடம்விட்டு, இடம்பெயர்ந்து சென்று வேட்டையாடி உணவு சேகரித்தனர் என்று ஞா.ஸ்டீபன் தனது ‘இலக்கிய இனவரைவியல்’ எனும் நூலில் கூறுகிறார். முல்லை, குறிஞ்சி இனமக்கள், மழை இன்மை காரணமாகத் தாம் இருந்த இடத்தைவிட்டுப் பெயர்ந்து சென்றதை,

.....வெய்துற

இடி உமிழ் வானம் நீங்கி யாங்கனும்

குடி பதிப்பெயர்ந்த சுட்டுடை முது பாழ்¹⁵

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. இதில் ‘முதுபாழ்’ என்று கூறப்படுவதால் பாழ்ப்பட்ட மூத்தகுடி நிலம் என்று பொருள்படுகிறது. அந்நிலம் பாலை நிலமென இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது. பழமையான நிலத்தில் காடெரித்தல் மூலம், நிலங்கள் பாழ்ப்பட்டு வறட்சி ஏற்பட்டிருக்கலாம் அல்லது கால் நடைகளுக்காக இடம்பெயர்ந்திருக்கலாம். இவ்வாறு குழுவாக இடம்பெயர்ந்தவர்கள் ஒருபுறம் இருக்க, மூத்த குடியைவிட்டு வெளியேற மனமில்லாதவர்கள் அங்கேயே தங்கியிருக்கக்கூடும். ஏனெனில் பிற நிலங்களில் பழக்கப்பட்ட வேட்டை நாய்கள் போல இங்கும் நாய்கள் காணப்படுகின்றன. அதுபோல மான், யானை, புலி முதலிய காடு மற்றும் மலைவாழ் விலங்குகளும் இங்கு காணப்படுகின்றன. பருவமழையில் பாலை மரங்கள் பூத்ததைக் குறுந்தொகையும் (குறுந்.254:1-2) குறிப்பிடுகிறது. கால்நடை உணவுகள் பாலை நிலத்தில் காணப்படவில்லை என்றாலும், ஞா.ஸ்டீபனின் கருத்துப்படி ஒரு சுழற்சியாக (இலக்கிய இனவரைவியல், ப.71) இடம்பெயர்ந்து சென்றிருக்கலாம். வறண்ட காலங்களில் இடம்பெயர்தலும், பசுமையில் மீண்டும் தம் இடம் நோக்கி வருதலும் சங்ககால இயல்பாகும். அக்காலம் முதல் இக்காலம் வரை இடம்பெயர்தல் மனிதனுக்குப் புதிதல்ல. இன்றளவும் அனைவரும் ஒரு சுழற்சியில்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். சங்ககாலப் பழக்கம், இன்றளவும் வழக்கத்தில் உள்ளது.

2.10.3. எளிய வேளாண் உணவுகள்

பாலைநில மக்கள் செந்நெல் அரிசியில் செய்த உணவினை, நெய்யுடன் சேர்த்து, பிச்சைப்பெற வந்தவர்களுக்குக் கொடுத்ததாகக் குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்று பதிவு செய்கிறது. இதனை,

ஆசுஇல் தெருவின் ஆசுஇல் வியன்கடை

செந்நெல் அமலை வெண்மை வெள்ளிமுது

ஓர்இல் பிச்சை ஆர மாந்தி

அற்சிர வெய்ய வெப்பத் தண்ணீர்

சேமச் செப்பில் பெறீ இயரோ

(குறுந்.277:1-5)

என்ற ஓரிற் பிச்சையாரின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. அத்துடன் தாகத்தைத் தீர்க்க, வெப்பம் நிறைந்த தண்ணீரையும் கொடுத்துள்ளனர். நெய்க்குப் பேர் போன இடம் முல்லை நிலமாகும். முல்லையில் ஒரு பகுதி பாலையாக

மாறியிருக்கக் கூடும். அங்கிருந்து இடம்பெயர மனமில்லாத மக்கள் அவ்விடத்திலே தங்கி இருக்கக் கூடும். அல்லது வழிப்பறி செய்த பொருளிலிருந்து வறியவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கலாம். இதனைக் காணும்பொழுது பாலையில மக்கள் முதுகுடிகளாக இருந்துள்ளனர் என்பது விளங்குகிறது.

நிலைத்த குடிகளாக வாழ்ந்த முல்லை இனக்குழுக்களும், குறிஞ்சி இனக்குழுக்களும் இயற்கையாகக் கிடைத்த உணவுகளையே பெரிதும் நம்பி வாழ்ந்தனர். முல்லையும், குறிஞ்சியும் எளிய வேளாண்மையைக் கொண்ட நிலங்கள் ஆகும். உணவின் பற்றாக்குறை ஏற்படும் பொழுது, இடம்பெயர்வது இயல்பானதாகிறது. எனவே உணவு சேகரித்தல், வேட்டையாடுதல் மட்டுமே உணவின் ஆதாரம் என்ற நிலைமாறி, வேளாண்மை செய்வதற்குரிய நிலவளம் மிக்க இடத்தைத் தேடிச் சென்றதன் விளைவே மருத நிலமாகும். இவ்வாறு மூத்தக்குடியான முல்லை நிலத்தில் நீர் இல்லாமல் பாழ்பட்டிருந்ததை,

பயநிரை சேர்ந்த பாணநாட்டு ஆங்கண்

நெடுவிளிக் கோவார் கூவல் தோண்டிய

கொடுவாய்ப் பத்தல் வார்ந்துஉகு சிறுகுழி

நீர்காய் வருத்தமொடு சேர்விடம் பெறாது¹⁶

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. இத்தகைய பாலையில நிலத்தில் முல்லையையும், நொச்சியையும் குடிய பெண் ஒருத்தி, தான் வாழ்ந்த வளமான திருநகர் வருந்தும்படி, ஓமை மரங்கள் சூழ்ந்த தலைவனது பாழ்பட்ட பாலையில நிலத்தில் குடியேறுகிறாள் (அகம்.117:1-7) இப்பாடலில் முல்லைநிலத் தலைவி பாலையிலில் குடியேறியதாகக் கூறப்படுகிறது. பழமையான நிலம் பாலையிலமென அழைக்கப்பட்டதை வெளிப்படுத்துகிறது.

ஞாஸ்பனும் தனது நூலில் பாலையில மக்களே மூத்தக் குடியினர் என்று குறிப்பிடுகிறார்.¹⁷

சங்க காலத்தில் இடம்பெயர்வானது நீரின்மையால் மட்டும் நிகழவில்லை. போர்க்காரணமாகவும் நிகழ்ந்துள்ளது என்று (153:9-10) நற்றிணை கூறுகிறது. வழிப்பறிக்கு அஞ்சி குடிபெயர்ந்ததை அகநானூறும் (167:9-12) குறிப்பிடுகிறது. இடம்பெயர்ந்த குழுக்கள், உணவு உற்பத்தி மற்றும் தமக்குள் இருந்த திறன் அடிப்படையில் நிலங்களைத் தேர்வு செய்து கொண்டனர்.

வேளாண்மையில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள், ஆற்றுப்படுக்கைகள் கொண்ட மருதநிலத்திற்கு இடம்பெயர்ந்தனர். வேட்டையாடுதல் மற்றும் வலிமையின் காரணமாக ஆற்றல் கொண்டவர்கள் குறிஞ்சி, முல்லை நிலத்தைத் தேர்வு செய்தனர்.

பாலைநில மக்கள் நீரில்லாமல் வறண்ட நிலையிலும் குளத்தில் நீர் கண்டியதால் உப்புப் படர்ந்து காணப்படும் நீரினைக் கொண்டு உணவு சமைத்துள்ளனர். இதனை,

.....நெடுங்கிணற்று

வல்லூற்று வரி தோண்டித் தொல்லை

முரவுவாய்க் குழிசி முரியடுப் பேற்றி

வாரா தட்ட வாடுன் புழுக்கல் (பெரும்பாண்.97-100)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு நீரின்மையால் வாடிய மக்களுள் சிலர், அளவிற்கு அதிகமான நீர் பரப்பினைக் கொண்ட நெய்தலைக் கண்டதும் அங்கு இடம்பெயர்ந்திருக்கக் கூடும். இத்தகு பாலைநில மக்கள் மூங்கில் அரிசியையும், புல்லரிசியையும் உண்டதை (86-99) பெரும்பாணாற்றுப்படை வெளிப்படுத்துகிறது. இவ்வாறாகப் பாலைநில உணவுகள் அமைகின்றன.

2.10.4. பிற உணவுகள்

பாலைநில மக்களின் நீர் வேட்கையைத் தணிக்கும் நீராகவும், உணவாகவும் ஈச்சம்பழம், இலந்தைப்பழம், உகாய்ப் பழங்கள் அமைகின்றன (நற்.24, 113; குறுந்.37, 235). எயினர்கள் பசி, தாகத்தின் பொழுது உகாய் மரப்பட்டைகளை மென்று உண்டுள்ளனர். இதனை,

.....

நீர்நசை வேட்கையின் நார்மென்று தணியும்

இன்னாக் கானமும் (குறுந்.274:1-6)

என்று உருத்திரனின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. அதுபோல 'நெல்லி' மரங்களும் தாகத்தைத் தீர்ப்பதாகவும், பற்களுக்குப் புத்துணர்வினையும், ஒளியையும் தருவதாக அமைகின்றன. நெல்லியை உண்டபின் இனித்ததை,

‘சுவைக்காய் நெல்லிப் போக்கரும் பொங்கர்’ (நற்.271:3) என்று நற்றிணை பதிவு செய்கிறது. இவ்வாறாகப் பாலைநில மக்களின் உணவு வாழ்க்கை அமைகிறது.

2.11. பாலைநில உற்பத்தி

குறிஞ்சி, முல்லை சார்ந்த, வளம் குன்றிய அல்லது உணவு ஆதாரங்கள் குன்றிய பகுதி பாலை நிலமாகும். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் நிலங்களுக்குள் அமைந்த பொதுவானதொரு தனி நிலம் பாலை நிலமாகும். எனவேதான் தொல்காப்பியர் பாலை நிலத்தைப் பெயரிட்டுக் கூறாமல் அதன் இயல்புகளை மட்டும் கூறுகிறார். அன்பின் ஐந்திணைகளுக்குள் இடம்பெற்ற பாலை நிலமானது வளமை இன்மையால் கூறாது விடப்பட்டது. நல்ல கருத்துக்களை விதைக்க ஒரு மாற்றுக்கருத்து தேவைப்படுகிறது. அதுபோலவே நானில மக்களின் இயல்புகளையும், நிலத்தின் தன்மையையும் மிகைப்படுத்திக் கூற ‘காய்த்தல்’ அவசியமாகிறது. எனவே வளமான சமுதாயம் உருவாக வேண்டி நானிலங்களின் ஒழுகலாறுகள் கூறப்படுகின்றன. கடைப்பிடிக்க வேண்டியவற்றை நானிலங்களின் வாயிலாகவும், தவிர்க்க வேண்டியவற்றைப் பாலைநிலம் வாயிலாகவும் சான்றோர்கள் எடுத்துரைக்கின்றனர். உதாரணமாகப் பொருள் தேடும் முறையில் நேர்மையைக் கடைபிடிக்க வேண்டும். அவ்வாறு இன்றி, தவறிவிட்டால் தேடியப் பொருள்கள் அவரைவிட்டு நீங்கிவிடும். இப்பிறவி மட்டுமல்லாது, மறுபிறவியிலும் அவருக்கு அப்பொருள்கள் பகையாகிவிடும் என்பதைப் பாலைப் பாடல்கள் வாயிலாக உணரமுடிகிறது. இதனை,

செம்மையின் இகந்து ஓரீஇப் பொருள் செய்வார்க்கு அப்பொருள்

இன்மையும் மறுமையும் பகையாவது அறியாயோ¹⁸

என்ற பாலைக்கலிப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் பாலைத்திணைப் பாடல்கள் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. குறிஞ்சியும், முல்லையும் தன் இயல்புநிலை திரிவதைப் பாலை என்பர். முல்லையில் வறட்சி தோன்றியதை ‘பாலைநில வேளாண் உணவுப்பகுதி’யில் கூறப்பட்டுள்ளது. குறிஞ்சி நிலமும் தன் இயல்புநிலை திரிந்து வறண்டு பாலையானதை,

ஓமைக் குத்திய உயர்கோட்டு ஒருத்தல்

வேனிற் குன்றத்து வெவ்அறைக் கவாஅன் (குறுந்.396:4-5)

என்ற அடிகளில் அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு குறிஞ்சி நிலமும் நல்ல நிலமாக இருந்து பின்னர் பாழ்பட்டுப் பாலையானதால் இங்கு சில இடங்களில் உற்பத்தி முறைகள் காணப்படுகின்றன.

வரகு செம்மண் மேட்டில் வளரும் தானியமாகும். கொல்லையில் விதைத்த பருவம் வாய்ந்த வரகினை, மான்குட்டி மேய வந்ததைக் கண்ட தலைவன், கார்காலம் வந்ததை அறிந்துகொள்கிறான் என்ற பாலைத் திணைப் பாடலிலிருந்து, வரகு பாலையில் பயிரிடப்பட்டதை அறியமுடிகிறது. இதனை,

நவ்வி கொள்வரகின் செஞ்சுவற் கலித்த

கவ்வை நாற்றின் கார்இருள் ஓர்இலை

நவ்வி நாள்மறி கவ்விக்கடன், கழிக்கும்

கார்எதிர் தண்புனம் காணின் (குறுந்.282:1-4)

என்ற நாகம் போத்தனின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறு பாலைநிலத்தில் கார்காலத்தில் மழைபொழியும் பொழுது வரகு விதைத்ததும், அவ்விதையானது நன்கு முற்றி அறுவடை செய்யும் பருவம் வந்ததையும் காணமுடிகிறது.

பாலை நிலத்தில் விதைத்த நெல்மணிகள் வாகை நெற்றின் ஒலியைப் போல, சலசலவென்று ஒலித்தது. அவ்ஒலியானது பாலை வழியில் செல்லும் தலைவியின் காற்சிலம்பு ஒலிக்கு எதிரொலியாய் அமைந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இதனை,

அத்த வாகை அமலைவால் நெற்று

அரிஆர் சிலம்பின், அரிசி ஆர்ப்பக்

கோடை தூக்கும் கானம் (குறுந்.369:1-3)

என்று குடவாயிற் கீரத்தனார் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இதிலிருந்து பருவகாலம் மாறும் பொழுது பாலையிலும் உணவு உற்பத்தி (குறுந்.131:4-5) செய்யப்பட்டுள்ளது என்பது தெளிவாகிறது.

சங்ககாலத்தில் உடன்போக்குச் செல்லுவதாக அமைந்த பாடல்களில், பாலை நிலத்தின் கடுமையைச் சுட்டும் பொழுது கூழாங்கற்கள், பரல்கற்கள், பதுக்கைகள் (கற்குவியல், மணற்குன்று, பாறை) நிறைந்த இடம் என்றுதான் சுட்டப்படுகிறது. மாறாக வடபகுதியில் அமைந்த பாலைவனம் போன்றதொரு

தோற்ற வருணனைகள் குறிப்பிடப்படவில்லை. எனவே பாலைநிலம் பழம்பெரும் நிலமாக இருந்திருக்க வாய்ப்புள்ளது. இங்கு காலைப்பொழுதில் விளாம்பழத்தின் வாசனை வீசியதாகவும், தயிர்த்தாழியில் வெண்ணெய் கடையும் ஓசையும், தறி இயக்கும் ஓசையும் கேட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. இதனை,

விளம்பழங் கமழும் கமஞ்சூல் குழிசிப்

பாசந் தின்ற தேய்கால் மத்தம்

நெய்தெரி இயக்கம் வெளில்முதன் முழங்கும்

வைகுபுலர் விடியல்

(நற்.12:1-4)

என்று கயமனாரது அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இங்கு விளாம்பழத்தின் மணம் என்று கூறுவதால் பாலை நிலம்தான் என்பது தெளிவாகிறது. ஏனெனில் விளாமரம் பாலை நிலத்தில் காணப்படும் ஒருவகை (நற்., பா.24:1-5) மரமாகும். இங்கு தயிர், வெண்ணெய் கடையும் ஓசையும், தறி ஓசையும் கேட்கப்படுவதால் இப்பாலை நிலமானது பழமையான முல்லை நிலமாக இருந்திருக்கக் கூடும். எனவே தான் இங்கு உற்பத்திமுறை இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

2.12. பாலை நிலப் பருவ மாற்றங்கள்

சங்க காலங்களில் பாலை, வறண்ட நிலமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆனால் பாலைத்திணைப் பெற்று வரும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் நீர்ச்சூழல் இருந்ததைக் காணமுடிகிறது. இதனை (நற்.153:1-4; 308:8-9; 137:4-5, 41:3-4, 148:4) (குறுந்.59:2; 149:3-4; 209:1-2; 277:4-5; 380:1-3) முதலான பாடல்களில் இடம்பெறும் குறிப்புகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒரு குடைக்கீழ் பொழியும் மழையானது எல்லா நிலங்களுக்கும் தேவையான பொழிவைத் தருகிறது. கொடிய பாலையிலும் நீர் இருப்பதால்தான் மக்களும், உயிரினங்களும் வாழ்கின்றனர். பாலைநில மக்கள் கார்கால வரவினை அறிந்து பயிரிட்டுள்ளனர் (நற்.256:7-8). பெண்மானைத் தேடும், ஆண்மானின் செயல்பாடுகளை வைத்து, கார்காலத்தைக் கணிக்கின்றனர். மழைப்பொழிவால் இருநிலவாழ் தவளையும் மகிழ்ந்திருந்ததை,

பழமழை பொழிந்த புதுநீர் அவல

நாநவில் பல்கிளை கறங்க நாவுடை

மணியொலி கேளாள் வாள்நுதல்

(நற்.42:3-4)

என்று கீரத்தனாரது அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. கார்காலத்திற்குப் பின்னர் வரும் கூதிர்காலமும், அதனை உணர்த்தும் வாடைக்காற்றும், பாலையில் வீசியதை,

ஆடிய இளமழைப் பின்றை

வாடையும் கண்டிரோ

(நற்.229:10-11)

என்று இளங்கண்ணனாரின் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மழைப்பொழிவு கண்டு, பின்னர் வந்த பனிக்காலத்தில் (நற்.241:10) மூங்கிலின் பூக்கள் கவரி வீசுவதுபோல, மெல்லிய காற்று பாலையில் வீசியது. இப்பனிப்பொழிவானது இரவு தொடங்கி, பகல் வரைப் பொழிந்துள்ளது.

கரடுமுரடாக அமைந்த பாலை நிலத்தில், கற்களின் இடையில் அமைந்த சிறுசிறு குழிகளில் மழைநீர் தேங்கியுள்ளது. அவை பாலை வழியில் செல்லும் மக்களுக்கும், விலங்குகளுக்கும் (நற்.205:1-2) தாகத்தைத் தீர்ப்பதாக அமைகிறது.

பாலை நிலத்தில் வாழும் முல்லை நிலப் பழங்குடிகளின் உற்பத்திப் பொருளாக மாடுகள் காணப்படுகின்றன. பாலையில் வறட்சி ஏற்படும் பொழுது, கால்நடைகளைப் பராமரிப்பதே அவர்களது முதல் கடமையாகிறது. ‘குந்தாலி’ எனும் கருவியைக் கொண்டு, பள்ளம் தோண்டி, அதிலிருந்து வரும் நீரைக்கொண்டு மாடுகளின் தாகத்தைத் தீர்த்துள்ளனர். இதனை,

வெயில் வெய்துற்ற பரல்அவல் ஒதுக்கில்

கணிச்சியில் குழித்த கூவல் நண்ணி

ஆன்வழிப் படுநர் தோண்டிய பத்தல்

(நற்.240:6-8)

என்று நப்பாலத்தனாரது அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இதிலிருந்து சங்க காலத்தில், வறட்சி மிகுந்த பாலைநில மண்ணுக்குள்ளும், நீர் ஊற்று இருந்தமை புலனாகிறது. அவ்வாறு தோண்டப்பட்ட கிணற்று நீரானது, யானை முதலிய விலங்குகளுக்கும் பயன் தருவதாக அமைகிறது.

2.13. மருதநில உணவுகள்

உணவிற்கு நீர்தான் ஆதாரமாகிறது. வேட்டையாடுதலையும், கால்நடைகளையும் கொண்ட குறிஞ்சி, முல்லை இனமக்கள் எளிய வேளாண்மை செய்து உணவைப் பெற்றனர். கரடுமுரடான நிலங்களில் விளைச்சல் குறைந்து காணப்பட்டது. அதனையும், விலங்குகள் மற்றும் பறவைகள் உண்டதால் உணவு

சேகரித்தல் குறையத் தொடங்கியது. இடம்பெயர்ந்த மக்களுள், சிலர் சமநிலையான ஆற்றுப்படுக்கைகள் நிறைந்த மருத நிலத்தினை, உற்பத்திக்கு ஏற்ற இடமென தேர்வு செய்தனர். இங்கு உற்பத்தியும், உணவு சேகரிப்பும் பன்மடங்கு உயர்ந்து காணப்பட்டது. வன்புலத்தில் வேளாண்மை பொய்க்கும் பொழுது மென்புலத்தால் உணவளித்ததை,

வன்புலக் கேளிர்க்கு வருவிருந் தயரும்

மென்புல வைப்பின் நன்னாட்டுப் பொருந்¹⁹

என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு பண்பட்ட வேளாண்மை செய்த மருதநில மக்கள் உணவிற்குப் பஞ்சமில்லாது வாழ்ந்தனர்.

2.13.1. கால்நடை உணவுகள்

வேளாண்மை செய்வதற்காக அமைந்த மருத நிலத்தில், கால்நடைகள் வேளாண்மையில் முக்கியப்பங்கு வகிக்கின்றன. கால்நடைகளை உழவிற்கு மட்டும் பயன்படுத்தாது, உணவிற்கும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். முல்லைநிலம் போல மருதநில மக்களும் பாலினை உணவாகவும், உணவு சமைக்கவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். உழவு நேரத்தில் விடியற்காலை உணவாக உழவர்கள் மிதவைக் கஞ்சியைப் பருகியுள்ளனர். இக்கஞ்சியானது கொள்ளு, பயறு, பால் ஊற்றிச் சமைக்கப்படுகிறது. இதனை,

கொள்ளொடு பயறு பால்விரைஇ வெள்ளிக்

கோல்வரைந் தன்ன வாய் அவிழ் மிதவை²⁰

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. மருதத்தலைவி, தன் குழந்தையைப் பால் உண்ண வருமாறு அழைத்ததை மருதக்கலியும் (20:21) வெளிப்படுத்துகிறது. இதிலிருந்து மருதத்திலும் கால்நடைகளை உணவிற்காகப் பயன்படுத்தியது புலனாகிறது.

2.13.2. வேட்டையாடிய உணவுகள்

மருதநில மக்கள் கழனியில் வாழும் மீன், நண்டு முதலியவற்றை விரும்பி உண்டனர். மருதத்தில் குளங்களிலிருந்து வழிந்தோடிய நீரிலிருந்து மீன்கள், வயலில் புகுந்ததை,

படைமாண் பெருங்குளம் மடைநீர் விட்டென

கால் அணைந்து எதிரிய கணைக்கோட்டு வாளை

அள்ளல்அம் கழனி உள்வாய் ஓடி

(நற்.340:4-6)

என்று நக்கீரர் அடிகள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு வயலில் புகுந்த வாளைமீன், வரால்மீன், நண்டுகள் முதலியவற்றை வலைவீசிப் பிடித்து நெல்லரிசிக் கொண்டு சமைத்து உண்டனர். இதனை,

கண்புமலி பழனக் கமழத் துழைஇ
வலையோர் தந்த இருஞ்சுவல் வாளை
நிலையோர் இட்ட நெடுநாண் தூண்டிற்
பிடிக்கை யன்ன செங்கண் வராஅல்

துடிக்கண் அன்ன குறையொடு விரைஇப் (மலைபடு.454-458)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பறவைகளை வலைவீசிப் பிடிப்பதும், மீன்களைத் தூண்டிலிட்டும், வலைவீசிப் பிடிப்பதும், விலங்குகளை வேட்டையாடுவதற்கு ஒப்பாகும். வயல் மீன்களை வேட்டையாடி உண்ணும் வழக்கம் இன்றளவும் காணப்படுகிறது. இதனை இக்காலத்தில் ‘மீன்பிடித் திருவிழா’ என்று வழங்குவர். மதுரை, வேலூர் போன்ற பகுதிகளில் இவ்விழா மிகவும் சிறப்புப் பொருந்தியதாகும். ஆண்டுதோறும் இவ்விழா ‘மாசிமாதம்’ கொண்டாடப்படுகிறது. இவ்வாறு பிடிக்கப்படும் மீன்கள், விற்பனை செய்யப்படுவதில்லை. தங்களது இல்லத்தில் சமைத்து உண்ணப்படுகிறது.

2.13.3. பண்பட்ட வேளாண்மை

ஆற்றுப்படுக்கைகளும், வேளாண்மைக்கு ஏற்ற வளமான மண்ணும் நிறைந்த நிலத்தை மென்புலம் என்பர். இத்தகைய நிலத்தினைப் பண்படுத்திச் செய்யப்படும் வேளாண்மையைப் பண்பட்ட வேளாண்மை என்பர். வானம் பார்த்த பூமியில் செய்யப்படும் வேளாண்மை எளிய வேளாண்மையாகும். மருத நிலத்தில் எளிய வேளாண்மையைவிட பண்பட்ட வேளாண்மை மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது. இங்கு விளைவிக்கப்பட்ட வெண்ணெல், செந்நெல், கரும்பு முதலிய பண்ப்பயிர்கள் உணவாக அமைகின்றன. அரிசியைக் கொண்டு சமைத்த உணவினை நண்டு இறைச்சியுடன் உண்டதை,

அவைப்புமாண் அரிசி அமலை வெண்சோறு
கவைத்தாள் அலவன் கவலையொடு பெறுகுவீர்

(சிறுபாண்.193-194)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. விருந்தினர்களுக்குச் சிறந்த விருந்தாக வெண்ணெல் அரிசியால் செய்த உணவினை, பெடைக்கோழிக்கறியுடன் செய்த பொரியலுடன் சேர்த்து உணவாகத் தந்தனர். இதனை,

வினைஞர் தந்த வெண்ணெல் வல்சி

மனைவா ழளகின் வாட்டொடும் பெறுகுவீர் (பெரும்பாண்.255-256)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. வெண்ணெல்லினை உலக்கையிலிட்டு இடித்து அவலாகவும் (பெரும்பாண்.223-224) உண்டுள்ளனர். மருத நிலத்தில் கரும்பு காய்ச்சும் ஆலைகள் வழியாகச் சென்றால், இனிய கரும்புச் சாற்றினை வேண்டுமளவு பருகலாம்.

விசய மடுஉம் புகைகூழ் ஆலைதொறும்

கரும்பின் தீஞ்சாறு விரும்பினிர் மிசைமின் (பெரும்பாண்.261-262)

என்ற அடிகள் கரும்புச்சாறு, மருத நிலத்தில் களைப்பினைத் தீர்க்கும் பானமாக அமைந்ததைப் புலப்படுத்துகின்றன.

2.13.4. இயற்கை உணவுகள்

மருதநில மக்கள் நண்டு, மீன்களைப்போல நத்தைகளையும் சுட்டு உண்டுள்ளனர். சிறுசிறு நீர் நிலைகளில் நிறைந்து காணப்படும் நத்தைகளைச் சுட்டு, அதன் வீட்டை, ஆமை ஓட்டில் வைத்து உடைத்து உண்டனர். இதனை,

பழன யாமைப் பாசறைப் புறத்துக்

கழனி காவலர் கடுநந்து உடைக்கும் (நற்.280:6-7)

என்ற பரணர் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இயற்கையாய் அமைந்த பலாக்கனி, இளநீர், பனைநுங்கு, வாழைக்கனி முதலியவற்றையும் உட்கொண்டனர். இதனை,

தாழ்கோட் பலவின் சூழ்சளைப் பெரும்பழம்

வீழில் தாழைக் குழவித் தீநீர்க்

.....

குலைமுதிர் வாழைக் கூனி வெண்பழம்

திரளரைப் பெண்ணை நுங்கொடு பிறவும் (பெரும்பாண்.356-360)

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. உழவர்கள் வெள்ளரிக்காயுடன் சமைத்த வெண்சோற்றை (மலைபடு.465-468) உணவாகக் கொண்டனர். இவ்வாறாகச் சுவைமிக்க பல உணவுகளை உண்டு களித்தவர்களாக மருதநில மக்கள் விளங்குகின்றனர்.

2.14. மருத நில உற்பத்தி

தொடக்கத்தில் மருதநில வேளாண்மையானது முல்லை, குறிஞ்சி நிலம்போல எளிய வேளாண்மையாகத்தான் அமைந்தது. இதனை வன்புல வேளாண்மை பொய்த்தபோது மென்புல வேளாண்மை (புறம்.42:17-18) உணவளித்தது என்ற குறிப்பால் அறியப்படுகிறது. நெல், கரும்பு முதலிய வேளாண் பயிர்கள் மருதநிலத்தின் முக்கிய உற்பத்தி உணவுகளாகும். இவ்விரு பயிர்களுக்கும் நீர்வளம் இன்றியமையாததாகும். இத்தகைய உற்பத்தி முறைகளால், வேட்டையாடுதல், உணவு சேகரித்தல் நிலையிலிருந்து மருதநிலம் வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது. உணவு என்பது 'நீரின்றி அமையாது; நீரொடு சேர்த்து உண்ணப்படுவது என்ற கருத்து உருப்பெறுகிறது. காட்டினை அழித்துச் சமன் செய்தவர்கள், நீருற்றுகளும், அருவிகளும், சிற்றாறுகளும், ஆற்றுப்படுக்கைகளும் தானே உருவாகி இருந்தாலும், அவை பயன்படுமாறு வழியமைத்து வாய்க்கால்களையும் அமைத்தனர். இதன் வழியாக எளிய முறையில் விளைச்சலுக்குத் தேவையான நீர் வளங்கள் பெறப்பட்டன. மருதநிலத்தை ஞா.ஸ்டீபன்,

மருத நிலம் என்பது இயற்கையானது அன்று. அது காட்டை அழித்து
செயற்கையாக உருவாக்கப்படுவது என்பதாலேயே உணவெனப்படுவது
நிலத்தொடு நீரே என அடையாளப்படுத்தப்பட்டது என்று கூறுவது
பொருந்துவதாக அமைகிறது.²¹

இவ்வாறு நிலத்தையும் நீரையும் தக்கவைத்துக் கொள்ள மனிதனது உழைப்பு அவசியமாகிறது. நிலத்தை உழுது நீரிட்டு உழைத்தவர்களை உழவர்கள் (குறுந்.155:1) என்று அழைத்தனர். இவ்வாறு உருவான உற்பத்தியானது, அதிகப்படியான விளைச்சலைக் கொடுத்ததால் உண்டதுபோக எஞ்சியவை பண்டமாற்று செய்யப்பட்டன. மற்ற நிலங்களைவிட செல்வச் செழிப்பிலும், உற்பத்தியிலும் மருதநிலம் முதன்மைப் பெற்றது. இதனால் அரசரும் தனது வெற்றியைப் போர் கொண்டு நிர்ணயிக்காது, விளைச்சலைக் கொண்டு நிர்ணயித்தார் என்பதை,

பொருபடை தருஉம் கொற்றமும் உழுபடை
ஊன்றுகால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே²²

என்ற புறநானூற்று அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

மருதநில மக்கள், உற்பத்தி செய்வதில் பல நிலைகளைக் கடந்த பிறகே உணவினைப் பெறுகின்றனர். அவை,

- நிலத்தை உழுதல்
- இயற்கை உரமிடல்
- விதையிடல்
- களையெடுத்தல்
- அறுவடை

என்பவையாகும். இத்தகைய முறைகள் இன்றளவும் பின்பற்றப்படுகின்றன.

2.14.1. நிலத்தை உழுதல்

சங்க காலத்தில், மருதநில இனக்குழு மக்கள் இக்காலத்தைப் போலவே நிலத்தினை வலிமைகொண்ட எருதுகளைக் கொண்டு உழுதனர். இதனை,

வலம்பட நடக்கும் வலிபுணர் எருத்தின்

உரன்கெழு நோன் பகட் டுழவர் (சிறுபாண்.188-189)

என்ற அடிகளின் உணரமுடிகிறது. கலப்பையால் சால்பிடித்து எருதுகளைக் கொண்டு உழப்பட்ட நிலத்தில் நெல் விதைக்கப்படுகிறது.

குடிநிறை வல்சிச் செஞ்சா லுழவர்

நடைநவில் பெரும்பகடு புதவிற் பூட்டிப்

பிடிவா யன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்

உடுப்புமுக முழுக்கொழு முழுக வூன்றித்

தொடுப்பெறிந் துழுத துளர்படு துடவை (பெரும்பாண்.197-201)

என்ற அடிகள் வேளாண்மையின், முதல் நிலையாக அமைந்த உழவினைக் கண்முன் காட்டுகின்றன. நிறைந்த வாழ்வினைப் பெற்ற உழவர்கள், சிறப்பு வாய்ந்த எருதுகளைக் கொண்டு, கலப்பையின் முகமான கொழு மறையும்படி ஆழ உழுதனர். பின் விதையிட்டு, களைக் கொட்டி, அறுவடை செய்த நீண்ட நிகழ்வுகளைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை ஐந்து அடிகளுக்குள் அடக்கி எடுத்துரைக்கின்றது.

2.14.2. இயற்கை உரம்

உழவர்கள் நல்ல விளைச்சலைத் தருவதற்காகக் கழனியினை நன்கு உழும்பொழுது வயல் வரப்பிலுள்ள குறுங்காஞ்சியின் கொம்புகளைப் பற்றி

இழுத்து, அதன் பூந்தாதுகள் எருவாகும்படி உதிரச் செய்தனர். காட்டெரித்தல் வேளாண்மையில் சாம்பல் பயன்படுவதுபோல, இங்கு வரப்பிலிருக்கும் செடி கொடிகள் மற்றும் கால்நடைகளின் கழிவுகள் உரமாக அமைகின்றன. இதனை,

உழவர் வாங்கிய கமழ்பூ மென்சினைக்

காஞ்சி ஊரன்

(குறுந்.10:3-4)

என்கிறார் ஓரம்போகியார்.

மருதத்திலும் நீர்வளம் குறைந்த காலங்களில் மழையை நம்பி விதைத்துள்ளனர். மழைவந்து பக்குவப்பட்ட நிலத்தினை ஓர் உழவன், ஓர் ஏரினை மட்டும் கொண்டு, தனது கடின உழைப்பால் முழுவதும் உழுததைப் பாலைநிலம் (குறுந்.131:4-5) பதிவு செய்கிறது. இதில் உழவர் கொண்ட நாட்டம் வெளிப்படுகிறது.

2.14.3. விதையிடல்

விதை நெல்லுடன் வயலுக்கு வந்த உழவன், உழப்பட்டு ஈரம் மாறாமல் காணப்படும் கழனியில் விதைகளைத் தூவுகின்றான். அவ்வாறு விதைகளைக் கொண்டுவந்த கூடையில், வயல் மீன்களைக் கொண்டு செல்கிறான். இதனை,

அரிகால் மாறிய அம்கண் அகல்வயல்

மறுகால் உழுத ஈரச் செறுவின்

வித்தொடு சென்ற வட்டி பற்பல

மீனொடு பெயரும் யாணர் ஊர

(நற்.210:1-4)

என்ற மிளைகிழான் நல்வேட்டனார் அடிகளிலிருந்து அறியமுடிகிறது. அறுவடை செய்யப்பட்ட நிலத்தில், உடனே மீண்டும் உழுது விதையிட்டதையும் அறியமுடிகின்றது.

2.14.4. களையெடுத்தல்

மருதநில வயல்களில் விதைகளைத் தூவிய பின்னர், வளமான மண்ணில் பயிர்களின் நடுவில் களைகளும் சேர்ந்து வளர்ந்தன. கோரைப்புற்கள் மற்றும் நெய்தல் மலர்களான களைகளைக் களைந்தனர். பயிர்கள் செழிப்புடன் வளர களையெடுத்தல் அவசியமாகும். மருதநில வயல்களில் நெய்தல் மலர்கள் காணப்படுகின்றன. எனில், நெய்தல் நிலம் மருதத்திற்கு அருகில் இருந்ததுள்ளது. உழவர்கள் களையெடுத்ததைப்

புகர்வை அரிசிப் பொம்மல் பெருஞ்சோறு

கவர்படு கையை கழும் மாந்தி

நீருறு செறுவில் நாறுமுடி யழுத்தநின்

நடுந ரோடுநீ சேறி யாயின்வண்

சாயும் நெய்தலும் ஒப்புமதி

(நற்.60:5-8)

என்று தூங்கலோரியார் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

2.14.5. அறுவடை

கழனியில் கதிர்கள் நன்கு வளர்ந்து நெல்மணிகள் முற்றி காணப்பட்டன. தக்க பருவம் வந்து அறுவடைக்குத் தயாராகிக் காணப்பட்டது. விளைந்த நெற்கதிர்களானது ஒரு வேலி நிலத்திற்கு ஆயிரம் கலம் நெல் விளையும்படி உற்பத்தி கிடைத்தது. இதனை,

கூனிக் குயத்தின் வாய்நெல் லரிந்து

சுடுகோ டாகப் பிறக்கி நாடொறும்

குன்றெனக் குவைஇய குன்றாக் குப்பை

கடுந்தெற்று மூடையின் இடங்கெடக் கிடக்கும்

சாலி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி

ஆயிரம் விளையுட் டாகக்

காவிரி புரக்கு நாடு

(பொருநர்.242-248)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இக்காலத்தைப் போல, உழவர்கள் அறுவடை செய்யும் முன்னர், நெற்கதிர்களை அரிவாளால் அறுத்து, நெல் தாள்களை மலைப்போல குவித்து வைக்கின்றனர். அவ்வாறு குவிக்கப்பட்ட நெல்லானது, குளவியின் கூடுபோலக் காணப்பட்டதாகப் பெரும்பாணாற்றுப்படை (230-231) கூறுகிறது.

அகன்ற களங்களில் குவிக்கப்பட்ட நெல்லும் கதிருமாக இருக்கும் போரானது, சிலந்திவலைப் பின்னியது போன்றும், வெள்ளைத்துணியை உடுத்திய பூதம் போலவும் காணப்பட்டதாகப் பெரும்பாணாற்றுப்படை வருணிக்கிறது. அப்போர்களில் உள்ள நெல்லினைக் கடாக்களைக் கொண்டு மிதிக்கச் செய்து நெற்பயிரிலிருந்து நெல்லைப் பிரித்தெடுப்பர். தூய்மையாகும்படி நெல்லின் குப்பைகளைப் பிரித்து எடுத்த பின்னர், வெப்பக் காற்றில் தூவி, நெற்குவியலாக அமைப்பர். அக்குவியலை ஏணிகளிடும் எட்டாத வகையில் அமைந்த தானியக்

கிடங்குகளில் சேமித்து வைப்பர் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை (232-247), அறுவடை செய்த பின்னர் நடக்கும் உற்பத்தி நிகழ்வுகளைக் கண்முன் காட்சிப்படுத்துகிறது.

2.14.6. பிற உற்பத்தி உணவுகள்

வெண்ணெல், செந்நெல் வகைகள், மருத நிலத்தில் அதிகமாக (பெருபாண்.230; மலைபடு.471; நற்.73:8, 340, 350:1) உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. மேலும் வாழை (பொருநர்.208; நற்.400:1-2, அகம்.141:20), கரும்பு (பொருநர்.193, பட்டினப்.9) முதலியவையும் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன.

2.15. மருத நில நீர் நிலைகள்

வயல் சார்ந்த மருதநிலத்தில் உணவிற்கும், உணவு உற்பத்திக்குமான நீர்சூழல்கள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. காடுகளான முல்லைக்கு அடுத்து மருதம் அமைந்திருப்பதாலும், நெய்தலுக்கு அருகில் இருப்பதாலும் நிலத்தடி நீரும், நீர் சார்ந்த சூழலும் நிறைந்த பசுமையான நிலமாக அமைகிறது. இங்கு எப்பொழுதும் கரும்பின் குவிந்த அரும்புபோல சீரான மழைப்பொழிவு காணப்படுகிறது. இதனை,

கனைத்த கரும்பின் கூம்பு பொதிஅவிழ தலைஇய

நுண்உறை அழிதுளி

தண்வரல் வாடை

(குறுந்.35:3-5)

என்று கழார்க்கீரர் எயிற்றியரின் அடிகள்வழி அறியப்படுகின்றது. இவ்வாறு பொழிந்த மழையானது, காட்டாற்றில் கலந்தும், அருகில் அமைந்த பொய்கைகளை நிறைத்தும் சென்றது. இதனை,

ஊர்க்கும் அணித்தே, பொய்கை; பொய்கைக்குச்

சேய்த்தும் அன்றே; சிறுகான் யாறே

(குறுந்.113:1-2)

என்று மாதீர்த்தனாரின் அடிகள் விளக்குகின்றன. மருதநில மக்கள், தங்களுக்கு தேவையான நீரினைக் குட்டம், குளம் முதலியவற்றில் தேக்கி வைத்தனர். அவை வயலுக்கு அருகாமையில் அமைந்திருந்தன என்பதை,

ஆம்பல் அமன்ற தீம்பெரும் பழனத்துப்

பொய்கை ஊர்க்குப் போவோய்

(நற்.200:6-7)

என்ற கடலூர் பல்கண்ணனார் அடிகள் கூறுவது போல, மருத நிலங்களைச் சுற்றி நீர்க்குட்டம் (நற்.280:3), ஊர் நீர்க்கேணி (குறுந்.399:1), நீர்த்துறைகள் (குறுந்.50:3) பல அமைந்துள்ளன. மருதநில மக்கள் குளிப்பதும், துணி துவைப்பதும் என அனைத்துப் பழக்க வழக்கங்களுக்கும் நீர்த்துறைகளைச் சார்ந்து இருந்தனர். இதனை,

நலத்தகைப் புலத்தி பசைதோய்த்து எடுத்துத்

தலைப்புடைப் போக்கித் தண்கயத்து இட்ட

நீரின் பிரியாப் பருஉத்திரி கடுக்கும் (குறுந்.330:1-3)

என்று கழார்க்கீரர் எயிற்றியர் அடிகள் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறியப்படுகின்றது. அத்தகைய நீர்த்துறை எப்பொழுதும் குளிர்ச்சியுடன் காணப்படுவதால், ‘தண் (குளிர்ச்சி) + நீர் = தண்ணீர்’ என்று அழைக்கப்படுகிறது (ஐங்.13:3). இந்நீர் உண்ணும் நீராக அமைந்ததை,

ஊர்உண் கேணி உண்துறைத் தொக்க

பாசி அற்றே பசலை (குறுந்.399:1-2)

என்று பரணர் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மருதநிலத் தலைவனை,

மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்

தண் துறை யூரன்²³

என்று ஐங்குறுநூறு சிறப்பிப்பதன் வாயிலாக நீர்த்துறைகள் நிறைந்த மருதத்தின் வளமை அறியப்படுகிறது.

2.16. நெய்தல் நில உணவுகள்

கடல் நீரும் உவர் மண்ணும் கொண்டது நெய்தல் நிலமாகும். குறிஞ்சியிலும், முல்லையிலும் எளிய வேளாண்மை பின்பற்றப்பட்டது. மருதத்தில் பண்பட்ட வேளாண்மை செய்யப்பட்டது. நெய்தல் நிலத்தில் மீன், நெல், உப்பு என்று மூன்று வகையான உற்பத்தி மூலம், ஒரு முழுமையான உணவினைப் பெற்றுள்ளனர். நெல், மீன், மீன் பொருட்களான கருவாடு, மீன் பொரியல் மற்றும் மனையில் செய்த ‘கள்’ முதலியவற்றை உணவாகக் கொண்டனர்.

2.16.1. வேட்டையாடிய உணவுகள்

நெய்தலில் மீன் வகைகள் வேட்டையாடிய உணவுகளாக அமைகின்றன. இறால் மீன், அயிரை மீன், கடலில் ஒதுங்கிய சுறா முதலியவை அந்நில மக்களின்

அன்றாட உணவுகளாக அமைகின்றன. இவர்கள் கடலில் வேட்டையாடிய மீன்களைக் கடல் மணலில் செம்பூக்களைப் பரப்பி, அதன்மீது மண்படாமல் மீனினை வைத்து வெட்டினர். மீன் இறைச்சியைப் பொரித்து, உணவுடன் உண்டனர். இதனை,

மீன் தடித்து, விடக்கு அறுத்து,
ஊன் பொரிக்கும் ஒலி முன்றில்

மணற் குவைஇ, மலர் சிதறி (பட்டினப்.176-178)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. வளமையான நெய்தல் நிலத்தில் கொழுத்த மீனினை உணக்கும் மணமானது ஊரெங்கும் வீசியது. உண்ணும் ஆர்வத்தையும் தூண்டியது என்பதை,

கொழுமீன் சுடுபுகை மறுகினுள் மயங்கி (நற்.311:6)

என்ற உலோச்சனாரின் அடி வெளிப்படுத்துகிறது. மீன் இறைச்சி மற்ற இறைச்சிகளைக் காட்டிலும், உடலிற்கு நன்மை பயக்கும் உணவாகும். மீன்கள் நீரில் வாழ்வதால், நீர் சார்ந்த உடல் உபாதைகளுக்குச் சிறந்த தீர்வாக (சளி, இருமல், நுரையீரல்) அமைகின்றன.

2.16.2. வேளாண் உணவுகள்

உரலில் இடிக்கப்படாத கொழியல் அரிசியால் செய்யப்படாத களியை ஆறவிட்டு, அதனோடு முளைக்கட்டிய அரிசியைச் சேர்த்து ஊறவிடுகின்றனர். இரண்டு நாள் கழித்து எடுத்தால், பதமான கூழ் கிடைக்கும். அதனை வெந்நீர்க் கொண்டு வேக வைத்து வடிகட்டினால் மணமான கள் கிடைக்கும். இதனைச் சுட்ட மீனுடன் உண்டனர் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை (275-279) கூறுகிறது.

சுற்றத்தாரும், இளைஞர்களும் இணைந்து கடலில் வாழும் மீன்களுடன், வயலில் வாழும் ஆமைக் கறியையும் சுட்டு உண்டுள்ளனர். இதனை,

இருங் கிளை இனன் ஓக்கல்
கருந் தொழில் கலிமாக்கள்
கடல் இறவின் குடு தின்றும்,

வயல் ஆமைப் புழுக்கு உண்டு (பட்டினப்.61-64)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. வயல் ஆமைகளை உண்டனர் என்ற குறிப்பிலிருந்து வேளாண்மை செய்யப்பட்டதை அறிய முடிகிறது.

நமது முன்னோர்கள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே பொக்காளி எனும் நெல் ரகத்தை கடல் நீரில் பயிரிட்டுள்ளனர். இதுபோல நெல் ரகங்களை மீண்டும் பயிரிட வேண்டும்²⁴

என்று என்.பரசுராமன் கூறுகிறார். பொதுவாகக் கடல்நீரும், நன்னீரும் கலக்கும் இடத்தில் விளைச்சல் அதிகமாகக் காணப்படும். எனவே சங்ககாலத்தில் நெய்தல் நிலத்தில் வேளாண்மை செய்த உணவுகளை உண்டுள்ளனர். வேளாண்மை உற்பத்தியினை ‘உற்பத்திப் பகுதியில்’ கூறப்படுகிறது. நெய்தலைப் போலவே குறிஞ்சியும் முல்லையும் சந்திக்கும் இடத்திலும்; முல்லையும், மருதமும் சந்திக்கும் இடத்திலும், மருதமும் நெய்தலும் சந்திக்கும் இடத்திலும் வேளாண்மை சிறப்புடன் காணப்படுகிறது. உதாரணமாக மலையும், காடும் சந்திக்கும் சேலம், திருநெல்வேலி (தென்காசி), தேனி மாவட்டங்களையும், காடும் வயலும் சார்ந்த இடங்களாக பொள்ளாச்சி, திருநெல்வேலி, ஈரோடு மாவட்டங்களையும்; வயலும், கடலும் சந்திக்கும் இடங்களாகத் தஞ்சை, தூத்துக்குடி, கன்னியாகுமரி மாவட்டங்களையும் குறிப்பிடலாம்.

2.16.3. பிற உணவுகள்

பிற நிலங்களைப் போல, நெய்தல் நிலத்திலும் ‘கள்’ பெருமளவு உணவாக உண்ணப்படுகிறது. ‘கள்’ சங்க காலத்தில் களைப்பினைப் போக்கி மகிழ்ச்சியைத் தரும் உணவாக அமைகிறது. நெய்தல் நிலமக்கள் சுற்றத்தாருடன் மகிழ்ந்து ‘கள்’ உண்டதை (நற்.388:6-8) நற்றிணை வெளிப்படுத்துகிறது. கடல்பயணம் சென்றவர்களும், மீன்பிடிக்கச் சென்றவர்களும், கரைக்குத் திரும்பிய உடன், சாடிகளில் நிறைந்த கள்ளினை (நற்.295:5-7) உண்டு மகிழ்ந்துள்ளனர். இவ்வாறு கடல்வாழ் மக்கள், மிகுந்த உடல் உழைப்பின் காரணமாக மீன் இறைச்சியையும், கள்ளினையும் மிகுதியாக உண்டுள்ளனர்.

இவ்வாறு தமிழர்கள் இல்லத்தில் செய்யப்பட்ட கள் மற்றும் இயற்கையான (தேன்) கள்ளினை உண்டுள்ளனர். இன்றைய சமூகத்தினர் தென்னங்கள், பனங்களின் தேவையை மறந்து வருகின்றனர். உடல் உறுதியையும், ஆரோக்கியத்தையும் தரும் இயற்கை ‘மது’ கள் ஆகும். இவ்வாறு உடல்நலத்தைக் காக்கும் ‘கள்’ உற்பத்தி தடைசெய்யப்பட்டு, உடல் நலத்தைக் கெடுக்கும் ஆங்கில

மதுவிற்கு முதலிடம் தரப்படுகிறது. இத்தகு செயற்கை மதுவினால் உடல் உறுப்புகள் அரிக்கப்படுகின்றன. இரத்தத்தில் நஞ்சு கலக்கப்பட்டு, பக்கவாதம், மூளைச்சாவு ஏற்படுகிறது. அரசாங்கமே ஆதரவு அளிப்பதால் இதனை முற்றிலும் அழிப்பது இயலாததாகும். ஆனால் மீண்டும் 'கள்' உற்பத்தியை ஊக்குவிப்பதால், கொடிய தாக்கத்தைச் சற்று குறைத்திட இயலும். இதனால் உடல்நலம் காக்கப்படுவதோடு மண் நலமும் (தென்னை, பனைமரங்களின் வளர்ச்சி) காக்கப்படுகிறது.

2.17. நெய்தல் நில உற்பத்தி

நெய்தல்தில் மக்களது விளைநிலமாகக் கடல் அமைகிறது. கடலிலிருந்து உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களாக மீன், கருவாடு, உப்பு மற்றும் முத்துக்கள் அமைகின்றன. சிறுபான்மையாகக் கரும்பும், நெல்லும் பயிரிடப்படுகின்றன.

2.17.1. மீன் உற்பத்தி

கடல்வாழ் உயிரினங்களான மீனும், மீன்சார்ந்த பொருள்கள் அனைத்தும், எல்லா நிலங்களிலும் விரும்பி உண்ணப்படுகின்றன. மீன்கள், நெய்தல்தில் மக்களின் முதல் உணவாக அமைகின்றன. பரதவர்களின், மீன் வேட்டையாடும் தொழிலைப் பற்றி, சங்க இலக்கியங்கள் பல இடங்களில் பதிவு செய்கின்றன. நெய்தல்தில் மக்கள் எற்பாட்டில் (மாலை 2லிருந்து 6 வரை) மீன் பிடிக்கச் செல்வது வழக்கமாகும். பகலில், மீன்கள் கதிரவனின் ஒளியாலும், வெப்பதாலும் கடலின் மேற்பரப்பிற்கு வருவதில்லை. இரவு நேரங்களில்தான் கடல்மேற்பரப்பிற்கு வரும் என்பதால், எற்பாடுகளில் மீன்பிடிக்கச் செல்கின்றனர். பரதவர்கள் மீனினைது கொழுப்பால் உருவான நெய்யினால் விளக்கேற்றி, அவ்ஒளியின் துணைக்கொண்டு மீன்பிடிக்கச் சென்றதைப்

புலம்புவந்து இறுத்த புன்கன் மாலை

இலங்குவளை மகளிர் வியல்நகர் அயர,

மீன் நிணம் தொகுத்த ஊன்நெய் ஒண்குடர்

நீல்நிறப் பரப்பில் தயங்குதிரை உதைப்ப

கரைசேர்பு இருந்த கல்லென் பாக்கத்து (நற்.215:3-7)

என்று மதுரைச்சுள்ளம் போதனாரின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

பொதுவாக மழைப்பொழிவின் பொழுது கடல் சீற்றத்துடன் காணப்படும். அப்பொழுது கடலுக்குச் செல்வது மிகுந்த ஆபத்தை உருவாக்கும். ஆனால் மீனவர்கள், உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கான ஏற்ற காலம் என்பதால், எத்தகைய ஆபத்துகளையும் எதிர்க்கொள்வர். இரவு நேரங்களில் மீன்கள் அதிகமாக கிடைப்பது போல, மழைப்பொழிவின் பொழுது மீன்கள் கடலில் மேற்பரப்பில் வந்து தஞ்சமடையும், அத்தகைய நேரங்களில் மீன்பிடிக்கச் சென்றால், குறைந்த தொலைவிலேயே அதிக மீன்கள் கிடைக்கும். இதனை,

வேட்டம் பொய்யாது வலைவளம் சிறப்பப்

பாட்டம் பொய்யாது பரதவர் பகர (நற்.38:1-2)

என்ற உலோச்சனார் அடிகளால் அறியமுடிகிறது. இப்பாடலில் மழைப்பொழியும் பொழுது வலையில் மீன்களுக்குப் பஞ்சம் இருக்காது என்று கூறப்படுகிறது. இதனைப் பட்டினப்பாலையும் (111-112) மொழுகிறது.

கடலில் மீன்பிடிக்க ஒத்திகைப் பார்ப்பது போல, நெய்தல் நிலக் குளங்களில் மீன்பிடிக்கப்படுகிறது. இளையவர்களும், முதியவர்களும், தங்கள் சுற்றத்தாருடன் இணைந்து மீன்பிடிக்கின்றனர். இங்கு இறால் மீன்களும், கயல் மீன்களும் பிடிக்கப்படுகின்றன. இக்குளமானது எத்தகைய கோடை வந்தாலும் வற்றாத நீர்நிலையாகும். இதனை,

இளையரு முதியருங் கிளையுடன் துவன்றிப்

புலவு நுனைப் பகழியுஞ் சிலையு மானச்

செவ்வரிக் கயலொடு பச்சிறாப் பிறமும்

மையிருங் குட்டத்து மகவொடு வழங்கிக்

கோடை நீடினும் குறைபட லறியா (பெரும்பாண்.268-272)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

2.17.2. மீன் இனங்கள்

நெய்தல்நில நீர்நிலைகளில் பலவகையான மீன்கள் வாழ்கின்றன. கருப்பை மலர் போன்ற தலையை உடைய இறால் மீன்கள், ஈர்வாள் போன்ற வாயையுடைய சுறா மீன்கள் மற்றும் வலிமையுடைய பல மீன்களும் பரதவர்களால் பிடிக்கப்பட்டு விறக்கப்படுகின்றன. இதனை,

அத்த இருப்பைப் பூவின் அன்ன
துய்த்தலை இறவொடு தொகைமீன் பெறீஇயர்

.....

திமில்மேற் கொண்டு திரைச்சுரம் நீந்தி

வாள்வாய்ச் சுறவொடு வயமீன் கெண்டி (நற்.111:1-9)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. சுறா, அயிலை, அயிரை, குழல்மீன், விலாங்கு, வரால், வெள்ளரா (வஞ்சிரம்) குரவை, வாளை, கயல் (பலவகை), சேல், கெடிது, வலங்கு, கிளி, குருவி, கொல், ஆரல் போன்ற பலவகை மீன்களைப் பற்றித் தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. மீன்களின் வகைகளையும், அதன் நன்மைகளையும் குறித்து ‘தொழிலும் பொருளாதாரமும்’ பகுதியில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

2.17.3. மீன் பிடித்தல்

பரதவர்கள் மீன்பிடிக்கச் செல்லும்பொழுது பலவகையான வலைகளைக் கொண்டு செல்வர். ஒரு வலையைக் கொண்டு எல்லா வகையான மீன்களையும் பிடித்திட இயலாது. மீன்களுக்கு ஏற்ற வலைகள் தேவைப்படுகின்றன. சிறிய மீன்களுக்குத் தனிவலை இருந்ததை நற்றிணை (111:3) குறிப்பிடுகிறது.

வலிமையான ‘சுறா’ போன்ற மீன்களை பரதவர்கள் எறி உளியால் குத்திக் கொன்று பிடிக்கின்றனர். எறி உளியினை சுறா மீனின் முகத்தொடு பொருந்துமாறு குறிவைத்துத் தாக்குகின்றனர். எறி உளியின் ஒரு நுனியைத் தன் கையில் கொண்டு, தேவைப்படும் பொழுது எறிந்து, மீண்டும் இழுத்து, மீன் வேட்டையாடப்பட்டதைக்

கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்வாய் எறிஉளி
முகம்பட மடுத்த முளிவெதிர் நோன்காழ்
தாங்குஅரு நீர்ச்சுரத்து எறிந்து வாங்குவிசைக்

கொடுத்திமிற் பரதவர் கோட்டுமீன் எறிய (குறுந்.304:1-4)

என்ற கணக்காயன் தத்தனது அடிகள் கண்முன் காட்டுகின்றன. இதனை அகநானூறும் (340:18-21); நற்றிணையும் (303:8-12) குறிப்பிடுவதை அறியமுடிகிறது.

2.17.4. மீனைப் பதப்படுத்தல்

எற்பாட்டில் பிடித்துவந்த மீன்கள், இரவுப்பொழுது வேளையில் விளக்கின் துணையுடன் பாதுகாக்கப்படுகின்றன (நற்., பா.175:1-4), இரவு கழிந்த பகலில் மீன்கள் விற்கப்படுகின்றன. எஞ்சியவை உப்பிட்டுக் காய வைக்கப்படுகின்றன. அதனைப் பறவைகள் உண்ணாதவாறு பாதுகாத்தனர். இதனை,

உவர்விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்

ஒழுகை உமணர் வருபதம் நோக்கி

கானல் இட்ட காவற் குப்பைப்

புலவுமீன் உணங்கல் படுபுள் ஒப்பி (நற்.331:1-4)

என்ற உலோச்சனார் அடிகள் வழி அறியமுடிகிறது. இதனைக் குறுந்தொகையில்,

பெருங்கடற் பரதவர் கோள்மீன் உணங்கலின்

இருங்கழிக் கொண்ட இறவின் வாடலொடு,

நிலவுநிற வெண்மணல் புலவ, பலஉடன்

எக்கர்தோறும் பரிக்கும் துறைவன் (குறுந்.320:1-4)

என்று தும்பிசேர் கீரனாரின் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு விற்பனை செய்வதற்காகவும், உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்காகவும் மீன்கள் பிடிக்கப்படுகின்றன.

2.17.5. பிற உற்பத்தி

நெய்தலில் பிற உற்பத்திப் பொருள்களாக நெல், கரும்பு, உப்பு விளைவிக்கப்படுகின்றன. நெல், கரும்பு முதலியவை நீர்நிலைகள் நிறைந்த பகுதியில் விளையும் நன்செய்ப் பயிர்களாகும். மீனவர்கள், மீன்கள் விளையாடும் வயலில் (குறுந்.269:5) விளைந்த நெல்லினை அறுக்கும் பொழுது, நெய்தல் மலர்களையும் சேர்த்து அறுத்ததாக நற்றிணைக் குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

செந்நெல் அரிநர் கூர்வாட் புண்ணுறக்

காணார் முதலொடு போந்தெனப் பூவே (நற்.275:1-2)

என்ற அம்முவனார் அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

நெய்தலில் மழைப்பொழிந்தால் நெல் நன்கு விளையும்; மழைப்பொய்த்தால் சேறு காய்ந்து உப்பு விளையும் சிறந்த பூமியாகும் என்பதை,

பெயிளே, விடுமான் உளையின் வெறுப்பத் தோன்றி

இருங்கதிர் நெல்லின் யாணர் அ.தே

வறப்பின், மாநீர் முண்டகம் தாஅய்ச் சேறுபுலர்ந்து

இருங்கழிச் செறுவின் வெள்உப்பு விளையும்

அழியா மரபின் நம் மூதூர்

(நற்.311:1-5)

என்ற உலோச்சனாரின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

வயலில் மலர்ந்த நெய்தல் மலர்கள், கரும்பு ஆலையின் புகையால் வாடியது என்று பட்டினப்பாலை (11-15) கூறுகிறது. நெய்தல்நில மக்கள், நன்கு முற்றிய கரும்பின் சாறினை, அகன்ற கரும்பாலையில் காய்ச்சும் பொழுது, அதன் மணமானது நிலமெங்கும் பரவிக் காணப்பட்டதை,

விளைவு அறா வியன் கழனி

கார்க்கரும்பின் கமழ் ஆலைத்

தீத் தெறுவின், கவின் வாடி

(பட்டினப்.8-10)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. சேற்று வயலில் மீன்பிடித்தல், கரும்பு ஆலையின் மணம் போன்ற குறிப்புகள் நெய்தல் நிலத்தில் நன்செய்ப் பயிர்கள் விளைந்ததைப் புலப்படுத்துகின்றன.

நில அமைப்பில் முல்லை நிலமும், குறிஞ்சி நிலமும் அருகில் அமைந்திருப்பது போல, மருதநிலமும், நெய்தல் நிலமும் அமைகின்றன. கடல் சார்ந்த நெய்தல் நிலத்தில் உவர்மண், உவர்நீர் காணப்படுவதால் அங்கு நெல் முதலிய பயிர்கள் விளைவதில்லை, என்று ஒருசாரர் கூறுவதுண்டு. ஆனால் நெய்தலை ஒட்டிய மருத்தில் நல்ல வளமான விளைச்சல் காணப்படுகின்றது. அப்பகுதியில் இருக்கும் ஒரே இடையூறு, பெருமழையின் பொழுது கடல்நீர் வயலிற்குள் புகுந்து, விளைச்சலைச் சேதப்படுத்தும் என்பதாகும். இடையூறு இல்லாத காலங்களில் நன்செய் பயிர்கள் நல்ல விளைச்சலைத் தருகின்றன.

திருவாரூர் முத்துப்பேட்டைப் பகுதியில் உள்ள தில்லை வளாகத்தில்

வேளாண் நிலங்களில் மழைப்பொழிவால் கடல்நீர் உள்புகுந்து

சேதப்படுத்தியது.²⁵

அங்கு வாழும் விவசாயிகளால் கிணற்றுநீர்ப் பாசனமும் செய்ய இயலாது.

ஏனென்றால் கடல் சூழ்ந்த பகுதியானதால், கிணறு வெட்டி விவசாயம் செய்தால்

கடல்நீர் உள்ளே புகுந்துவிடும். இப்பகுதிகளில் ‘சம்பாநெல்’ விளைவிக்கப்படுகின்றது.

2.18. உப்பு விளைவித்தல்

உவர்மண் பகுதியான நெய்தல் நிலத்தில் உப்பு விளைவிக்கப்படுகிறது. கடற்கரையை ஒட்டி உப்பங்கழிகளும், உப்பளங்களும் இருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் அறிவிக்கின்றன. பரதவர்கள், கடல்நீரினை ஆவியாக்கி உப்பினை உற்பத்தி செய்தனர். இதனை,

உவர்விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்

ஒழுகை உமணர் வருபதம் நோக்கி

கானற் இட்ட காவற் குப்பை

(நற்.331:1-3)

என்ற உலோச்சனாரது அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

தமிழ்நாட்டின் கடற்கரைப் பகுதிகளில் செங்கல்பட்டு, விழுப்புரம், தஞ்சாவூர், திருநெல்வேலி (தூத்துக்குடி) ஆகிய மாவட்டங்களில் உப்பு விளைவிக்கப்படுகின்றது. இவ்வூற்றத்தியில் ஆண், பெண் இருபாலரும் ஈடுபடுகின்றனர். உப்பு விளைவித்தலில் தற்போது வேறு இனத்தவர்களே ஈடுபட்டு வருகின்றனர். ஆனால் உப்பளங்கள் இன்றளவும் மீனவர்களுக்கு உரியதாக அமைகின்றன.

இவ்வாறு உழாமலேயே விளைவிக்கப்பட்ட வெண்ணிற உப்பினை, உப்பு வண்டிகளின் மூலம் மலைகளைக் கடந்து மருதம் முதலிய நிலங்களுக்குச் சென்று உமணரின் மகள் விற்கின்றாள். இதனை,

பெருங்கடல் வேட்டத்துச் சிறுகுடிப் பரதவர்

இருங்கழிச் செறுவின் உழாஅது செய்த

வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி²⁶

என்ற அகநானூற்று அடிகளால் அறியமுடிகிறது. ஐவகை நிலங்களிலும் பொதுவாக விற்கப்பட்ட ஒரே பொருள் உப்பு ஆகும். இதனால்தான் உமணர்கள் பெரும் செல்வந்தர்களாக இருந்ததைப் பட்டினப்பாலை எடுத்துரைக்கிறது.

2.19. நெய்தல் நீர்நிலைகள்

நெய்தல்நில நீர்நிலைகளாக அகன்ற கடலும், அதனை ஒட்டி அமைந்த நீர்த்துறைகளும் அமைகின்றன. இத்துறைகள் கோடைக்காலத்திலும் வற்றாத நீரினைக் கொண்டவையாகும். இதனை,

மையிருங் குட்டத்து மகவொடு வழங்கிக்

கோடைநீடினும் குறைபட லறியாத்

தோடாழ் குளத்த கோடுகாத் திருக்கும் (பெரும்பாண்.271-274)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. கார்காலத்தில் பொழிந்த பெருமழையால், நெய்தல் நிலமெங்கும் அருவிநீர் ஓடுவதுபோல மழைநீர் ஓடியது. இதனை,

பெய்த குன்றத்துப் பூநாறு தண்கலுழ்

மீமிசைத் தாய், வீசும்வளி கலந்து

இழிதரும் புனலும் (குறுந்.200:1-3)

என்று ஓளவையார் கூறுவதிலிருந்து மழைப்பொழிவால், மலையிலிருந்து அடித்துவரப்பட்ட பூக்கள், கடலிலும், அருவிப் புனலிலும் கலந்தன. மலையிலிருந்து பெறப்பட்டும் நீரானது தூய்மையான குடிநீராக அமைகிறது.

இத்தகு நீர்வளம் நிறைந்த நெய்தலில், மீன்களை உண்ணும் கொக்குகளைக் கொண்ட சோலைகளும் உள்ளன. பெரிய துறைகளைக் கொண்ட அச்சோலையில் தாழைகளை அலைகள் அடிப்பதால் இரவிலும் கடல் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும் என்பதை,

மீன்ஆர் குருகின் கால்அம் பெருந்துறை

வெள்வித் தாழை திரைஅலை

நீள்ளென் கங்குலும் கேட்கும் (குறுந்.163:3-5)

என்ற அம்முவனார் அடிகளால் உணரமுடிகிறது. இத்தகு நீர்த்துறைகள் கொண்ட நெய்தல் நிலத்தில், கடலில் முகந்த நீரினைக் காற்று முகிலாகக் கொண்டு மலையில் சேர்க்கிறது. அக்காற்று, மலையிலும், மலையை ஒட்டிய கடலிலும் மழையைத் தோற்றுவிக்கிறது. இம்மழையானது நிலங்களைக் கடந்து மீண்டும் கடலிலே சேர்கிறது. இதனை,

வான் முகந்த நீர் மலைப் பொழியவும்

மலைப் பொழிந்த நீர் கடல் பரப்பவும்

மாரி பெய்யும் பருவம் (பட்டினப்.126-128)

என்று பட்டினப்பாலை கூறுகிறது. மலையை ஒட்டிய கடல் கொண்ட பகுதிகளிலும், கடலை ஒட்டிய மலைசார்ந்த (கேரளா) பகுதிகளிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் மழைப்பொழிவு இருந்துகொண்டே இருக்கும். தொல்காப்பியர்,

எற்பாடு

நெய்தல் ஆதல் மெய்பெறத் தோன்றும்²⁷

என்று சிறுபொழுதுகளில் எற்பாடும், பெரும்பொழுதுகள், ஆறும் நெய்தலுக்குப் பொருந்தும் என்கிறார். ஆறு காலங்களிலும் மழைப்பொழிவு தோன்றும் நெய்தல் சார்ந்த பகுதிகளில் நீர்வரத்துக் குறைவதும் இல்லை. பசுமைக்குப் பஞ்சமும் இல்லை எனலாம்.

2.20. தொகுப்புரை

இவ்வாறு சங்க காலத்தில் உணவும், அதன் உற்பத்தியும், அவற்றிற்கான நீர்க்குழலும் அமைகின்றன. முல்லைநில மக்களின் உணவுமுறைகள் இன்றளவும் பின்பற்றப்படுகின்றன. மக்களின் அன்றாடத் தேவைகளில் ‘பால்’ இன்றியமையாததாகிறது. உற்பத்தி தானியங்களான வரகு, தினை பாரம்பரிய உணவாக அமைகின்றன. ஆயினும் ‘அரிசியே’ மிகுதியாக விளைவிக்கப்படுகின்றன. மக்களால் அதிகம் உண்ணப்படுபவையே அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. அரிசியைவிட சிறுதானியங்களின் விலை இரண்டு மடங்காக உள்ளது. இவற்றின் பயன்பாடு அதிகமாகும் பட்சத்தில், உற்பத்தியும் அதிகமாகும். விலையும் குறையும். தவறான உணவுப்பழக்க வழக்கங்களால் உண்டாகும் நோய்களும் கட்டுப்படுத்தப்படும்.

வன்புலமான குறிஞ்சி, முல்லையில் பயிரிடப்படும் வரகு, தினை, எள் முதலி தானியங்களால் தான், அம்மக்கள் வலிமையுடன் காணப்படுகின்றனர். பழமையானக் குடியினரான பாலைநில மக்களின் உணவு முறைகளும், பழக்க வழக்கங்களும், முல்லை, குறிஞ்சி மக்களோடு ஒன்றுபடுகின்றன. தொல்காப்பியரின் பாலைக் கோட்பாடும், சிலப்பதிகாரத்தின் பாலை வர்ணனையும், சங்ககால இலக்கியங்களும் பாலை நிலம் தனித்து இல்லை; நானிலங்களுக்குள் காணப்படும் வறண்ட, பாழ்பட்ட நிலம் என்பதை மெய்ப்பிக்கின்றன.

மருதநிலத்தில் பண்பட்ட வேளாண்மையும், நிறைவான உற்பத்தி முறைகளும், நல்ல நீர்நிலைகளும் காணப்படுகின்றன. இங்கு நெல் முதல் பதினெட்டு வகையான தானியங்கள் விளைவிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு பஞ்சமில்லாது வாழ்ந்த மக்களின் இன்றைய நிலை கேள்விக்குறியாக உள்ளது.

வேட்டையாடிய இறைச்சி உணவுகளில் பல நன்மைகள் நிறைந்த உணவாக மீன் அமைகிறது. மீன், உணவு உற்பத்தி, உப்பு உற்பத்தி என மும்முறை உற்பத்தியில் நெய்தல் நிலம் சிறந்து விளங்குகிறது. உவர் நிலமான நெய்தலிலும், வேளாண்மை நிகழ்ந்துள்ளது. இதற்கு நிலங்களின் சங்கமம் காரணமாகிறது. உதாரணமாக முல்லை - குறிஞ்சி; முல்லை - மருதம்; மருதம் - நெய்தல்; சார்ந்த பகுதிகளில் வேளாண்மை சிறந்து விளங்கியுள்ளது. இவ்வாறு சங்ககால உணவு முறைகளும், உற்பத்தி முறைகளும் இன்றைய கால மக்களுக்கு நல்ல உணவுப் பழக்கத்தைப் போதிக்கின்றன. உணவுச் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்ட சமுதாயத்தில் இன்றைய பழக்கங்களே நாளைய வழக்கங்களாகின்றன. விஞ்ஞானம் மற்றும் விரைவு உலகத்தில் நல்ல உணவுப் பழக்கங்களால் மட்டுமே, நல்ல எதிர்காலத்தை உருவாக்க இயலும் என்பது ஆய்வாளரின் கருத்தாகும்.

சான்றெண் குறிப்புகள்

1. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.98.
2. நா.மீனவன் (உ.ஆ.), அகநானூறு, பா.54:17-19.
3. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.463.
4. நா.மீனவன் (உ.ஆ.), அகநானூறு, பா.194:1-5.
5. பி.ரா.நடராசன் (வி.உ.ஆ.), திருக்குறள், குறள்.11.
6. மேலது., 12.
7. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்., நூ.6.
8. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.462.
9. நா.மீனவன் (உ.ஆ.), அகநானூறு, பா.132:5.
10. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.467.
11. கதிர் முருகு (வி.உ.), குறிஞ்சிப்பாட்டு, பா.160-163.
12. ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை (உ.ஆ.), புறநானூறு, பா.333:9-18.
13. மேலது., பா.327:1-2.
14. நா.மீனவன் (உ.ஆ.), அகநானூறு, பா.265:13-16.
15. மேலது., பா.77:4-6.
16. மேலது., பா.155:7-11.
17. ஞா.ஸ்டீபன், இலக்கிய இனவரைவியல், ப.68.
18. கலித்தொகை, பாலைக்கலி, பா.14:14-15.
19. ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை (உ.ஆ.), புறநானூறு, பா.42:17-18.
20. நா.மீனவன் (உ.ஆ.), அகநானூறு, பா.37:12-13.
21. ஞா.ஸ்டீபன், இலக்கிய இனவரைவியல், ப.61.
22. ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை (உ.ஆ.), புறநானூறு, பா.35:25-26.
23. அ.தட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, பா.6:4-5.
24. என்.பரசுராமன், முதன்மை விஞ்ஞானி எம்.எஸ்.சுவாமிநாதன் ஆராய்ச்சி நிலையம் (தினத்தந்தி ஜூன் 11/2017).
25. B.B.C. News (டிசம்பர் 9/2017).
26. நா.மீனவன் (உ.ஆ.), அகநானூறு, பா.140:1-3.
27. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் மூலமும் உரையும், நூ.10.

இயல் 3

இனக்குழுக்களின் குடும்ப அமைப்பும் உறவுமுறைகளும்

3.1. முன்னுரை

நிலமெங்கும் வாழ்விடமாகக் கொண்ட நீண்டதொரு பரிணாம வளர்ச்சியில் முற்றுபெறும் இடமாக 'குடும்பம்' அமைகிறது. குடும்பம் என்னும் சிறிய அமைப்பிலிருந்து மனித சமூகம் எனும் பரந்த அமைப்பு உருவாகிறது. இத்தகைய மனிதனது வாழ்க்கை உறவுகளாலும், குடும்ப அமைப்பாலும் இணைந்தாகிறது. மனித சமூகத்தில் எண்ணற்ற மக்கள் குழுக்கள் பங்கு கொண்டாலும், அவர்களது தேவைகளை நிறைவு செய்வதாக அமைவது குடும்பமாகும். மனிதனது உயிரியல், உளவியல், வாழ்வியல் சார்ந்த அனைத்து தேவைகளையும் குடும்பம் நிறைவு செய்கிறது, எனில் அது மிகையாகாது. குடும்பம், உறவுகளால் உருவாகிறது. ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலும் ஏராளமான எண்ணிக்கையில் மக்கள் வாழ்ந்தாலும், அவர்கள் குழு, குலம், கோத்திரம் என்ற பகுப்புக்குள் சிறு குழுக்களாகப் பிரிகின்றனர். அச்சிறு குழுக்களுக்குள் அமைந்த உறவுகளிலும், முதன்மை உறவுகள், கிளை உறவுகள் என்ற பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய உறவுகளால் சூழ்ந்த குடும்பத்தில் 'திருமணம்' உறவுகளின் பாலமாக அமைகிறது. இவ்வாறு குடும்ப அமைப்பும், உறவுகளும் ஒன்றுடன் ஒன்றாகக் கலந்த உடலும், உயிரும் ஆகிறது. இவை பிரிந்தால், வாழ்க்கை பொருளற்றதாகி விடும். சங்ககாலத்தில் அறமும், பொருளும், இன்பமும் என்று பொருள் பொதிந்த வாழ்வினைக் கொண்ட இனக்குழு மக்களின் குடும்ப அமைப்பையும், உறவுமுறைகளையும், இனவரைவியல் நோக்கில் ஆராய்ந்து இவ்இயல் எடுத்துரைக்கிறது.

3.2. குடும்பம் எனும் சொல்

குடும்பம் எனும் அமைப்பானது ஓர் ஆணும், பெண்ணும் அவர்களுடைய சமுதாய முறைப்படி மணவாழ்வில் ஈடுபடுவதால் உருவாகிறது. கணவன், மனைவி எனும் சொல், சமூகத்தாரால் உச்சரிக்கப்படும் பொழுதுதான் அச்சொல்லிற்கு மதிப்பு கிடைக்கிறது. மதிப்புடன் அமையும் உறவுகளைக் கொண்ட குழுவானது குடும்பம் ஆகிறது. இக்குடும்பம், நாம் இருவர், நமக்கு இருவர், நமக்கு ஒருவர்

மற்றும் கூட்டுக் குடும்பம் என்று பல வகையில் அமைகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் அமைந்த குடும்பை (நற்.270:1) எனும் சொல் 'கூடு' என்று பொருள் தருகிறது. பறவைகளின் 'கூடு' மனிதர்களின் குடும்பமாக மாறியதை பக்தவத்சல பாரதி பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

சங்க இலக்கியத்தில் 'குடும்பை', 'குடும்பு', 'கடும்பு' ஆகிய சொற்கள் குடும்ப அமைப்போடு தொடர்புடையவை. 'குடும்பை' என்ற சொல் இருபது இடங்களில் பயின்று வருகின்றது (மாதையன் 2008:253), குடும்பை (நற்.270:1-4) எனும் சொல் பெரும்பாலும் விலங்கினங்களின் கூடு, வீடு எனும் பொருளைச் சுட்டினாலும், ஓரிடத்தில் (நற்.270:1) மனிதர்கள் வாழ்மிடத்தையும் சுட்டுகிறது. 'குடும்பு' எனும் சொல் கூடி வாழ்தல் என்றும் பொருள்படுகின்றது. நற்றிணையில் வரும் 'கடும்பு' எனும் சொல் இருவகையான பொருளைத் தருகிறது. 'கருங்கலை கடும்பு ஆட்டு வருடையொடு தாவன உகளும்' (நற்.119) எனும் பாடல் மலை ஆட்டு இனத்தின் கூட்டு வாழ்வைச் சுட்டுகிறது. 'நேரிழை கடும்பு உடைக் கடுஞ்சூல் நங்குடிக்கு (நற்.370) எனும் பாடல் அடி மக்களுடைய கூட்டு வாழ்க்கையைக் குறிக்கிறது. புறநானூற்றில் கடும்பு எனும் சொல் மூன்று இடங்களில் (புறம்.22:27, 68:2, 153:6) வருகின்றது. குடும்பு எனும் சொல்லுடன் 'அம்' விசுதி சேர்ந்து பொருண்மை விரிவாக்கமாக (Semantic Extension) 'குடும்பம்' எனும் சொல் அமைந்தது¹

என்று குடும்பம் எனும் சொல்லிற்கு அவர் விளக்கமளிக்கிறார்.

3.3. உறவு முறைகள்

கணவன் மனைவி என்ற அமைப்பானது, சமுதாயத்தின் மிகச்சிறிய அலகாக அமைகிறது. இத்தனிக்குடும்பத்திலிருந்து தொடங்கும் உறவுமுறையானது, அச்சமுதாயத்தின் அமைப்பிற்கேற்ப பல நிலைகளில் விரிவு பெறுகின்றது. இத்தகு புதிய உறவுகள், பழைய உறவுகளுக்குப் புதிய வடிவத்தைக் கொடுக்கின்றன. உதாரணமாக ஒரு நபர், மகன், அண்ணன், தம்பி, தந்தை, தாத்தா, மாமன், தாய்மாமன், சித்தப்பா, பெரியப்பா, மச்சினன், சகலை, மருமகன் என்று பல வடிவம் பெறுகிறான். இவ்உறவுகள் சமுதாயத்தின் விரிவிற்கு ஏற்ப மேலும் விரிவடைகிறது. இவ்வாறு உறவினர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒரு குடும்பமாக வாழ்ந்த

நிலையைச் சங்ககாலத்தில் காணமுடிகின்றது. வளமையிலும், வறுமையிலும் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்துள்ளனர். இதனை,

பழம்பசி கூர்ந்தவெம் இரும்பே ரொக்கலொடு

வழங்கத் தவாஅப் பெருவள னெய்தி (பெரும்பாண்.25-26)

என்ற அடிகளின் வழியாக வறுமை வந்ததும் பிரிந்து போகாத சுற்றத்தினைக் காணமுடிகிறது. இதிலிருந்து சங்ககால மக்கள் நீர் வற்றியதும் பறந்துபோகும் நீர்ப்பறவைபோல வாழாது, அக்குலத்திலே வாடி, மடிந்திடும் தாவரங்களைப் போல வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை,

அற்ற குளத்தில் அறுநீர்ப் பறவைபோல்

உற்றுழித் தீர்வார் உறவல்லர் - அக்குளத்தில்

கொட்டியும் ஆம்பலும் நெய்தலும் போலவே

ஒட்டி யறுவார் உறவு²

எனும் மூதுரைப்பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. இவ்வாறு சங்ககாலத்தில் ஒரு குடும்பம் போல உறவினர்கள் ஒன்று சேர்ந்து வாழ்ந்துள்ளனர். இத்தகையப் பண்புகளால் தான் சங்ககாலக் குடும்பத்தினர் நிலத்தகராறு இன்றி, சொத்துத் தகராறு இன்றி வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

3.4. மானிடவியல் சார் குடும்ப அமைப்பு

குடும்பமும், உயிர்களைப் போன்று பல நிலைகளைக் கடக்கின்றது. இதில் இறுதியாக ஒரு குடும்பம் மறைந்து, புது குடும்பம் மலர்கிறது. இக்குடும்பங்கள் திருமண பந்தத்தால் தொடங்குவதால், பக்தவத்சல பாரதி (இலக்கிய மானிடவியல்) குடும்பத்தின் முதல் நிலையாகத் திருமணத்தைக் கொள்கிறார். இக்குடும்பம் ஏழு நிலைகளைக் கொண்டதாக அமைகிறது. அவை,

1. மணந்தகம்
2. தாய்வழிக் குடும்பம்
3. தந்தைவழிக் குடும்பம்
4. தனிக் குடும்பம்
5. விரிந்த குடும்பம்
6. பலதார மணக் குடும்பம்
7. சிதைந்த குடும்பம்³

என்று பக்தவத்சல பாரதி குறிப்பிடுகிறார். இக்குடும்பத்தில் இடம்பெறும் உறவினர்களாக (உறுப்பினர்கள்) தாய், தந்தை, சகோதரன், சகோதரி, மனைவி, மகன், மகள் முதலியவர்கள் அமைகின்றனர். இவர்கள் முதல்நிலை உறவுகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். இத்தகு உறவுமுறைகளும் குடும்ப அமைப்பும் சங்க இலக்கியத்தில் விரவிக் காணப்படுகின்றன. முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் முதலிய இனக்குழுக்களுள் இவ்உறவுகளை இனங்காணுதல் இனவரைவியலில் இன்றியமையாததாகிறது.

3.4.1. மணந்தகம்

கணவன், மனைவி இருவரும் தாய், தந்தை என்ற மதிப்பினை அடையும் வரையில் ‘மணந்தகம்’ அமைப்பிற்குள் வாழ்வார்கள். திருமணம் ஆனபிறகு ஒரு குடும்பத்திற்குள், தனி உரிமை பெறுபவர்களாக இவர்கள் காணப்படுகின்றனர். இவ்வாறு கணவன், மனைவி இருவர் மட்டும் இன்புற்று, உண்டு மகிழ்ந்து வாழ்தல் மணந்தகமாகிறது. இதனை,

ஏனது சுவைப்பினும் நீகை தொட்டது

வானோர் அமிழ்தம் புரையுமால் எமக்கென

அடிசிலும் பூவும் தொடுத்தற் கண்ணும்⁴

என்ற அடிகளின் மூலம் தொல்காப்பியர் ‘மணந்தகம்’ நிகழ்வுகளை எடுத்துரைக்கிறார். இந்நிகழ்வுகளைச் சங்க இலக்கியமான குறுந்தொகையிலும் (குறுந்.167:1-6) காணமுடிகின்றது.

வேம்பின் பைங்காய் எந்தோழி தரினே

தேம்பூங்கட்டி என்றனார்

(குறுந்.196:1-2)

என்ற மிளைக்கந்தனாரின் அடிகளில், தலைவி கைப்பட்டது எதுவானாலும் சுவையானதாகவும், அமிழ்தம் போலவும் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. இதனைக் கற்பியலும் (நூ.5) எடுத்துரைக்கிறது. அதிலும் விளையாட்டாக வேப்பங்காயைக் கொடுத்தாலும் ‘தேன்பூங்கட்டி’ போல இனிப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. இதில் ‘தேன்பூங்கட்டி’ என்பது இக்காலத்தின், தேனொழுகும் கருப்பஞ்சாறு கட்டியாகும். இவ்வாறு மணந்தக மக்களின் தொடக்ககால வாழ்வியலைச் சங்க இலக்கியம், கண்முன் காட்டியதை அறியமுடிகிறது.

3.4.2. தாய்வழிக் குடும்பம்

அக்காலத்தில் குடும்ப முறையானது தாய்வழிச் சமூகமாக இருந்ததைப் பண்பாட்டு மானிடவியல் (ப.367) எடுத்துரைக்கிறது. உணவு, உற்பத்தி, தொழில், பொருளாதாரம் என்று அனைத்து நிலைகளிலும் பெண்களின் பங்கு பேசப்பட்டதைச் சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. ஆடவர்கள் வேட்டையாடினால், பெண்கள் தினைக்காவல் செய்துள்ளனர். அவர்கள் தேனெடுத்தால், பெண்கள் கிழங்கு அகழ்ந்துள்ளனர். குழந்தைகளுக்கு வேட்டையாடுவதற்கான பயிற்சி அளிப்பவர்களாகவும் சங்ககாலப் பெண்கள் (பெரும்பாண்.94-95, 137-138) விளங்கியுள்ளனர். மானிடவியலாளர்,

பெண்களின் திருமணம், சாந்தி முகூர்த்தம், தலைப்பிரசவம், பிள்ளை பிறந்த பின்பு, மொட்டையடித்தல், பூப்பெய்தியதும் சடங்கு செய்தல் முதலிய அனைத்தும் தாய்வீட்டில் நடைபெறுவதாலும், சடங்குகளில் தாய்மாமன் முதலிடம் பெறுவதும் தாய்வழிச் சமூகத்தின் எச்சங்கள்⁵

என்று குறிப்பிடுகின்றனர். இவ்வாறு தாய்வழிச் சமூகத்தின் வழி வந்ததால், தாய்வழி முறையில் அமைந்த குடும்ப சொத்துக்கள் அனைத்தும் பெண்களுக்கே போய் சேர்ந்துள்ளன. இதனை ஒரே ஒரு பசுவைக் கொண்டு வறிய நிலையில் வாழ்ந்த தலைவன், தலைவி கொண்டு வந்த செல்வத்தைக் கொண்டு வளமான வாழ்க்கைப் பெற்றதை,

ஓர்ஆன் வல்சிச் சீர்இல் வாழ்க்கை

பெருநலக் குறுமகள் வந்தென

இனிவிழவு ஆயிற்று

(குறுந்.295:4-6)

என்ற தூங்கலோரியாரின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மனைவியால் மட்டுமே ஒரு குடும்பம் வளமையும், மாண்பும் பெறும் என்பதை,

இல்லாள் அகத்திருக்க இல்லாத தொன்றில்லை

இல்லாளும் இல்லாளே யாமாயின்⁶

என்ற முதுரைப் பாடலால் அறியமுடிகிறது. இவ்வாறே தாய், தந்தை அளித்த சொத்துகளை வைத்துக் குடும்பம் நடத்திய தலைவியின் நிலையை ‘கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோறு உள்ளாள்’ (நற்.110:11) என்ற போதனாரின் அடியால் அறியமுடிகிறது. பேறுகால தனிமையில் மனைவி படும் துயரங்களில் கணவனும் பங்கு கொள்கிறான். இவ்வழக்கமானது ஆதிகாலத்தில் வழக்கிலிருந்ததைக் காணமுடிகிறது. அயல்நாடுகளில் பேறுகாலத் தனிமையில் மனைவியுடன்

இருக்கும் வழக்கம் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. குழந்தை பிறந்த பின்பு மனைவி மற்றும் குழந்தைகளுக்கு வேண்டியவற்றைக் கணவன் அருகிலிருந்து உபசரித்ததை,

கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்

ஆடிப் பாவை போல

மேவன செய்யும்தன் புதல்வன் தாய்க்கே (குறுந்.8:4-6)

என்ற ஆலங்குடி வங்கனாரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இங்கு தலைவன் பொம்மை போல தலைவியின் ஏவல்களை ஏற்று நடந்ததை இப்பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. தாய்மை எய்திய மனைவியின் பாடுகளுக்கு முன், கணவனின் ஏவல்கள், அவனுக்குச் சிறியதாக இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

அறிஞர் டைலர் பேறுகாலத் தனிமை (courade), சேய்வழி அழைத்தல்

(Taknonymy) ஆகிய இரண்டு கூறுகளின் வழி தாய்வழிச் சமூகமே

முதலில் தோன்றிய சமூகம் என்று கூறுகிறார்.⁷

இத்தகு சேய்வழி அழைத்தல் தமிழர் சமூகத்தில் சங்ககாலம் தொட்டு இருந்து வந்ததை இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. மகள், மகன் பெயருக்குப் பின்னால் தந்தையை வைத்துக் கூறும் மரபினை,

குறுந்தொடி தந்தை (குறுந்.233:7)

ஆகுதை தந்தை (அகம்.96:12)

ஐயை தந்தை (அகம்.6:3)

என்று சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு சங்ககாலத்தில் மகளை வைத்து தந்தையை அழைத்த முறை, அதிகமாகக் காணப்படுவதிலிருந்து தாய்வழிச் சமூகமே ஆதிகால சமூகம் என்பதை உணரமுடிகிறது. அத்துடன் சங்க காலத்திலும் தாய்வழிக் குடும்ப முறை இருந்ததையும் அறியமுடிகிறது.

3.4.3. தந்தைவழிக் குடும்பம்

தாய்வழிக் குடும்பம் இருந்த காலத்தில், தந்தைவழிக் குடும்பமும், வலுவாக வேருன்றி இருந்ததை இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன. சங்க காலத்திலேயே தாய் தந்தை முறை, சற்று மாற்றங்கொண்டு, தந்தை தாய் என்று வழங்கியதை,

எந்தையும் யாயும் உணரக் காட்டி (குறுந்.374:1)

முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோடு இல்லை (தொல். பொருள்., அகத்.37)

போன்ற கூற்றுக்களால் அறியமுடிகின்றது. இதன்வழி தந்தை (ஆண்) முதலிடம் பெற்றதைக் காணமுடிகிறது. அறத்தோடு நிற்கும் பொழுது (தொல். பொருள்., நூ.203) தலைவி தோழிக்கும், தோழி செவிலிக்கும், செவிலி நற்றாய்க்கும் என்று இயல்பாக அமைகின்றன. ஆனால் தந்தைக்கும் தமையனுக்கும் கூறும் பொழுது மட்டும் 'குறிப்பாக' உணர்த்தப்படுகின்றது. இதனை,

தந்தையும், தன்னையும் முன்னத்தின் உணர்ப்

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. தந்தை, தமையன் மீதுகொண்ட மதிப்பின் காரணமாக அவர்களுக்கு களவினைக் குறிப்பு மொழியால் தெரிவித்துள்ளனர்.

பிறந்த குழந்தையின் பெயர், தந்தையின் பெயராலும், தந்தையின் தந்தை (தாத்தா) பெயராலும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்த மாறே (நற்.40:12)

என்கிறார் கோண்மான் நெடுங்கோட்டனார். இதன்மூலம் ஆண் வழி வம்சாவளியும், தந்தைவழிக் குடும்பங்களும் இருந்ததைக் காணமுடிகின்றது.

3.4.4. தனிக் குடும்பம்

சங்க அகப்பாடல்களில் பெரும்பாலும் தனிக்குடும்ப முறைகளைக் காணமுடிகின்றது. இக்குடும்ப அமைப்பானது திருமணம் எனும் காரணத்தின் வழியாகவும், உடன்போக்கு வழியாகவும் அமைகின்றன. தலைவி சமைத்த உணவை, ரசத்து ருசித்து கணவன் உண்டதை,

தான் துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்

'இனிது' எனக் கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே (குறுந்.167:4-6)

என்ற கூடலூர்க்கிழாரின் அடிகளில் தனிக்குடும்ப நிகழ்வும், மகிழ்வும் புலப்படுகின்றன. இவ்வாறு தனிக்குடும்பமாக வாழ்ந்த நிலையைச் சங்க இலக்கியங்கள் பல பாடல்களில் (நற்.41, 221; குறுந்.359, 49, 167) வெளிப்படுத்துகின்றன. குடும்பத்தில் மணந்தகமும், தனிக்குடும்பமும் ஒன்றுபோலத் தோன்றும், இரண்டு பகுதிகளாகும். இத்தகைய தனிக்குடும்பங்கள் பிள்ளைகளைப் பெறுவதினால் விரிவடைகின்றன. பிள்ளைகளைப் பெற்ற குடும்பங்களைப் (நற்.330, 8, 341), (குறுந்.161) பல இடங்களில் காணமுடிகின்றது.

3.4.5. விரிந்த குடும்பம்

கணவன், மனைவி மற்றும் குழந்தைகளைக் கொண்ட குடும்பம் விரிந்த குடும்பமாகக் கருதப்படுகின்றது. களவில் தலைவனை சந்திக்க தலைவி இரவில் செல்லும் பொழுது அன்னை தன் புதல்வனுடன் உறங்குகிறாள், என வரும் பாடலின் வழி தந்தை, தாய், மகள், மகன் என்று விரிந்த குடும்பமாக வாழ்ந்த நிலையை அறியமுடிகிறது. இதனை,

புலிப்பல் தாலிப் புதல்வற் புல்லி,

‘அன்னாய்’ என்னும் அன்னையும் அன்னோ! (குறுந்.161:3-4)

என நக்கீரர் புலப்படுத்துகின்றார். இத்தகு விரிந்த குடும்பத்துடன், கணவன், மனைவி, உறவுகளில் ஒரு குடும்பத்தாரின் உறவினர்கள் இணைந்து வாழ்வதுமுண்டு. பிறந்த குழந்தையைப் பேணுவதற்குக் கூட்டுக் குடும்பம் அவசியமானதால் இத்தகு உறவுகள் இணைகின்றன. பெரும்பாலும் இவ்வுறவுகள் தாய்வழி உறவாகவே இருந்துள்ளன. இதனை நற்றிணைப் பாடல் (பா.40) வெளிப்படுத்துகிறது. பிறந்த குழந்தையுடன் செவிலித்தாய் உறங்கியதை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. இதனைப் பின்வரும் மருதநில உறவுகள் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தில், முதன்மை உறவுகள், பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

தாய், தந்தை, மகள், மருமகன் உறவுகள் (நற்.198)

மகன், மகள் உறவு (நற்.201, 341)

தமையன் உறவு (குறுந்.123)

தங்கை உறவு (குறுந்.335)

முதலிய உறவுகளைக் காணமுடிகின்றது. இவ்வாறான உறவுமுறைகளை, மேலும் விரிவுப்படுத்தும் விதமாக, தலைமுறை குடும்ப உறவினையும் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இதனை,

மேல்நாள் உற்ற செருவிற்கு இவள் தன்னை

யானை எறிந்து, களத்துஒழிந் தனனே

நெருநல் உற்ற செருவிற்கு இவள் கொழுநன்

.....

ஒருமகன் அல்லது இல்லோள்

செருமுக நோக்கிச் செல்க என விடுமே⁹

என்ற புறநானூற்றில் அமைந்த ஒரே பாடலில் ஒரு முழு தலைமுறையே வெளிப்படுவதை அறியமுடிகின்றது. இதுபோலவே, தலைவன், தலைவி இருவரின் குடும்ப உறவுகளையும்,

யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியேரா?

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்?

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும் (குறுந்.40:1-3)

என்ற செம்புலப் பெயனீராரின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

3.4.6. பலதார மணக் குடும்பம்

சங்க காலத்தில் பலதார மணம் வழக்கிலிருந்ததைத் தொல்காப்பியர் சுட்டுகிறார். காமக்கிழத்திக்குப் பிறந்த குழந்தையை, தலைவி தன் குழந்தையாக ஏற்றுக்கொள்கிறாள். அத்துடன் கணவனின் புகழினைக் காக்கவேண்டி, அவனையும், காமக்கிழத்தியையும் ஏற்றுக்கொள்கிறாள். இதனை,

அவன் சோர்வு காத்தல் கடன்னப படுதலின்

மகன்தாய் உயர்பும் தன் உயர்பும் ஆகும்

செல்வன் பணிமொழி இயல்பு ஆகலான¹⁰

என்ற தொல்காப்பியர் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

சங்ககால குடும்ப உறவுகளில் பிற, உறவுகளாகப் பரத்தை உறவுமுறையும், காமக்கிழத்தி உறவினையும் பல இடங்களில் (நற்.155, 330; குறுந்.93, 127) காணமுடிகின்றது. இவ்வுறவுகளானது பெரும்பாலும் திருமணத்திற்குப் பிறகு வருகின்றன. இத்தகைய உறவுகளால் ஊடல் கொண்ட தலைவன், தலைவியை இணைக்கும் உறவாக புதல்வன் அமைகின்றான். இதனை,

அரிபெய் கிண்கிணி ஆர்ப்ப, தெருவில்

தேர்நடை பயின்றும் தேமொழிப் புதல்வன்

.....

காமர் நெஞ்சம் துரப்ப, யாம்தன்

முயங்கல் விருப்பொடு குறுகினேமாக... (நற்.250:2-6)

என்ற நல்வெள்ளையாரின் அடிகளால் உணரமுடிகின்றது. சங்க இலக்கியங்களில் பிற பெண்டிருடன் தொடர்பிலிருந்ததற்கான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன ஒழிய, மணம் புரிந்து இருதாரத்துடன் இருந்ததாகத் தென்படவில்லை.

தலைவன் பல பரத்தியரோடும், கிழத்தியரோடும் பழகினாலும் குடும்பம் என்னும் உரிமையும், வாரிசைப் பெற்றுத்தரும் அதிகாரமும், மனைவிக்கு மட்டுமே உரியதாகிறது. இதிலிருந்து மனைவி உறவின் மகத்துவத்தையும் குடும்பத்தின் மீது கொண்ட பற்றையும் உணரமுடிகிறது.

3.4.7. சிதைந்த குடும்பம்

குடும்பம் என்னும் தொடர்ச்சியான இயக்கத்தில், சிலர் சேர்வதும், சிலர் விலகுவதும், உறவுகளில் இயற்கையாகும். குடும்பமாக வாழ்ந்த மக்கள், திருமணத்திற்குப் பிறகு தனிக்குடும்பமாக வாழும் பொழுது இரத்த உறவுகளைக் கடந்த மற்ற உறவுகள், சுற்றத்தாராக மாறி விலகுகின்றனர். குறைந்த உறவுகளான தனிக்குடும்பத்தில், கணவன் அல்லது மனைவி இருவருள் ஒருவர் பிரியும் பொழுது அக்குடும்பம் சிதைந்த குடும்பமாகிறது. சங்க காலத்தில் கணவன் மனைவியைப் பிரிந்த சூழலும், கணவனை மனைவி பிரிய நினைத்த சூழல்களும் காண கிடைக்கின்றன. ஊடல் முற்றிய தலைவி, தந்தை வீட்டிற்குச் செல்ல நினைப்பதையும், தலைவனை நிந்தித்ததையும் காணமுடிகிறது.

நீர்நீடு ஆடின் கண்ணும் சிவக்கும்

ஆர்ந்தோர் வாயில் தேனும் புளிக்கும்

தணந்தனை ஆயின் எம்இல் உய்த்துக் கொடுமோ

அம்தண் பொய்கை எந்தை எம் ஊர் (குறுந்.354:1-4)

என்ற கயத்தார் கிழாரது அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இதில் தலைவி, தலைவனுடன் வாழ்வது கொடிய நிலத்தில் வாழ்வதற்குச் சமமாகக் கருதி, தம் தந்தை இல்லத்தில் கொண்டு விட்டுவிடுமாறு தோழியின் வாயிலாகத் தெரிவிக்கிறாள். இதுபோல கணவன் ஒரே ஊரில் இருந்து கொண்டு, தலைவியைக் காண வராது பரத்தையரின் பழக்கத்தால் காலம் தாழ்த்தியதால், தலைவி தலைவனோடு வாழ்வதை (குறுந்.203:31) விரும்பாதவளாகக் காணப்படுகிறாள்.

இங்கு தலைவனைத் தலைவி பிரிய எண்ணுவதாக கூறப்படுகிறதே ஒழிய, பிரிந்திருந்ததாகக் கூறப்படவில்லை. சங்ககாலத்தில் ஊடல்களைத் தீர்க்கும் வாயில்கள், இருந்துள்ளனர். எனில் 'சிதைதல்' இல்லாததைக் காணமுடிகிறது.

‘இறப்பும்’ ஒரு குடும்பத்தைச் சிதைத்துவிடும் காரணியாகிறது. கணவன் இன்றி மனைவி வாழ்தலும், மனைவி இன்றி கணவன் வாழ்தலும் கொடியதாகும். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

காதலி இழந்த தபுதார நிலையும்

காதலன் இழந்த தாபத நிலையும்¹¹

என்று கூறுகிறது. இதில் கணவன் இறந்த பின் மனைவி மட்டும் தனியாக வாழும் நிலையை தாபதநிலை என்றும், மனைவி இறந்த பின் கணவன் மட்டும் தனியாக வாழும் நிலையை தபுதார நிலை என்றும் சுட்டுகிறார். சங்க காலத்தில் கணவனை இழந்த பெண்கள் வெண்மையான பருத்திப் பஞ்சினால் ஆன நூலினை தாங்களே நெய்து உடுத்தியுள்ளனர்.

ஆள்இல் பெண்டிர் தாளின் செய்த

நுணங்குநூன் பனுவல் போல

(நற்.353:1-2)

எனும் கபிலரின் அடிகள், துணையற்ற வெள்ளாடை உடுத்திய பெண்கள், உடுத்தும் உடைகளைக் கூட, பிறர் கைப்படாது, உடுத்தியதைப் புலப்படுத்துகின்றன. இதிலிருந்து ‘இறப்பின்வழி’ சிதைந்த குடும்பம் இருந்ததையும், கைம்மைப் பெண்களின் மனக் கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்த வாழ்க்கையும் புலப்படுகிறது. இதனைப் புறநானூற்றில் பல (பா.250, 246) இடங்களில் காணமுடிகின்றது. மனமுறிவால் சிதைந்த குடும்பங்கள் சங்க காலத்தில் தென்படவில்லை என்பதிலிருந்து அக்கால மக்களின் குடும்ப ஒற்றுமை புலனாகிறது. இவ்வாறு பல படிமலர்ச்சிகளைப் பெற்ற குடும்பத்தையும், குடும்பம் உருவாகக் காரணமான உறவுகளும், இனவரையியல் நோக்கில், சங்க இலக்கியங்களில் இருந்ததை அறியமுடிகின்றது. இலக்கியங்களுக்குள் மக்கள் குழுவாக, அமைந்த குடும்ப உறவுகள், ஐவகை நிலங்களுக்குள், தனித்துவம் பெற்றமைப் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

3.5. முல்லை நில இனக்குழுக்களின் குடும்ப அமைப்பு

சங்ககாலத்தில் குடும்ப உறவுகளோடு, தோழியும், செவிலியும் பிரித்தறிய முடியாத உறவுகளாக அமைந்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. தலைவியின் குழந்தையை வளர்க்கும் ‘தாதி’ செவிலித்தாயாகிறாள். தலைவி, தோழி என்று சுட்டப்படுவதிலிருந்து, முன்னர்

தலைவியாக இருந்த நற்றாயின் தோழி செவிலித்தாயாக இருந்ததை அறியமுடிகிறது. அவ்வாறே நற்றாயின் மகளாக வரும் தலைவிக்குச் செவிலித்தாயின் மகள் தோழியாகிறாள். இதனை,

தோழிதானே செவிலி மகளே¹²

என்ற தொல்காப்பியரின் வாய்மொழியால் அறியமுடிகிறது. இவர்களோடு இணைத்துப் பன்னிரெண்டு வாயில்கள், சங்ககால குடும்ப அமைப்போடு, உறவுமுறை பெயர் பெறாத உறவுகளாக அமைகின்றனர். இவர்களை,

தோழி, தாயே பார்ப்பான், பாங்கன்,

பாணன், பாடினி, இளையர், விருந்தினர்

கூத்தர், விறலியர், அறிவர், கண்டோர்

யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப¹³

என்று தொல்காப்பியம் எடுத்துரைக்கிறது. இவ்வாறு முதன்மைப்பெறும் உறவுகளைக் கடந்து, சங்க காலத்தில் பல உறவுகள் இருந்ததை அறியமுடிகின்றது. எனினும் இல்லறம் என்று வரும்பொழுது, இரத்த உறவுகளே முதன்மை பெறுகின்றனர்.

தலைவன், தலைவியைக் கொண்ட இல்லறம் (குடும்பம்) நல்லறமாக அமைந்தற்கு, அன்பே அடித்தளமாக அமைகிறது.

அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை

பண்பும் பயனும் அது¹⁴

எனும் குறள் கூறியது போல, குடும்பத்திற்கு அன்பே முதன்மை ஆதாரமாக அமைந்துள்ளது. சங்ககாலத்தில் களவு காலத்தில் தொடங்கிய பிணைப்பு, கற்பு நெறியை அடைந்த பின்னரும் மாறாது இருந்துள்ளதை,

தொல்லைத் திங்கள் நெடுவெண் ணிலவின்

மணந்தனன் மன்எம் தோளே!

இன்றும்! முல்லை முகைநா றும்மே (குறுந்.193:4-6)

என்று முல்லைநில மக்களின் இல்லறமானது, முல்லை மலர்போல நாளும் மணம் வீசியதை அரிசில் கிழார் அடிகளால் உணரமுடிகின்றது. இத்தகைய குடும்பத்தில், தலைவன் தலைவியை ஒருநாளும் பிரியாது இருந்துள்ளான். அரசனால் ஏவப்பட்ட தொழில் சார்ந்து பிரிந்து சென்றாலும்கூட பிற ஊர்களில் தங்காது, வீடு திரும்புவனாக அமைகிறான். இதனை,

சீறா ரோளே, மடந்தை; வேறுஊர்
வேந்துவிடு தொழிலொடு செலினும்

சேர்ந்துவரல் அறியாது செம்மல் தேரே (குறுந்.242:3-5)

என்ற குழற்றத்தனாரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு தலைவி இல்லறம் நடத்தும் அழகினைச் செவிலித்தாய் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைகிறது.

தலைவன் வினைவயிற் சென்றாலும், அவனது நினைவுகளில் வாழ்பவர்களாகப் புதல்வனும், தலைவியும் இருக்கின்றனர். வினை முடித்து வரும்பொழுதும் குடும்ப நினைவுகளை சுமந்தவாறு வீடு திரும்பும் கணவனின் செயலை,

நடைநாட் செய்த நவிலாச் சீறடிப்
பூங்கட் புதல்வன் தூங்குவயின் ஓல்கி
வந்தீக! எந்தை! என்னும்
அம்தீம் கிளவி கேட்க நாமே! (நற்.221:10-13)

என்ற இளவேட்டனாரின் அடிகளால் உணரமுடிகின்றது. இவ்வாறு முல்லைநில மக்களின் குடும்பமானது, அன்பும் அறனும் கொண்டு காணப்பட்டதை அறியமுடிகிறது.

3.5.1. உறவுமுறைகள்

அகமாந்தர்களின் இயற்பெயர்கள் வெளிப்படாத அக இலக்கியங்களில், உறவுமுறைப் பெயர்கள் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன. பெயரிடப்படாத இலக்கிய நிகழ்வுகளுக்கு உறவுகளே உயிர் கொடுக்கின்றன. இலக்கியங்களுக்குள் பதிவாகியுள்ள உறவுகளைக் கொண்டு சங்ககால மக்களின் குடும்ப அமைப்பினை அறியமுடிகிறது.

தலைவன் வினை சார்ந்து பிரிய நினைக்கிறான். பிரிய மனமில்லாத தலைவியின் வருத்தத்தைக் கண்டு தலைவன், தலைவியை அவளது தந்தை, தாயின் செல்வ வளங்களை நினைத்து ஆற்றியிருக்குமாறு கூறுகிறான். இதில் சிறிது காலம் தாய் தந்தையரின் இல்லத்தில் தங்கி, வருத்தத்தைப் போக்கிக் கொள்ளுமாறு வெளிப்படையாகக் கூறாது குறிப்பாகக் கூறியதை அறியமுடிகிறது. இதனை,

பெரும்பெயர்த் தந்தை நீடுபுகழ் நெடுநகர்
யாயொடு நனிமிக மடவை (நற்.162:7-8)

என்ற பாடலில் காணமுடிகிறது. இங்கு தந்தை, யாய் (தாய்), மடவை (தந்தைக்கு மகள் (அ) கணவனுக்கு அறியாமைகொண்ட பெண்) உறவுமுறைகள் வெளிப்படுவதை அறியமுடிகின்றது.

வினைமுடித்து மீண்டுவரும் தலைவனைச் சுட்டி தலைவி, புதல்வனுக்குத் தந்தையின் வரவை, மகிழ்ச்சியுடன் எடுத்துரைத்ததைக் கீழ்க்காணும் பகுதி உணர்த்துகிறது.

காதல் கெழுமிய நலத்தள் ஏதில்

புதல்வற் காட்டிப் பொய்க்கும்

திதலை அல்குல் தேமொழி யாட்கே (நற்.161:10-12)

என்ற சாத்தனாரது அடிகளில் ‘புதல்வன்’ உறவுமுறை வெளிப்பட்டு நிற்பதை அறியமுடிகிறது. கூற்றுரைத்த தந்தையும், மகிழ்ந்த தாயும் பாடலின் வருணனைக்குள் மறைந்திருந்ததை இலக்கியம் உணர்த்துகிறது. குடும்ப நிகழ்வில் ஒரு பகுதியாக அமையும் விருந்தோம்பலில், தலைவன், தலைவியை, ‘தன் மனைவி’ என்று வெளிப்படையாக அறிமுகம் செய்ததை,

வெவ்விருந்துஅயரும் மனைவி

மெல்இறைப் பணைத்தோள் துயில்அமர் போயே (நற்.121:11-12)

என்ற ஒருசிறைப் பெரியாரின் அடிகள் வழி காணமுடிகின்றது.

இவ்வாறு இரத்தப்பந்த உறவுகள் வெளிப்பட்டு நின்ற முல்லை நிலத்தில் இவர்களை இணைக்கும் திருமணமானது நிலவு தோன்றும் இரவில் நிகழ்ந்ததைக் குறுந்தொகை வாயிலாக (193:4) அறியமுடிகிறது.

3.6. குறிஞ்சி நில இனக்குழுக்களின் குடும்ப அமைப்பு

அன்னை, தலைவியின் மெலிவிற்கு வேலனைக் கூப்பிட்டு, வெறியாட்டு நிகழ்த்துகிறாள். இதனைக் கண்டு தலைவியின் சுற்றத்தார் எள்ளி நகைக்கின்றனர். இதனை,

மென்தோள் நெகிழ்த்த செல்லல், வேலன்,

வென்றி நெடுவேள் என்னும்; அன்னையும்

அதுஎன உணரும் ஆயின்

.....

இல்லோர் பெருநகை காணிய சிறிதே

(குறுந்.111:1-7)

என்ற தீன் மிதிநாகனாரின் அடிகளின் மூலம், அன்னை, மகள் மற்றும் பிற சுற்றத்தாரும் கூடி வாழ்ந்த குடும்ப அமைப்பைக் காணமுடிகிறது. இத்தகு உறவினர்களைப் பேணிக்காக்கும், கடமை கொண்டவளாக மனைவி திகழ்கின்றாள். தன் கணவன் கொண்டுவந்த உணவினை, சுற்றியுள்ள உறவினர்களுக்கும், குடிவழி உறவுகளுக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்ததை நற்றிணை (336:5-6) எடுத்துரைக்கிறது. மலைபடுகடாமிலும் மனைவி பற்றிய குறிப்புகளைக் (17-18) காணமுடிகின்றது. இவ்வாறு உறவுகளை அரவணைப்பதில் முதன்மைக் கொண்ட உறவாக மனைவி அமைகிறாள். இத்தகைய மனைவி, அன்னையாகும் பொழுது தனது அன்பை முழுவதுமாகக் குழந்தைகளுக்கு அர்ப்பணிக்கிறாள். உறங்கும் பொழுதும் தன் மகளைத் தழுவி அணைத்துக் கொண்டு உறங்கிய நிகழ்வை,

பஞ்சி வெண்திரிச் செஞ்சுடர் நல்கில்

பின் னுவீழ் சிறுபுறம் தழீஇ

அன்னை முயங்கத் துயில்இன் னாதே (குறுந்.353:5-7)

என்று உறையூர் முதுகூத்தனது அடிகளால் உணரமுடிகின்றது.

களவு காலத்தில் கோபத்துடன் காணப்பட்ட தலைவன், கற்பு நெறிகண்டு குடும்பமெனும் அமைப்பிற்குள் வந்ததும், அன்புடன் காணப்படுகிறான் (நற்.294:1-9). இவ்வாறு குடும்பம், அன்பு, பண்பு, பாசம், அறம், பொருள், இன்பம் அனைத்தையும் வழங்கிடும் அறக்கூடமாக அமைவதை அறியமுடிகின்றது.

3.6.1. உறவு முறைகள்

3.6.1.1. தந்தை உறவு

சங்க காலத்தில் நல்ல மகன், மகளைப் பெற்ற பெற்றோர்களை வாழ்த்தும் பொழுது, இவன் தந்தை வாழ்க! இவள் தாய் வாழ்க! என்று கூறுவதை இலக்கியங்கள் பதிவு செய்கின்றன. இதனை,

யார்மகள் கொள்இவள்தந்தை வாழியர்

.....

திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி

தன் திறம் பெறுக இவள் ஈன்ற தாயே (நற்.8:4-10)

என்ற அடிகளில் தலைவியின் நலனைக் கூறி அவளது தந்தை, தாய், வாழ்கவென வாழ்த்தும் மரபில் உறவுமுறைப் பெயர்களும், உறவும் வெளிப்படுகின்றன. இவ்வாறு முறைப் பெயர்களைக் கூறி, அவர்களது மதிப்பினை வெளிப்படுத்திய முறையினைத் திருக்குறளிலும் காணமுடிகிறது.

ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்

சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்¹⁵

தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து

முந்தி இருப்பச் செயல்¹⁶

உலகபொதுமறையான திருக்குறள் சிறந்த அற இலக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது. இங்கு பொருட்பால் வழி பொருள் பற்றிய புறக்கருத்துக்கள் கூறப்பட்டாலும், அறத்துப்பாலும், காமத்துப்பாலும், வாழ்விற்கான அறத்தை வலியுறுத்தி, இல்லறத்தை மையமிட்டதாகவே அமைகின்றன. இதிலிருந்து திருவள்ளுவர் குடும்பமெனும் அமைப்பைப் போற்றியதை அறியமுடிகிறது. திருக்குறள், தந்தையின் கடமையை வெளிப்படுத்தியது போல, சங்க இலக்கியங்களிலும் தந்தையின் கடமை பல இடங்களில் பேசப்படுகின்றன.

தந்தை தன் மகளைப் பாதுகாப்பதிலும், அவள் குறிப்பறிதலிலும் மரபு சார்ந்த அறிவினைப் பெற்றவனாகக் காணப்படுகின்றான். உறவுகளில் குழந்தைகளின் குறிப்பறிதல் முக்கிய கடமையாகிறது. மகள் வளையல் கேட்டு அழுகின்றாள். தந்தை மகளின் குறிப்பறிந்து சிறந்த வளையலை பரிசாகத் தருகிறான். மகளின் உடல்மெலியும் பொழுது கழன்று விழுந்திடாமலும், மகிழ்ச்சியின் பொழுது சிறியதாகி இறுக்காமல் இருக்கவும், இடைப்பட்ட அளவில் வளையல் செய்து தந்த தந்தையின் மதிநுட்பச் செயலை,

திருந்துகோல் எல்வளை வேண்டியான் அழவும்

அரும்பிணி உறுநர்க்கு வேட்டது கொடாஅது

மருந்து ஆய்ந்து கொடுத்த அறவோன் போல

என்ஐ வாழிய பலவே

(நற்.136:1-4)

என்ற நற்றங்கொற்றனாரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

3.6.1.2. தாய் உறவு

பிற உறவுகளால் ஈடுசெய்ய முடியாத உறவு தாய் உறவு ஆகும். அனைத்து உறவுகளும், ஒன்று சேர்ந்தாலும், தாய் போல் ஆகிவிட முடியாது. ஆனால் அனைத்து உறவுகளும் தாய்மைக்குள் அடங்கி விடுகின்றன.

உலகில் சிறந்தவைகளைப் பட்டியலிடும் நான்மணிக்கடிகை உறவுகளில் தாயைவிடச் சிறந்த உறவு வேறெதுவும் இல்லை என்பதை,

.....என் செயினும்

தாயின் சிறந்த தமர் இல்லை¹⁷

என்கிறது. இத்தகைய வல்லமை கொண்ட தாய், தன் மகளின் உண்மை நிலையை அறியாத பொழுதும், ‘நான் இருக்கிறேன் கண் கலங்காதே’ என்று மகளைத் தழுவி ஆறுதல் தந்ததை,

ஏந்தெழின் மழைக்கண் கலுழ்தலின் அன்னை

எவன்செய் தனையோ நின் இலங்கு எயிறு உண்கென

மெல்லிய இனிது கூறலின்

(நற்.17:5-7)

என்ற நொச்சி நியமங்கிழாரின் அடிகளால் உணரமுடிகின்றது. இவ்வாறு எத்தகைய துன்பத்தையும் போக்கும் உறவு, தாய் உறவாகும். குழந்தைகளைப் பெற்றப்பின், தாயின் பார்வை, குழந்தைகளைச் சுற்றியே இருக்கும். தலைவி, தழையாடை அணிந்தால் அன்னை கண்டுபிடித்து விடுவாள் என்று கூறுவதிலிருந்து (நற்.359:4-5) மகளின் அசைவுகளை உற்றுநோக்கியவாறு வாழும் அன்னையின் அறிதிறன் வெளிப்படுகிறது.

மகளின் செயல்களைக் கொண்டு, அன்னை களவினை அறிந்து கொள்கிறாள். இதனால் தலைவியை அழைத்து கோபமொழி கூறுகிறாள். இதனை,

மையல் உறுகுவள் அன்னை

ஐயம் இன்றிக் கடுங்கு வினளே

(நற்.297:10-11)

என்ற மள்ளனாரின் அடிகளிலிருந்து அன்னை உறவானது, இக்காலத்தைப் போலவே, அக்காலத்திலும் அமைந்திருந்ததை அறியமுடிகிறது. இத்தகு அன்னையின் உணர்விற்குக் கட்டுப்படும், மகள் உறவையும் அறியமுடிகிறது. குறிஞ்சிநில மக்களின் உறவுமுறைகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் பல இடங்களின் எடுத்துரைக்கின்றன.

- கணவன் - மனைவி உறவுமுறை (குறுந்.14:5)
- தந்தை - மகள் உறவுமுறை (நற்.201) (குறுந்.95)
- அன்னை - மகள் உறவுமுறை (குறுந்.392)
- அன்னை - புதல்வன் உறவுமுறை (நற்.341), (குறுந்.45, 161)
- தமர் - தங்கை உறவுமுறை (குறுந்.335, 392)

இவ்வாறு குறிஞ்சிநில மக்களின் உறவுமுறைகள் அமைவதை அறியமுடிகின்றது.

3.6.2. குழந்தை வளர்ப்பு முறை

குடும்பத்திற்கு மகிழ்ச்சியையும், மனதிற்கு உறுதியையும் தருவது குழந்தைச் செல்வங்களாகும். மனதை மயக்கும் இசைகூட குழந்தையின் மழலைக்கு ஈடாகாது என்கிறார் திருவள்ளுவர். இதனை,

குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளாதவர்¹⁸

என்ற குறளடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. திருமணத்தால் ஒன்றுபடும் குடும்ப உறவுகளுக்குப் புதிய அடைப் பெயர்களைப் பரிசளிப்பது குழந்தைச் செல்வங்களாகும். குடும்பத்தின் எதிர்காலமாகப் பிள்ளைகள் விளங்குகின்றனர். இத்தகைய குழந்தைகளைக் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்ப்பது பெற்றோர்களின் முதல் கடமையாகிறது.

சங்க காலத்தில் தம் மகளைச் சீரும் சிறப்புமாக வளர்த்த தாயின் மகிழ்வினை சங்க இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. தாய் தன் மகள் பேதைப் பருவத்திலிருந்து பெதும்பைப் பருவமடைந்ததை எண்ணி மகிழ்ச்சி கொண்டதை,

.....அன்னை சிறந்த
சீர்கெழு வியல்நகர் வருவனள் முயங்கி
நீர் அலைக் கலைஇய ஈர்இதழ்த் தொடையல்
ஒள்ளுதல் பெதும்பை நல்நலம் பெறீஇ
.....

என்னோ மகளிர்தம் பண்புஎன் றோளே? (நற்.339:5-12)

என்ற சீத்தலைச்சாத்தனார் அடிகளின் மூலம் உணரமுடிகிறது. இதிலிருந்து குழந்தை வளர்ப்பில் தாயின் பெரும்பங்கு, குழந்தைகளின் வளர்ச்சி நிலையைக் கண்டு, மகிழ்ந்திருந்தது முதலியவற்றை அறியமுடிகிறது.

அவ்வாறே தன் மகன் யானைக் கன்றுகளுடன் விளையாடுவதைக் கண்டு, தாய் மகிழ்கிறாள் (குறுந்.394:2-4). குறத்தியின் மகன் யானைக் கன்றுகளுடன் விளையாடி வளர்வதிலிருந்து, இளமையிலேயே வீரத்தைப் புகட்டி வளர்த்த பண்பாடு வெளிப்படுகிறது.

குழந்தைகளை அன்போடு வளர்ப்பது ஒரு பகுதி எனில், அவர்களை கண்டித்து வளர்ப்பது, குழந்தை வளர்ப்பில் மறுபகுதியாகிறது. இதனை,

தேர்வந்து, பெயர்ந்தது; என்ப அதற்கொண்டு

ஓரும் அலைக்கும் அன்னை (குறுந்.246:4-5)

என்ற கபிலரது அடிகளிலிருந்து களவு வெளிப்பட்டதினால், அன்னை கடிந்து கொண்டதை அறியமுடிகிறது.

3.6.3. திருமண உறவுகள்

இரு குடும்ப உறவுகளும் இணைந்து நடத்தும் திருமணத்தில் பல உறவுகள் சேர்கின்றன. புதிய உறவுகள் பிறக்கின்றன. தலைவன் தன் உறவுகளோடு, சேர்ந்து, திருமணம் பேச வந்ததை சங்க இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. உறவுக் கூட்டத்தில் ஊன்றுகோலைக் கொண்டுள்ள பெரியோர்களும், வெள்ளி இழையால் நெய்யப்பட்ட துகிலை உடுத்திய சான்றோர்களும் மணம் பேச வந்ததை,

தண்டுடைக் கையர், வெண்தலைச் சிதலவர்

நன்று நன்று என்னும் மாக்களோடு

இன்று பெரிது என்னும், ஆங்கணது அவையே (குறுந்.146:3-5)

என்ற வெள்ளி வீதியாரது அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு குடும்பத்தை ஒன்று சேர்க்க பல உறவுகள் இருந்ததைக் (குறுந்.14, 83, 379) காணமுடிகின்றது.

3.7. பாலைநில இனக்குழுக்களின் குடும்ப அமைப்பு

இல்லறத்தின் இயல்புகளாக விருந்தோம்பலும், செலவழங்குதலும், பொருள்வயிற்பிரிதலும் அமைகின்றன. இரவில் வரும் விருந்தினர்களுக்குத் தலைவி நெய்யில் செய்த புலால் உணவைப் பரிமாறுகிறாள். அவ்வாறு அவள் மகிழ்ச்சியுடன் விருந்து படைத்ததையும், இங்கும் அங்குமாக வீட்டில் நடந்து கொண்டு குடும்பம் நடத்தும் அழகை, தலைவன் கண்டு மகிழ்பவனாகிறான்.

அறத்தின் வழி பொருளீட்டியதின் பயனைத் தம் புதல்வன் விளையாடுவதைக் காணும் பொழுதும், கடலைவிடப் பெரிதான தன் காதலைத் தலைவியிடம் வெளிக்காட்டும் பொழுதும் பெறுவதாகக் கூறப்படுகிறது. இதனை,

அறநிலை பெற்றோர் அனையேன் அதன் தலைப்

பொலம்தொடிப் புதல்வனும் பெய்தல் கற்றனன்

வினையும் வேறுபுலத்து இலனே நினையின்

யாதனிற் பிரிவாம் மடந்தை

காதல் தானும் கடலினும் பெரிதே (நற்.166:6-10)

என்ற அடிகள் அறிவிக்கின்றன.

வாடைக்காலத்தில் தலைவியைப் பிரியாது இல்லறம் நடத்துவது இல்வாழ்வானின் (நற்.366:11-12) இல்லறக் கடமையாகிறது. குடும்பத்திற்குள் வந்த பிறகு தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிவதில் இரண்டு மனதுடன் காணப்படுகிறான். இறுதியில் தலைவியை விட்டுப் பிரிதல், அறத்திற்கு மாறானது எனத் தெளிந்து (குறுந்.363:5-6) செலவழுங்குகிறான். ஏனெனில் தலைவனைப் பிரிந்தால், தலைவி உயிர்வாழ மாட்டாள். தலைவி இன்றி தலைவனும் வாழமாட்டான். இதனை,

மணத்தலும் தணத்தலும் இலமே

பிரியின் வாழ்தல் அதனினும் இலமே (குறுந்.168:6-7)

என்ற அடிகளின் மூலம், குடும்ப வாழ்வு, உறவுகளால் உயிர்கொள்வதை உணரமுடிகிறது.

மாலைக்காலத்தில், நெய்யிட்டு விளக்கேற்றுதல், தலைவியின் இல்லறக் கடமையாகிறது. இதனை,

கயல்ஏர் உண்கண் கனங்குழை மகளிர்

கையுறைஅக நெய்பெய்து மாட்டிய

சுடர்துயர் எடுப்பும் புன்கண் மாலை (குறுந்.398:3-5)

என்ற பெருங்கடுங்கோ அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. தந்தை வீட்டில் செல்வச் செழிப்புடன் இருந்த தலைவி, தந்தை கொடுத்த செல்வங்கள் இன்றி, இன்று தலைவனுடன் ஒருவேளை மட்டும் உண்ணும் நிலையைக் கொண்டுள்ளாள். எனினும் மீண்டும் தந்தையை எதிர்பார்க்காது மனநிறைவுடன் இல்லறம் (நற்.110:10-13) நடத்துகிறாள். இத்தகைய பண்பட்ட குடும்ப நிகழ்வுகளைக்

கொண்ட பாலைப் பாடல்களைக் (நற்.337, 384; குறுந்.20, 338) காணும்பொழுது குடும்ப வாழ்வில், முதிர்ந்த பண்பாடுடன், பாலை மக்கள் விளங்கியதை அறியமுடிகிறது.

3.7.1. உறவுமுறை

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குழந்தைகளைப் பெறும் வழக்கம் சங்க காலந்தொட்டு இருந்து வந்ததைக் குறிஞ்சிநில உறவுமுறைகள் எடுத்துரைக்கின்றன. இக்காலம் போல, அக்காலத்திலும் ஒரே ஒரு பிள்ளையை மட்டும் கொண்ட குடும்பங்களும் இருந்துள்ளன (நற்.184). ஒரே ஒரு பெண்ணாகப் பிறந்த மகள், உடன்போக்கு சென்று விடுகிறாள். அதனை எண்ணி, தன் மகள் விளையாண்ட இடம், வளர்ந்த முறை முதலியவற்றைக் கண்டவர்களிடம் சொல்லி நற்றாய் ஆறுதல் தேடுகிறாள். இதனை,

ஒருமகள் உடையேன் மன்னே அவளுஞ்
செருமிகு மொய்ம்பிற் கூர்வேற் காளையொடு
பெருமலை அருஞ்சுரம் நெடுநல் சென்றனள்;
.....
மணிவாழ் பாவை நடைகற் றன்னஎன்
அணியியற் குறுமகள் ஆடிய
மணியேர் நொச்சியும் தெற்றியும் கண்டே... (நற்.184:1-9)

என்ற பாடலில் ஒரு மகள், குறுமகள் என்ற சொற்களில் ‘மகள்’ உறவுமுறை வெளிப்படுவதையும், சங்க காலத்திலேயே ஒரு குழந்தையுடன் குடும்பம் கொண்டவர்களையும் அறியமுடிகின்றது. தாய், உடன்போக்கு சென்ற தன் மகளின் நினைவால், எதிர்படும் பெண்களில் மகள் உருவத்தைக் கண்டு, மயங்கி தெளிகிறாள். அவ்வாறே வருபவர்களுக்கு, தன் மகளின் தந்தையில்லத்தில் அடைக்கலம் தருவதாகக் கூறுகிறாள். இதனை,

சேயின் வருஉம் மதவலி யாஉயர்ந்து
ஓமை நீடிய கானிடை அத்தம்
முன்னாள் உம்பர்க் கழிந்த என்மகள்
கண்பட நீராமுந் தன்றே தந்தை
.....

ஈன்றேன் யானே பொலிகநும் பெயரே (நற்.198:1-12)

என்ற கயமனாரின் அடிகளால் உணரமுடிகின்றது. இங்கு ‘ஈன்றேன்’ என்று தாய் உறவுமுறையும், ‘என்மகள்’ என்று ‘மகள்’ உறவுமுறையும், தந்தை மற்றும் ‘சேய்’ என்று மருமகன் உறவுமுறையும் வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகின்றது. இவ்வாறு (நற்.29, 66, 143, 179, 296; குறுந்.124, 356, 374) சங்க இலக்கியங்களில் பாலை நில மக்களின் உறவுமுறைகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

3.7.2. குழந்தை வளர்ப்பு முறை

பாலைநில மக்கள், தங்கள் குழந்தைகளைச் சமூகக் கட்டுப்பாடுடன் வளர்க்கின்றனர். குழந்தைகளுக்கு இளம் வயதிலேயே வேட்டையாடுதல், வாள் பயிற்சி (பெரும்பாண்.137-138) முதலியவற்றைக் கற்றுத்தந்து வளர்க்கின்றனர். இத்தகு குலத்தொழிலைக் குறவர் இனக் குழந்தைகள் அன்னையின் வயிற்றிலிருக்கும் பொழுதே கற்கின்றன. ஏனெனில் கருகொண்ட குறிஞ்சிநிலத் தாய், கடுமையான இடிக்கும் அஞ்சுவதில்லை. கொடிய பாம்பிற்கும் அச்சம் கொள்வதில்லை என்பதாலாகும். இதனை,

யானை தாக்கினும் அரவுமேற் செலினும்

நீன்றி விசும்பின் வல்லேறு சிலைப்பினும்

சூன்மகள் மாறா மறம்பூண் வாழ்க்கை

வலிக்கூட் டுணவின் வாட்குடிப் பிறந்த (பெரும்பாண்.134-137)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இத்தகைய குடிவழியில் பிறந்த புதல்வன், தாயிடம் பசி தீர்த்துக் கொண்டு, தந்தையின் மார்பில் விளையாடி வளர்கின்றான். இதனை,

குரும்பை மணிப்பூண் பெருஞ்செங் கிண்கிணிப்

பால்ஆர் துவர்வாய்ப் பைம்பூண் புதல்வன்

மாலைக் கட்டில், மார்பு உளர்பு . . . (நற்.269:1-3)

என்ற எயினந்தை மகன் இளங்கீரனாரின் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. குழந்தைகளுக்கு நல்ல வளமான எதிர்காலத்தை உருவாக்குவதை விடவும், முக்கியமானது, தாய் தந்தையின் அரவணைப்பாகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் கூறியவாறு, தந்தை மீதேறி விளையாடும் வாய்ப்பும், தாய்பால் அருந்தும் பாக்கியமும் இக்கால குழந்தைகளுக்கு அரியதாகிறது. இக்காலத்தில் குழந்தைகளுடன் செலவிடுவதை விட, குழந்தைகளின் தேவையை நிறைவு

செய்வதையே முதன்மையாகக் கொள்கின்றனர். அன்பும், அரவணைப்பும் எதிர்பார்க்கும் காலங்களில், குழந்தைகள் மழலைப் பள்ளியிலும், பால்வாடியிலும் சேர்க்கப்படுகின்றனர். ‘ஐந்தில் வளையாதது, ஐம்பதில் வளையாது’ என்பர். முடிந்தவரை குழந்தைகளை ஐந்து வயது வரையாவது, குடும்ப அரவணைப்பில் வளர்ப்பது அவசியமாகிறது. கூட்டுக்குடும்பம் வாய்க்கப்படாத குழந்தைகளுக்கு, கட்டாயம், அன்னையின் முழு அர்ப்பணிப்பு அவசியமாகிறது. காலம் கடந்தும் பொருளீட்ட இயலும். அப்பொருள்களைக் கொட்டிக் கொடுத்தாலும், குழந்தைப் பருவம் மீண்டும் கிடைக்காது. மாறாகக் குழந்தைகள் எதிர்பார்ப்பது பொருளை அல்ல, அன்பும் அருளையுமாகும்.

3.7.3. திருமண நிகழ்வுகள்

சங்க காலத்தில் திருமணமானது, பறை ஒலிக்க, சங்கு முழங்க, ஊரின் பொது இடத்தில் (குறுந்.15:1-2) நடந்துள்ளது. அவ்வாறு அமையாது யாரும் இன்றியும் திருமணம் நிகழ்ந்துள்ளது. இயற்கையைச் சாட்சியாக வைத்து, திருமணம் நிகழ்ந்துள்ளது. இதனைக் கந்தர்வ மணம் என்பர். சங்ககாலத்தில் திருமணமானது இயற்கையாக நிகழுவதாக நம்பப்படுகிறது. இதனை,

.....மெல்இயல்

துணைமலர்ப் பிணையல் அன்னஇவர்

மணம் மகிழ் இயற்கை காட்டி யோயே (குறுந்.229:5-7)

என்ற மோதாசனாரின் அடிகளானது, திருமணம் ஊழ்வினையால் நிகழ்ந்ததை உறுதிப்படுத்துகிறது. இத்திருமணங்கள், சங்ககாலத்தில் எண்வகை முறையில் நடந்ததைத் தொல்காப்பியர் களவியலில் (நூ.1) எடுத்துரைக்கிறார். அவை பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தர்வம், அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பனவாகும். முல்லைநிலத் தலைவிக்குப் பாலைநில விடலையுடன் திருமணம் நிகழ்ந்ததையும் (குறுந்.15) காணமுடிகின்றது.

3.8. மருதநில இனக்குழுக்களின் குடும்ப அமைப்பு

மருதநிலத்தில் குடும்ப அமைப்பானது, செல்வவளம் மிக்க அந்நிலத்திற்குத் தக்க அமைந்ததைக் காணமுடிகின்றது. தலைவியின் பிறந்தகத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட செல்வத்தை வைத்து, தலைவன் நல்நிலையை (குறுந்.295)

அடைந்ததை அறியமுடிகிறது. அவ்வாறே தலைவன் தன் கடமை தவறும் பொழுது, பிறந்தகத்தில் வாழும் அளவு பெண்கள் உரிமை கொண்டவர்களாக (குறுந்.354) இருந்ததையும் காணமுடிகின்றது. பிறவிப் பயனைத் தரும் குழந்தைகள், கணவன், மனைவியின் ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயில்களாக (நற்.40, 250) அமைகின்றனர். அத்தகு புதிய இரத்த உறவாக வந்த குழந்தைகளைக் காப்பு (நற்.370) முதலிய சடங்குகளைச் செய்து பாதுகாக்கின்றனர். குடும்பத்தில், செவிலித்தாயுடன் உறங்கும் தன் புதல்வனையும், குழந்தை பிறந்த பின்பு மேலும் அழகுடன் காணப்படும் தன் மனைவி உறங்கும் அழகையும், தலைவன் கண்டு பேரானந்தம் கொள்கிறான். இதனை,

புனிறுநாறு செவிலியொடு புதல்வன் துஞ்ச

ஐயவிட அணிந்த நெய்யூட்டு ஈரணிப்

பசுநெய் கூர்ந்த மென்மை யாக்கைச்

சீர்கெழு மடந்தை

(நற்.40:6-9)

என்ற கோண்மா நெடுங்கோட்டனாரின் அடிகளின்வழி காணமுடிகின்றது. குடும்பத்துள் எத்தகைய புலவி, ஊடல், பிணக்கு துனி ஏற்பட்டாலும் உறவின் பந்தமும், மாறாத அன்பும் அதனைத் தீர்த்துவிடுகிறது. இங்கு தவறு செய்த தலைவன், திருந்தி, புதல்வனைத் தழுவியவாறு அன்பினை வெளிப்படுத்துகிறான். அதனைக் கண்ட தலைவி மன்னித்து இருவரையும் தழுவி உறவினைப் பாதுகாக்கின்றாள். இதனை,

புதல்வன் தரீஇயினன் விறலவன்

புதல்வன் தாய்அவன் புறம்கவைஇ யினளே (குறுந்.359:5-6)

எனப் பேயன் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறு அன்பினால் ஒன்றுகலந்த குடும்ப நிகழ்வுகளைக் ஐங்குறுநூறும் எடுத்துரைக்கிறது.

புதல்வன் கவைஇயினன் தந்தை; மென்மொழிப்

புதல்வன் தாயோ இருவருங் கவையினள்;

இனிது மன்ற அவர் கிடக்கை;

நனியிரும் பரப்பின்இவ் வுலகுடன் உறுமே¹⁹

இப்பாடலின் வழியாகப் பரந்துபட்ட இந்த உலகமும், இந்த ஒரு அணைப்பில் அடங்கிவிட்டது போல இச்சிறு குடும்பம் அமைந்ததை உணரமுடிகிறது.

3.8.1. உறவுமுறை

கற்பில், மனைவியைப் பெண்டி, பெண்டு - பெண்டாட்டி என்ற உறவுமுறைப் பெயரால் அழைத்ததை,

தண்துறை ஊரன் பெண்டினை ஆயின்

பலஆகுக, நின் நெஞ்சில் படரே!

(குறுந்.91:3-4)

என ஒளவையாரது அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பெண்கள் இல்லறத்தால் ஆட்படுத்தப்படுவதாலும், ஆட்டி வைப்பதாலும் பெண்களைக் குறிக்கும் ‘பெண்டு’ எனும் சொல், பெண்டாட்டி என மறுகியது. தலைவனால், ஏற்படும் துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு வாழ்தல், இல்லறத்தில் பெண்டிரின் கடமை என்பதை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

கற்பு நெறியில் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்ட பெண்கள், குழந்தைகள் பிறந்த பின்பு அனைத்து சகிப்புத் தன்மைகளையும் ஒருசேரக் கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இதனை,

பைந்தொடி மகளிரொடு சிறுவர்ப் பயந்து,

நன்றி சான்ற கற்போடு

எம்பாடு ஆதல் அதனினும் அரிதே

(நற்.330:9-11)

என ஆலங்குடி வங்கனாரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இப்பாடலின்மூலம் மருதநிலக் கணவன், மனைவி, மைந்தன் உறவு முறைகளைக் (குறுந்.8, 93) காணமுடிகின்றது.

3.8.2. குழந்தை வளர்ப்பு

சங்ககால பெண்கள், குழந்தைகள் பிறந்தப்பின்பு தம் நலத்தைப் பெரிதெனக் கொள்ளாதவர்களாக இருந்துள்ளனர். கணவன், குழந்தைகளின் மேல் கொண்ட, பேரன்பினால் இளமையில் பெற்ற நலத்தினை, சிறிதும் பொருட்படுத்தாது வாழ்கின்றனர். குழந்தையைக் கவனிப்பதில் பெரும்பங்கு கொண்டதால், அழுக்கான ஆடையையும், புனிறு நாற்றம் வீசும் மேனியையும் கொண்டவளாக இருந்த நிலையை,

நெய்யும் குய்யும் ஆடி மையொடு

மாசுபட்டன்றே கலிங்கமும் தோளும்

திதிலை மென்முலைத் தீம்பால் பிலிற்றப்

புதல்வற் புல்லிப் புனிறுநா றும்மே

(நற்.380:1-4)

எனக் கூடலூர்ப் பல்கண்ணனாரின் அடிகளில் காணமுடிகின்றது. இத்தகைய நிகழ்வுகள், சங்ககாலத்தில் இல்லங்கள் தோறும் காணப்பட்டதை,

ஊரா நன்றே ருருட்டிய புதல்வர்

தளர்நடை வருத்தம் வீட அலர்முலைச்

செவிலியம் பெண்டிர்த் தழீஇப் பாலார்ந்து

அமளித் துஞ்சம் அழகுடை நல்லில் (பெரும்பாண்.248-252)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

3.8.3. திருமண உறவுகள்

நில அமைவு, குடி அமைவு, உணவு, உற்பத்தி, தொழில், பொருளாதாரம் என்று அனைத்திலும் நிறைவான வாழ்வு வாழ்ந்தவர்கள் மருதநில மக்களாவர். சங்க காலத்தில் தாய்வழிச் சமூகம் பின்பற்றப்பட்டதால், பெண்களைத் திருமணம் செய்தல் என்பது பெறுதற்கரிய செயலாக அமைந்துள்ளது. இப்பெண்களை வீரர்கள், மள்ளர் போர் நடத்தி திருமணம் செய்கின்றனர். வெற்றி பெறும் வீரனையே பெண்களும் மணக்கின்றனர். இதனை,

துணங்கை நாளும் வந்தன; அவ்வரைக்

கண்பொர, மற்று அதன்கண் அவர்

மணங்கொளற்கு இவரும் மள்ளர் போரே (குறுந்.364:6-8)

என்ற ஓளவையாரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இங்கு துணங்கைக் கூத்தாடி மனம் ஓத்தவர்கள், மள்ளர் போரில் வெற்றி பெற்று தம் மனம் கவர்ந்தவர்களை அடைந்ததை அறியமுடிகிறது.

பெண்களை, விலைமதிக்கத்தக்க பரிசுப் பொருள்களைக் கொண்டு, மணமுடிக்க ஆடவர்கள், வரிசைக்கட்டி நின்றுள்ளனர். இதனை,

தாமரைக்கு இறைஞ்சும் தண்துறை ஊரன்

சிறுவளை விலைஎனப் பெருந்தேர் பண்ணிஎம்

முன்கடை நிறீஇச் சென்றிசி னோனே

நீயும்தேரொடு வந்து போதல் செல்லாது (நற்.300:4-7)

எனக் கூறும் பரணரின் அடிகளில், தலைவியின் சிறுவளையலுக்கு, குதிரை பூட்டிய தேர் பரிசாகக் கொடுக்கப்பட்டதைக் காணமுடிகிறது. இது சங்ககாலத்தில் மருதநிலத்தில் பெண் எடுத்தல் அரிதாக இருந்ததைப் புலப்படுத்துகிறது. 'தண்துறை

ஊரன்' என்றதிலிருந்து நிலத்திற்குள்ளே 'களவு' நிகழ்ந்ததை அறியமுடிகிறது. தேரோடு வந்து திருமணம் பேசியதிலிருந்து, மணம் பேசுவந்த உறவுகளும் தகுதிக்குத்தக்க இருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

3.9. நெய்தல் நில இனக்குழுக்களின் அமைப்பு

நெய்தல்நில இனக்குழு மக்கள், அனைவரும் ஒரு குடும்பம் போல, ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்துள்ளனர். மீன்பிடிக்கத் திரளாகச் செல்லும் பொழுதும், இளையர், முதியவர் என்று உறவுகளோடு ஒன்று சேர்ந்து சென்றுள்ளனர். இதனை,

பைங்காய் தூங்கும் பாய்மணற் பந்தர்

இளையரு முதியருங் கிளையுடன் துவன்றிப்

புலவுநுணைப் பகழியுஞ் சிலையு மானச்

செவ்வரிக் கயலொடு பச்சிறாப் பிறழும்

மையிருங் குட்டத்து மகவொடு வழங்கி... (பெரும்பாண்.267-271)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

நெய்தல்நிலப் பெண்கள் தாய் அடித்தாலும், 'அன்னையே' என்று அழும் குழந்தை உள்ளம் கொண்டவர்களாவர். இவர்களுக்குக் கணவன், இன்னாத செயல்களைச் செய்தாலும் கணவனே எல்லாமாகக் கருதும் பண்புடையவர்களாவர். இவர்களது வாழ்க்கை இல்லறத்தால் சூழப்பட்டதாகும். இதனை,

ஊதை தூற்றும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப,

தாய்உடன்று அலைக்கும் காலையும், வாய்விட்டு

அன்னாய்! என்னும்குழவி போல,

இன்னா செயினும் இனிதுதலை யளிப்பினும்

நின்வரைப்பினள்

(குறுந்.397:4-8)

என்ற அம்முவனாரின் அடிகளால் உரணமுடிகின்றது. நெய்தல் நிலத்தில், கணவனுடன் இனிது வாழ இடமளித்த இல்லத்தை, பெண்கள் விளக்கேற்றி அதற்குத் துணையான, மாலைநேரத்தை வரவேற்கின்றனர். இதனை,

புலம்புவந்து இறுத்த புன்கண் மாலை,

இலங்குவளை மகளிர் வியல்நகர் அயர

(நற்.215:3-4)

எனவரும் மதுரைச் சுள்ளம் போதனார் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

ஒரு குடும்பம் வலிமை பெறுவதற்கு மற்ற எல்லா உறவுகளையும்விட கணவன், மனைவி உறவு இன்றியமையாததாகும். ஒரு குடும்பத்தில் கணவனும், மனைவியும் ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருந்தால், எத்தகையத் துன்பமும் தூசியாகும். எடுத்தக் காரியம் வெற்றியாகும் என்பதைப்

பண்டு முளைப்பது அரிசியே ஆனாலும்

விண்டுமி போனால் முறையாதாம் - கொண்டபேர்

ஆற்றல் உடையார்க்கும் ஆகா தளவின்றி

ஏற்ற கருமம் செயல்

(முதுரை, 11)

என்ற முதுரைப் பாடலில் துணை வலிமையில்லாமல் எடுத்தக்காரியம் வெற்றி பெற முடியாது என்று கூறுவதிலிருந்து உணரமுடிகிறது. நெய்தல் நிலக் கணவன், மனைவி, இருவரும் ஒருவர்மேல், ஒருவர் வைத்த நம்பிக்கையே, அவர்களது வாழ்வினை வழிநடத்தியுள்ளது. கடலில் சென்ற கணவன் நலமுடன் வருவான் என்ற நம்பிக்கை, மனைவி தமக்காக இரங்கலுடன் ஆற்றியிருக்கிறாள் என்ற நம்பிக்கையும் (குறுந்.341:4-7) அவர்களது வாழ்க்கை முறைகளிலிருந்து அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறாக நெய்தல்நிலக் குடும்ப அமைப்பினைக் காணமுடிகின்றது.

3.9.1. உறவுமுறைகள்

சங்ககால உறவுகளில் சிறந்த உறவாகத் தாயும், முதன்மை உறவாகக் கணவனும் அமைகின்றனர். நெய்தல்நிலப் பெண்கள், இம்மையானாலும், மறுமையானாலும், தம் தலைவனே, தனக்குக் கணவனாக வரவேண்டும் என்று எண்ணுகின்றனர். இதனை,

மணிக்கேழ் அன்ன மா நீர்ச் சேர்ப்ப!

இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்

நீ ஆகியர் எம் கணவனை;

யான் ஆகியர் நின் நெஞ்சு நேர்பவளே

(குறுந்.49:2-5)

என வரும் அம்முவனாரின் அடிகள், கணவன் உறவுமுறையின் முக்கியத்துவத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. மனைவியின் திண்ணிய நெஞ்சத்தையும் உணரமுடிகிறது.

நெய்தல்நிலப் பெண்கள், குடிப்பெருமை காப்பவர்களாக இருந்துள்ளனர். தம் தந்தையின் பெருமை மற்றும் குலப்பெருமையைக் காக்கவேண்டி, வேற்று நில வரைவு வந்தாலும், நாட்டம் இல்லாதவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இதனை,

நீல்நிறப் பெருங்கடல் கலங்க உள்புக்கு
மீன்எறி பரதவர் மகளே.... நீயே
நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியம மூதூர்க்
கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதல் மகளே

.....

நும்மொடு புரைவதோ அன்றே

எம்ம னோரில் செம்மலும் உடைத்தே (நற்.45:3-11)

என்ற அடிகளின் மூலம் தலைவி தன்னைப் ‘பரதவன் மகள்’ என்று உயர்த்திக் கூறுவதில் பெருமிதம் கொள்வதை அறியமுடிகிறது. நெய்தல்நிலப் பெண்கள், தம் நிலத்திற்குள்ளே, தந்தைக்கு நிகரான, பெருமை பொருந்திய கணவன் கிடைப்பான் என்பதில் தெளிவுடன் இருந்துள்ளனர். இப்பாடலின்வழி தந்தை மற்றும் மகளின் உறவும், உரனும் வெளிப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

பெறுதற்கரிய பண்புநலன்கள், கொண்ட பரதவனின் மகள், அழகிலும் தலைசிறந்தவளாகக் காணப்படுகிறாள். நெய்தல் நிலக் கடவுளான மீனின் கண்களைக் கொண்டவளாக அமைகின்றாள். இதனை,

மயிற்கண் அன்ன மாண்முடிப் பாவை

நுண்வலைப் பரதவர் மடமகள்

கண்வலைப் படுஉம் கான லானே (குறுந்.184:5-7)

என்று ஆரிய அரசன் யாழ்ப் பிரமதத்தனின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. சங்ககாலத்தில் உடன்போக்கு (நற்.143, 198), பெருமளவு பேசப்பட்டாலும், தத்தமது நிலத்திற்குள், சமூகக்கட்டுப்பாட்டிற்குக் கட்டுப்பட்ட மக்களையும், மனக்கட்டுப்பாடு கொண்ட பெண்களையும் காணமுடிகின்றது.

3.9.2. குழந்தை வளர்ப்பு

நெய்தல் நிலத்தில், பெண்கள் தங்கள் குழந்தைகளை எப்பொழுதும் உடலில் ஓட்டிய உயிர்போல பிரியாதவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். தந்தையுடன்,

கடலுக்குச் செல்ல (சிறுபாண்.55-61) தன் குழந்தை அழும்பொழுது, பாலாட்டித் தேற்றி அருகிலேவைத்துக் கொள்கிறாள். இதனை,

மனை அழுது ஒழிந்த புன்தலைச் சிறாஅர்

துனையதின் முயன்ற தீம்கண் நுங்கின்

பணைகொள் வெம்முலை பாடுபெற்று உவக்கும் (நற்.392:3-5)

என மதுரை மருதன் இளநாகனார் அடிகளால் உணரமுடிகின்றது.

நிலம் கடந்து உப்பு விற்கச் செல்லும் பொழுது குழந்தைகளை அகத்தில் விட்டுச் செல்லாது, உடன் அழைத்துச் சென்றுள்ளனர் (சிறுபாண்.55-61). இதன் வழியாக நெய்தல்நில அன்னையர்கள், எத்தகையச் சூழலிலும் குழந்தைகளைப் பிரியாது, பாதுகாப்புடன் வளர்த்து புலப்படுகிறது. கடல் சூழ்ந்த பகுதியானாலும், நிலம் கடந்த பயணமானாலும், குழந்தைகளை விட்டுப் பிரியாது வளர்த்துள்ளனர்.

3.9.3. திருமண உறவுகள்

தலைவனது திருமண வரைவினைத் தலைவியும், தலைவியின் தாயும், தந்தையும் ஏற்றுக்கொண்டதின் வழியாகத் தலைவியின் குடும்ப உறவுகளைக் காணமுடிகின்றது. இதனை,

துறைதொறும் பரக்கும் தூமணற் சேர்ப்பனை

யானும் காதலென்; யாயும் நனி வெய்யள்;

எந்தையும் கொடியர் வேண்டும்;

அம்பல் ஊரும் அவனொடு மொழிமே (குறுந்.51:3-6)

எனக் குன்றியனாரின் அடிகளின் வாயிலாகத் தலைவனது வரைவினைத் தலைவியின் குடும்ப உறவுகள் மட்டுமல்லாது, ஊரார் உறவினர்களும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். இதிலிருந்து திருமணமானது இரத்த உறவுகளையும், கிளை உறவுகளான உற்றார் உறவினர்களையும் இணைத்ததை அறியமுடிகின்றது.

இவ்வாறு தலைவன், தலைவியை மணப்பதால், தலைவனுக்குத் தலைவியின் சுற்றத்தார் அனைவரும் உறவுமுறை, உறவினர்கள் ஆனதை,

உரும் இசைப் புணரி உடைதரும் துறைவற்கு

உரிமை செப்பினர் நமரே

(குறுந்.351:4-5)

என்ற அம்முவனார் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இத்தகைய திருமணம் பற்றியக் குறிப்புகள் நெய்தல் நிலத்தில் (குறுந்.248, 299) பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

3.10. தொகுப்புரை

குடும்பம் பல மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலைபோல, உறவுகளால் உருவாகிறது. உறவுகள் முதல்நிலை உறவுகள், கிளை உறவுகள் என்று இருவகைப்படுகின்றன. இரத்த உறவுகள் முதல்நிலை உறவுகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. குடும்பம் எனும் சொல் சங்க இலக்கியங்களில் குடும்பு, குடம்பை என்றவாறு சொல் வழக்கில் இருந்ததை அறியமுடிகிறது. மானிடவியல் முறைப்படி அமைந்த எழுவகை குடும்ப அமைப்புகளில் பலதார மணக் குடும்பத்தைத் தவிர மற்ற குடும்பங்களைக் காணமுடிகின்றது. தனிக்குடும்பமும், மணந்தகமும் ஒரு குடும்பத்தின் இரு பகுதிகளாக அமைவதை அறியமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் தனிக்குடும்ப முறைகள் காணப்பட்டாலும், சுற்றத்தாருடன் பரஸ்பர ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்துள்ளனர். சங்க இலக்கியத்தில் தலைவன், தலைவி, தனித்தும் தம் நெஞ்சுடனும் பேசிய பாடல்களைவிடத் தோழன் தோழியுடன் பேசிய பாடல்களே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் செவிலி, நற்றாய், தமருடன் சேர்ந்து வாழ்ந்ததற்கான சான்றுகளும் காணப்படுகின்றன. எனில் அங்கு தாய்வழிச் சமூகமும் தந்தைவழிச் சமூகமும், வழிகாட்டியாக இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

தாய்வழிச் சமூகத்தின் எச்சங்களான பேறுகால தனிமையையும், சேய்வழி அழைத்தலையும், சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகின்றது. தந்தைவழிச் சமூகம் பின்னர் வந்திருந்தாலும் வாரிசு என்ற நிலையில் தந்தைவழிச் சமூகம் உயர்ந்ததாக இருந்ததைக் காணமுடிகிறது. இக்காலத்தில் பகுத்தறிவு, குடும்ப நிருவாகம் பொறுத்து, தந்தைவழிச் சமூகமும், தாய்வழிச் சமூகமும், சீர்த்தூக்கிப் பார்க்கப்படுகின்றன.

ஆயினும் தாய் அல்லது தந்தைக் குடும்பங்களின் வழிகாட்டுதலில் வாழ்ந்துள்ளனர் எனில் அது மிகக் குறைவாகும். பரந்துப்பட்ட நிலப்பரப்பில்

பற்றாக்குறை தோன்றியதற்கு மூலமாகத் தனிக்குடும்ப முறை அமைகின்றது. தனிக் குடும்பத்தின் தன்நலம், தன் நிலமாகித் தன் உரிமை, தன் சொத்து என்று குடும்பப் பொருளாதாரம் பிளவுபட்டது. வாயுறைகளையும், செவியறிவுறுத்தல்களையும் கொண்ட கூட்டுக் குடும்பத்தை மறந்ததால், வாழ்க்கைப் பொருளாதாரத்திலும் பின்தங்கிய நிலை காணப்படுகின்றது. இதனால் நன்னெறிகளில்லாத எதிர்காலச் சமூகம் உருவாகிறது.

சங்ககால முல்லைநிலச் சமூகத்தில் குடும்ப முறையானது, முல்லை மலரின் மணம்போல அன்பு கொண்டு அமைந்ததைக் காணமுடிகிறது. உறவுமுறைகளில் கணவன், மனைவி உறவுகள் முதன்மைப் பெறுகின்றன.

குறிஞ்சி நிலத்தில் குடும்ப அமைப்பானது, சுற்றம் பேணுவதை மையமாகக் கொள்கிறது. குறிஞ்சிநிலத் தலைவி அனைத்து உறவுகளையும் அரவணைப்பவளாக அமைகிறாள். தந்தை, மகளின் குறிப்பறிந்தவராகிறார். தாய், இளம் வயதிலிருந்தே புதல்வனை வீரத்துடன் வளர்க்கிறாள். குறிஞ்சி நிலத்தில் திருமணமானது சான்றோர் முன்னிலையில் நடந்துள்ளது.

பாலைநிலத் தலைவி, வறுமையில் வாடினாலும், தாயகத்தின் ஆதரவை எதிர்ப்பார்க்காது, திண்ணிய நெஞ்சத்துடன் குடும்பத்தை வழிநடத்துகிறாள். சங்க காலத்திலும் 'நாமிருவர்' 'நமக்கொருவர்' முறையைக் காணமுடிகிறது. ஒரு மகளைப் பெற்ற தாயின் வருத்தத்தின் வழியாக இதனை அறியமுடிகிறது. தாய் வழியாக குலத்தொழில் கற்பிக்கப்பட்டதைக் காணமுடிகிறது.

செல்வவளம் மிக்க மருதத்தில், பெண்கள் சம உரிமை கொண்ட உறவுகளாக இருந்ததைக் காணமுடிகின்றது. கணவன் கடமையிலிருந்து தவறும் பொழுது, தலைவி தந்தையகத்தில் சென்று வாழும் அளவு உரிமை கொண்டவளாகிறாள். மனைவியின் வழிவந்த சொத்துக்களால், கணவனின் குடும்ப நிலை உயர்வதை அறியமுடிகிறது. மருதநிலத்தில் இத்தகைய தாய்வழிச் சமூகம் காணப்படுவதால், பெண்களை மணப்பது பெறுதற்கரியதாகிறது.

நெய்தல் நிலத்தில் கணவனை மையமிட்டதாகக் குடும்பம் அமைகிறது. மனைவியின் உலகம் கணவனாகிறான். குடிப்பெருமையும், நிலப்பெருமையையும் காப்பவர்களாக நெய்தல்நிலப் பெண்கள் விளங்குகின்றனர். இவர்கள் குழந்தைகளைப் பாதுகாப்புடன் வளர்ப்பதை முதல் கடமையாகக் கொள்கின்றனர். இவ்வாறாக சங்க இலக்கியத்தில் இனவரைவியல் கூறுகளான குடும்ப அமைப்பையும் உறவு முறைகளையும் காணமுடிகின்றது.

சான்றெண் குறிப்புகள்

1. பக்தவத்சல பாரதி, இலக்கிய மானிடவியல், ப.349.
2. மூதுரை, பா.17.
3. பக்தவத்சல பாரதி, இலக்கிய மானிடவியல், ப.352.
4. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் மூலமும் உரையும், நூ.5:12-14.
5. பக்தவத்சல பாரதி, தமிழர் மானிடவியல், பக்.6-7.
6. மூதுரை, பா.6.
7. பக்தவத்சல பாரதி, மானிடவியல் கோட்பாடுகள், ப.76.
8. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல். பொருள். களவியல், நூ.135.
9. ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை (உ.ஆ.), புறநானூறு, பா.279:3-4.
10. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல். பொருள். கற்பியல், நூ.172.
11. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல். பொருள். புறத்., நூ.77:28-29.
12. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல். பொருள். களவியல், நூ.35.
13. மேலது., நூ.52.
14. பி.ரா.நடராசன் (வி.உ.ஆ.), திருக்குறள், குறள்.45.
15. மேலது., 69.
16. மேலது., 67.
17. நான்மணிக்கடிகை, பா.32.
18. பி.ரா.நடராசன் (வி.உ.ஆ.), திருக்குறள், குறள்.66.
19. அ.தட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, பா.409:1-4.

இயல் 4

இனக்குழுக்களின் தொழிலும் பொருளாதாரமும்

4.1. முன்னுரை

உறவுமுறையும், குடும்ப அமைப்பும் சிறப்புடன் இருக்க பொருளாதாரம் இன்றியமையாததாகிறது. உணவிற்கும், உற்பத்திக்கும் போக எஞ்சியவை, பிற பொருள்கள் ஈட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் வகையில் அமைந்த செயல்கள் காலப்போக்கில் தொழில்களாயின. இத்தொழில்கள், பிற்காலத்தில் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு வழிவகுத்தன. நிலம் சார்ந்த தொழில்களில் ஆடவர்கள் மட்டுமல்லாது பெண்களும் இணைந்து பணியாற்றியுள்ளனர். பொருளாதாரத்தில் முக்கியப் பங்குவகிக்கும் உற்பத்தியிலும் விற்பனையிலும்கூட பெண்களின் பங்கு பேசப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் நிலம் சார்ந்த வகையில் அமைந்த இனக்குழுக்கள், தங்களது நிலத்திற்குத் தக்க தொழில்களைச் செய்து வந்தாலும், நாகரிகத்திற்குத் தக்க பிற தொழில்களையும் செய்து வந்துள்ளனர். உதாரணமாக உழவுத் தொழில் செய்து வரும் மருத நிலத்தில் தேர் செய்யும் தச்சுத் தொழில் பேசப்படுகிறது. அவ்வாறே நெய்தலிலும் தச்சுத் தொழில் காணப்படுகிறது. இதற்கு உழவு மாடுகளும், உப்பு வண்டிகளும் முன்னோடியாக அமைகின்றன. இதுபோல பிற நிலங்களிலும் நிலத்திற்குத் தக்க, நாகரிகம் அடையும் பொருட்டு உபதொழில்கள் அமைகின்றன. இத்தொழில்கள் நல்ல வருமானத்தையும், பொருளாதார முன்னேற்றத்தையும் அளிக்கும் பொழுது பரம்பரைத் தொழிலாக மாற்றமடைகின்றன. இவ்வாறு இனக்குழு மக்களிடையே காணப்படும் தொழில்களையும், பொருளாதார முன்னேற்றத்தையும் சங்க இலக்கியங்களின் வாயிலாக இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

4.2. உழைப்பு - தொழில்

சங்க காலத்தில் 'வினையே ஆடவர்க்கு உயிர்' (குறுந்.135) என்று கூறுவதிலிருந்து வாழ்விற்கு ஆதாரமாக வினை அமைவது தெளிவாகிறது. வினையைப் பொறுத்து சமூகத்தில் பிரிவுகளும் அமைகின்றன. அவற்றைத் தொல்காப்பியர்,

ஓதல் பகையே தூது இவை பிரிவே¹

என வகைப்படுத்துகிறார். சமூகத்திற்காக அமைந்த பிரிவுகள் போல நாநிலங்களிலும் பொதுவான பிரிவாகப் பொருள்வயிற் பிரிவு அமைகிறது. மேற்குறிப்பிட்ட மூவகைப் பிரிவிற்கும் பொருள்வயிற் பிரிவு அடிப்படையாக அமைகிறது. பொருளீட்டலுக்கு உடல் உழைப்பு இன்றியமையாததாகிறது. உழைப்பு என்பதற்குப் பொருளியல் அறிஞர் மார்சல்,

உழைப்பு என்பது மூளையையோ, உடலையோ முழுவதுமாகவோ பகுதியாகவோ வருத்தி ஏதோ ஒன்றைப் படைப்பதற்காகச் செய்கின்ற செயலைக் குறிக்கும்²

என்று விளக்கமளிக்கிறார். இத்தகைய உழைப்பானது தொழிலுக்கு ஆகிவந்த பெயர்ச் சொல்லாகிறது. தனிமனிதனின் உடல் உழைப்பானது பொதுவுடைமை ஆகும்பொழுது, தொழிலாக மாறுகிறது. இவ்வாறு உழைப்பும், தொழிலும் பொருளாதார வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன.

4.3. முல்லை நிலத் தொழில்கள்

முல்லை நில மக்களின் வாழ்வாதாரமாகப் பசுக்கள் அமைகின்றன. அவற்றின் வழியாகக் கிடைக்கும் பால் பொருட்களே அவர்களின் வாழ்க்கைப் பொருளாதாரமாக அமைகிறது. இத்தகைய ஆநிரைகளை மேய்த்தலும், பாதுகாத்தலும், அவற்றிற்கான பணிவிடைகளைச் செய்தலுமே அவர்களின் முக்கியத் தொழிலாகக் கருதப்படுகிறது. இவ்வாறு மேய்ச்சலின் பொழுது உதவும் உபரிப் பொருள்களை முல்லை நில மக்கள் தாங்களே செய்து கொள்கின்றனர். முல்லை நில மக்களுள் பொதுவாக அறியப்படுபவர்கள் ஆயர், கோவலர், இடையர் ஆவர். இவர்கள் மட்டுமல்லாது அந்நிலத்தில் வாழ்ந்த பிற மாந்தர்களைச் சூடாமணி நிகண்டு பின்வருமாறு வகைப்படுத்துகிறது.

4.3.1. முல்லை நில மக்கள் பெயர்

“முல்லையர், பொதுவர், அண்டர், கோவிந்தர், குடவர், ஆன்வல்லவன், பாலர், கோவலர், கோபாலர், அமுதர், ஆயர், தொறுவர், இடையர் என்றும் முல்லை நிலப் பெண்களைத் தொறுவி, பொதுவி, ஆய்ச்சி, குடத்தி, இடைச்சி என்றும் வகைப்படுத்துகிறது (சூடாமணி 69).”

4.3.2. முல்லை நிலத் தலைவன் பெயர்

“கானநாடன், குறும் பொறைநாடன், அண்ணல், தோன்றல் (சூடாமணி 70)” என்றும் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறே திவாகர நிகண்டும் முல்லைநில மக்களை,

முல்லையாளர் கோவல ரிடையர்

சொல்லிய வண்டர் பொதுவரான்

வல்லோர், குடவர் பாலர் தொறுவர்

கோவிந்த, ரண்டர் கோபாலராயரமுத

ரொன்றிய முல்லை நிலத்தவர் பெயரே (திவாகரம் 132)

என்றும், பெண்களை,

ஆய்ச்சியர் தொறுத்தியர்

பொதுவியர் குடத்தியர்

வாய்த்தவிடைச்சியர் முல்லைநில மகளிர் (திவாகரம் 133)

என்றும், தலை மக்களை,

அண்ணறோன்றல் குறும்பொறை நாடன்,

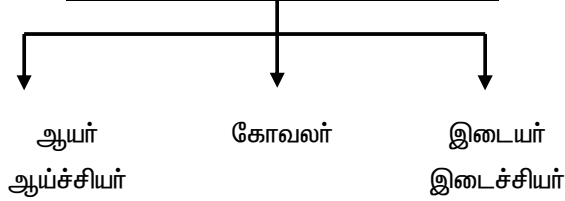
கானக நாடன் முல்லைத் தலைமகன் (திவாகரம் 134)

என்றும் வகைப்படுத்துகிறது. இவர்களுள்,

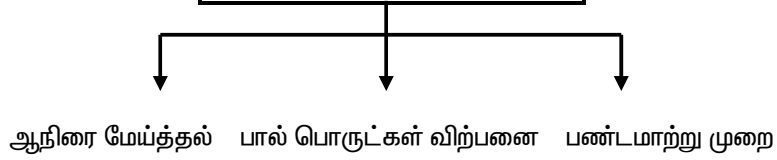
- முல்லையர் } - முல்லை நிலத்தில் வாழ்பவர்கள்
- முல்லையாளர் }
- பொதுவர் - நடுவர் - மூத்த மக்களாதலால் அனைவருக்கும்
- பொதுவியர் பொதுவானவர்கள்
- அண்டர் - முல்லைநில மக்கள் முதலில் அறியப்பட்டதால் அண்டர் என்பர்.
- கோவித்தர் - பசுவை வைத்துத் தொழில் செய்பவர்கள்
- ஆன்வல்லவன் - காளைகளை அடக்குவதில் வல்லவன்
- பாலர் } - பசுக்களைக் காப்பவர்கள்
- கோபாலர் }
- கோவலர் }

- குடவர் } - மேன்மைப் பொருந்தியவர்கள்
- வண்டர் }
- குடத்தியர் }
- அமுதர் - பால் பொருட்களான தயிர் முதலியவற்றை உற்பத்தி செய்பவர்கள்
- தொழுவர் } - மிகுதியானப் பசுக் கூட்டங்களைக்
- தொறுவர் }
- அண்ணல் - முல்லை நிலத் தலைவன், அரசன்
- தோன்றல் - வேண்டியதைக் கொடுக்கும் தலைவன்
- குறும்பொறை நாடன் } - சிறுகாடு கொண்ட தருமத் தலைவன்
- கானக நாடன் }
- ஆயர், இடையர் - தொழில் மாந்தர்கள் ஆவர்.

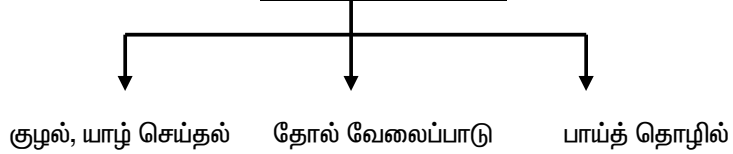
1. முல்லை நிலத் தொழில் மாந்தர்கள்

2. முல்லை நிலத் தொழில் பகுப்பு

3. கிளைத் தொழில்

4.3.3. தொழில் மாந்தர்கள்

- ஆய் + ய் + அர் - ஆயர். பசுக்களை மேய்ப்பவர்களில் உயர்ந்தவர்கள் ஆயர்கள் ஆவர். எனவேதான் இவர்களை 'அர்' என்று உயர்வுப்பன்மை விகுதி கொண்டு அழைக்கின்றனர். இவர்கள் பால், தயிர், மோர், நெய், வெண்ணெய் முதலிய பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் தொழில் மாந்தர்கள் ஆவர்.
- கோ + வலன் - கோவலன். 'பசு' சேனைகளைக் கொண்ட திறமையானவன் கோவலன் ஆவான். இவர்கள் ஆயர்களையும், இடையர்களையும் விட மேலிடம் (வலன்) கொண்டவர்களாவர். முல்லை நில மக்களுள் ஆணை (வலன்) பிறப்பிக்கும் அதிகாரம் கொண்டவர்களாவர்.
- இடை + ய் + அன் - இடையன். பசுக்களை மேய்க்கும் தொழிலைச் செய்பவனாவான். மேய்த்தல் எனும் வினையைச் செய்வதால் இவனுக்கு 'அன்' எனும் வினையாலனையும் பெயர் விகுதியாக அமைகிறது. உடன்படு மெய்யான 'ய்' பசுவினையும் தொழில் செய்பவனையும் இணைக்கிறது. இவ்வாறு தொழில் நிலை ஆடவர்களான மூவருக்கும் பொதுவான பொருளாகப் பசுக்கள் அமைகின்றன. பசுக்களை மேய்த்தல் முல்லைநில மாந்தர்கள் அனைவருக்கும் சமமான தொழிலாக அமைகிறது.

4.3.4. ஆநிரை மேய்த்தல்

கோவலர்களின் குலத்தொழில் ஆநிரை மேய்த்தல் ஆகும். ஆநிரைகளுக்குத் தக்க மேய்ச்சல் நிலங்களைத் தேர்வு செய்து, இடம்விட்டு இடம் பெயர்பவர்களாக முல்லை நில மக்கள் அமைகின்றனர். அவ்வாறு செல்லும் பொழுது தங்களது உடைமைகளை எடுத்துச் செல்வது வழக்கம் ஆகும். தோல் பையின் ஒரு புறம் பால் கறவைக் கலங்களையும், மறுபுறம் தீக்கோல், பனை ஓலைப்பாய் முதலியவற்றையும் கொண்டு சென்றனர். இதனைப்,

பாணி கொண்ட பல்கால் மெல்லுறி

ஞெலிகோல் கலப்பை அதனொடு சுருக்கிப்

பறிப்புறத்து இட்ட பால்நொடை இடையன் (நற்.142:2-4)

என்ற இடைக்காடனார் அடிகளால் அறியப்படுகிறது. இடையர்கள் ஆநிரைகளை மேய்ப்பதற்காக இடம்விட்டு இடம்பெயர்ந்ததை கலித்தொகையும்,

கழுவொடு சுடு படை சுருக்கிய தோற்கண்

இமிழ் இசை மண்டை உறியொடு, தூக்கி

.....

வழுஉச் சொற்கோவலர், தத்தம் இன நிரைபொழுதொடு

தோன்றிய கார் நனை வியன் புலத்தார்³

என்று வெளிப்படுத்துகிறது.

இவர்கள் பசுக்களை பாதுகாப்புடன் ஓட்டிச் செல்வதற்கும், அவற்றிற்கு இலைதழைகளைப் பறிப்பதற்கும் நெடியக் கோலினைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இதனைக்,

கொடுங்கோற் கோவலர் (நற்.69:8)

தண்டுகால் வைத்த ஒடுங்குநிலை (நற்.142:6)

முதலிய குறிப்புகளால் அறியமுடிகின்றன. எப்பொழுதும் கையில் கோலினை வைத்திருப்பதாலும், வலிமையுடன் இருப்பதாலும் இவர்களை வன்கை இடையர் (நற்.169:7) என்பர். கடும் கோடையானாலும், குளிரானாலும், மழையானாலும் மேய்த்தல் தொழிலை இடைவிடாது செய்தனர். இவர்கள் ஆடு மாடுகளைக் கூட்டம் கூட்டமாக (நற்.169:6-7) மேய்த்தனர். அவற்றை நல்ல புல் நிறைந்த சமவெளிகளிலும், மழைக்காலங்களில் பாதுகாப்புடன் மேட்டு நிலங்களிலும் (நெடுநல். 3-8) மேயவிட்டனர். இவ்வாறு இடம்பெயர்வதை இனவரைவியலார் ‘புடையெழுச்சி’ (Transhumance) என்று கூறுவர். இரவிலும் கண்ணுறங்காது தீமூட்டி அவ்ஒளியில் (நற்.289:7-8) ஆடுமாடுகளைக் காத்து வந்தனர். அவற்றை ஒன்று சேர்க்கவும், வேறு கூட்டத்துடன் கலந்திடாது தடுத்திடவும், இடையனைத் தேடி வருவதற்கும் ஒருவகையான ‘சீழ்க்கை ஒலி’ எழுப்பப்படுகிறது. இதனை,

உரும்இசை அறியாச் சிறுசெந் நாவின்

ஈர்மணி இன்குரல் ஊர்நனி இயம்ப

.....

கொன்றைஅம் தீம்குழல் மன்றுதோறு இயம்ப (நற்.364:7-10)

என்று கிடங்கில் காவிதிப் பெருங்கொற்றனார் குறிப்பிடுகிறார். இடையன், ஆடுகளை ஒரே இடத்தில் திரட்டுவதற்காக, வாயை மடித்துச் சீழ்க்கை எழுப்பியதை அகநானூறும்,

காடுஉறை இடையன் யாடுதலைப் பெயர்க்கும்

மடிவிடு வீளை வெரீஇ, குறுமுயல்⁴

என்கிறது. இத்தகைய மேய்த்தல் தொழிலை ஆடவர்கள் மட்டுமல்லாது சிறுவர்களும் செய்துள்ளனர் (நற்.80:2-3; குறுந்.80:1-3). இவ்வாறு ஆநிரைகளுக்குத் தங்கள் வாழ்வில் மிகவும் முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளனர். எனவே தான் பால் பொருட்களில் கிடைத்த வருமானத்தில்கூட பொன், பொருட்கள் வாங்காது, மீண்டும் பசுக்களையே (பெரும்பாண்.163-165) வாங்கியுள்ளனர்.

4.3.5. பால்பொருள் விற்பனை

அதிகாலையில் ஆயர்களின் முதல் பணியாகப் பால் கறத்தல், வெண்ணெய் கடைதல் அமைகிறது. இவர்கள் பறவைகள் துயில் எழும் வைகறைப் பொழுதில் துயில் எழுவர். அத்தகு அதிகாலையில் பால் கறத்தல், வெண்ணெய் கடைதல் தொழிலைச் செய்வதே அத்தொழிலுக்கான சிறந்த நேரமாகிறது. ஏனெனில் சூரிய ஒளிக்கதிர்கள் படாத வைகறைப் பொழுதில் குளுமை படர்ந்திருப்பதால் வெண்ணெய் கடையும்பொழுது, திரளான வெண்ணெய் மிகுதியாகக் கிடைக்கும். சூரியஒளிப் பட்ட பிறகு கடையும் வெண்ணெய் திரண்டு வராமல் உருகுவதுண்டு. அதுபோலவே பாலும், அதிகாலையில் கறக்கும்பொழுது மிகுதியாகக் கிடைக்கும் என்பதால் ஆயர்கள் அதிகாலையிலேயே தங்களது வேலையைத் தொடங்கி, அப்பொழுதே விற்று விடுவர். இதனை,

நள்ளிருள் விடியற் புள்ளெழுப் போகிப்

.....

உறையமை தீந்தயிர் கலக்கி நுரைதெரிந்து

புகர்வாய்க் குழிசி பூஞ்சுமட் டிரீஇ (பெரும்பாண்.155-159)

என்ற அடிகளால் அறியப்படுகிறது. இவ்வாறு தயிரினை ஆயர்கள் மண்பானையில் (நற்.84:6-7) வைத்துக் கடைந்தனர். ஆயர்கள் மட்டுமல்லாது இடையர்களும் பால் விற்பனை,

ஞெலிகோல் கலப்பை அதளொடு, சுருக்கிப்

பறிப்புறத்து இட்ட பால்நொடை இடையன் (நற்.142:3-4)

என்ற இடைக்காடனாரின் அடிகள் விளக்குகின்றன.

4.3.6. பண்டமாற்று முறை

பால் பொருட்களை விற்பனை செய்த முல்லை நில மக்கள். அப்பொருள்களுக்குப் பதிலாகத் தங்களுக்குத் தேவைப்படும் பொருட்களைப் பிற நிலங்களிலிருந்து பெற்றுக் கொண்டனர். அவ்வாறே பண்டமாற்று மூலம் மருத நிலத்தில் விளைந்த பல வகையான நெல் ரகங்களைப் பெற்றதைப்,

பகர்விரவு நெல்லின் பலவரி (மலைபடு.413)

என்ற அடியால் அறியமுடிகிறது.

இடையர்கள், பாலினை விற்று, அதற்கு விலையாக உணவிற்குத் தேவைப்படும் தானியங்களைப் பெற்றுள்ளனர். இதனை,

பறியுடைக் கையர் மறியினத் தொழியப்

பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும்

ஆடுடை யிடை மகன் (குறுந்.221:3-4)

என்கிறார் உறையூர் முதுகொற்றனார். இங்கு குறிப்பிடப்படும் கூழ் என்பதற்கு, “பலவகை உணவு, பொன், பொருள்” (மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி, ப.410) என்று பொருள் பெறப்படுகிறது. இதனால் பாலிற்குப் பதில் இடையன் பொன், பொருளைக்கூட பெற்றுச் சென்றிருக்கக் கூடும்.

4.3.7. பிற தொழில்கள்

முல்லை நிலக் கிளைத் தொழில்களானது, அவர்களது பயன்பாட்டிற்குத் தக்க அமைகிறது. ஆக்களை வசப்படுத்தும் ஒலியாகக் குழல், யாழ் அமைவதால் அவை அம்மக்களால் உருவாக்கப்படுகின்றன. அதுபோல படுப்பதற்கு, அமர்வதற்கு, வெயிலிற்கு, மழைக்கு, நிழல் தருவதற்கு என்னும் பல நிலைகளில் பாய்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இதனை, சங்க இலக்கியத்தில் ‘பறி’ என்று அழைப்பர். இதனைத் தவிர ஆட்டின் மயிர்களையும் தோலினையும் கொண்டு படுக்கையும் உருவாக்குகின்றனர். இவ்வாறு முல்லை நில மக்கள் பயன்படுத்தும் பொருள்கள் அனைத்தும் அவர்கள் வாழும் சுற்றுச்சூழல் சார்ந்தவையாகவே அமைகின்றன.

4.3.7.1. குழல் யாழ் செய்தல்

முல்லை நில மக்கள் ஆநிரைகளை மேய்க்கும் பொழுது குழல் இசைப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டனர். அவ்இசைக் கேட்டு மாடுகள், திசை மாறாதும், மேய்ச்சல் இடத்தை விட்டு நீங்காமலும் மேய்ந்தன. முல்லை நிலக் காடுகளில் விளைந்த மூங்கிலைக் கொண்டு குழல் இசைக் கருவி செய்யப்படுகிறது. மூங்கில்களிலிருந்து குழல் செய்யப்படும் விதத்தை,

மூங்கிலை மூன்று வாரங்கள் வெய்யிலில் காய வைத்துப் பச்சை நிறத்தைப் போக்க வேண்டும். பின் கணுவோடு வெட்டி, தீயில் வாட்ட வேண்டும். மஞ்சள் நிறத்திற்கு வந்ததும் அதில் துளையிட்டு குழல் உருவாக்கப்படுகிறது. பின் குழலில் 6 முதல் 8 வரை துளைகள் இடப்படுகிறது⁵

என்று வெ.நீலகண்டன் தனது நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

முல்லை நில மக்கள், புல்லாங்குழல் ஊதுவது அன்றி பிற தொழிலை அறியாத கோவலர்கள் என்று அவர்களது இயல்பைச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

உரும்இசை அறியாச் சிறுசெந் நாவின்
ஈர்மணி இன்குரல் ஊர்நனி இயம்ப
பல்ஆ தந்த கல்லாக் கோவலர்

கொன்றைஅம் தீம்குழல் மன்றுதோறு இயம்ப (நற்.364:7-10)

என்ற கிடங்கில் காவிதிப் பெருங் கொற்றனாரின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. சங்க காலப் பாடல்களில் இடையர்கள் யாழ், குழல் செய்ததற்கான குறிப்புகள் (பெரும்பாண்.177-183) காணப்படுகின்றன. யாழ் உருவாக்கப்பட்டதைப் பொருநராற்றுப்படையும் (4-22) குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு முல்லை நில இடையர்கள் குழல், யாழ் இசைத்ததைப் பல இடங்களில் காணமுடிகின்றது. இதிலிருந்து ‘குழல் இசையின் தோற்றம்’ முல்லை நிலம் என்பதை அறியலாம். இக்காலத்தில்தான் கூத்து, வரி, சிற்றிசை, பேரிசை, இசை நுணுக்கம் போன்ற இசை நூல்களும் தோன்றின. சங்க காலத்தில் பல்வேறு காரணங்களால் நிகழ்ந்த இடம்பெயர்வின் பொழுது, அக்கால மக்கள் தங்களது திறமைக்கேற்ற இடங்களைத் தேர்வு செய்திருக்கக் கூடும். இதுபோலவே சங்ககால இசைக்கலைஞர்களும் அன்பின் ஐந்திணைகளிலிருந்து பிரிந்திருக்கக் கூடும்.

முல்லைநிலக் குழல் இசைக் கலைஞர்கள் மேய்ச்சலுக்காக இடம்விட்டு இடம்பெயர்ந்ததை இங்கு குறிப்பிடலாம்.

ஆதி மக்களின் பெரும்பாலான இசைக்கருவிகள், மக்களின் புழங்கு பொருட்களில் இருந்து பிறந்தவைதான் என்கிறார்கள் ஆய்வாளர்கள். வனத்திலும், வனம் சார்ந்த நிலத்திலும் வாழ்ந்த முல்லை நிலத்து மக்கள், வேட்டையாடி புசித்துவிட்டு, கிளர்ந்த மகிழ்வில் அவ்விலங்குகளின் கொம்புகளையே வாக்கியமாக்கி ஊதி இசைத்துக் களித்தனர். அவ்விதம், நீண்ட கொம்புகளில் இருந்து பிறந்து, பிற்காலத்தில் கஞ்சக்கருவியாக உருமாறிய முல்லை நிலத்து வாத்தியம் தான் ‘எக்காளம்’ எனும் இசைக்கருவி⁶

என்று வெ.நீலகண்டன் தனது நூலில் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு கூறுவதிலிருந்து விலங்குகளின் கொம்புகளிலிருந்தும், நரம்புகளிலிருந்தும் இசையைத் தோற்றுவித்த திணைக் குழுக்களே பிற்காலத்தில் தங்களது திறமைக்கேற்ப கூத்தர், பாணர், பொருநர் என்று தங்களைப் பரிணமித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடும். இவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்வினை ‘ஆற்றுப்படை’ எடுத்துரைக்கிறது.

4.3.7.2. தோல் வேலைப்பாடு

சங்க காலத்தில் விலங்குகளின் தோலினைக் கொண்டு படுக்கை, பை, செருப்பு முதலியவற்றைச் செய்துள்ளனர். முல்லை நில மக்கள் கால்நடைகளைக் கொண்டு ஆதாரம் திரட்டியதோடு, அவை இறந்தபின்பும் அவற்றின் தோல்களைப் பயனுள்ள வகையில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனை,

தொடுதோல் மரீஇய வடுவாழ் நோனடி (பெரும்பாண்.169)

என்ற அடியின்வழி தோலினைக் கொண்டு, காலணி செய்தது தெளிவாகிறது. அதுபோல தோல்பையில் தேவையானப் பொருட்களைக் கொண்டு சென்றதை நற்றிணையும் (142:2-4) வெளிப்படுத்துகிறது. இவ்வாறாகப் பயன்படுத்திய தோல் பொருட்கள் குளிரினைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் கொண்டவை. எனவே இவற்றைக் கொண்டு தோல் படுக்கைகள் உருவாக்கப்பட்டன. மென்மையான கால்நடைகளின் தலைமயிர்களை மெத்தைப்போலச் செய்து, அதனை ஆட்டின் தோலால் அடக்கித் தைத்து, வார்கொண்டு இறுக்கக் கட்டிப் படுக்கை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

துயம்மயிர் அடக்கிய சேக்கை யன்ன
மெய்யுரித் தியற்றிய மிதியதட் பள்ளித்

தீத்துணை யாகச் சேந்தனர் கழிமின் (மலைபடு.418-420)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. தற்காலத்தில் பதப்படுத்தப்பட்ட தோல்களைக் கொண்டு, பல விதமான பொருள்கள் செய்யப்படுகின்றன. ஆடு, மாடு, பாம்பு, உடும்பு, நெருப்புக்கோழி, மான் போன்றவற்றின் தோல்களைப் பயன்படுத்தி அழகிய பைகள், கைப்பைகள், கடிகாரப் பட்டைகள், இடுப்புப் பட்டைகள், மெல்லிய தோல் ஆடைகள், செருப்புகள் மற்றும் அலங்காரப் பொருள்கள் முதலியவை தயாரிக்கப்படுகின்றன.

4.3.7.3. பாய்த் தொழில்

சங்க காலம் முதல் இன்று வரை தமிழரின் வாழ்வில் பனைமரம் ஒரு அங்கமாகவே இருந்துள்ளது. அச்சப்பொறி கண்டுபிடிக்கும் வரை (கி.பி.1450 ஆம் ஆண்டு - கூட்டன்பர்க்) பனையோலைகளே எழுதப் பயன்பட்டு வந்தன. பனை ஓலையானது பாய், கூடை மற்றும் கூரை வேய்தல் முதலியவற்றிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. சங்க காலத்தில் பனை மரத்தில் தெய்வங்கள் வாழ்வதாக (நற்.303:4) நம்பப்படுகின்றது. இந்து மற்றும் புத்த மதத்திலும் பனை மரம் புனித மரமாகப் போற்றப்படுகிறது. திருப்பனந்தாள், திருப்பனங்காடு, திருப்பனையூர், திருமழப்பாடி, திருவோத்தூர் முதலிய சிவத்தலங்களிலும் பனைமரம் தலவிருட்சமாக அமைகிறது. மேன்மை பொருந்திய செயல்களுக்கும் பனைமரம் ஒப்பிடப்படுகிறது.

தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாகக்

கொள்வர் பயன் தெரிவார்⁷

என்று வள்ளுவரும் பனையினைச் சிறப்பிக்கிறார்.

காதலும், வீரமும் இரு கண்கள் என வாழ்ந்த காலத்தில், தன் காதலை ஏற்றுக் கொள்ள வன்முறையில் ஈடுபடாது ‘மடலேறுதல்’ வழி அகிம்சையாகத் தெரிவித்தலுக்குப் ‘பனை ஓலை’ முக்கியப் பொருளாக அமைகிறது. இத்தகு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பனை ஓலையானது முல்லைநில மக்களது வாழ்விலும் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. பனை ஓலையானது படுப்பதற்குப் பாயாகவும், மேய்ச்சலின் பொழுது மழை, வெப்பத்திலிருந்து பாதுகாக்கும் கவசமாகவும் பயன்படுகிறது. மேய்ச்சலின் பொழுதும், இடம்பெயர்தலின் பொழுதும் கொண்டு

செல்லும் பொருள்களில் பனைஓலைப் பாய் இடம்பெறுவதைக் (நற்.221:2-3) காணமுடிகிறது.

4.4. சங்க காலப் பொருளாதாரம்

சங்க காலப் பொருளாதாரத்தை நியமிக்கும் காரணிகளாக, வேளாண்மை, கால்நடைகள், பண்டமாற்று முறை, கைத்தொழில்கள் மற்றும் வாணிபங்கள் அமைகின்றன. இத்தகையக் காரணிகளின் வழி அமைந்த பொருளாதாரமானது நிலத்திற்கு நிலம் வேறுபடுகிறது. ஒரு சமூகத்தின் நாகரிக நிலையினைப் பொருளாதாரத்தைக் கொண்டு மதிப்பிடும் சூழல், சங்க காலத்திலும் காணப்படுகிறது. மாற்றம் ஒன்றே நிலையானது என்ற உலகியல் தத்துவத்தில், மறுக்க இயலாத உண்மை போன்று பொருளில்லாற்கு இவ்வுலகம் இல்லை. அருளில்லார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை என்பது எல்லாக் காலத்திற்கும் பொருந்துவதாக அமைகிறது.

சமூகத்தில் மக்கள் மதிப்புடனும் மரியாதையுடனும் வாழ்வதற்குப் பொருள் இன்றியமையாததாகிறது. அறம், பொருள், இன்பம் பெறுவதற்கும்; கடன்படாத வாழ்வு வாழ்வதற்கும் பொருளாதாரம் அடிப்படையாகிறது. இதனை,

அறன்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும், என்றும்

பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வமும் இரண்டும்

பொருளின் ஆகும் புனையிழை⁸

என்று அகநானூறு பொருளீட்டலின் அவசியத்தைப் புலப்படுத்துகிறது.

இக்காலத்தைப் போன்று சங்க காலச் சமூகத்திலும் ஏற்ற இறக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. ஊனும், சோறும், தெகிட்டிட உண்டு வெறுத்ததினால், பாலுடன் பாகு கலந்த பானங்களின் வகைகளைப் பருகிய மக்களின் உயர்ந்த நிலையினை,

உறும் ஊனும் முனையின் இனிதெனப்

பாலிற் பெய்தவும், பாகிற் கொண்டவும்

அளவுப கலந்து, மெல்லிது பருகி⁹

என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. அதே காலத்தில் இத்தகு வளமைக்கு மாறாக மற்றொரு புறம் வறுமையில் வாடியதை,

குழிகொள் சின்னீர் குராஅல் உண்டலின்,

சேறுகிளைத் திட்ட கலுழ்கண் ஊறல்

முறையின் உண்ணும் நிறையா வாழ்க்கை¹⁰

என்ற புறநானூற்று அடிகளின்வழி மழைநீரைக்கூட சேமித்து வைக்க வசதி இல்லாத மக்களின் நிலை பேசப்படுகிறது. இத்தகைய ஏற்ற இறக்கங்கள் பின்தங்கிய மக்களிடம் முன்னேற வேண்டும் என்ற ஆவலைத் தூண்டுகின்றன. அவ்வாறு முன்னேற்றம் கொண்ட மக்களின் பொருளாதாரம் இங்கு பேசப்படுகிறது.

4.5. முல்லை நிலப் பொருளாதாரம்

முல்லை நில மக்களின் செல்வம், பொருளாதாரம் அனைத்துமே பசுக்கள் ஆகும். பசுக்களைக் கொண்டு அவர்கள் உற்பத்தி செய்த பொருட்களை விற்பனைச் செய்தும், பண்டமாற்று செய்தும் பொருளீட்டினர். பொருளீட்டிய செல்வங்களைக் கொண்டு மீண்டும் பசுக்களை வாங்கியதோடு அறச் செயல்களையும் செய்தனர். இல்லை என்று வருபவர்களுக்கு எடுத்து வைக்கும் அவலநிலை தென்படாத முல்லை நிலத்தில் சோற்று வளம் நிறைந்த வீடுகள் காணப்பட்டன. செல்வந்தர்களான அவர்கள் அந்தணர்களுக்கு ‘நீரோடு சொரிந்த தானம்’ செய்துள்ளனர். கொடுத்த பொருளைத் திரும்பப் பெறாத பண்பினர். அவர்கள் அந்தணர்களுக்கு வழங்க வேண்டிய முறையறிந்து வழங்கும் சான்றோர்களாகவும் விளங்கினர். உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்ற பாகுபாடு காட்டாது அனைவருக்கும் சமமாகத் தானம் வழங்கினர். இதனை,

..... உயர்ந்தோர்க்கு

நீரோடு சொரிந்த மிச்சில், யாவர்க்கும்

வரைகோள் அறியாச் சொன்றி,

நீரைகோற் குறுந்தொடி தந்தை உளரே (குறுந்.233:4-7)

என்ற பேசுதலு அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. முல்லை நில மக்கள் நிலைத்த இடத்தில் வாழ்ந்தாலும், இடம்விட்டு இடம்பெயர்ந்தாலும் தமது சமூக முன்னேற்றத்தைத் தனது முன்னேற்றமாகக் கொண்டனர். தனக்குக் கிடைத்த பொருள்களை, தன் சமூகத்தார்க்கும் பகிர்ந்து அளித்ததை பொருநராற்றுப்படை (125-129) வழி அறியமுடிகிறது. முல்லைநில மக்கள் பண்டமாற்றுடன் காசுகளையும் பயன்படுத்தியதைக் ‘கிண்கிணிக் காசின்’ (148:2-3) என்ற அடியால் அறியமுடிகிறது.

4.6. குறிஞ்சி நிலத் தொழில்கள்

மலையும் மலை சார்ந்த இடங்களும் குறிஞ்சி நில மக்களின் பொருளாதாரமாகவும், தொழில் செய்யும் இடமாகவும் விளங்குகிறது. மலையிலிருந்து கிடைக்கும் தேன், அகில், சந்தனம், விளைவித்த கிழங்கு, தினை வகைகள் மற்றும் வேட்டையாடிய விலங்குகள் என அனைத்து நிலைகளிலும் குறிஞ்சி நில மக்களின் தொழில் வெளிப்படுகிறது. குறிஞ்சி நில மக்கள், மலையில் வாழ்வதால், மலைக்குரிய பல பெயர்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றனர்.

- குறிஞ்சி நில மக்களை குறவன், கானவன், குன்றவர், புனவர், இறவுளர் என்றும் (சேந்தன் திவாகர நிகண்டு, சூ.125)
- பெண்களைக் கொடிச்சியர், குறத்தியர் (சேந்தன் திவாகர நிகண்டு, சூ.126) என்றும்
- குறிஞ்சி நிலத் தலைவனைக் கானக நாடன், பொருப்பன், பொருநன், மலையன், வெற்பன், சிலம்பன், நண்பன் என்று சேந்தன் திவாகர நிகண்டு வகைப்படுத்துகிறது. இதனைச் சூடாமணி நிகண்டும்,

குறவர் கானவரே மள்ளர் குன்றவர் புனவரோடும்

இறவுளர் குறிஞ்சி தன்னீலின்புறு மாக்கள் பேரே

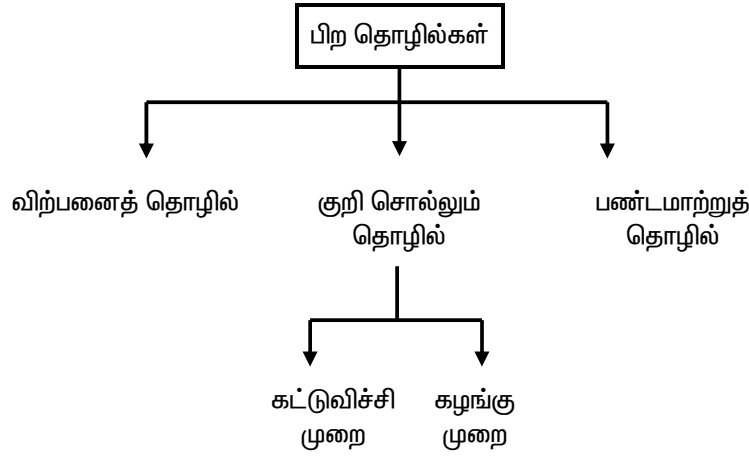
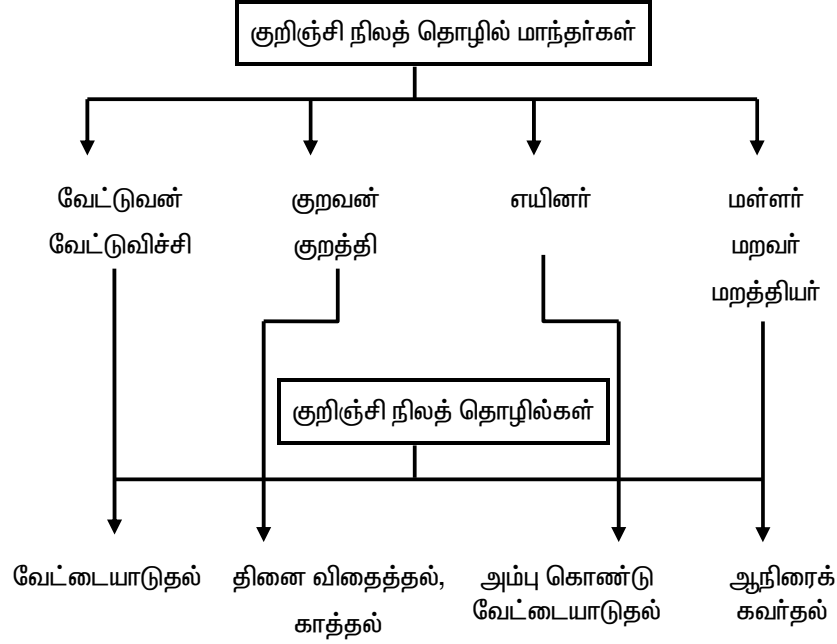
குறியறி குறத்தி மற்றைக் கொடிச்சி பெண்ணிறைவன்றானே

திறன்மிகு மலையன் வெற்பன் சிலம்பன் கானகநாடன் பேர்¹¹

என்று வகைப்படுத்துகிறது. இதில்,

- குறவர் - குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்பவர்கள்
- குன்றவர் - மலையில் வாழ்பவர்கள்
- கானவன் - மலைக் காடுகளில் வாழ்பவன்
- புனவன் - மலையைச் சார்ந்த கொல்லையை உடையவன்
- இறவுளர் - இறவு - தேன்கூடு; தேன் எடுக்கும் குறவர்கள்
- மள்ளர் - வளமைக் கொண்டு உழும் குறிஞ்சி நில மக்கள்
- பொருப்பன்
மலையன்
வெற்பன்
சிலம்பன் } - மலைநிலத் தலைவன்

எனப்படுகின்றனர்.

4.6.1. வேட்டையாடுதல்

வேட்டையாடும் தொழிலைச் செய்யும் மக்களை வேட்டுவன் என்றும், பெண்களை வேட்டுவிச்சி, கொடிச்சி என்றும் அழைப்பர். வேட்டையாடும் குறிஞ்சிநிலப் பெண்கள் நிமித்தம் பார்த்து வேட்டையாடுவதில் வல்லவர்களாதலால் வேட்டுவிச்சி என்று சிறப்பிக்கின்றனர். வேட்டுவிருச்சியே காலப்போக்கில் வேட்டுவிச்சி என்று வழங்கியிருக்கக் கூடும். குறிஞ்சிநில இனக்குழு மக்களின் ஆதி தொழிலாக வேட்டையாடுதல் அமைகிறது.

உணவிற்காக வேட்டையாடப்பட்ட தொழிலானது உற்பத்தி நிலை அடைந்த பிறகு, திணைபுனத்தின் பாதுகாப்பிற்காக வேட்டையாடப் பட்டது. உற்பத்தியில் தேக்கம் ஏற்பட்ட காலத்தில் உணவிற்காக அவ்வபோது வேட்டையாடப்பட்டது. உழவும் உற்பத்தியும் வருவதற்கு முன், குறிஞ்சிநில மக்களின் குலத் தொழிலாக வேட்டையாடுதல் அமைந்தது. அவ்வகையில் மூத்தகுடிகளில் சிலர் வேட்டையாடும் தொழில் மட்டுமே அறிந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இதனை,

களிற்றுமுகம் திறந்த கல்லா விழுத்தொடை

ஏவல் இளையரொடு மாவழிப் பட்டென (நற்.389:4-5)

என்ற காவிரிப் பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணாரின் அடிகளின்வழி, குறிஞ்சி நிலத் தலைவி தன் தந்தையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது வேட்டையாடுதல் தவிர, வேறு தொழில் அறியாத பழமையானவர் என்று அறிமுகப்படுத்துகிறாள். இவ்வாறு குறிப்பிடும் தலைவியும், தலைவி போன்ற பிற பெண்களும், வேட்டையாடும் தொழிலில் ஆணுக்கு இணையாக இருந்துள்ளனர். இவர்கள் கொம்புகளை ஊதியும், வேட்டை நாயின் துணைக் கொண்டும் வேட்டையாடியதை,

கோடு துவையாக் கோள்வாய் நாயொடு

காடுதேர்ந்து அசைஇய வயமான் வேட்டு

வயவர் மகளிர் என்று ஆயின்

குறவர் மகளிரேம்; குன்றுகெழு கொடிச்சியேம் (நற்.276:1-4)

என்ற தொல்கபிலரின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. வேட்டுவர்கள் தமது வேட்டையாடும் தொழிலினைச் செம்மைப்படுத்தவும், பொழுது போக்கிற்காகவும் பகலில் வேட்டையாடுவர். பயிர்களைக் காப்பதற்கும், பசிக்காகவும் இரவில் வேட்டையாடுவர். இதனை,

மன்உயிர் மடிந்த பானாட் கங்குல்

காடுதேர் வேட்டத்து விளிவுஇடம் பெறாஅது

வரிஅதன் படுத்த சேக்கை தெரி இழைத்

தேன்நாறு, கதுப்பின் கொடிச்சியர் தந்தை¹²

என்று அகநானூறு கூறுகிறது. வேட்டையாடுவதில் ஒரு பகுதியினர் அம்பு, ஈட்டி (நற்.336, 285) கொண்டு வேட்டையாடுவர். இவர்களை எயினர், எயிற்றியர் என்று

அழைப்பர். தத்தமது தொழில் உத்தியில் சிறந்தவர்களை, அத்தொழில் குறித்த சிறப்புப் பெயர்களால் அழைப்பது சங்க கால மரபாகும்.

4.6.2. தினைப்புனம் காத்தல்

தினை, நெல் முதலிய பயிர் வகைகளை விளைவித்தலும், அதனைக் காத்தலுமாகிய தொழிலினைச் செய்யும் மலைவாழ் இனக்குழு மக்களைக் குறவர், கானவர் என்று அழைப்பர். பெண்களைக் குறத்தி என்றும் அழைப்பர். இவர்கள் மலையையும் அதைச் சார்ந்த பகுதிகளையும், தமது கடின உழைப்பால் பண்படுத்தி, அதில் பயிர் வகைகளைப் பயிரிட்டனர். தினையானது, குறிஞ்சி நில மக்கள் விளைவிக்கும் முக்கியப் பயிராகும். இதனைப் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தம்,

தினையே குறிஞ்சி நிலத்தில் விளையும் முக்கிய தானியம் ஆகும்¹³

என்று தன் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். தினைப் பயிர்களை உண்ண வரும் பறவை முதல் விலங்குகளிடமிருந்து காத்திடும் தொழிலைப் பகலில் பெண்களும், இரவில் ஆண்களும் செய்துள்ளனர். பெண்கள் காவல் புரியும் பொழுது உதவிடும் கருவிகளாகத் தழல், தட்டைப்பறை (அகம்.188:10-14), குளிர் (குறுந்.360:4-7) முதலியவை அமைகின்றன. ஆண்கள் பெரிய ஊதுகொம்பினையும் (அகம்.94:9-11), அடாஅர் எனும் கருவியினையும் (நற்.119:1-3) மற்றும் அம்பினையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். குறவர்கள் தினையைப் பயிரிட்டுக் காவல் புரிந்த தன்மையினை இரண்டாம் இயல் விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

4.6.3. ஆநிரைக் கவர்தல்

சங்க காலத்தில் வேந்தர்கள் இட்டப் பணியினைச் செய்வதற்குப் பல வகுப்பினர் இருந்துள்ளனர். அதில் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக அமைச்சர், அந்தணர், சேனாபதியர், தூதுவர், சாரணர் எனும் ஐம்பெரும் குழுவினர் அரசர்களுக்குரிய சிறந்தவர்களாக அமைகின்றனர். அதே போல கரணத்தார், கருமவிதியார், கனகச் சுற்றம், கடைக்காப்பாளர், நகர மாந்தர் தலைவர், நளிபடைத் தலைவர், யானை வீரர், குதிரை வீரர், எனப்படும் எண்பெரும் குழுவினரும் அவ்வாறே அரசர்களுக்குரிய நெருங்கிய குழுக்களாக அமைகின்றனர். இதனை,

ஐம்பெருங் குழுவும்; எண்பேர் ஆயமும்;

வந்தொருங்கு குழீஇ¹⁴

என்று மணிமேகலை மொழிகிறது. இதுபோலவே சிலப்பதிகாரத்திலும் அரசனின் ஆணையை ஏற்கும் மாந்தர்களை,

ஐம்பெருங் குழுவும், எண்பேர் ஆயமும்
வெம்பரி யானை வேந்தற்கு ஓங்கிய
கரும வினைஞரும், கணக்கியல் வினைஞரும்
தரும வினைஞரும், தந்திர வினைஞரும்
மண்டிணி ஞாலம் ஆள்வோன் வாழ்கென¹⁵

என்று வகைப்படுத்துகிறது. இதில் தந்திர வினைஞர்களாக மலைவாழ் மறவர்கள் அமைகின்றனர். வீரத்தில் சிறந்தவர்களாதலால், இவர்களைச் சங்க காலத்தில் மள்ளர், மறவர் என்றும் பெண்களை மறத்தியர் என்றும் அழைத்தனர். இங்கு குறிஞ்சி நில மக்கள் வேந்தன் ஏவிய ஆநிரைக் கவரும் தொழிலைச் செய்து வந்ததை,

வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே¹⁶

என்ற புறத்திணை அடியால் அறியப்படுகிறது. இதன்வழி வேற்றுப்புலம் சென்று ஆநிரைக் கவரும் தொழிலைச் செய்தவர்கள் மலைவாழ் மறவர்கள் என்பது தெளிவாகிறது. இத்தகைய ஏவல் தொழிலைச் செய்யும் மலைவாழ் மறவர்கள், தங்களது தேவைக்காகவும் ஆக்களைக் கவர்வதுண்டு. காவல் நிறைந்த நிலத்திற்கு அதிகாலையில் சென்று, பசுக்களைக் கவர்ந்து வருவர். பின்னர் அப்பசுக்களை விற்றுத் தம் கடனைத் தீர்த்தனர். இதனை,

செல்நா யன்ன கருவிற் சுற்றமொடு

கேளா மன்னர் கடிபுலம் புக்கு

நாளா தந்து நறவு நொடை தொலைச்சி (பெரும்பாண்.139-141)

என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படை அடிகளின் மூலம் கள்ளுக்கடனைத் தீர்த்து களிப்புடன் இருந்ததை அறியமுடிகிறது. பொதுவாக வீரத்திலும் வலிமையிலும் சிறந்தவர்களை மள்ளர், மறவர் என்று பொதுப்பெயரிட்டு அழைப்பதுண்டு. இதிலிருந்து நிலத்திற்கு நிலம் வீரத்தில் சிறந்தவர்கள் இருந்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது. ஏனெனில் வல்லவனுக்கு வல்லவன், வையகத்தில் உண்டு என்பது பொது வழக்கமாகும்.

4.6.4. பிற தொழில்கள்

மலைவாழ் இனக்குழு மக்களின் பிற தொழில்களாகக் குறி சொல்லுதல், பண்டமாற்றுமுறை, தேன் எடுத்தல், தினை முதலிய பயிர்களை விற்பனை செய்வது போன்றவை அமைகின்றன.

4.6.4.1. குறி சொல்லுதல்

தினைப் பயிர்களை விளைவித்து, அவற்றைப் பாதுகாப்பதையே தொழிலாகக் கொண்ட குறவர் இனக்குழு மக்கள், குறிசொல்வதிலும் வல்லவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். குறி சொல்லுவதில் வல்லவர்களான இவர்களைப் பிற இனக்குழு மக்கள் ‘அகவன் மகள்’ என்றும், ‘கட்டுவிச்சி’ என்றும் அழைப்பர். அகவர் என்பதற்கு,

குலத்தில் உள்ளார் யாவரையும் அழைத்துப் புகழ்பவர். அகவும் தொழிலைச்

செய்பவரைக் குறிக்கும் ஆகுபெயர். ‘வைகறை பாடும் பாணர்’ என்றும்

இவர்கள் கூறப்படுவார்கள்¹⁷

என்று மதுரைக்காஞ்சியில் சொற்பொருள் விளக்கம் அளிக்கப்படுகிறது. குறவஞ்சி இலக்கியமும், மலைவாழ் குறவர் இன மக்கள், குறி சொல்லும் தொழிலைச் செய்து வந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது. மதுரைக்காஞ்சியானது அகவர்களைப் பாணர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறது. இதுபோல ஒருசாரர் அகவன் மகளைப் பாணன் மகள் என்றும் கூறுவதுண்டு. ‘அகவுதல்’ என்றாலே கூவுதல், ஓசை எழுப்புதல் எனப்படுகிறது. இதனை,

அகவல் என்பது ஆசிரியம்மே¹⁸

என்று தொல்காப்பியரும் குறிப்பிடுகிறார். இதிலிருந்து (அகவுதல்) ஓசைக் கொண்டு பாடும் தொழிலைச் செய்யும் அனைவரும் அகவர், அகவன் மகள் ஆகின்றனர். அதுபோல சான்றோர்கள், ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்ட செய்யுளினை அகவல் ஓசைப்படப் பாடுதலே சாலச் சிறந்தது என்பர்.

அனைவரையும் அழைத்துப் பாடல் பாடிக் குறிசொல்லும் அகவன் மகள், இரண்டு வகைகளில் குறிசொல்லும் தொழிலைச் செய்கிறாள். அவை,

1. கட்டுவிச்சிக் குறி முறை

2. கழங்கு குறி முறை

என்பவையாகும்.

4.6.4.2. கட்டுவிச்சிக் குறிமுறை

‘கட்டுதல்’ என்பதற்கு நிமித்தங்களின் தொகுதி, உரைக் கட்டுதல் என்று பொருள்படுகிறது. வாய்ச் சொல்லால் அமைந்த நல் நிமித்தத்தை ‘விரிச்சி’ என்பர். நிமித்தம் கூறும் ஆடவனை ‘விரிச்சிகள்’ என்றும், மகடுஉவை ‘விரிச்சி’ என்றும் அழைப்பர். இதன் வழியாக நல்ல நிமித்தங்களை உரையாகத் தொகுத்து வாய்மொழியாகக் கூறுபவன் எனப்படுகிறது. இத்தகு ‘கட்டுவிச்சி’ முறையில் நெல்லினைத் தூவி குறி பார்ப்பர். நெல்லினை முறத்தில் இட்டு, தெய்வங்களைப் பாடித் தூவி அவற்றை எண்ணிப் பார்த்து குறி சொல்வர். இதனைப் பெரும்பாலும் நரைமுடித்த வயதான குறிஞ்சி நிலப் பெண்களே செய்வது வழக்கம் ஆகும். இதனை,

நல்நுதல் பரந்த பசலைகண்டு அன்னை

செம்முது பெண்டிரொடு நெல்முன் நிறீஇ

கட்டின் கேட்கும்

(நற்.288:5-7)

என்ற குளம்பனாரின் குறிப்பால் அறியமுடிகிறது.

நன்கு பாடும் திறன் கொண்ட குறிஞ்சிநிலப் பெண்ணை, ‘அகவன் மகளே’ என்று விளித்து ஒருபாடல் பாடும்படி கேட்கப்பட்ட பாடலில்,

அகவன் மகளே! அகவன் மகளே!

மனவுக் கோப்பு அன்ன நல்நெடுங் கூந்தல்

அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே

.....

நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே

(குறுந்.23:1-5)

என்ற அடிகளில் ‘நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே’ என்று கூறப்படுகிறது. இதன் வழியாக பல ஊர்களையும், பல மலைகளையும் கண்டு பாடியவன் என்பதால், தலைவனின் நெடியக் குன்றையும் பார்த்திருக்கக் கூடும். அதனால் அம்மலையைப் பாடுக என்று குறத்தியிடம் கூறப்படுகிறது. இதனால் குறவர் இனமும் தன் தொழில் காரணமாக இடம்விட்டு இடம்பெயர்ந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது.

4.6.4.3. கழங்குக்குறி

கழற்சிக் காய்களைக் கொண்டு குறி சொல்லுதலைக் கழங்குக்குறி என்பர். இக்கழற்சிக் காய்களை ஆங்கிலத்தில் 'Bonduc Nut' என்பர். வடமொழியில் குபேராக்ஷி, வஜ்ஜிரபீஜம் என்றும் தமிழில் கச்சக்காய், களிச்சக்காய் என்றும் கூறுவர். குறி சொல்லும் அகவன் மகள், தெய்வமேறிக் கூறுவதும் உண்டு என (குறுந்., ப.55) உ.வே.சா. குறிப்பிடுகிறார். குறிசொல்வதில் தெய்வ நம்பிக்கை முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. கட்டுக்குறியில் அகவன் மகள் குறிசொல்வது போல கழங்குக் குறியில் அகவன் மகன் குறிசொல்பவனாக அமைகிறான். இதனை,

அறுவை தோயும் ஒருபெருங் குடுமிச்

சிறுபை நாற்றிய பல்தலைக் கொடுங்கோல்

ஆகுவது அறியும் முதுவாய் வேல!

கூறுக மாதோநின் கழங்கின் திட்டம்!¹⁹

என்ற அகநானூற்று அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

இவ்வாறு சங்க காலத்தில் குறத்தி மகள் மட்டுமல்லாது குறவனும் குறிசொல்லும் தொழிலைச் செய்துள்ளான். இங்கு குறிசொல்லும் அகவன் மகன் 'வேலன்' என்று அழைக்கப்படுகிறான். முருகக் கடவுள் இவன் மீது ஏறி குறி சொல்வதாக நம்பப்படுவதால் 'வேலன்' என்று விளிக்கப்படுகிறான். வேலன், கழங்குக் காய்களைச் சுழற்றி முருகனின் முன்பு போட்டுத் தான் வைத்திருக்கும் சிறிய கோலால் வாரி எடுத்துக் குறிசொல்கிறான். இதற்குக் 'கழங்குக்குறி' என்று பெயர். சங்க காலத்து வெறியாட்டும் வேலனும் இவனும் ஒருவனாவான். இத்தகைய சடங்கு முறைகள் இன்றளவும் சில கிராமப்புறங்களில் காணப்படுகின்றன.

4.6.4.4. பண்டமாற்றுத் தொழில்

சங்க கால இனக்குழு மக்கள், தங்களுக்குத் தேவையான பொருளைப் பிற நிலங்களிலிருந்து பண்டமாற்று மூலம் பெற்று வந்தனர். இம்முறை, இன்று வரை தொன்றுதொட்டு வருகிறது.

தேன்களில் உயர்ந்த வகை தேனாக, மலைத்தேன் கருதப்படுகிறது. மலைத் தேனைச் சிறப்பிக்கும் வகையில் ‘கொம்புத்தேன்’ என்று அழைப்பர். ஆண் குரங்கால், ஏறமுடியாத மலை உச்சியையும் ஏறும் வலிமை கொண்டவர்கள் குறிஞ்சிநில மக்களாவர். அவர்கள் மலையிலிருந்து கொண்டு வந்த தேனின் சிறப்பை,

கலைகை யற்ற காண்பின் நெடுவரை
நிலைபெய் திட்ட மால்புநெறி யாகப்
பெரும்பயன் தொகுத்த தேங்கொள் கொள்ளை

அருங்குறும் பெறிந்த கானவர் உவகை (மலைபடு.315-318)

என்ற மலைபடுகடாம் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. உயர்ந்த வகைத் தேனீக்களால் மட்டுமே உயர்ந்த இடத்தில் தேனினைச் சேமிக்க இயலும். அத்தகையத் தேனானது, சுவையில் முதல் தரமாகவும், மருத்துவத்திற்கு முக்கிய பொருளாகவும் அமைகிறது. இத்தகையச் சிறப்பு பொருந்திய தேனினை, குறிஞ்சி இனக் குழு மக்கள் நெய்தல் நிலத்தில் விற்று, அதற்குப் பதிலாக மீனையும், மீன் எண்ணெயையும் பெற்றுள்ளனர். இதனை,

தேனெய்யோடு கிழங்கு மாறியோர்

மீனெய்யோடு நறவுமறுகவும் (பொருநர்.214-215)

என்று பொருநராற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது.

4.6.4.5. யானைத் தந்தம் - விற்பனை

மலை இனக்குழு மக்கள் மலையில் விளையும் பொருள்களைப் பண்டமாற்று முறையில் விற்பனைச் செய்ததோடு, பசியினைப் போக்க விலைமதிக்க முடியாத பொருள்களையும் விற்றுள்ளனர். வேட்டையாடிச் சேர்த்து வைத்த தந்தத்தினைப் பசிப்பிணிப் போக்க விற்றுள்ளனர். இதனை,

காந்தள் வேலிச் சிறுகுடி பசிப்பிற்

கடுங்கண் வேழத்துக் கோடுநொடுத் துண்ணும் (குறுந்.100:3-4)

என்ற கபிலரது அடிகளால் அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு உண்ண உணவில்லாத பஞ்ச காலத்தில் யானைத் தந்தங்கள் விற்கப்பட்டதை அகநானூறும் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்துகிறது.

மகிழ்நொடை பெறாஅ ராகி நனைகவுள்

கான யானை வெண்கோடு சுட்டி.²⁰

இவ்வடிகள் மூலம் யானைத் தந்தங்கள் அக்காலத்திலும் விலைமதிக்கத் தக்கதாக அமைந்தது புலப்படுகிறது. இதுபோல, கள் குடிக்கவும், கள்ளுக்கடன் தீர்க்கவும் பசுக்கள் விற்கப்பட்டுள்ளன (பெரும்பாண்.139-141) என்பதை அறியமுடிகிறது.

4.7. குறிஞ்சி நில பொருளாதாரம்

வளமை பொருந்திய குறிஞ்சி நிலத்தின் உயரம் போன்று, குறிஞ்சி நில மக்களும் செல்வத்தில் உயர்ந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். குன்றாத மலை வளத்தால், மக்கள் வளமான வாழ்வு வாழ்ந்துள்ளனர். இவர்களில் சிலர் வழிவழியாக வந்த செல்வந்தர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். இதனை,

பெருமுது செல்வர் ஒருமட மகளே (குறுந்.337:7)

என்று பொதுக்கயத்துக் கீரந்தையர் கூறுகிறார். இதில் பெருமுதுச் செல்வர் என்பதனால், வழிவழியாக வந்த செல்வர் என்பது தெளிவாகிறது. 'ஒரு மடமகள்' என்பதிலிருந்து அரண்மனையில் வாழும் பேதைப் பெண் எனப்படுகிறாள். இவ்வாறு அரண்மனை போன்ற இல்லத்திலும் குறிஞ்சிநில மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்.

4.7.1. கொல்லையில் தங்கம்

மண்ணைக் கிளறும் இயல்புடைய பெட்டைக் கோழியும், சேவலும் குறிஞ்சி நிலத்தின் கொல்லையைக் கிளறியபொழுது பொற்காசுகள் காணப்பட்டன. இதனை,

.....சேவலொடு

சிலம்பின் போகிய சிதர்கால் வாரணம்

முதைச்சுவர் கிளைத்த பூமி, மிகப்பல

நன்பொன் இமைக்கும் நாடன் (நற்.389:7-10)

என்று காவிரி பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார் அடிகளால் அறியப்படுகிறது. பாரத நாட்டில் கொல்லையை உழுதால் பொன் கிடைப்பது புதிது அல்ல. ஏனெனில் ஆண்டாண்டுகளாக பூமியில் அகழ்வாராய்ச்சியின் வழி பொன், பொருட்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டது யாவரும் அறிந்ததாகும்.

கடந்த பிப்ரவரி மாதம் திருச்சி திருவாணைக்காவல் கோவிலில், 100 கால்

மண்டபத்திற்கு அருகில், பூந்தோட்டம் அமைக்க மண்ணைச்

செப்பனிடும்பொழுது 3.3. கிராம் எடை கொண்ட 505 தங்கக் காசுகள் கிடைத்துள்ளன.²¹

அதுபோல,

கடந்த ஆகஸ்ட் 2020 மாதம் மத்திய இஸ்ரேலில் 'யோலி ஸ்வார்ட்ஸ்' எனும் பழங்கால ஆணையகத்தில் நிகழ்ந்த தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியில் சுமார் 1,100 ஆண்டுகள் பழமையான தங்க நாணயங்கள் (425 காசுகள்) கண்டெடுக்கப்பட்டன.²²

இன்றைய வங்கிப் பாதுகாப்புப் பெட்டகம் போல சங்க காலத்தில் பூமி அமைகிறது. இவ்வாறு கிடைக்கும் பொற்காசுகள் வழியாக முன்னோர்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள இயலும். இவ்வாறு தட்டுப்பாடுகள் நிறைந்த இக்காலத்திலேயே பூமிக்கடியில் பொன், பொருட்கள் கிடைக்கும் பொழுது, பொற்காலமான சங்க காலத்தில் கொல்லையில் பொன் கிடைத்தது எளிய தகவலாகும். இவ்வாறு பொருளாதாரத்தில் சிறந்தவர்களாக இனக்குழு மக்கள் காணப்படுகின்றனர்.

4.8. பாலை நிலத் தொழில்கள்

பாலை நில மக்களை சங்க காலத்தில் எயினர், எயிற்றியர் என்றும், மறவர், மறத்தியர் என்றும் அழைப்பர். இவர்களுள் உயர்ந்தவர்களை மீளி, காளை, விடலை என்று அழைத்திடுவர். 'இளம் கன்று பயமறியாது' என்பதால், பாலைநில இளையவர்கள் மிகவும் வலிமையுடன் காணப்படுவதால் தமது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி முதன்மை பெறுகின்றனர். சூடாமணியானது பாலைநில மக்களை எயினர், மறவர் என்றதோடு புள்ளுவர், இறுக்கர் என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

4.8.1. பாலை இன மக்கள்

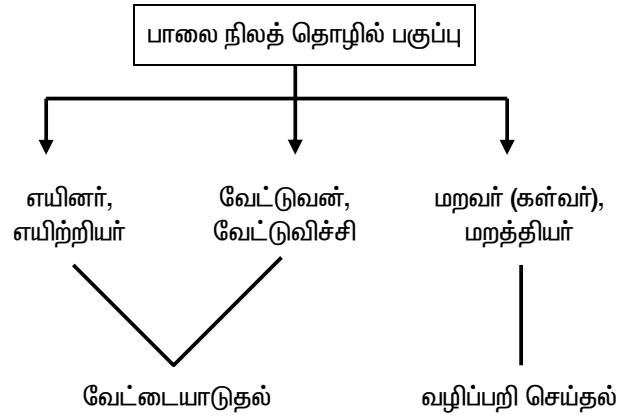
- மறவர் - வீரம் பொருந்தியவர்கள் - இவர்களது தொழில் மறத்தியர் காரணமாகக் 'கள்வர்' என்பதும் உண்டு.
- எயினர் - ஈட்டி, அம்பு எய்தி வேட்டையாடுவதில் எயிற்றியர் சிறந்தவர்களை இவ்வாறு அழைத்தனர்.
- புள்ளுவர் - வஞ்சகன் என்று பொருள்படுகிறது. (புள்) பறவைகளின் ஒலி நிமித்தத்தைப் பார்த்து வஞ்சிப்பவன் - வேட்டையாடுபவன்.

- இறுக்கன் - ஈயாதவன், இடையூறு செய்பவன்
- மீளி - 8 - 10 வயதுள்ள ஆண் மகன்
- காளை - 16 வயதுள்ள ஆண் மகன்
- விடலை - 17-30 வயதுள்ள ஆண் மகன் என்று
கா.கோ.வேங்கடராமன் தனது 'இலக்கிய வரலாறு'
எனும் நூலில் 'உலா இலக்கியத்தில்' மீளி, காளை,
விடலை பருவத்திற்கான வயதை வரையறுக்கிறார்.

இவ்வாறாக அமையும் பாலை நில மக்களின் பெயர்களைப் பின்வரும்
சூத்திரத்தின் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. இதனை,

கோளூறு மறவரோடும் எயினரே குறித்த பாலை
யாளர் புள்ளுவர் இறுக்கர் அனைத்துமாமவ ரோடாடும்
வாள்விழி எயிற்றிவள் கட்பிணாவொடு மறத்தி பெண்பேர்
மீளியே காளையென்ப விடலையுந் தலைவனாமம்²³

என்கிறது சூடாமணி.

தாம் வாழும் நிலத்தின் மீது மாறாத அன்பு கொண்ட பாலை நில மக்களை மண்ணும், மனிதர்களும் ஏமாற்றியதால், கொடுத்தொழில்களான வேட்டையாடுதலையும், வழிப்பறி செய்தலையும், சூறையாடுதலையும் தொழிலாகக் கொண்டனர்.

4.8.2. வேட்டைத் தொழில்

வளங்கள் குன்றிய பகுதியான பாலை நிலத்தில் வேட்டையாடுதலும், வழிப்பறி செய்தலும் பாலை இனக்குழு மக்களின் தொழில்களாயின. வேட்டையாடுவதில் வல்லவர்களை வேட்டுவன், எயினர், மறவர் என்று வகைப்படுத்துகின்றனர். அம்பு கொண்டு விலங்குகளை வேட்டையாடுபவர்களை எயினர் என்பர். ‘அம்பு’ கருவியானது சங்க காலத்தில் பொன்புனை பகழி (குறுந்.16:2), இலைமாண் பகழி (நற்.352:1) என்று அழைக்கப்படுகிறது. வில்லினைக் கொண்டும் (குறுந்.12:3) வேட்டையாடியுள்ளனர். யானை, புலி, மான் முதல் பறவைகள் வரை அனைத்து விலங்குகளையும் வேட்டையாடினர். வேட்டையாடிய விலங்குகளைப் புசித்தது போக, எஞ்சிய அதன் தோல்களை உபயோகப் பொருள்களாக்கிப் பயன்படுத்தினர்.

மான் தோலினைப் படுக்கையாகப் பயன்படுத்தியதைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை,

மானோர் பள்ளி மகவொடு முடங்கி (பெரும்பாண்.89)

என்கிறது.

சங்க காலத்தில் அந்தணர்கள் மான் தோலினை யாகத்தின் பொழுது ஆடையாக அணிந்ததை,

வினைக்கு வேண்டி நீபூண்ட

புலப்புல்வாய்க் கலைப் பச்சை²⁴

என்று புறநானூறு வெளிப்படுத்துகிறது. சாதுவான அந்தணர்களுக்கு மான் தோல் விற்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். புலித்தோலை ஆடையாக உடுத்திய சிவபெருமானை அனைவரும் கடவுளாக வணங்குகின்றனர். மான் தோலினை ஆடையாக உடுத்திய அந்தணன் உயர்ந்தவனாகப் போற்றப்படுகிறான். ஆனால் பசிக்காக விலங்குகளை வேட்டையாடி உண்ட புலையன் மட்டும் தாழ்ந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான். சங்க காலத்தில் புலத்தி எனும் பெண் முருகனுக்குச் சமயச் சடங்குகள் செய்பவளாக (புறம்.259) விளங்குகிறாள். அத்துடன் அவள் ஆடை வெளுக்கும் தொழிலைச் செய்ததாகக் குறுந்தொகையும் (பா.330), பூக்கூடை முடைந்து விற்கும் தொழிலைச் செய்ததாகக் கலித்தொகையும் (பா.117) குறிப்பிடுகிறது. புலையனும் அரசனுக்காகப் போர் புரிந்ததை நற்றிணையில் (நற்.77) காணமுடிகிறது. இவ்வாறு ஒரு குலத்தவர்களே பல தொழில் செய்தவர்களாகச் சங்க காலத்தில் காணப்படுகின்றனர்.

இத்தகைய சங்க காலத்தில் ஒருவர் குறிப்பிட்ட ஒரு தொழிலைத்தான் செய்ய வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஏனெனில் பூசாரி ஆகிய குயவரையும் (நற்.293), மீன் பிடிக்கும் பாணரையும் (அகம்.24), சங்குகளை அறுத்து வளையல் செய்த வேள்வி செய்யாப் பார்ப்பாரையும் (அகம்.24) சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. இதிலிருந்து பழந்தமிழரிடையே தொழில் அடிப்படையில் எந்தப் பேதங்களும் கற்பிக்கப்படவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. எனவே அந்தணர்கள் மான் தோலினைப் பாலை இனக்குழு மக்களிடமிருந்து அல்லது பிற இனக்குழு மக்களிடமிருந்தும் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது.

இங்கு பாலையில் இனக்குழு மக்கள் மானினைப் பிடிக்க மானினைப் பழக்கியுள்ளனர். இதனைப் பார்வை மான் என்பர். பாலைஇன மக்கள் பார்வை மான் வைத்திருந்ததை,

நுண்பு லடக்கிய வெண்ப லெயிற்றியர்

பார்வை யாத்த பறைதான் விளவின் (பெரும்பாண்.94-95)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பார்வை மான் என்பதற்கு ஒளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை,

பார்வை மான் என்பது பிற மான்களைப் பிடிப்பதற்காகப் பயிற்சி தந்து

கட்டப்பட்ட பெண் மான்²⁵

என்று விளக்கமளிக்கிறார். இவ்வாறு எயினர்களின் வேட்டையாடும் உத்தியானது முதுகுடி மக்கள் என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

4.8.3. பறவை வேட்டைத் தொழில்

பாலையில் இனக்குழுக்களில் வேட்டுவர்கள் பறவைகளை வலைவீசிப் பிடிப்பர். இதனை,

கொலைவல் வேட்டுவன் வலைபரிந்து போகிய

கானப் புறவின் சேவல் வாய்நூற் (நற்.189:7-8)

என்கிறது நற்றிணை. விலங்குகளைப் பிடிக்கப் பார்வை விலங்கு கட்டப்படுவது போல, பறவைகளைப் பிடிக்கவும் பார்வைப் பறவைகள் (நற்.212:1) பழக்கப்படுகின்றன. 'வெண் குருகு' எனும் பறவையைப் பாலை நில வேட்டுவன், பார்வைப் பறவையாகப் பழக்கப்படுத்திப் பயன்படுத்தியதை,

சிறை குவிந் திருந்த பைதல் வெண்குருகு

பார்வை வேட்டுவன், காழ்களைந் தருள (நற்.312:3-4)

என்று கழார்க்கீரன் எயிற்றியர் குறிப்பிடுகிறார். சங்க காலம் முதல் இன்று வரை வளர்ப்புப் பிராணிகளாகப் பறவைகள், விலங்குகள் வளர்க்கப்படுகின்றன. அவை சங்க காலத்தில் தூது செல்லவும், நிமித்தம் பார்க்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டன. வேடர்கள் பறவைகளை உயிருடன் பிடிப்பது உணவிற்காக மட்டுமல்ல; பிற தேவைகளுக்காகவுமாகும்.

4.8.4. வழிப்பறித் தொழில்

வழிப்பறி செய்யும் பாலை இனக்குழு மக்களை மறவர், மறத்தியர், கள்வர் என்று அழைப்பர். (மறம்) வீரம் பொருந்திய பாலைநில மக்கள் கபடம் செய்து (கள்வர்) வழிப்பறி செய்வதால் இவ்வாறு அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்களை செந்தொடை மறவர் (நற்.33:6), கொலைவேல் மறவர் (குறுந்.283:5), கொடுஞ்சிலை மறவர் (குறுந்.297:1), செயிர்நோக்கு ஆடவர் (நற்.298:2), கொழுவில் ஆடவர் (நற்.164:6) என்றெல்லாம் அழைப்பர். இவர்கள் மழைக்காக காத்திருக்கும் மண் போல, வழியில் செல்பவர்களை எதிர்நோக்கிக் காத்திருப்பர். இதனை,

துவர்செய் ஆடைச் செந்தொடை மறவர்

அதர்பார்த்து அல்கும் அஞ்சவரு நெறியிடை (நற்.33:6-7)

என்கிறார் இளவேட்டனார். முல்லை நிலத்தில் குழல் இசைக்கப்படுவது போல, வழிப்பறித் தொழில் செய்யும் கள்வர்கள், தங்கள் இனத்தை ஒன்று சேர்க்கவும், பாதுகாப்பை உறுதி செய்யவும் சீழ்க்கை ஒலியெழுப்புகின்றனர். இவ்ஒலியானது கள்வர்களுக்கு நல் நிமித்தமாகவும், வழிச்செல்பவர்களுக்குத் தீய நிமித்தமாகவும் அமைகிறது. இதனை,

வம்ப மாக்கள் வகுதிறம் நோக்கிச்

செங்கணை தொடுத்த, செயிர்நோக்கு ஆடவர்

மடிவாய்த் தண்ணுமைத் தழங்குகுரல் கேட்ட

எருவைச் சேவல் கிளைவயிற் பெயரும் (நற்.298:1-4)

என்று விற்றுற்று வண்ணக்கன் தத்தனார் கூறுகிறார். இத்தகைய கொடுந்தொழில்களைச் செய்வதற்கு, இவர்களது பண்பில்லா வாழ்க்கையே

(அகம்.245:6) காரணமாகிறது. எனினும் ‘பசி வந்தால் பத்தும் பறக்கும்’ என்பதால் பாலைநில மக்களுக்கு அவர்கள் செய்யும் தொழிலே தெய்வமாகிறது.

4.9. பாலைநிலப் பொருள்சார்ப் பண்பாடு (Material Culture)

பாலை நிலத்தின் வழியே செல்லும் புதியவர்களிடம் உள்ளப் பொருள்களைக் கவர்தல், வழிப்பறிச் செய்தல் மூலம் கிடைக்கும் பொருள்கள் (நற்.298:1-2) இம்மக்களின் பொருளாதாரமாகிறது. இவர்கள் வாழ்வதற்கே ஆதாரம் இல்லாமல் வழிப்பறி செய்வதிலிருந்துப் பொருளாதாரத்தில் மிகவும் பின்தங்கியநிலை புலப்படுகிறது. எனினும் எல்லா நிலங்களுக்கும் பொருந்தும் வகையில் பொருளாதாரப் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துவதாகப் பாலைநிலம் அமைகிறது.

முன்னோர்கள் சேர்த்து வைத்த செல்வத்தால், செல்வந்தன் என்று உலகத்தாரால் அழைக்கப்படுபவன், உண்மையான செல்வந்தனாக ஆகுவதில்லை. அதுபோல, பிறர் ஈட்டியப் பொருளில், தான் பயன்பெற்று வாழ்வது இரத்தலைக் காட்டிலும் இழிவுடையதாகும். ஆகவே, தன் முயற்சியால் பொருளீட்டி வாழ்வதே சாலச் சிறந்ததும், இம்மைப் பயனுமாகும் என்பதை,

உள்ளது சிதைப்போர் உளர் எனப்படாஅர்;

இல்லோர் வாழ்க்கை இரவினும் இளிவுஎனச்

சொல்லிய வன்மை தெளியக் காட்டிச்

சென்றனர்

(குறுந்.283:1-4)

என்று பாலைப் பாடிய பெருங்கடுங்கோ குறிப்பிடுகிறார். அதுபோல, தான் தேடியச் செல்வமும் குற்றம் இல்லாத சிறந்த பொருட்செல்வமாக இருத்தல் வேண்டும். அத்தகையப் பொருளால் ஈட்டப்படும் அறம், பொருள், இன்பத்திற்கே இம்மைப் பயனையும், மறுமை இன்பத்தையும் அளிக்கும் ஆற்றல் உண்டு. இதனை,

அவரே கேடுஇல் விழுப்பொருள் தருமார், பாசிலை

வாடா வள்ளிஅம் காடு இறந்தோரே

(குறுந்.216:1-2)

என்று கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக் கொற்றன் கூறுகிறார். இங்கு ‘வாடா வள்ளிஅம் காடு இறந்தோரே’ என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து ‘பச்சை இலைகளை உடைய வாடாத வள்ளிக்கொடிப் படர்ந்த காட்டின் வழிப் பொருள்தேடச் சென்றவன்’

எனப்படுகிறது. பாலையில் பசிய வள்ளிக்கொடிப் படரும் காலம் கார்காலமாகும். வள்ளிக்கொடி மழைக்காலத்தில் தழைத்தும், வெய்யில் காலத்தில் வாடியும் காணப்படும் (ஐந்திணை ஐம்பது 8) இயல்புடையதாகும். இக்கொடி பாலை நிலத்தில் மட்டுமல்லாது முல்லை நிலத்திலும் (முல்லைப்பாட்டு 101-103) காணப்படுகிறது.

தொல்காப்பியர் 'நடுவன் ஐந்திணை நடுவணது ஒழிய' என்றதிலிருந்து பாலை நான்கு நிலத்திற்கும் பொதுவானத் திணையாகிறது. பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும் ஆன உரிப்பொருளும் நான்கு நிலத்திற்கும் பொதுவானதாகிறது. பாலைத் திணையைக் கொண்ட சங்கப் பாடல்கள் அனைத்திலும் பொருள்வயிற் பிரிபவன் பிற நிலத்தவன் ஆகிறான். பாலை நிலத்தவன் அல்ல. பாலை வழியில் செல்பவன் ஆவான். எனில் பாலை என்பது நாநிலத்திலும் பொதுவாகக் காணப்படும் வறண்ட பகுதி என்பது தெளிவாகிறது. அகத்திணைப் போல புறத்திணையும் பாலையை நடுவுநிலைப்படுத்துகிறது. 'வாகைதானே பாலையது புறனே' என்று நாநிலத்திற்கும் பொதுவான வாகை (வெற்றி) பாலைக்குப் புறமாக அமைகிறது. இதன் மூலம் பாலைத் திணை என்பது தனி நிலமாக வரையறுக்கப்பட்ட பொது நிலம் என்பதும், நாநிலத்திற்குள் ஒன்றாக அமைந்த பகுதி என்பதும் புலனாகிறது. எனவே வள்ளிக்கொடி படர்ந்த இடங்களைக் கடந்து சென்றவன் பாலைப் போன்றதொரு முல்லைநிலத்தைக் கடந்தவனாக இருத்தல் புலனாகிறது.

இவ்வாறு நிலம் கடந்து பொருள் தேடச் செல்வதால், அருளைவிடப் பொருளுக்கே முக்கியத்துவம் (குறுந்.174:5-7) அளிக்கப்படுகிறது. ஏனெனில் அருளைப் பெறுவதற்கு அறம் செய்தலும், ஈகை அளித்தலும் இன்றியமையாததாகிறது. அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றிலும் நடுவில் உள்ள பொருளைத் திரட்டாவிட்டால் இன்பம் அடைதலும், அறம் செய்தலும் இயலாததாகும். இதனை,

.....ஆள்வினை வலிப்ப

பிரிவல் நெஞ்சுஎன்னும் ஆயின்

அரிதுமன் றம்ம இன்மையது இளிவே (நற்.262:8-10)

என்று பெருந்தலைச் சாத்தனார் கூறுகிறார்.

தொன்மை நிலமானப் பாலைநிலம் வளமையாக இருந்த காலத்தில் பொன்னாபரணத்துடன் பொற்காசுகளையும் சேர்த்து, மாலையாகக் கோர்த்து அணிந்ததைக் காணமுடிகின்றது. இதனை,

..... கிள்ளை

வளைவாய்க் கொண்ட வேப்ப ஒண்பழம்

புதுநாண் நுழைப்பான் நுதிமாண் வள்உகிர்ப்

பொலங்கல ஒரு காசு ஏய்க்கும் (குறுந்.67:1-4)

என அள்ளூர் நன்முல்லையார் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இவ்வாறு பாலை நிலம், வளமையாக இருந்து பாழ்பட்டதினால் தான், பொருள்சார் பண்பாட்டினை வெளிப்படுத்துவதில் சிறந்த நிலமாகக் காணப்படுகிறது. செல்வத்தின் மகத்துவத்தை, இருப்பவரைவிட அதனை இழந்தவர்களே நன்கு அறிவர் என்பதை இப்பாலை நிலப் பாடல்வழி அறியமுடிகிறது.

4.10. மருத நிலத் தொழில்கள்

மருத நிலத்தவர் வேந்தன், மகிழ்நன், ஊரன், கிழவன் என்றும், வேளாண்மை செய்யும் பொருட்டு வேளாளர் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். சங்க காலம் முதல் இன்று வரை சிறந்த தொழிலாகக் கருதப்பட்டுவரும் உழவுத் தொழிலிற்கு உரியவர்கள் மருதநில மக்களாவர். இவர்கள் பொருளாதாரத்திலும் தனக்கென ஒரு தனி இடத்தைப் பெற்றவர்களாவர். உழவுத் துறையில் பலவகையான படிநிலைத் தொழில்கள் அமைகின்றன. நிலத்தைப் பண்படுத்தல், விதைத்தல், உழுதல், களை எடுத்தல், அறுவடை செய்தல், போர் அடித்தல், கடா விடுதல் என்று பல நிலைகள் காணப்படுகின்றன. அத்தகைய படிநிலைகளில் பணிபுரிபவர்கள் தத்தமது தொழிலிற்கேற்ப களமர், தொழுவர், வினைஞர், ஊரன், உழவன் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.

மருத நில மக்களை நாற்கவிராசர்,

உழவர் உழத்தியர்

கடையர் கடையியர்²⁶

என்று இரண்டாக வகைப்படுத்துகிறார். இதனைப் பிங்கல முனிவர்,

களமர் உழவர் கடைஞர் சிலதர்

மள்ளர் மேழியர் மருதமாக்கள்²⁷

என்று அறுவகையினராகப் பகுக்கிறார். சூடாமணி நிகண்டானது,

களமரே தொழுமரே மள்ளர் கம்பளர் உழவரோடு

வினைஞரே கடைஞரேழ்பேர் விளைவுறு மருதமாக்கள்²⁸

என்று எழுவராக வகைப்படுத்துகிறது. இவர்களைத் திவாகர முனிவர்,

களமர் தொழுவர் மள்ளர் கம்பளர்

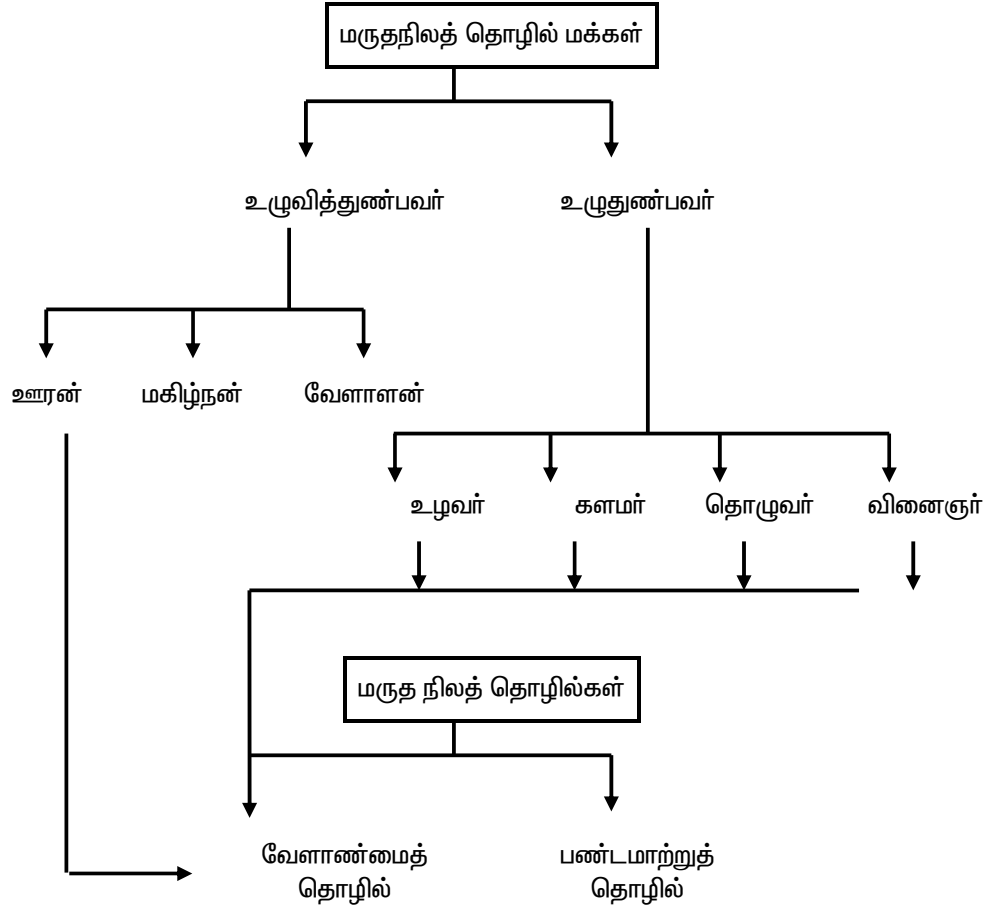
வினைஞர் உழவர் கடைஞர் இளைஞர்

கழனிக் கடைந்தவர்²⁹

என்று எட்டாக வகைப்படுத்துகிறார்.

இதில்,

- களமர் - நெற்களத்தில் பணி செய்பவர்கள்
- தொழுவர் } - கதிர் அறுப்பவர் - அறுவடை செய்பவர்
- சிதலர் }
- வினைஞர் - கடாவிட்டு அறுவடை செய்பவர்
- காராளர் - மழையை நம்பி விதைப்பவர்கள்
- ஊரன் } - மிகுதியான பசுக்களையும், எருதுகளையும் வைத்துத்
- மகிழ்நன் } தொழில் செய்பவர்கள்
- மேழியர் - ஏர்பிடித்து உழவு செய்பவர்கள்
- கம்பளர் - ஏர் ஓட்டும் கருவியைச் செய்பவர்கள்
- கடைஞர் - களைப் பறிக்கும் பணியாட்கள்
- மள்ளர் - கழனியைப் பாதுகாப்பவர்கள்
- களத்தர் - அறுவடையான தானிய வகைகளை அடித்தல், பதப்படுத்தல் தொழிலைச் செய்பவர்கள்
- உழவர் - ஏர்பிடித்து உழவு செய்பவர்கள் ஆவர்.

4.10.1. வேளாண்மைத் தொழில்

வேள் + மண் = மண்ணை வளப்படுத்தி ஆள்பவர் என்று பொருள். நெல், கரும்பு முதலியவை மருத நிலத்தில் பரவலாக விளைவிக்கப்படும் பயிர்களாகும். உற்பத்தி முறையில் தொழில் மாந்தர்களாக உழவர்கள்., களமர்கள், வினைஞர்கள், தொழுவர்கள் என்று பலர் பணி செய்கின்றனர். மருதநில வேளாளர்களைப் பற்றி சூடாமணியும் (127:1-6) குறிப்பிடுகிறது.

4.10.2. உழவுத் தொழில்

நிலத்தினை உழுது, பயிர் விதைகளை விதைக்கும் உழவர்கள், நிலத்தினை எருதுகள் கொண்டு உழுததை,

வலம்பட நடக்கும் வலிபுணர் எருத்தின்

உரன்கெழு நோன்பகட்டு உழவர்

(சிறுபாண்.189-190)

என்று சிறுபாணாற்றுப்படை கூறுகிறது.

சங்க காலத்தில் ஏரைப் பூட்டி உழும் உழவுத் தொழிலைச் செய்பவர்களை மேழியர், ஏரின் வாழ்நர் என்று வேறு பெயராலும் அழைப்பர். இவ்வாறு உழவுத் தொழில் செய்பவர்கள் பெரும்பாலும் ஆடவர்களாவர். தற்காலத்தில் இவ்வேலையை இழுவை இயந்திரம் (Tractor) செய்கிறது. அவ்வாறே சேற்றில் இறங்கி நாற்று நடுபவர்கள் பெரும்பாலும் பெண்கள் ஆவர். இக்காலத்தில் இவ்வேலையையும் இயந்திரம் செய்கிறது.

நாற்று நடும் கருவியைப் பற்றியும், அதன் பயன் குறித்தும் விகடன் இதழ்

வெளிப்படுத்துகிறது.³⁰

இவ்வாறு புதுமைகளைப் புகுத்தும் விஞ்ஞானத்தின் வழி, தொழில்களில் புதிய உத்திகள் கையாளப்படுகின்றன. எனினும் இத்தகைய புதுமைகளால் வேலை வாய்ப்பு குறைகிறது. முதலீடு குறைவு, உற்பத்தி அதிகம் என்றாலும் அவற்றிற்கு ஆத்ம ஈடுபாடு கிடையாது. எனவேதான் இக்காலத்திலும் சங்க காலமே பொற்காலமாகக் கருதப்படுகிறது.

4.10.3. களமர் தொழில்

நெல் மற்றும் கரும்பு அறுவடை செய்யும் களத்தில் பணி புரிபவர்களைக் களமர் என்பர். இவர்கள் நெல் அறுவடைச் செய்யும் பொழுது களைப்பு நீங்க, இசையுடன் பாடுவதும் உண்டு. இதனை,

அறைக் கரும்பி னரிநெல்லின்

இனக்களமர் இசை பெருக

(பொருநர்.193-194)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவர்கள் அறுவடை செய்த நெல்லினை எருதுகள் கொண்டு போரடிக்கின்றனர். இக்களமர்கள் மருதப் பண்ணைப் பாடியவாறு போரடித்ததை,

எருதெறி களமர் ஓதையொடு நல் யாழ்

மருதம் பண்ணி அசையினியர் கழிமின்

(மலைபடு.469-470)

என்கிறது கூத்தராற்றுப்படை.

4.10.4. தொழுவர் தொழில்

வயலும், வயல் சார்ந்த பகுதிகளிலும் தொழில் செய்யும் உழவர்களைத் தொழுவர், வினைஞர் என்று கூறுவர். இவர்கள் களைப் பறித்தல், நெல்லறுத்தல்

முதலிய பணிகளைச் செய்பவர்களாவர். இத்தொழுவர்கள், களைகளைப் பறித்து, வயல் வரப்பில் வீசியதை உறையூர்ச் சல்லியன் குமாரனார்,

கைவினை மாக்கள் தம்செய்வினை முடிமார்

சுரும்புஉண மலர்ந்த வாசம் கீழ்ப்பட

நெடிய வரம்பின் வாடிய விடினும் (குறுந்.309:1-3)

என்கிறார். அவ்வாறே அவர்கள் நெற்கதிர்களை அறுக்கும் பொழுது, மருத நிலத்தில் மலர்ந்த நெய்தல் மலர்களையும் பறித்து வீசியதாக,

நெல்லரி தொழுவர் கூர்வாள் உற்றெனப்

பல்லிதழ் தயங்கிய கூம்பா நெய்தல் (நற்.195:6-7)

என்று நற்றிணை கூறுகிறது. இவ்வாறு இவர்கள், களை எடுக்கும் பணியினையும், கதிர் அறுக்கும் பணியினையும் செய்தனர். இத்தகைய தொழுவர்களைச் சிதலர் என்றும் அழைப்பர்.

4.10.5. வினைஞர் தொழில்

நெற்கதிர்களைப் போர் அடித்து, நெல்லினையும், வைக்கோலினையும் பிரிப்பவர்கள் வினைஞர்கள் ஆவர். இவர்கள் மீதமுள்ள வைக்கோலில் கடாக்களை விட்டு மிதிக்கச் செய்து, எஞ்சிய நெல்மணிகளையும் கைப்பற்றுவர். இதனை,

விலங்கல் அன்ன போர்முதற் றொலைஇ

வளஞ்செய் வினைஞர் வல்சி நல்கத்

துளங்கு தகம்பு (மலைபடு.461-463)

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. அறுவடை செய்த நெல்மணிகளை மேட்டு நிலத்தில் மலைப்போல் குவித்து வைப்பர். பின்பு நன்கு வளர்ந்த கதிர்களிலிருந்து நெல்மணிகளை உதிரச் செய்வர். பின்னர் அவ்வைக்கோல் புற்களை, போர் போல கட்டி வைப்பர். இத்தகையப் பணிகளைச் செய்யும் வினைஞர்கள், கடின உழைப்பால், வலிமை பெற்றவர்களாக விளங்குகின்றனர். இதனைப் பதிறுப்பத்து,

புல்லுடை வியன்புலம் பல்லா பரப்பி

வயனுடைச் செறுவின் வளைந்தவை யுதிர்ந்த

கான்று குப்பை காஞ்சிச் சேர்த்தி

அரிய லார்கை வன்கை வினைஞர்³¹

என்கிறது.

இவ்வாறு எருமைக் கடாக்களை விட்டுத் தொழில் செய்த மாந்தர்களுக்குக் கூலியாக மரக்காலில் அளந்து நெல் (பதிற்று.71:3-5) கொடுக்கப்படுகிறது.

4.10.6. மருத நில பிறத் தொழில்கள்

பிற நில மக்கள் பண்டமாற்று செய்வது போல மருத நில மக்களும் தங்களுக்கு வேண்டியவற்றைப் பண்டமாற்று மூலம் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். இனிமையான கரும்பினையும், அவலினையும் விற்று, அதற்குப் பதிலாக, முல்லைநில மக்களிடமிருந்து மான் கறியினையும், கள்ளையும் பெற்றுள்ளனர். இதனை,

தீங்கரும் போடு, அவல் வகுத்தோர்

மான் குறையோடு மது மறுகவும் (பொருநர்.216-217)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. நெல்லறுக்க வந்த உழவர்கள், வயல் சேற்றில் கிடந்த மீன்களை விற்று வருவாயாக மாற்றியதை (நற்.210:1-4) நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு தங்கள் நிலத்தில் கிடைக்கும் பொருள்களை விற்று, தேவைப்படும் பொருள்களைப் பண்டமாற்று முறையில் பெற்றுள்ளனர்.

4.11. மருத நிலப் பொருளாதாரம்

நீர் வளம், நில வளம் நிறைந்த மருத நிலத்தில், மக்கள் செல்வந்தர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். மருத நில மரங்களில் பறிப்பவர்கள் இல்லாது கிடந்த கனிகள், அதன் அருகில் இருக்கும் நீர் நிலையில் உள்ள மீன்களுக்கு இரையாயின. இதனை, கழனி மாஅத்து விளைந்துஉரு தீம்பழம்

பழன வாளை கதூஉம் ஊரன் (குறுந்.8:1-2)

என்ற ஆலங்குடி வங்கனார் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இங்கு 'ஊரன்' என்று மருதநிலத் தலைவன் அழைக்கப்படுகிறான்.

ஊரன் என்ற சொல்லில்

‘அன்’ - ஈறு விளியேற்கும் பொழுது அ, ஆ பெற்று

ஊரா, ஊர - என்றும் அழைக்கப்படுதல் உண்டு (நற்.210:4)

இங்கு 'ஊரா' என்பதற்கு ஊர்ப் பசுக்கள் என்று அகராதி பொருள் தருகிறது. மிகுதியான பசுக்களைக் கொண்ட செல்வந்தன் 'ஊரன்' எனப்படுகிறான். இத்தகைய பசுக்களும், எருதுகளுமே சங்க கால மக்களது செல்வங்களாகக்

கருதப்படுகின்றன. இதனை மிகுதியாக வைத்திருப்பதால், இவர்கள் பொருளாதாரத்தில் முதலிடம் பெறுபவர்களாக அமைகின்றனர்.

4.11.1. பொருள்சார் பண்பாடு

மருத நில மக்களுள், வயலில் பணி புரியும் உழவர்களும் மிகுந்த செல்வந்தர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் வயலில் திரியும் மீன்களை விற்று, வருவாயாக மாற்றியவர்கள். அத்தகையவர்கள் கூட சங்க காலத்தில் ஏவல் ஆட்களை வைத்திருக்கும் அளவு (நற்.210:4-6) செல்வந்தர்களாக இருந்துள்ளனர் என்றால், ஊரனும், மகிழ்நனும் செல்வந்தர்களுக்கெல்லாம் செல்வந்தர்களாக இருந்திருப்பர். இவ்வாறு செல்வங்களையும், ஏவலர்கள், தேர், யானைகளை வைத்திருப்பதால் மட்டும் ஒருவன் செல்வந்தன் ஆக இயலாது என்கிறது பொருள்சார் பண்பாடு. ஏனெனில் செல்வங்கள் அவரவர் செய்த வினைப்பயனாகும். உண்மையான செல்வந்தன் என்பவன் தன்னை நாடி வந்தவர்களின் துன்பத்தை முயன்று நீக்குபவன் ஆவான். இதனை,

நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்

செல்வம் அன்றுதன் செய்வினைப் பயனே;

சான்றோர் செல்வம் என்பது, சேர்ந்தோர்

புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்

மென்கண் செல்வம் செல்வம் என்பதுவே (நற்.210:5-10)

என்கிறார் மிளைகிழான் நல்வேட்டனார். இவ்வடிகளின் வழி உண்மையான செல்வந்தன் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பது புலனாகிறது.

4.12. நெய்தல் நிலத் தொழில்கள்

உவர் நீரால் சூழப்பட்ட நெய்தல் நிலத்தில், தமக்கானத் தொழிலையும், பொருளாதாரத்தையும் பெருக்கிக் கொண்டவர்கள் நெய்தல் நில மக்கள் ஆவர். இவர்கள் செய்யும் தொழிலிற்கு ஏற்ப நுளையர், பரதவர், கடலர், திமிலர், சிறுவலை மீனவர் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். அவர்களுள் தலைசிறந்தவர்களைக் கொண்கன், துறைவன், சேர்ப்பன், புலம்பன் என்று அழைப்பர்.

4.12.1. நெய்தல் நில மக்கள்

- நுளையர்
வலையர்
சலவர்
நுளைச்சியர் } - வலைவீசி மீன் பிடிப்பவர்கள்
- பரதவர்
பரத்தி } - வணிகர்
- கடலர் - கடல்வாழ் மக்கள்
- திமிலர் - (மீன் படகு) திமிலில் சென்று மீன்பிடிப்பவர்கள்
- உமணர்
அளவர்
அளத்தி } - உப்பினை விளைவிப்பவர்கள் மற்றும் விற்பவர்கள்
ஆவர்.

இவர்களைத் திவாகர நிகண்டு,

பரதவர் நுளையர் கடலர் வலை
யர் சலவர் திமிலர் நெய்தனில
மாக்கள்

என்றும்,

நுளைச்சியர் பரத்தியர் நுரைக்
கடற்பிணாக்கள்

என்றும்,

கொண்கன் துறைவன் மெல்
லன் புலம்பன் தண்கடற் சேர்ப்
பனையதற்றலை மகன்³²

என்றும் வகைப்படுத்துகிறது. திவாகர நிகண்டைப் போலவே சூடாமணி நிகண்டும்

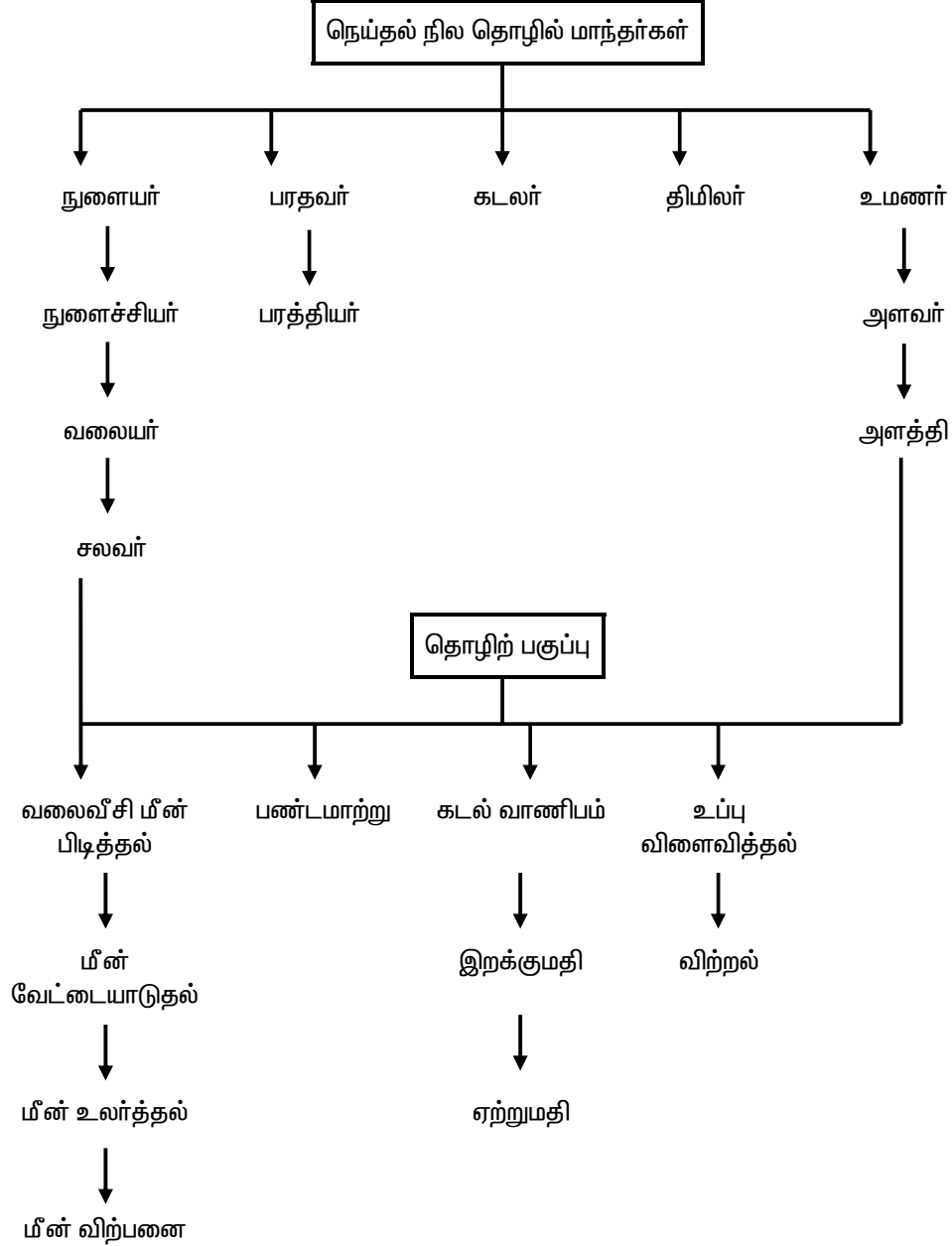
நெய்தல் நில மக்களை,

பரதவர் நுளையரோடு ப.ஹியர் திமிலர் சாலர்
கருதியகடலர் கோலக்கழியரே நெய்தன் மாக்கள்
விரவிய பரத்தி மேவு நுளைச்சியே யளத்திநீண்டு
பெருகிய கடற்பிணாவே நெய்தலிற் பெண்ணினாமம்³³

என்கிறது.

இவ்வாறு ஒரு நிலத்திற்குள்ளே தொழில் சார்ந்தும், பொருளாதாரம் சார்ந்தும், திறன், உரன் சார்ந்தும் மக்கள் வகைப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

நெய்தல் நிலத்தில், செல்வ வளத்தில் நிறைந்தவர்களைத் துறைவன், கொண்கன் என்று அழைப்பர். தலை மக்களான இவர்கள் பரதவர்களது படகிற்கும், கடற்கரைக்கும் உரிமை கொண்டவர்கள் (நற்.199:6-10) ஆவர்.

4.12.2. மீன் வேட்டையாடும் தொழில்

நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்வாதாரம் கடலும், கடல் சார்ந்த பொருட்களும் ஆகும். கடல் வாழ் உயிரினங்கள், கடல் நீர் முதலியவை இவர்களின் உணவாகவும், உற்பத்தியாகவும், பொருளாதாரமாகவும் அமைகின்றன. கடல்வாழ் உயிரினங்களில் மிகுதியாகக் காணப்படும் மீன்கள், இவர்களது வருவாயாகின்றன. எனவே மீன் வேட்டையாடுதலே இவர்களது முதன்மை தொழிலாக அமைகிறது. நெய்தல் நிலத்தில் இளையவர் முதல், முதியவர் வரை அனைவரும் மீன் வேட்டையாடுவதைத் தொழிலாகக் கொண்டனர். இதனை,

இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் குழீஇக்

கோட்குறா எறிந்தெனச் சுருங்கிய நரம்பின்

முடிமுதிர் பரதவர்

(நற்.207:7-9)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு மீன்பிடிக்கச் செல்லும் மக்கள், நாட்கள் பல ஆனாலும், மீன்களைப் பிடித்த பிறகே கடற்கரைக்கு வருவர் என்பதை,

கொடுமுடி அவ்வலை பரியப் போகிய

கோட்குறாக் குறித்த முன்பொடு

வேட்டம் வாயாது எமர் வாரலரே

(நற்.215:10-12)

என்கிறார் மதுரைச் சுள்ளம் போதனார். இவர்கள் மீன்பிடித் தொழிலில் உயிரைப் பணயம் வைத்துக் கடுமையாக உழைக்கின்றனர். மற்ற இனக்குழுச் சமூகத்தினரைவிட கடுமையான உழைப்பைக் கொண்டவர்கள் ஆவர். அலைகளுக்கு ஓய்வில்லை என்பது போல இவர்களது உழைப்பிற்கும் ஓய்வில்லை. 'சுறாமீனின் கொம்பு' இவர்கள் வழிபடும் தெய்வமாகும். எனவே சுறாமீனனைப் பிடிப்பது பெருமைக்குரிய செயலாகக் கருதப்படுகிறது. அம்மீனனைப் பிடித்தவன் நெய்தல் நில மக்களுள் சிறந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான். இதனை,

கடுஞ்சுறா எறிந்த கொடுந்தாள் தந்தை

புள் இமிழ் பெருங்கடல் கொள்ளான் சென்றென (நற்.392:1-2)

என்கிறார் மதுரை மருதன் இளநாகனார். இத்தகைய மீன்பிடித்தல் இன்றளவும் ஒரு சிறந்த தொழிலாகக் காணப்படுகிறது.

4.12.3. மீன் உலர்த்தல் தொழில்

மீன்களை உணவிற்கும், வருவாய்க்கும் பயன்படுத்தியது போக எஞ்சிய மீன்களை உப்பிட்டு, ஊற வைத்துப் பயன்படுத்துகின்றனர். மிகுதியாகப் பிடிக்கப்பட்டதால் விற்பனைக்குப் போக எஞ்சியவை கடற்பரப்பில் காயவைக்கப்பட்டதை,

உரவுக்கடல் உழந்த பெருவலைப் பரதவர்

மிகுமீன் உணக்கிய புதுமணல் (நற்.63:1-2)

என்ற அடிகளால் அறியப்படுகிறது. அவை உப்பிட்டு உலர்த்தப்பட்டதை,

உவர்விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்

.....

புலவுமீன் உணங்கல் படுதல் ஓம்பி (நற்.331:1-4)

என்று உலோச்சனார் வெளிப்படுத்துகிறார். இவ்வாறு சங்க காலப் பெண்கள் மீன் உணக்கும் தொழிலைச் செய்ததை அகநானூறும்,

புணர்திரைப் பிரப்பகம் துழைஇத் தந்த

பல்மீன் உணக்கல் படுபுள் ஒப்புமம்³⁴

என்று விளக்குகிறது. இங்கு ‘பல்மீன்’ என்பதிலிருந்து எல்லா வகையான மீன்களும் பதப்படுத்தப்பட்டது தெளிவாகிறது. சங்க காலத்தில் உணக்கிய மீன்கள், இக்காலத்தில் ‘கருவாடு’ என்று அழைக்கப்படுகிறது.

4.12.4. மீன் விற்பனைத் தொழில்

பரதவர்கள், கடலில் சென்று பிடித்து வந்த மீன் வகைகளான சுறாமீன், சிறிய தலை கொண்ட இறால் மீன், மற்றும் பிற மீன்கள் அனைத்தும் கடற்கரைப் பாக்கத்தில் விற்கப்படுகின்றன. இதனை,

அத்த இருப்பைப் பூவின் அன்ன

துய்த்தலை இறவொடு தொகைமீன் பெறீஇயர் (நற்.111:1-2)

என்கிறார் கபிலர்.

நெய்தல் நிலத்தில் பகலில் மட்டுமல்லாது இரவிலும் மீன் விற்பனை நிகழ்ந்துள்ளது. இதனை,

ஞான்ற ஞாயிறு குடமலை மறைய

மான்ற மாலை மகிழ்ந்த பரதவர்

இனிதுபெறு பெருமீன் எளிதினின் மாறி

அலவன் ஆடிய புலவுமணல் முன்றில்

(நற்.289:1-4)

என்ற குன்றியனார் அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

மீன்கள் உணவாக மட்டுமன்றி உடலுக்கு மருந்தாகவும் பயன்படுகின்றன. மருத்துவ முறையில் பல வகையில் பயன்படும் சிறந்த உணவாகவும் அமைகிறது. மீன் இறைச்சியில் நீர், புரதச்சத்து, கொழுப்பு, சாம்பல் முதலிய சத்துக்கள் கிடைக்கின்றன.

மீனில் உள்ள சத்துக்கள்

	நீர்	புரதம்	கொழுப்பு	சாம்பல்	மாவு
மீன்	16.57%	17%	4.07%	1.50%	-
இறைச்சி	59.60%	16.87%	22.54%	0.86%	0.20%
கோழி	59.03%	18.30%	20.93%	1.00%	-
பால்	86.85%	3.65%	4%	0.08%	4.75%

இத்தகைய காரணங்களால் மீன்கள் அதிக அளவு விற்பனை செய்யப்படுகின்றன.

4.12.5. மீன் வகைகள் - தீர்க்கும் நோய்கள்

வ. எண்.	மீன் வகைகள்	தீர்க்கும் நோய்கள்
1.	ஆற்றுமீன்	இரத்த விருத்தி, தாது விருத்தி, உடலின் வெப்பத்தைச் சம அளவில் வைக்கும்.
2.	இறால்	உடலுக்குப் பலத்தைத் தரும். எனினும் சிறிதளவு வாயுவை உண்டாக்கும்.
3.	உல்ல மீன்	இரத்தத்தைப் பெருக்கும்.
4.	உளுவை மீன்	உடல்நோய் அனைத்திற்கும் நல்லது.
5.	கிழங்கான்	உப்பில்லாப் பத்தியத்திற்கு நெய்யில் வறுத்துக் கொடுக்கப்படுகிறது. சீரணத்தைத் தூண்டும்.
6.	கருவாவல்	தாய்ப்பால் சுரக்கச் செய்யும். தாதுவைப் பெருக்கும்.

வ. எண்.	மீன் வகைகள்	தீர்க்கும் நோய்கள்
7.	குறுவை மீன்	குடல் வலியைக் குணப்படுத்தும். உடல் வலியைப் போக்கும். வாயுத் தொல்லையை நீக்கும். காச நோயைக் குணப்படுத்தும்.
8.	கெளுத்தி	உடல் உஷ்ணத்தைப் போக்கும். இரத்தத்தைப் பெருக்கும்.
9.	சன்னக் கெண்டை	உடல் புண்களை ஆற்றும். சுறுசுறுப்பைத் தரும்.
10.	சன்னக் கூனிப்பொடி (சென்னக் கூனி)	வாதம் சம்பந்தமான நோயைக் குணப்படுத்தும். சீரணம் அதிகரிக்கும்.
11.	சுறா மீன்	கபத்தை வெளியேற்றும் மலத்திலுள்ள கிருமிகளை அழிக்கும். குடல் நோயைப் போக்கும். வாய்வு நோய்கள் அனைத்திற்கும் நல்லது.
12.	சுரும்பு மீன்	பத்திய மீனான இது கபத்தைப் போக்கும். வாய்வு நோய்கள் அனைத்திற்கும் நல்லது. இரத்தத்தை உற்பத்திச் செய்யும். குடல் நோயைக் குணப்படுத்தும்.
13.	திருக்கை	புதிய இரத்தத்தை உருவாக்கும்.
14.	நெத்திலி	உடல் வெப்பத்தைத் தணித்து சமப்படுத்தும்.
15.	போறால் மீன்	மலச்சிக்கலைப் போக்கும். பலவித நோய்களை நீக்கும்.
16.	வஞ்சரம்	உடல் வலிமைக்கு நல்லது. எவ்விதக் கெடுதலையும் செய்யாது.
17.	வாளை (ஓலை வாளை)	தாது விருத்திக்கு நல்லது. உடல் பலம் பெறும்.
18.	விலாங்கு மீன்	உடல் பலம் பெறும்; உடல் அளவைச் சமமாக்கிச் சீராக்கும்.
19.	வெள்ளை வாவல்	உடல் பலத்திற்கு நல்லது

என்று அனந்தபுரம் கோ.கிருட்டிணமூர்த்தி தனது ‘மீனவர் வாழ்வியல்’ எனும் நூலில் கூறுகிறார். இத்தகையக் காரணங்களால் மீன்கள் அதிக அளவு விற்கப்படுகின்றன.

4.12.6. உப்பு விற்பனைத் தொழில்

உமணர் (நற்.254:6), உப்பு வணிகர் என்று அழைக்கப்படும் இவர்கள் காடு, மலையெனப் பார்க்காது. உப்புக் கற்களை விற்கின்றனர். இவர்கள் உப்பு விற்கக் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்றது ‘உமணர் சேர்ந்து கழிந்த மருங்கின்’ (குறுந்.124:1) என்ற அடியால் வெளிப்படுகிறது. உப்பு வண்டியானது, முழுமையான மரத்தை நன்கு அறுத்து, சக்கரங்கள் செய்யப்படுகின்றன. அதில் இணைப்புச் சட்டங்கள் இணைக்கப்பட்டு, பனை ஓலையால் மேற்கூரை அமைக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட உப்பு வண்டியில் உப்பு விற்கப்பட்டதை பெரும்பாணாற்றுப்படை (51-58) விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது. இதனை நற்றிணையில்,

..... உமணர்

வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றிக்

கணநிரை கிளர்க்கும் நெடுநெறிச் சகடம் (நற்.4:7-9)

என்கிறார் அம்முவனார். மலைப் போல உப்பின் குவியலைக் கொண்டு செல்லும், உமணர்களின் வாழ்க்கை நிலையில்லாததாகும். பாரமான வண்டியுடன் மேடு பள்ளம் ஏறி இறங்கும் பொழுது வண்டிச் சக்கரம் உடைந்து விடுவதுண்டு. அத்தகையச் சூழலில் வண்டியை அங்கேயே விட்டுச் சென்றுள்ளனர். இதனை,

உவர்விளை உப்பின் குன்றுபோல் குப்பை

மலையுய்த்துப் பகரும் நிலையா வாழ்க்கைக்

கணங்கொள் உமணர் (நற்.138:1-3)

என்று அவரே மீண்டும் கூறுகிறார்.

நீண்ட தொலைவின் காரணமாக சில நேரங்களில் வண்டியின் அச்சாணி முறிந்து விடுவதும் உண்டு. அதன் பொருட்டு ஆயத்தமாக அவர்கள் சேம அச்சு (புறம்.102:4-5) கொண்டு சென்றுள்ளனர். வண்டிகளில் பூட்டப்பெற்ற எருதுகள் சோர்வுற்றபொழுது மாற்றிப் பூட்டுவதற்காகத் துணை எருதுகளும் கொண்டு செல்லப்படுகின்றன. இதனை,

பல்லெருத் துமணர் பதிபோகு நெடுநெறி

எல்லிடைக் கழியுநகர்

(பெரும்பாண்.65-66)

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

ஆடவர்களைப் (சிறுபாண்.55) போல பெண்களும் நெய்தல் நிலத்தில் தொழில் மாந்தர்களாக இருந்துள்ளனர். உப்பு விற்கும் தொழிலில் பெண்கள் ஈடுபட்டு வந்ததை,

மகஉடை மகநுஉப் பகடுபுறந் துரப்ப

(பெரும்பாண்.58)

என்ற அடியால் வெளிப்படுகிறது. அவ்வாறு உப்புவிற்கும் பொழுது தங்கள் குழந்தைகளையும் கூட்டிச் சென்றுள்ளனர்.

நெய்தல் நிலப் பெண்கள், மருத நிலம் சென்று உப்பினை விலைக்கூறி விற்றதை,

கதழ்கோல் எல்வளை தெளிர்ப்ப வீசி,

நெல்லின் நேரே வெண்கலுப்பெனச்

சேரி விலைமாறு கூறலின்³⁵

என்ற அகநானூற்று அடிகளால் அறியமுடிகிறது. அது போல, முல்லை நிலம் சென்றும் உப்பு விற்றுள்ளனர். இதனை,

முரம்புதலை மணந்த நிரம்பா இயவின்

ஓங்கித் தோன்றும் உமண்பொலி சிறுகுடிக்

களரிப் புளியின் காய்ப்பசி பெயர்பே

உச்சிக் கொண்ட ஓங்குகுடை வம்பவீர்

(நற்.374:1-4)

எனும் வன்பரணரின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒரு நிலத்திற்குள்ளே பிற நிலப் பொருட்கள் விற்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு உப்பு விளையும் கழனியருகே வெண்ணெல்லும் விற்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய

உப்புவிளை கழனிச் சென்றனள்

(குறுந்.269:5-6)

என்ற கல்லாடனார் அடிகள் விளக்குகின்றன. சங்க காலத்தில் எருது வண்டிகளிலும், கழுதை வண்டிகளிலும் (அகம்.207:5; பெரும்பாண்.80) விற்கப்பட்ட உப்பானது, இக்காலத்தில் சிறுகட்டு (Packet) மூலம் விற்கப்படுகிறது. அவ்வாறே இக்காலத்தில் பல வகையான உப்புகள் காணப்படுகின்றன. அவை,

1. மேசை உப்பு

- Table Salt

2. கோஷர் உப்பு

- Kosher Salt

3. கடல் உப்பு	- Sea Salt
4. இந்துப்பு	- Himalayan Salt
5. சாம்பல் உப்பு	- Grey Salt
6. பிளெயர் டீசெல்	- Flower of Salt
7. காலா நாமக் உப்பு (கருப்பு உப்பு)	- Kalanamak Salt
8. சீவல் உப்பு	- Flake Salt
9. பிளெக் ஹவாயன் உப்பு	- Black Hawarian Salt
10. சிவப்பு ஹவாயன் உப்பு	- Red Hawarian Salt
11. புகைப்பிடிக்கப்பட்ட உப்பு	- Smoked Salt
12. ஊறுகாய் உப்பு	- Pickle Salt ³⁶

என்பவையாகும்.

4.12.7. பண்டமாற்றுத் தொழில்

ஐவகை நிலமும், அந்நிலம் வாழ்மக்களும், நிலம் சார்ந்து பிரிந்திருந்தாலும், வேற்றுமையில் ஒன்றுபட்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். தங்களுக்குத் தேவைப்படும் பொருட்களை, பண்ட மாற்று மூலம் பெற்றுக் கொண்டனர். சங்க காலத்தில் எல்லா நிலங்களிலும் உள்ள சிறந்த பொருட்கள் விற்கப்பட்டாலும், மருத நில நெல்லும், நெய்தல் நில உப்பும், எல்லா நிலங்களிலும் பொதுவாக விற்கப்படுகின்றன. அவ்வாறே ஒருபடி நெல்லிற்கு, ஒரு படி உப்பு (அகம்.14:6) என்று நெல்லும் உப்பும் சரி சமமாகக் கருதப்பட்டுள்ளன. தொழில் அடிப்படையில் எல்லா சமூகத்தினரும் சமமாகக் கருதப்பட்டதால்தான் சங்க காலத்தைப் பொற்காலம் என போற்றுகின்றனர்.

நெய்தல் நிலத்தில் விளைந்த உப்பிற்குப் பதிலாக குதிரைக்கு உண்ண தானியங்கள் பெறப்பட்டுள்ளன. இதனை,

உமணர் தந்த உப்புநொடை நெல்லின்

அயினி மாஇன்று அருந்த

(நற்.254:6-7)

என்கிறார் உலோச்சனார். அதுபோல உப்பிற்குப் பதில் பண்டமாற்று முறையில் நெல் பெறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

தம்நாட்டு விளைந்த வெண்ணெல் தந்து

பிறநாட்டு உப்பின் கொள்ளை சாற்றி

(நற்.183:1-2)

என்ற அடிகளாலும் அறியமுடிகிறது.

4.12.8. வாணிபத் தொழில்

நெய்தல் நிலத்தின் ஒரு பகுதியாக உப்பங்கழிகள் நிறைந்த காவிரிப் பூம்பட்டினம் அமைகிறது. உப்பங்கழியைக் காயல் அல்லது உப்பளம் (Wiktionary) என்பர். உப்பங்கழியானது கடலிலிருந்து சில வகையான தடுப்புகளால் பிரிக்கப்பட்ட உவர்நீர்ப் பரப்பு ஆகும். பல்வேறு அளவுகளில் நீர் கொள்ளளவு மற்றும் உப்புத் தன்மை கொண்ட தாழ்ந்த கடற்கரைப் பகுதி என்றும் கூறப்படுகிறது. சிறிய பல ஊர்களையுடைய பெரிய சோழநாட்டில், உப்பங்கழியின் கரையில் உப்பிற்கு விலைகூறி பண்டமாற்றாக நெல் பெறப்பட்டுள்ளது. அந்நெல் மூட்டைகள் கடல்நீர் வழியாகப் படகுகளில் ஏற்றி வரப்பட்டதை,

வெள்ளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி

நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் ப.:றி

(பட்டினப்.29-30)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

4.12.9. இறக்குமதி ஏற்றுமதி தொழில்

நீரின் வழியாகவும், நிலத்தின் வழியாகவும் வந்த பொருட்கள் மரக்கலங்களில் ஏற்றுவதற்காகக் (பட்டினப்.129-132) கடற்கரையில் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவை மிளகு, மலையில் தோன்றிய மாணிக்கமணிகள், பொன், பொதியமலை சந்தனம், அகில், பவளம், கங்கை, காவிரியில் உற்பத்தியான பொருட்கள், சீனத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட கருப்பூரம், பன்னீர், குங்குமம் போன்றவையாகும். இப்பொருட்கள் அனைத்தும் இறக்குமதியாகவும், ஏற்றுமதியாகவும் வாணிபம் செய்யப்பட்டன என்பதை,

காலின் வந்த கருங் கறி மூடையும்

வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்

.....

அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி

வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகின் (பட்டினப்.186-193)

எனும் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

சங்க கால கடற்கரைப் பகுதியில் பல துறைமுகங்கள் அமைந்திருந்தன. அதில் தொண்டை நாட்டுக் கச்சி அரசன், இளந்திரையனின் 'நீர்ப்பெயற்று' துறைமுகத்தில் 'கலங்கரை விளக்கம்' அமைந்திருந்தது என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை (பெரும்பாண்.348-351) குறிப்பிடுகிறது.

4.12.10. பிற துறைமுகங்களாக

தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கிக்

1. கொற்கை - பாண்டிய நாட்டுத் துறைமுகம்
2. புகார் - சோழநாட்டு காவிரிப் பூம்பட்டினம்
3. எயிற்பட்டினம் - ஓய்மானாட்டுத் துறைமுகம்

முதலியவை அமைகின்றன. கடல் சார்ந்த இப்பகுதிகளின் வழியாகச் சங்க கால கடல் கடந்த வாணிபங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன.

4.13. நெய்தல் நிலப் பொருளாதாரம்

சங்க காலத்தில் நெய்தல் நிலத் தலைமக்கள் மருத நிலத்திற்கு இணையாகப் பொருளாதாரத்தில் சிறந்து விளங்கினர். இதனை, நெல்லுக்கு நிகராக உப்பு விற்கப்பட்டிருப்பதிலிருந்து அறியப்படுகிறது. நெய்தல் நிலத்தில் வாணிபத் தொழில் சிறந்து விளங்கியதைப் பட்டினப்பாலை எடுத்துரைக்கிறது. அந்நிலத்தில் பிற மக்கள் வலை, கட்டுமரம், படகு முதலியவற்றில் ஏற்பட்ட பழுதைச் சரி செய்தல், புதியன செய்தல் முதலிய பணிகளைச் (நற்.4:4) செய்துள்ளனர்.

கடலையே வேலியாகக் கொண்ட நெய்தல் நிலத்தில் சிறிய ஊர்களில் வாழ்பவர்களும் பொன்னால் ஆனத் தேரினைக் கொண்டுள்ளனர்.

இழை அணிந்து இயல்வரும் கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்

வரைமருள் நெடுமணல் தவிர்த்தனிர் (குறந்.345:1-2)

என்று அண்டர் மகன் குறுவழுதியின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இத்தகைய செல்வந்தர்கள், தங்கள் வாசலில் காய வைத்த நெல்லினை உண்ண வரும் கோழியைக் காதில் அணிந்திருந்த பொன் குழையினைக் கொண்டு வீசி

விரட்டியுள்ளனர். அக்குழைகள் சிறுவர்கள் ஓட்வடிரும் பொன்னாலான முக்காற்சிறுதேரின் ஓட்டத்தைத் தடுத்தன. இவ்வாறு செல்வவளம் நிறைந்த நெய்தல் நில மக்கள், கலங்குவதற்குக் காரணம் இல்லாமல் வாழ்ந்தனர் என்பதை,

நேர் இழை மகளிர் உணங்கு உணாக் கவரும்

கோழி எறிந்த கொடுங்கால் கணங்குழை

பொற் காற் புதல்வர் புரவி இன்று உருட்டும்

முக்காற் சிறுதேர் முன்வழி விலக்கும்

விலங்கு பகை அல்லது கலங்கு பகை அறியா (பட்டினப்.22-26)

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

4.13.1. பொருள்சார் பண்பாடு

கடற்கரை சார்ந்த பட்டினத்தில் வாழும் வணிகக் குல மக்கள், நடுவுநிலை தவறாது வாழ்ந்தனர். இவர்கள் பண்டமாற்றுக்கு வரும் பொருட்களை ஒப்ப வைத்து நோக்கினர். தாம் பெற்றுக் கொண்டப் பொருளுக்கு இணையாகப் பொருள்களைக் கொடுத்தனர். இங்கு நிறை குறை இன்றி, பண்ட பரிமாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. பொய் கூறினால் குடி கெடும் என்று அஞ்சி உண்மை மட்டும் பேசுபவர்களாக வாழ்ந்தனர். இதனை,

வடு வஞ்சி வாய் மொழிந்து,

தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடி,

கொள்வதூஉம் மிகைகொளாது,

கொடுப்பதூஉம் குறை கொடாது,

பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்

தொல் கொண்டி

(பட்டினப்.208-212)

என்கிறது பட்டினப் பாலை. இவ்வாறு நெய்தல் நில மக்கள், செல்வத்திலும், குணத்திலும் சிறந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

4.14. சங்க கால பிற தொழில்கள்

முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் நிலங்களில் தத்தமது மக்கள் நிலம் சார்ந்த தொழில்களைச் செய்து வந்தனர். அவர்களுடனே, அந்நில மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் பிற தொழில் மாந்தர்களும் இருந்தனர். உதாரணமாக,

- இரும்பு செய்யும் கொல்லன் (நற்.133:9)
- பருத்தி ஆடை செய்பவர்கள் (நற்.353:1-2)
- கொல்லன் (பெரும்பாண்.436-437)
- சமையல் செய்பவன் (பெரும்பாண்.471-472)
- பாணை செய்யும் குயவன் (நற்.293:2)
- செம்பு தொழில் செய்யும் கம்மியன் (நற்.153:3-4)
- ஓவியத் தொழில் (நற்.118:7)
- அந்தணர்த் தொழில் (பெரும்பாண்.300-301)
- ஊர்விழா அறிவிக்கும் குயவன் (நற்.200:4)
- தேர் செய்யும் தச்சன் (குறுந்.61:1)
- தச்சர் (பெரும்பாண்.248)
- வண்ணாத்தி தொழில் (குறுந்.330:1-2)
- சிலம்பு செய்யும் கம்மியன் (நற்.363:4)
- வளையல் விற்பவர் (குறுந்.117:6)

இவ்வாறாகச் சங்க கால இனக்குழு மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் பிற தொழில் மாந்தர்களும் இருந்துள்ளனர்.

4.15. தொகுப்புரை

- காதலும், வீரமும் இரண்டு கண்களெனக் கொண்ட சங்க காலத்தில் தொழிலும், பொருளாதாரமும் வாழ்வாதாரமாக அமைகின்றன.
- ஒவ்வொரு நிலத்திலும் தொழில் மாந்தர்கள் இரு பிரிவினராக அமைகின்றனர். தொழிலும் பொருளாதாரமும் கொண்ட தொழில் மாந்தர்கள் மற்றும் தொழில் மட்டும் செய்து கூலி பெறுபவர்கள் ஆவர். இவ்இரு தொழில் மாந்தர்களிடையே காணப்படும் இணக்கமே அவர்களது பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் துணையாக அமைகிறது.
- தொழில் அடிப்படையில் பேதங்கள் தோன்றாததால், கீழ்த்தட்டு மக்களும் நிலம், செல்வமெனப் பொருளாதாரத்தில் உயர்ந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

- ஐவகை நிலத்திலும் நிலம் சார்ந்து தொழில் செய்யும் மாந்தர்களைச் சிறப்புப் பெயர் கொண்டு அழைக்கின்றனர். மக்களின் தேவையை நிறைவு செய்ய பல கிளைத் தொழில்களும் தோன்றின.
- நாகரிக வளர்ச்சியில், குலத் தொழிலாகவும், முதன்மைத் தொழிலாகவும் அமைந்த வேட்டையாடுதலும் வழிப்பறி செய்தலும் இன்று குற்றங்களாயின. சிறு தொழிலாக அமைந்த ‘குறி சொல்லுதல்’ இன்று ‘சோதிடம்’ என்ற பெயரில் பெரும் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. அவ்வாறே, சங்க காலத்தில் பிற தொழில்களாக அமைந்தவை யாவும் இன்று பெரும் வளர்ச்சியைப் பெற்றுள்ளன.
- பாலை என்றொரு தனி நிலம் இல்லை. அந்நிலம் நான்கு நிலத்திற்குள்ளும் அமைந்த ஒரு வறண்ட நிலமாகும். வறண்ட நிலமாக மாறியதால், வளமையை நோக்கிப் பலர் இடம்பெயர்ந்து சென்றுவிட்டனர். உதாரணமாக முல்லை, குறிஞ்சி, நெய்தல் இடம்பெயர்வுகளைக் குறிப்பிடலாம். வறண்ட நிலமானாலும் பூர்வீகத்தை மறவாது அங்கேயே வாழ்ந்ததால், பாழ்பட்ட நில மக்கள், பாலை நில மக்களாயினர். இவர்கள் பொருளாதாரத்தை நன்கு அறிந்ததால்தான் பொருள்சார் பண்பாடு இங்கு மிளிர்கிறது. இன்றளவும் பூர்வீகத்தை மறவாது அவ்விடத்திலே வாழும் குடிகளைக் காணமுடிகிறது.
- சங்க காலத்தில் ‘உழவும் மாடும்’ தொழிலிலும் பொருளாதாரத்திலும் முதலிடம் பெற்றன. இன்றளவும் உழவிற்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பது போல தோன்றினாலும் முகத்திற்கு இடும் சாயம் முதல் முன்தோற்றத்திற்குத் தரும் மதிப்பை, நாட்டின் முதுகெலும்பான உழவுத் தொழிலிற்குத் தருவதில்லை எனலாம்.
- தத்தமது நிலம் சார்ந்த பொருட்களை, விற்பனை செய்தல் மற்றும் பண்டமாற்றுத் தொழில் மூலம் பரிமாறப்பட்டன. இப்பண்டமாற்றுத் தொழிலில் பிற நில மக்களுக்குப் பண்டத்திற்குப் பண்டம் (நெல்லுக்கு - உப்பு) நிகராக வழங்கப்பட்டன. தொழிலிலும் ஒரு நேர்மை கடைபிடிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு சங்க காலத்தில் பொருளாதாரமும் பொருள்சார் பண்பாடும் தொழிலும் சிறப்புடன் அமைந்துள்ளன.

சான்றெண் குறிப்புகள்

1. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் மூலமும் உரையும், நூ.27.
2. வாழ்வியற் களஞ்சியம் (தொகுதி 5), ப.342.
3. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ.), கலித்தொகை (முல்லைக்கலி), பா.106:1-5.
4. நா.மீனவன் (உ.ஆ.), அகநானூறு (பகுதி III), பா..394:13-14.
5. வெ.நீலகண்டன், வாழ்விழந்து வரும் கிராமிய இசைக் கருவிகள், ப.123.
6. மேலது., ப.11.
7. பி.ரா.நடராசன் (வி.உ.ஆ.), திருக்குறள், குறள்.104.
8. நா.மீனவன் (உ.ஆ.), அகநானூறு, மணிமிடை பவளம், பா.155:1-3.
9. ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை (உ.ஆ.), புறநானூறு, பா.381:1-3.
10. மேலது., பா.325:3-5.
11. ஆறுமுக நாவலர் (உ.ஆ.), சூடாமணி நிகண்டு, சூ.66.
12. நா.மீனவன் (உ.ஆ.), அகநானூறு, பா.58:2-5.
13. சு.வித்தியானந்தம், தமிழர் சால்பு (சங்க காலம்), இயல் 2, ப.207.
14. பழ.மு.விசுவநாத செட்டியார் (உ.ஆ.), மணிமேகலை, விழாவறை காதை, அடி.17-18.
15. அடியார்க்கு நல்லார் (உ.ஆ.), சிலப்பதிகாரம், கால்கோட் காதை, அடி.38-42.
16. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல்., பொருள்., புறத்., நூ.59:3.
17. வி.நாகராசன் (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு இரண்டாம் பகுதி, மதுரைக்காஞ்சி, ப.76.
18. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல்., பொருள்., செய்யுளியல், நூ.81.
19. நா.மீனவன் (உ.ஆ.), அகநானூறு, பா.195:12-15.
20. மேலது., பா.245:10-11.
21. புதிய தலைமுறை செய்தித்தாள், நாள்: பிப்ரவரி 26, 2020.
22. Indiand Express செய்தித்தாள், நாள்: ஆகஸ்டு 18, 2020, சென்னைப் பதிப்பு.
23. ஆறுமுக நாவலர் (உ.ஆ.), சூடாமணி நிகண்டு, சூ.67.
24. ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை (உ.ஆ.), புறநானூறு, பா.166:10-11.
25. மேலது., ப.235.

26. கா.ரா.கோவிந்தராச முதலியார் (சு.உ.ஆ.), நாற்கவிராச நம்பி, அகப்பொருள் விளக்கம், பா.23.
27. சு.இலம்போதரன், பிங்கல முனிவரின் பிங்கல நிகண்டு, சூ.132.
28. ஆறுமுக நாவலர் (உ.ஆ.), சூடாமணி நிகண்டு, சூ.71.
29. திவாகர முனிவர், சேந்தன் திவாகர நிகண்டு, சூ.130.
30. விகடன், நாள்: அக்டோபர் 10, 2017.
31. ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை (உ.ஆ.), பதிற்றுப்பத்து, 7 ஆம் பத்து, பா.62:13-16.
32. திவாகர முனிவர், சேந்தன் திவாகர நிகண்டு, சூ.126.
33. ஆறுமுக நாவலர் (உ.ஆ.), சூடாமணி நிகண்டு, சூ.72.
34. நா.மீனவன் (உ.ஆ.), அகநானூறு, பா.80:5-6.
35. மேலது., பா.140:5-7.
36. www.mytamilpudumai.blogspot.com. தமிழ்ப் புதுமைச் செய்திகள், நாள்: 05.05.2018.

இனக்குழு மக்களின் பண்பாடுகள்

5.1. முன்னுரை

மனிதன் உறவுகளாலும் குடும்ப அமைப்பாலும் பிற உயிரினங்களிடமிருந்து வேறுபடுகின்றான். காலந்தோறும் மாற்றங்களுக்கு உட்பட்ட உணவு, உடை, இருப்பிடத்தின் பரிணாமத்தால் மனிதனது அக வளர்ச்சியும், புற வளர்ச்சியும் மேம்பட்டன. அகவளர்ச்சியைப் பண்பாடு என்றும், புற வளர்ச்சியை நாகரிகம் என்றும் வரையறுக்கின்றனர். இத்தகைய பண்பாடு ஒரு சமுதாயத்தில் உள்ள மக்களின் வாழ்க்கை முறையிலிருந்து தோன்றுகிறது. பண்பாடும், பழக்க வழக்கங்களும் ஒரே பாதையில் பயணிக்கும் ஒரு தாய்ப் பிள்ளைகளாகும். இவை ஒரு சமுதாயத்தின் குறிக்கோள் மற்றும் தேவைகளின் அடிப்படையில் தோன்றியவையாகும். தனிமனிதனின் பழக்கங்கள், காலப்போக்கில் மக்கள் குழுவால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு வழக்கங்களாகின்றன. அவை பழமைப் பண்பு எனும் செம்மையால் “பண்பாடு” நிலையை எய்துகின்றன.

காலத்தின் சுவடுகளைக் காலங்கள் கடந்தும் நிலைத்திடச் செய்வது இலக்கியங்களாகும். சமுதாயத்தின் இயல்புகளுக்கேற்பவும், காலப்போக்கிற்குத் தக்கவும் மாறுவது இலக்கியத்தின் இயல்பாகும். சங்க காலத் தமிழர்களின் பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்களையும், அவை வேருன்றி வளர்ந்ததையும் பல்வேறு காலகட்டத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. எனினும் சங்க கால இலக்கியங்கள், சங்கத் தமிழர்களைப் பற்றி அறிய உதவும் அடிப்படைச் சான்றுகளாக அமைகின்றன. இவ்இலக்கியங்கள் வழியாக இனவரைவியல் நோக்கில் சங்க கால இனக்குழு மக்களின் பண்பாடும், பழக்கவழக்கங்களும் குறித்து இவ்வியல் எடுத்துரைக்கின்றது.

5.2. பண்பாடு - பொருள்

பண்பாடு என்பது மனிதனோடு மட்டும் தொடர்புடையச் சொல்லாகும். பிற உயிரினங்களிடமிருந்து மனிதனை வேறுபடுத்திக் காட்டுவது பண்பாடாகும். எல்லா உயிர்களிடத்திலும் தனித்தனிப் பண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன.

இவ்உயிர்களிடத்தில் சிதறிய பண்பாடுகளுக்கு ஒரு முழு வடிவம் கொடுத்தவன் மனிதனாவான். எனவேதான் மனிதனைப் பண்பாடு கொண்ட விலங்கு என்று மானிடவியலார் அழைக்கின்றனர். சீர்படுத்தப்பட்ட, பண்படுத்தப்பட்ட, திருந்திய நிலத்தைப் பண்பட்ட நிலம் என்பர். மனிதனின் பண்பட்ட திருந்திய பண்பு பண்பாடாகிறது. இத்தகையப் பண்பாடானது,

ஓர் இனத்தாரின் கொள்கைகள், கோட்பாடுகள், நோக்கங்கள், இலட்சியங்கள், வாழ்க்கை முறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், சமூகச் சட்டங்கள், சமயங்கள், வழிபாட்டு முறைகள், களவொழுக்கம், கற்பொழுக்கம், அகத்திணை, புறத்திணை மரபுகள், இலக்கிய மரபுகள், அரசியல் அமைப்புகள், ஆடை, அணிகலன்கள், திருவிழாக்கள், உணவு, பொழுதுபோக்கு, விளையாட்டுகள் ஆகியவற்றை எல்லாம் குறிக்கும்¹

என்று தனிநாயகம் அடிகள் கூறுகிறார். இக்கூறுகளைக் கொண்ட பண்பாடானது “பண்பு” எனும் சொல்லின் அடிப்படையாகத் தோன்றியதாகும். தமிழர்களிடையே தொன்று தொட்டு வழங்கிய பண்பு, பண்படு எனும் சொற்களிலிருந்து “பண்பாடு” எனும் சொல் உருவானதாக அ.தட்சிணாமூர்த்தி தனது ‘தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்’ எனும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். அதில் அறிஞர் டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியாரே முதன் முதலில் “பண்பாடு” எனும் சொல்லை ஆண்டதாகக் (ப.4) கூறப்படுகிறது.

5.3. பழக்கவழக்கங்கள்

தனிமனிதனிடம் இயல்பாக வந்த நடத்தை முறைகளைக் குறிக்கும் “சொல்” பழக்கமாகும். இச்சொல் பழகுதல், பயிற்சியாதல் என்ற பொருளில் பழங்காலந்தொட்டு பயின்று வந்துள்ளது. இதனைக்,

கேட்டன் மாத்திரை யல்ல தியாவதும்
காண்டலில்லா தியாண்டுபல கழிய
வழுவின்று பழகிய கிழமைய ராகினும்
அரிதே தோன்றல்²

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில் “பழகுதல்” என்ற சொல் பயின்று வந்துள்ளது. இதில் கோப்பெருஞ்சோழனும், பிசிராந்தையாரும் பார்க்காமல், பல காலம் பழகிய நட்பினில் “பழகுதல்” செயல் வெளிப்படுகிறது.

பழக்கமானது, செயல்களை எளிய முறையில் பிழையின்றி செய்ய வழிவகுக்கிறது. இதனால் முயற்சி, காலம் ஆகியவை மிச்சப்படுத்தப்படுகிறது. இதனைக் கலைக்களஞ்சியம்,

நனவுடன் தொடங்கிய செயல் நாளடைவில் நனவின்றியே நிகழக் கூடியதாக ஆகிவிடும் செயலையே பழக்கம் என்பர்

(ம.ப.பெரியசாமித்தூரன், கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 7, பக்.29-30)

என்று கூறுகிறது. நல்ல பழக்கங்களைக் கற்றுக் கொள்ள ஏற்ற பருவம் குழந்தைப் பருவமாகும். இளமையில் கற்பது பசுமரத்தாணி போல பதியும் என்பர். பழக்கத்தின் தொடர்ந்த நிலை வழக்கமாகும். சமூகம் சார்ந்த இவ்வழக்கமானது ஒழுக்கத்தால் உருவாகிறது. இச்சொல் இலக்கணம் மற்றும் இலக்கியத்திலும் பயின்று வருகிறது.

முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோடு இல்லை³

என்று தொல்காப்பியத்திலும்,

தோளணி தோடு கடரிழை நித்திலம்

பாடுவார் பாடல் பரவல் பழிச்சுதல்

ஆடுவா ராட லமர்ந்த சீர்ப் பாணி

நல்ல கமழ்தே னளிவழக்க மெல்லாமும்

பண்தொடர் வண்டு பரியவெதிர் வந்தாத⁴

என்று பரிபாடலிலும் தமிழ்ச் சான்றோர் வெளிப்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது. சமூகத்தில் அதிகமாகப் பின்பற்றப்படும் பழக்கமான நடவடிக்கை வழக்கமாகும். இது குறித்து க.காந்தி,

ஒரு வழக்கம் செல்லக் கூடியதாக இருக்க வேண்டுமாயின் அது பண்டைக்

காலம் முதல் இடையீடின்றித் தொடர்ந்து வழக்கில் வந்ததாக இருப்பதுடன்

அறிவுக்கு ஒத்ததாயும் தென்பட வேண்டும்⁵

என்று கூறுகிறார். பழக்கம் தனிமனிதனைச் சார்ந்தது போல வழக்கம் சமூகம் சார்ந்ததாகிறது. இவ்வாறு பழக்க வழக்கங்களைத் தனிமனிதனும் சமுதாயமும் இணைந்து உருவாக்குகின்றனர். இதற்குச் சமூகவியலாளர்,

தனிமனிதனிடம் இயல்பாக வந்தமைந்த நடத்தையைப் பழக்கம் எனவும்,

இனக்குழுவிலுள்ள பலருடைய மனவெழுச்சி, உணர்ச்சி ஆகியவற்றுடன்

இயைந்து நிற்பது வழக்கம் எனவும் விளக்கமளிக்கின்றனர்.⁶

இத்தகு பழக்கவழக்கங்களின் முதிர்ந்த நிலை பண்பாடாக அமைகின்றது. பழக்கம், வழக்கம், மரபு என்ற சொற்கள் ஒன்றோடொன்று உறவுடையனவாகும். ஒன்றின் வளர்ச்சி, மற்றொன்றின் தொடர்ச்சியாக அமைகின்றது. இவை எளிதில் மாற்ற முடியாதவையாகும். கால, இட, சூழல்களுக்கு ஏற்ப சிற்சில மாற்றங்களை உட்படுத்திக் கொள்ளும். அவற்றின் “கருப்பொருள்” மாறுபடுவதில்லை. சமுதாயத்தின் நலன் கருதி ஏற்பட்ட இம்முறைகள் தலைமுறை, தலைமுறைகளாகப் பின்பற்றப்படுகின்றன. பழக்கம் தொடக்க நிலையாகவும், வழக்கம் தொடர்நிலையாகவும், வழக்காறு அல்லது மரபு பண்பாட்டின் முதிர்ந்த நிலையாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. இத்தகு சமூகம் சார்ந்த பல வகையான பழக்கவழக்கங்கள் பண்பாடு நிலையை அடைந்தாலும், சிறப்புக் கருதி முதன்மை பெறும் பழக்க வழக்கங்கள் பண்பாட்டில் தமக்கென ஒரு தனி இடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்கின்றன. உதாரணமாக சேலை உடுத்துதல் தென்னகப் பெண்களின் பண்பாடாக அமைகிறது. கால மாற்றத்திற்கும் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் ஏற்ப பல ஆடைகள் (சுடிதார், மிடி, பாவாடை தாவணி) வளர்ச்சியடைந்து சேலையைக் காட்டிலும் புழக்கத்தில் இருக்கின்றன. பருத்தி நூல், பட்டுப் புடவைகள் பண்பாட்டில் தமக்கென ஒரு தனி இடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டதால், இன்றளவும் தென்னகப் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் ஆடையாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. இவ்வாறு சூழல், இட அமைவிற்குத் தக்கவும், உணர்வின் வெளிப்பாடுகளுக்குத் தக்கவும் கட்டமைப்புக் கொண்ட பழக்க வழக்கங்கள் நிலைத்த இடத்தைப் பெறுகின்றன.

5.4. முல்லை நிலப் பண்பாடும் பழக்கவழக்கங்களும்

முல்லை மலர் மணம் வீசும் சூழலில் வாழும் மக்களின் மனம், பண்பாட்டின் மணம் வீசுவதாக அமைகின்றது. மனிதர்களுக்கும் விலங்குகளுக்கும் விருந்தாக அமையும் காடுகளை இருப்பிடமாகக் கொண்ட மக்களின் வீடுகளில் விருந்தோம்பல் சிறப்புடன் அமைகின்றன. சமய நம்பிக்கை, சமூகக் கட்டுப்பாடுகள், மரபுசார் அறிவு, அழகியற் சிந்தனைகள், விளையாட்டுகள் முதலிய பண்பாடுகளிலும் சிறந்து விளங்குகின்றனர்.

5.4.1. விருந்தோம்பல்

விருந்து என்பதற்கு புதியது, புதுமை, மனைவி (மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி, ப.1081) என்று பொருள்கள் பெறப்படுகின்றன. புதியவர்கள், உறவினர்கள், நண்பர்கள், நண்பர்கள் அல்லாதவர்கள் அனைவரும் விருந்தினர்கள் ஆவர். இத்தகைய விருந்தினர்களைச் சங்க காலத்தில் உபசரித்தவர்களில் முதன்மையாக அறியப்படுபவர்கள் முல்லைநில மக்களாவர். இவர்கள் இரவில் வந்த விருந்தினர்களை முகமலர்ச்சியுடன் உபசரித்தப் பண்பினை வெளிப்படுத்தும்,

அல்லில் ஆயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்

முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியல் (நற்.142:9-11)

என்ற பாடலைப் பாராட்டாத இலக்கியங்களே இல்லை எனலாம். விருந்தை எதிர்பார்த்தும் காத்திருக்கும் உயரியப் பண்பானது.

செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்

நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு⁷

என்ற வள்ளுவரின் வாக்கிற்கு ஒப்ப அமைகிறது. விருந்தினரின் வரவை மகிழ்ச்சியுடன் எதிர்பார்த்திருக்கும் முல்லைநில மக்கள், அதனை முன்கூட்டியே கரைந்து அறிவிக்கும் காக்கைக்கும் விருந்திட்டுள்ளனர் (நற்.161). இவ்வாறு முன்கூட்டியே அறிவிப்பதால் விருந்தினரை உபசரித்தல் எளிதாகிறது. இன்றைய காலகட்டத்தில் இயற்கையுடன் பேசுவதை மறந்து வருகின்றனர். செடி, கொடிகள், மரங்களுடன் பேசினால், இயல்பாக வளர்வதைவிட நன்கு வளரும் என்பது அறிவியல் பூர்வமாக நிரூபிக்கப்பட்டதாகும். சான்றாக, நெப்பன்திஸ் கூஜாக் பூ செடிகள், தன் மேல் அமரும் புழு பூச்சிகளை உண்ணக் கூடிய உயிருள்ள செடிவகை என்பதை யாவரும் அறிவர். இவ்வாறு செடி கொடிகளும், பறவை விலங்குகளும் தம்மில் உயர்ந்தவனான மனிதனின் அன்பினை எதிர்பார்த்திருக்கின்றன. சங்க காலத்தில் விருந்தினரின் வரவினை கரைந்து அறிவிக்கும் காக்கை போல இக்கால கைபேசி அமைகிறது.

ஏழு கலங்களில் விருந்திட்டாலும் காக்கையின் பண்பிற்கு ஈடாகாது என்பதை,

பல்ஆ பயந்த நெய்யின், தொண்டி

முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு

எழுகலத்து ஏந்தினும் சிறிது - என் தோழி,

.....

விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது 'பலியே' (குறுந்.210:2-6)

என்ற காக்கைப் பாடினியார் நச்செள்ளையரின் அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

செய்யும் தொழிலை முதன்மையாகக் கருதும் முல்லைநில உழவர்கள், உணவினை மறந்து உழைத்திடும் பண்பினராவர். உணவின் தேவையை நன்கு அறிந்த இவர்கள் ஒரு நாளில் ஒரு வேளை மட்டும், உணவுண்ணுவர் என்பதை பலரும் அறிவதில்லை. இல்லாள் மட்டுமே அறிவாள். மாலையில் வீடு திரும்பும் கணவனுக்கு விருந்திட்டு உபசரித்ததை,

மரப் பயில் இறும்பின் ஆர்ப்ப, சுரன்இழிவு

மாலை நனிவிருந்து அயர்மார் (குறுந்.155:6-7)

என்ற உரோடகத்துக் கந்தரத்தனாரின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. விருந்தினரை உபசரிப்பதில் பெரும் பங்கு கொண்ட பெண்கள், புதிய வரவிற்கே மகிழ்ச்சி கொள்ளும் குணவதியர், கணவனின் வரவையும், அவருக்கு அளித்திடும் விருந்தையும் (நற்.374:8-9) பெரும் பயனாகக் கருதுவர். 'இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தத்தையும்' ஒழுக்கமாகக் கொண்ட முல்லைநிலப் பெண்கள், வினைமுடித்து மீண்டுவரும் கணவருக்கு அட்டிற் சாலையில் விருந்து தயார் செய்கின்றனர். இதனை,

விருந்து அயர் விருப்பொடு வருந்தினள் அசைஇய

முறுவல் இன்னகை காண்கம் (நற்.81:8-9)

என்ற அகம்பன்மாலாதனாரினது அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

5.4.2. ஒற்றுமை

ஐநில மக்களும் நிலம் கடந்து வாழ்ந்தாலும் மனதளவில் ஒற்றுமையுடன் காணப்படுகின்றனர். யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர் (புறம்.192:1) என்ற பரந்த மனப்பான்மை கொண்டவர்களாக வாழ்ந்தனர். சங்க கால மக்கள் சுற்றம் பேணுதலையும், சுற்றத்தோடு வாழ்தலையும் வாழ்நாள் பயனாகக் கொண்டனர். இதனை,

கண்ணுளர் ஒக்கல் தலைவ (மலைபடு.50)

கல்லென் சுற்றமொடு கால்கிளர்ந்து திரிதரும் (பெரும்பாண்.21)

என்ற அடிகளால் உணரமுடிகின்றது.

ஆயர்கள் மருதப் பண்ணைப் பாடவும், உழவர்கள் முல்லை நிலத்தின் சிறப்பைப் புகழ்வதுமாக இணக்கமுடன் இருந்ததையும் அறியமுடிகிறது. இதனை,

கானவர் மருதம் பாட வதுவர்

நீனிற முல்லைப் பா:'.றிணை நுவல (பொருநர்.220-221)

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மனிதர்களைப் போல விலங்குகளும், பறவைகளும் நிலம் கடந்து களித்திருந்ததைக் காணமுடிகிறது. இதனை,

கானக் கோழி கதிற்குத்த

மனைக்கோழி தினைக்கவர

வரைமந்தி கழிமுழ்க

கழநாரை வரையிறுப்ப (பொருநர்.222-225)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறு பொதுநலத்துடன் ஒற்றுமையுடன் சமவாழ்வு வாழ்ந்தவர்கள் சங்க கால மக்களாவர். இவர்கள் வழிவந்த மக்களிடையே தம் மக்கள், தம் சுற்றம் சுருங்கி, தன் சுற்றம் ஆயின. தன் சுற்றமும் சுருங்கி தன் மக்கள் ஆயின. தன் மக்களும் (தன் குடும்பம்) தன் நலம் ஆகியன. இன்று தன்னலத்திலும் தன்னிறைவு இன்றி வாழ்கின்றனர். பொதுநலத்தைப் புறக்கணித்தபொழுதே, தன் நலமும் பறிபோகும் என்பதை அறியாமல் விட்டனர்.

5.4.3. நம்பிக்கை

முல்லைநில மக்கள் திருமாலின் அவதாரமான மாயக் கண்ணனை வழிபடுபவர்களாவர். பசுக்கள் ஆலமரத்தின் வழியாகச் செல்லும் பொழுது, அதன் விழுதுகள் பசுவை அன்பாகத் தடவுவதாகவும், ஆலமரம் கடவுள் (மாயோன்) உறைகின்ற இடமாகவும் நம்பப்படுகிறது. இதனை,

தாதுளரு மறுகின் ஆபுறம் தீண்டும்

நெடுவீழ் இட்ட கடவுள் ஆலத்து (நற்.343:3-4)

என்று கருவூர்க் கதப்பிள்ளைச் சாத்தனாரது அடிகளால் அறியப்படுகிறது. ஆலிலையில் படுத்துறங்கும் கண்ணனின் வடிவத்தை யாவரும் கண்டதுண்டு. முதல் முதலில் மார்க்கண்டேய மகரிசிக்கு வில்லிப்புத்தூரில் இக்காட்சி காணக் கிடைத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பிரளயக் காலத்தில் அனைத்துத் தேவர்களையும், உயிர்களையும், அண்டங்களையும் வயிற்றினுள் உள்ளடக்கி கண்ணன் குழந்தையாக இருப்பதை அவர் கண்டதாக, திவ்வியகவி பிள்ளைப் பெருமானையங்கார் அருளிய 'அஷ்ட பிரபந்தத்தில்' (ப.907) கூறப்படுகிறது. ஆலிலை ஆதிசேஷனின்

அம்சமாகக் கருதப்படுகிறது. இன்றளவும் ஆலமரத்தையும், ஆலமரத்தில் அமர்ந்த கடவுளையும் மக்கள் வழிபடுகின்றனர்.

5.4.4. நிமித்தம் பார்த்தல்

பல்லி ஒலித்தால், அதனை சகுனமாகவும், நல் நிமித்தமாகவும் கருதுவதுண்டு. இவ்வழக்கமானது சங்க காலம் தொட்டு இன்றுவரை வழக்கத்தில் உள்ளது. பல்லியின் சொல், நல்நிமித்தமாக அமைவதால், அதனை சங்க கால மக்கள் இனிய கூறும் பல்லி (நற்.246:1-2), நல்லதைக் கூறும் பல்லி (நற்.333:10-12) என்று சிறப்பிக்கின்றனர்.

வினை முடித்து மீளும் தலைவனின் வரவை; அவன் வருவதற்கு முன்னரே, பல்லி ஒலியெழுப்பி தலைவிக்குத் தெரிவிக்கிறது. இதனை,

முன்னியது முடித்தனம் ஆயின் நன்னுதல்
வருவம் என்னும் பருவரல் தீர்ப்
படுங்கொல் வாழி நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லி
.....
மீமிசைக் கலித்த வீநறு முல்லை

ஆடுதலைத் துருவின் தோடுதலைப் பெயர்க்கும் (நற்.169:1-6)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. மனிதர்களின் உணர்வுகளைப் பறவைகளும் விலங்குகளும் புரிந்து கொள்வதால்தான் அவை வளர்ப்புப் பிராணிகளாக வளர்க்கப்படுகின்றன. இது குறித்து சுந்தரமூர்த்தி,

In Sanskrit the description of the life of animals and birds to express the human emotion has to some extent been found in literature. But the ancient tamil seems to have had a special achievement in this technique⁸

என்று கூறுகிறார். இவ்வாறு பழந்தமிழர்களிடமிருந்து வழக்கமாக வந்த இப்பண்பாடுகள் போற்றுதற்குரியதாக அமைகின்றன. இப்பல்லிகள் மனிதர்களுக்கு மட்டுமல்லாது விலங்குகளுக்கும் நல்நிமித்தமாக அமைகின்றன. உணவிற்காகப் புறப்பட்ட காட்டுப்பன்றி, பல்லியின் ஓசையைச் சகுனமாகக் கருதி வேட்டுவனின் வலையில் அகப்படாது (நற்.98:1-7) தப்பியதைக் குறிஞ்சி நிலத்திலும் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு பல்லியின் சகுனத்தை நிமித்தமாகக்

கொண்ட நிலையிலிருந்து, அவை ஒலிக்கும் திசை, கிழமை, எண்ணிக்கை வரையிலும், பலன்கள் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன. இத்தன்மையைப் பிற்காலத்தில் எழுந்த ‘கௌரி சாஸ்திரம்’ வெளிப்படுத்துகிறது.

பல்லிகளில் ஏறக்குறைய 70 சாதிகளும் 300 இனங்களும் இருப்பதாகவும், இவை வெப்பமான பகுதிகளில் உலகம் நெடுகிலும் வாழ்வதாகவும் கூறப்படுகிறது. அதிலும் இவை மிகுதியாக இருப்பது, இந்தியா அல்லது கிழக்குப் பிரதேசத்தில் என்று கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது (தொகுதி 7, ப.18).

இதனை நோக்கும்பொழுது பல்லிகள் தென்னிந்தியப் பகுதிகளைச் சார்ந்தவை என்பது புலனாகின்றது.

5.4.5. கவரில் கோடிடும் பழக்கம்

முல்லை நிலப் பெண்கள், தலைவனைப் பிரிந்த நாளிலிருந்து, அவன் வரும் நாள்வரை ஆற்றியிருத்தல் முல்லைநிலப் பண்பாடாகக் கருதப்படுகிறது. தலைவன் வரும் வரை பொழுதுகளை எண்ணிக் கொண்டு காத்திருக்கும், முல்லைநிலத் தலைவி, சுவர்களில் கோடிட்டு நாட்களை கணக்கிடுகிறாள். இதனை,

..... ஆய்கோடு இட்டுச்
சுவர்வாய் பற்றும் நிற்படர் சேணீங்க
வருவேம் என்ற பருவம் உதுக்காண்;
.....

சொல்லுப அன்ன முல்லை வெண் முகையே (குறுந்.358:2-7)

என்ற கொற்றனார் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதனை வள்ளுவரும்,

வாள் அற்றுப் புற்கென்ற கண்ணும் அவர்சென்ற
நான் ஒற்றித் தேய்ந்த விரல்⁹

என்று சிறப்பிக்கிறார். இத்தகு குறிப்புகளை அகநானூற்றிலும் (61:4-5; 289:9-10) காணமுடிகின்றது. கைக்குள் கணினி வந்த பிறகும் நாளேடுகள், மாத ஏடுகள் முதலிய ஏடுகளில் கோடிடுவதையும் நாள்குறிப்பேட்டில் குறித்து வைப்பதையும் காணமுடிகின்றது.

5.4.6. இசைமரபு

உயிரினங்களை மயங்கச் செய்யும் இசை தோன்றிய நிலம் முல்லை நிலமாகும். இந்த இசைக்கு மூலமாக அமைவது இசைக் கருவிகளாகும். இசைக்கு முதல் கருவியான குழலுக்கு உயிரும் வடிவமும் தந்தவன் முல்லை நிலத்து இடையன் ஆவான்.

“குழல் வழியே தோன்றிய கருவி யாழ்” என்று வி.சி.சசிவல்லி தனது

‘முல்லை’ எனும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.¹⁰

இடையர்கள் குழலினை உருவாக்கி (பெரும்பாண்.175-182), இசைத்ததன் வழியாகப் பண்ணும், பாடலும் தோன்றிய நிலம் முல்லை என்பதை அறியமுடிகிறது. ஆம்பல் பண்ணும் முல்லைப் பண்ணும் குழலில் இசைக்கப்பட்டதை,

ஆம்பலந் தீங்குழல் கேளாமோ, தோழி!

கொல்லையம் சாரல் குருந்தொசித்த மாயவன்

எல்லைநம் ஆனுள் வருமேல், அவன் வாயில்

முல்லையந் தீங்குழல் கேளாமோ!¹¹

என்ற சிலப்பதிகார அடிகள், மாயவன் குழலில் முல்லைக்கொடி சுற்றி முல்லைப் பண் இசைத்துப் பாடியதைப் புலப்படுத்துகின்றன. இசைக்குப் பேர் போன முல்லை நிலத்தில் இடையர்கள், குழலில் பாலைப் பண்ணை இசைத்தனர். அது வெறுக்கவே குறிஞ்சிப் பண்ணை (பெரும்பாண்.179-182) இசைத்துள்ளனர். இவர்களது குழலோசையானது, பசுக்களின் கழுத்தில் கட்டிய மணியோசையுடன் கூடி, ஒலித்ததைக் கேட்பதற்கு இசை சங்கமமாக இருந்ததென்று (நற்.69:8-9) நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது. மாயோன் கையில் இருக்கும் குழலின் வழிவந்த கோவலர்கள், குழல் இசைத்தலைத் தவிர வேறொன்றும் அறியாத இசைப் பிரியர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இதனை,

உரும்இசை அறியாச் சிறுசெந் நாவின்

ஈர்மணி இன்குரல் ஊர்நனி இயம்ப

பல்ஆ தந்த கல்லாக் கோவலர்

கொன்றைஅம் தீங்குழல் மன்றுதோறு இயம்ப (நற்.364:7-10)

எனக் கிடங்கில் காவிதிப் பெருங்கொற்றனாரின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இக்குழலோசையானது முல்லை நிலம் முழுவதும் பரவியதைக் காணமுடிகிறது.

இத்தகைய இசைக் குறிப்புகளை முல்லை நிலம், சங்க இலக்கியங்களின் வாயிலாக பல இடங்களில் (நற்.394:3-4) (குறுந்.323:2-4) எடுத்துரைக்கின்றது.

5.4.7. விளையாட்டு

ஓர் இனத்தின் பண்பாட்டையும், வரலாற்றையும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைவது விளையாட்டுகள் ஆகும். முல்லை நிலத்தில் ஏறு தழுவுதல் பாரம்பரிய விளையாட்டாக அமைந்ததை முல்லைக்கலி எடுத்துரைக்கிறது. இவர்களது பொழுதுபோக்கான விளையாட்டாக புலனாடுதல் அமைகிறது. நீர் நிலைகளில் விளையாடியதையும், ஓடும் நீரினை உண்ணுவதற்காக எடுத்து வைத்ததையும்,

தளிரொடு மிடைந்த காமரு கண்ணி

திரங்குமர னாரிற் பொலியச் சூடி

முரம்புகண் ணுடைந்த நடவை தண்ணென

உண்டனிர் ஆடிக் கொண்டனிர் (மலைபடு.430-433)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறு பல நிலைகளில் முல்லைநிலப் பண்பாடும், பழக்கவழக்கங்களும் வெளிப்படுவதை காணமுடிகின்றது.

5.5. குறிஞ்சி நிலப் பண்பாடும் பழக்கவழக்கங்களும்

களவிற்கு உகந்த நிலமாக குறிஞ்சி நிலம் அமைகிறது. காதலில் உடன்போக்கு சென்றாலும் நிலத்திற்குள்ளே மணமுடித்துக் கொண்ட பண்பாட்டைக் (நற்.317) காணமுடிகிறது. மடலேறும் மலைநாடனுக்கு இணையாக அறத்தோடு நின்றலிலும், இல்லறப் பண்பாட்டிலும் பெண்கள் சிறந்தவர்களாக விளங்குகின்றனர்.

5.5.1. மடலேறுதல்

ஓர் ஆடவன், ஒரு பெண்ணைக் களவுடன் அல்லது களவில்லாமலும் அடைய மேற்கொள்ளும் முயற்சி மடலேறுதல் எனப்படுகிறது. தலைவி மேல் கொண்ட காதலின் வலிமையைப் புலப்படுத்த தன்னை வருத்திக் கொண்டு, அதன் மூலம் பிறரது அனுதாபத்தைப் பெற்று, அவர்கள் வாயிலாகத் தலைவியை அடைவதற்கு முயற்சித்தல் மடலேறுதல் ஆகிறது. இலக்கியச் சான்றுகளின் வழி மடலேறுதல் குறிஞ்சி நிலத்திற்கு மட்டும் உரிய ஒழுக்கமாகக் கருதப்படுகிறது.

ஆயினும் நெய்தல் நிலத்திலும் மடலேறுதல் பண்பாட்டைக் காணமுடிகிறது. இதனை நெய்தல் நிலப் பகுதி விளக்குகிறது. மடலேறுதல் சங்க காலத்தில் இழிந்த செயலாகக் கருதப்பட்டதால் பெருந்திணையுள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

ஏறியமடல் திறம் இளமை தீர்திறம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மடலொடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே¹²

என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். அவ்வாறே எத்தகையச் சூழலானாலும் பெண்கள் மடலேறுவதில்லை என்பதையும்,

எத்திணை மருங்கினும் மகடுஉ மடன்மேல்
பொற்புடை நெறிமை இன்மை யான¹³

என்கிறார். வள்ளுவரும்,

கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடலேறாப்
பெண்ணின் பெருந்தக்க தில்¹⁴

என்று பெண்களின் மன வலிமையை வெளிப்படுத்துகிறார். பெண்கள் எல்லை கடந்த களவினை அறத்தோடு நிறைவு மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

மடலேறுதலுக்கு ஊரும் குதிரைப் போன்ற, ஊராத பனை மடலால் செய்யப்பட்ட குதிரை பயன்படுத்தப்படுகிறது. அதற்குக் கழுத்தில் மணி மாலைகள் சூட்டப்படுகின்றன. அத்துடன் தலைவனின் உருவத்தையும், தலைவியின் உருவத்தையும் படமாக வரைந்து, அதனைக் கையில் ஏந்தியபடி ஊரார் அறிய மடலேறப்படுகிறது. இதனைக் கண்ட ஊரார் பழிதூற்றுவதால், தலைவியின் இல்லத்தார் திருமணம் செய்ய இசைகின்றனர். இதனை,

மாஎன மடலும் ஊர்ப; பூஎனக்
குவிமுகிழ் எருங்கங் கண்ணியும் சூடுப;
மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப;

பிறிதும் ஆகுப - காமம் காழ்க் கொளினே (குறுந்.17:1-4)

என்ற பேரெயின் முறுவலாரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இதில் தலைவன் எருக்க மாலை அணிந்து வருவதாகக் கூறப்படுகிறது. விலை போகாத எருக்க மாலை, ஆவிரம்பு மாலை போன்ற மடலேறுதலுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் பூக்களை கந்தரத்தனார் 'வில்லாப்பூ' (நற்.146:1) என்று குறிப்பிடுகிறார். சாவின்

வாயிலில் நிற்பதை அறிவிப்பதற்காக இத்தகைய இழிவான அடையாளங்கள் புனையப்படுகின்றன. இதுவும் பயனற்ற நிலையில் 'பிறிதும் ஆகுப' என்றதால், வரைபாய்தலும் நிகழும் என்பதாகிறது. 'வில்லாப் பூ' போன்று இழிவான அடையாளமான 'வெள்ளென்பு' அணிந்து மடலேறுதலும் உண்டு. இதனை,

விழுத்தலைப் பெண்ணை விளையல் மாமடல்

மணியணி பெருந்தார் மார்பிற் பூட்டி

வெள்ளென் பணிந்துபிறர் எள்ளத் தோன்றி (குறுந்.182:1-3)

என்று கிள்ளி மங்கலங்கிழாரின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இத்தகைய மடலேறுதலைக் குறிஞ்சித் திணையில் குறுந்.173:32; நற்.146, 220, 377 போன்ற பாடல்களிலும் காணமுடிகின்றது.

பிறரை மனதாலும், மெய்யாலும் வருத்தமடையச் செய்யாது, தன்னை மட்டும் வருத்திக் கொண்டு மடலேறுவதால், சங்க கால வழக்கங்களுள் தனித்துவம் பெற்று பண்பாட்டில் இடம்பெறுகிறது. இலக்கிய வழக்கில் பின்பற்றப்படும் மடலேறுதல், உலகியல் வழக்கில் காணப்படுவதில்லை என்று ஒருசாரர் கூறுவதுண்டு. சங்ககால மக்களின் வாழ்வியலை இலக்கியங்கள் எடுத்துரைப்பதால் இலக்கியங்களில் கூறப்பட்ட மடலேறுதல், சங்க காலத்தில் இருந்திருக்க வாய்ப்புள்ளது. சங்க காலத்தில் தொடங்கிய இப்பழக்கம் வழக்கத்திலிருந்ததைப் பிற்காலத்தில் தோன்றிய பக்தி இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. அதிலும் பெண்கள் மடலேறுவதில்லை என்ற மரபை மாற்றும் வண்ணம் பக்தி இலக்கிய நூல்களான சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் ஆகியன அமைகின்றன. திருமாலைத் தலைவனாகக் கொண்டு, திருமங்கையாழ்வார் மடலேறுவதாக இப்பாசுரங்கள் அமைகின்றன. இதன் தொடர்ச்சியாகச் சிற்றிலக்கியங்களில் வளமடல் அமைகிறது. இதனை அடியொற்றி சித்திரமடல் (காளமேகப் புலவர்), வருணகுலாத்தித்தன் மடல் (காளிமுத்தம்மை) அமைகின்றன. பக்திச் சுவைக்காகப் பாடப்பட்டிருந்தாலும், வழக்கத்திலிருந்ததால்தான் பாடப்பட்டது என்பதை அறியமுடிகிறது. இவற்றைப் பின்பற்றி இன்றைய காலத்தில் கடிதம், புலனம் (Whats App), முகநூல் (Facebook), படவரி (Instagram), பற்றியம் (Massanger), தொலைவரி (Telegram), மின்னஞ்சல் (E-mail) வழியாகக் களவு முதல் பல தகவல்கள் பரிமாறப்படுகின்றன.

5.5.2. அறத்தோடு நின்றல்

பல பண்புகளைக் கொண்ட ஒரு சொல் “அறம்” ஆகும். அப்பண்புகளில் முதன்மையானது கற்பாகும். அறத்தோடு நின்றல் கற்பின் தொடக்க நிலையாகவும், களவின் இறுதி நிலையாகவும் அமைகிறது. அறத்தோடு நிற்கும் தலைவிக்கு, முதல் துணையாக தோழி அறத்தோடு நிற்கிறாள். எனினும் அறத்தோடு நின்றலுக்கு உரிமை கொண்டவள் தலைவி ஆவாள். இவளது இசைவு இன்றி தோழி அறத்தோடு நின்றல் இயலாததாகும். திறமை உடையவர்களுக்கே அறத்தோடு நின்றல் பொருந்தும் என்றும், சுற்றத்தாரை உடைய மக்களுக்கு அறத்தோடு நின்றல் பற்றுக்கோடாக அமைகிறது என்றும் கூறப்படுகிறது. இதனை,

திறவோர் செய்வினை அறவது ஆகும்;

கிளையுடை மாந்தர்க்குப் புணையுமார் இவ்,என

ஆங்கு அறிந்திசினே

(குறுந்.247:2-4)

என்ற சேந்தன்பூதனது அடிகளால் உணரமுடிகின்றது. அறத்தோடு நின்றலை நற்றிணை (244), குறுந்தொகையிலும் (321) காணமுடிகின்றது.

அறத்தோடு நின்றல் என்ற நுண்துறை பற்றி 51 செய்யுட்கள் சங்க

இலக்கியத்துள் உள்ளன¹⁵

என்று வ.சுப.மாணிக்கனார் தனது ‘தமிழ்க்காதல்’ எனும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். சங்க காலப் பண்பாடுகளில் அறத்தோடு நின்றல் தனிச்சிறப்புப் பெறுகிறது. தமிழ்மொழியின் இலக்கிய மதிப்பை ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்கு கபிலர் அறிவுறுத்த விரும்பினார். அதற்காக அறத்தோடு நின்றல் எனும் துறையில் 261 அடிகள் கொண்ட குறிஞ்சிப்பாட்டை இயற்றியதாகக் குறிஞ்சிப்பாட்டில் (பக்.236-240) கூறப்படுகிறது. இத்தகு அறத்தோடு நின்றல் பண்பாடானது இன்றளவும் பின்பற்றப்படுகிறது.

5.5.3. விருந்தோம்பல்

குறவர்கள் விருந்தினர்களுக்குத் தங்கள் மலையில் விளைந்த தேன், பன்றியின் பழுது நீக்கிய தசை முதலியவற்றை உணவாகக் கொடுத்து உபசரித்தனர். இத்தகு உபசரிப்பானது மணவிழா நடத்தும் இல்லத்தில் அளிக்கும் விருந்து போல நிறைவாக இருந்ததை,

மணஇல் கமழு மாமலைச் சாரல்
 தேனினர் கிழங்கினர் ஊனார் வட்டியர்
 சிறுகட் பன்றிப் பழுதுளிப் போக்கிப்
 பொருதுதொலை யானைக் கோடுசீ ராகத்
 தூவொடு மலிந்த காய கானவர்
 செழும்பல் யாணர்ச் சிறுகுடிப் படினே

இரும்பே ரொக்கலொடு பதமிகப் பெறுகுவீர் (மலைபடு.151-157)

என்ற அடிகளால் உணரமுடிகின்றது. அவ்வாறே கற்பில் சிறந்த குறிஞ்சி நிலப் பெண்கள் தம் கணவர் பரத்தையிடமிருந்து மீண்டு வந்தாலும் அவரை எதிர்நோக்கி உபசரிக்கும் (குறுந்.252) பண்புடையவர்களாக இருந்ததைக் காணமுடிகிறது. ‘பண்பெனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்’ ஆகும். இவ்வாறு குழல் அறிந்து ஒழுகுதல் சங்க காலத்தில் சிறந்த பண்பாடாக இருந்துள்ளது.

5.5.4. வாழ்த்துதல் மரபு

பண்டைய காலத்தில் நற்சொல் உரைத்தவர்களையும், நன்மை செய்தவர்களையும் வாழ்த்துதல், போற்றுதல் முதலிய பண்பாடுகளைக் காணமுடிகிறது. இப்பண்பாடுகளை அகம், புறம் என இருநிலைகளிலும் காணமுடிகின்றது. வாழ்த்தும் மரபானது நேரடியாக வாழ்த்துதல், மறைமுகமாகப் பிறரிடம் வாழ்த்துதல் என்று இருவகைப்படுகின்றன. புலவர்களும், பிறரும் அரசனையும், தன்னிகரில்லாதவர்களையும் வாழ்த்தியதைத் தொல்காப்பியத்தில் அறியமுடிகிறது. இதனை,

வழக்கியல் மருங்கின் வகைபட நிலைஇப்
 பரவலும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பாங்கினும்
 முன்னோர் கூறிய குறிப்பினும்¹⁶

என்ற நூற்பாவில் ஒருவர் மற்றொருவரைப் போற்றிப் புகழுதல், வாழ்த்துதல், வணங்குதல் அறம், பொருள், இன்பத்துள், இன்பப் பகுதியாக இருந்ததை எடுத்துரைக்கிறது. இப்பண்பானது வாழ்த்தப்படுபவர் மீது கொண்ட அன்பின் வெளிப்பாடாக அமைகிறது. வாழ்த்தும் பண்பினை ‘புறநிலை வாழ்த்து’ என்று புறத்திணையியல் (தொல்.பொருள்.87) குறிப்பிடுகிறது. செய்யுளியலிலும் காணப்பட்டதை,

வழிபடு தெய்வம் நிற்புறம் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமின் என்னும் புறநிலை வாழ்த்தே¹⁷

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இதில் வாழ்த்துபவர்கள், வாழ்த்தப்படுபவர்களை “நின் குலம் தெய்வத்தால் காக்கப்பட வேண்டும்; நீடோடி புகழுடன் வாழ வேண்டும்” என்று வாழ்த்தியதை அறியமுடிகிறது.

தலைவன் மணந்துகொள்ள வருவதை அன்னை தெரிவிக்கிறாள். நற்சொல் கூறிய அன்னை ‘அமுதம் உண்ணும் புகழ் உலகத்தை அடைய வேண்டும்’ என்று தலைவி வாழ்த்துகிறாள்.

அரும்பெறல் அமிழ்தம் ஆர்பதம் ஆகப்
பெரும்பெயர் உலகம் பெறீஇயரோ - அன்னை
.....

ஓங்குமலை நாடனை வரும் என்றோளே (குறுந்.83:1-5)

என்பதை வெண்பூதனாரின் அடிகளால் உணரமுடிகிறது. இவ்வாறு, தலைவன் “வரைவிற்குரிய ஏற்பாடுகளோடு வருவான்” என்று கூறிய அயன்மனைக் கிழத்தியையும், அமுதம் உண்ணப் பெறுவாள் (குறுந்.261:1-7) என்று தலைவி வாழ்த்துகிறாள். இத்தகு வாழ்த்தும் பண்பாட்டைச் சங்க இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் (குறுந்.75:3-4, 360:2-6; நற்.65:1-2) காணமுடிகின்றது. அக்காலத்தில் மக்களை மட்டுமல்லாது இயற்கையையும் வாழ்த்தியுள்ளனர். இதனை,

திங்களைப் போற்றுவும்! திங்களைப் போற்றுவும்!
.....

ஞாயிறு போற்றுவும்! ஞாயிறு போற்றுவும்!
.....

மாமழை போற்றுவும்! மாமழை போற்றுவும்!¹⁸

என்ற சிலப்பதிகார அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு வாழ்ந்தால்தான். இயற்கை வளமுடன் இருந்தால்தான் மக்கள் நலமுடன் இருக்க இயலும் என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தனர். சங்க காலத்தில் தெய்வத்தை வணங்கிப் பிறரை வாழ்த்தும் முன்னர், இயற்கையை வாழ்த்தி வணங்கியுள்ளனர்.

குறிஞ்சி நிலத்தில், தலைவன் மலையையும், தந்தை மலையையும் சிறப்பித்துப் பெண்கள், உரலில் நெல் குத்தியவாறு, வள்ளைப் பாட்டு பாடினர். இதனை,

முன்றிற் பலவின் முதுகளை மரீஇப்

புன்தலை மந்தி தூர்ப்பத் தந்தை

மைபடு மால்வரை பாடினள் கொடிச்சி (நற்.373:1-3)

என்று கபிலரது அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதில் தலைவியின் இல்லறப் பண்பாடும், மலைகளின் வளமே, தம் நலம் என்று கருதிய பண்பாடும் பெறப்படுகின்றன. இத்தகைய வள்ளைப்பாட்டையும், இயற்கையையும், மக்களையும் வாழ்த்தும் பண்பை இன்றைய கிராமப்புறங்களில் காணமுடிகின்றது.

5.5.5. சமய நம்பிக்கை

இயற்கையின் புதிரான செயல்களுக்கு அறிவு கொண்டு உணர இயலாத காலத்தில், மனிதனைச் சுற்றி நிகழும் எதிர்பாராத திருப்பங்களுக்கு, காரணம் காணமுடியாத நிலையில், மனித மனம் சிலவற்றைப் படைத்து அதற்கு உருவமும் கொடுத்தது. இதனை நம்பிக்கை என்பர். அறிவிற்கு அப்பாற்பட்டது ஆன்மாவாகும். இன்றளவும் கூடுவிட்டுப் பிரியும் ஆன்மா பற்றிய விளக்கங்கள் விவாதங்களாகவே அமைகின்றன.

சங்க கால நம்பிக்கை, இயற்கைச் சீற்றத்தின் காரணமாகத் தோன்றியது.

சீற்றத்தைக் கட்டுப்படுத்த வழிபாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன என்று சு.சக்திவேல் தனது நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு (ப.188) எனும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

இத்தகைய வழிபாடுகள் காலப்போக்கில் அன்பின் வெளிப்பாடுகளாக மாறின. அன்பின் வளர்ச்சி அருளாக அமைந்தது. இதில் கடைபிடிக்கப்பட்ட நிகழ்வுகள் வழிபாட்டு முறைகளாக அமைகின்றன.

5.5.5.1. கடவுளுக்கு உகந்த மலர்கள்

குறிஞ்சிநில மக்கள் கடவுளுக்கு உகந்த மலர்களாகக் கடம்ப மலர், காந்தள் மலர், குவளை மலர் முதலியவற்றைக் கருதுகின்றனர். இவை மக்களால் சூடப்படுவதற்காகத் தீண்டப்படுவதில்லை. இத்தகைய மலர்களை அறியாமையால் தொட்டுவிட்டாலும் வரையர மகளிரைக் (சூரர மகளிர், நற்.34:4)

காண நேரிட்டாலும் அச்சத்தால் உயிர் போகும் சூழல் ஏற்படும் என்று நம்பப்படுகிறது. இதனை,

நிரையிதழ்க் குவளைக் கடிவீ தொடினும்
வரையரை மகளிர் இருக்கை காணினும்
உயிர்செல வெம்பிப் பனித்தலும் உயிரிர்

பலநா ணில்லாது நிலநாடு (மலைபடு.189-192)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இத்தகு பண்பினைப் பிற பாடல்களிலும் (குறுந்.1:3-4; நற்.34:1-3) காணமுடிகின்றது.

5.5.5.2. சிறு தெய்வங்கள்

தெய்வங்களுக்கு உரிய மலர்களைச் சூடிடும் பெண்களை வரையர மகளிர், சூரர மகளிர் என்று அழைக்கின்றனர். சூர் என்பதற்கு அச்சம், தெய்வம் என்று பொருள் பெறப்படுகின்றன. இலக்கியத்தில் இச்சொல்லாட்சி பெரும்பாலும் மலைதெய்வங்களைச் சுட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

கடவுள் கல்கனை அடைஇறந்து அவிழ்ந்த
பறியாக் குவளை மலரொடு காந்தள்
குருதி ஒண்பூ உருகெழக் கட்டிப்

பெருவரை அடுக்கம் பொற்பச் சூர்மகள் (நற்.34:1-4)

என்று பிரமசாரியரது அடிகள் சூரர மகளிர் மலையோடு தொடர்புடையவர்கள் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.

மலைவாழ் மக்கள் ஆண், பெண் என்று இருபால், மலை தெய்வங்களை வழிபட்டுள்ளனர். சூர் என்ற சொல் (அகம்.98:2-6) ஆண் தெய்வத்தையும், சூரர என்ற சொல் (குறுந்.53:6-7) பெண் தெய்வத்தையும் குறிப்பிடும் பெயர்களாக அமைந்ததைக் காணமுடிகின்றது. மலைமக்கள் இயற்கையாக அமைந்த மலை, மரம், மலர் முதலியவற்றில் தெய்வங்கள் உறைவதாக (நற்.32) நம்பினர். இதனை உறுதிபடுத்துவதாக,

சிறுதெய்வங்களை வழிபடும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்தது. மலையிலும்

நீரிலும், மரங்களிலும் கடவுள் உறைவதாக மக்கள் நம்பினர்¹⁹

என்று சு.வித்தியாநந்தன் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. குறிஞ்சிநில மக்களின் பெருந்தெய்வமாக முருகக் கடவுளும், சிறு தெய்வங்களாக வரையர மகளிர், சூரர

மகளிர் அமைகின்றனர். இத்தகைய வழிபாட்டுப் பிரிவினைகளை இன்றளவும் காணமுடிகின்றது.

5.5.5.3. வழிபாட்டு முறைகள்

மலைவாழ் மக்கள், தெய்வங்கள் மகிழ்ச்சி கொள்ளுமாறு அவற்றிற்கு ஏற்ற வழிபாட்டினைச் செய்துள்ளனர். இவ்வாறு செய்வதால், தாம் செய்யும் தொழிலில் இடையூறுகள் வராது என்றும், தெய்வம் தங்களைப் பாதுகாக்கும் என்றும் நம்பினர். இதனை,

அமார்க்கண் ஆமான் அருநிறம் முள்காது
பணைத்த பகழிப் போக்கு நினைந்து கானவன்
அணங்கொடு நின்றது மலைவான் கொள்களனக்
கடவுள் ஓங்குவரை பேண்மார் வேட்டுஎழுந்து
கிளையொடு மகிழும் குன்ற நாடன் (நற்.165:1-5)

என்ற பாடலில் வேட்டுவனுடைய, வேட்டையாடுதலில் அம்புக்குறி தவறியமைக்கு மலையில் வாழும் தெய்வத்தின் சீற்றமே காரணம் என நம்பினர். அதனைச் சாந்தப்படுத்தவும், மழை, மலையைச் சூழ்க என வேண்டியும் வழிபட்டனர்.

கடவுள் வழிபாட்டில் ஒரு பகுதியாக சில பொருட்களைக் கடவுளுக்குக் கொடுப்பதாகவும், அதனால் தனக்கு இனியது செய்க என்று நிச்சயித்து வழிபடுதல் அமைகிறது. குறவர்கள் தங்கள் புனத்தில் விளைந்த முதல் தினைக் கதிரைக் கடவுளுக்குப் படைக்கின்றனர். இதனை,

புனவன் துடவைப் பொன்போல் சிறுதினைக்

கடிஉண் கடவுட்கு இட்ட செழுங்குரல் (குறுந்.105:1-2)

என்ற நக்கீரரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இதனை இக்காலத்தில் “நேர்த்திக்கடன்” என்று சுட்டுகின்றனர். இவர்கள் வழிபாட்டின்பொழுது குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடி வழிபட்டதையும் (மலைபடு.359-360) காணமுடிகின்றது.

5.5.5.4. வெறியாட்டு

“வெறியாட்டு” என்பது குறிஞ்சிநில மக்களின் தனித்துவமான வழிபாடாக அமைகிறது. இவ்வழிபாட்டினைச் செய்யும் வேலன் வாயிலாக இறைவன் வெளிப்படுவதாக நம்பப்படுகிறது. மருந்தாலும், பிறவற்றாலும் தீராத நோய், வெறியாடலால் தீரும் என்று நம்பிக்கைக் கொண்டு வெறியாடுதல் நிகழ்த்தப்படுகிறது. காதல் வயப்பட்ட பெண்டிரின் உடல்நலம் குன்றியதில், அதனை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு செய்யப்படும் சடங்குமுறை வழிபாடாக வெறியாடல் அமைகிறது. இதனை,

கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி

வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்

கடவுள் ஆயினும் ஆக

மடவை மன்ற வாழிய முருகே (நற்.34:8-11)

என்ற அடிகளால் சடங்கு நிகழ்ந்ததைக் காணமுடிகிறது. இவ்வெறியாட்டினைக் குறிப்பிடும் பிற குறிஞ்சி நிலப் பாடல்களாக (நற்.51, 251, 268, 273, 288, 322; குறுந்.87, 11, 263, 360, 362) முதலிய பாடல்கள் அமைகின்றன. இன்றளவும் தமிழக கிராமப்புறங்களில் குறிகேட்டல், பேயோட்டுதல் முறையோடு வெறியாடல் பொருந்துவதைக் காணமுடிகிறது.

5.5.5.5. நடுகல்

சமுதாயத்தில் சிறப்புமிக்கவர்கள் இறந்தால் அவர்களது நினைவாக நடப்படும் கல் நடுகல் ஆகும். இத்தகைய நடுகல்லானது போரில் மாய்ந்தோர் (அகம்.59:9-12), வடக்கிருந்தோர் (புறம்.223), பத்தினிப் பெண் (சிலம்பு.28:218-225), கறவையை மீட்போர் (புறம்.261:11-16), புறப்புண்ணுக்கு நாணியவர் (புறம்.65:9-12), நட்பிற்காக (புறம்.215:6-9), மானத்திற்காக (புறம்.44:4-7) என்று பல நிலைகளில் நடுகற்கள் நடப்படுகின்றன. போரில் புறமுதுகிடாது உயிர் துறந்த வீரர்களின் நினைவாக நடுகல் நட்டு வழிபட்டதை,

ஒன்னாத் தெவ்வர் உலைவிடத் தார்த்தென

நல்வழிக் கொடுத்த நாணுடை மறவர்

செல்லா நல்லிசைப் பெயரொடு நட்ட

கல்லேசு கவலை எண்ணுமிகப் பலவே (மலைபடு.386-389)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. வீரயுகத்தின் நினைவுச் சின்னமாகக் கருதப்பட்ட நடுகல், காலப்போக்கில் வழிபாடாக மாற்றம் பெற்றது. இதனை க.காந்தி,

நடுகல் நாட்டும் வழக்கம் நம்பிக்கை வயப்பட்ட நிலையிலிருந்து ஆவி பற்றிய நம்பிக்கை பாற்பட்ட நிலையில், நம்பிக்கை வயப்பட்ட வழக்கமாக மாறியமையினை, நடுகல் வழிபாடு குறிப்பதாகக் கூறுகிறார்.²⁰

வீரமரணம் அடைந்தவர்களின் நினைவாக வைக்கப்படும் நடுகற்களில் அவ்வீரர்கள் உறைவதாகக் கருதப்படுகின்றது. அவ்வீர்களை வணங்கி, வழிபடுவதன் மூலம் அவர்களைப் போலவே வீரத்தில் சிறந்து விளங்க முடியும் என நம்பப்படுகிறது. இங்கு நடுகல் எண்ணிக்கையில் மிகுதியாக இருப்பதை நோக்கும் பொழுது, சங்க காலத்தில் மானமும், வீரமும் காதலைவிட உயர்வாகக் கருதப்பட்டதை அறியமுடிகிறது.

5.5.6. சமூகக் கட்டுப்பாடு

குறிஞ்சி நில மக்களின் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளாக அறத்தோடு நின்றல் (நற்.165), இற்செறிக்கப்படுதல் (நற்.134, 376; குறுந்.18) மற்றும் இரவில் உலாவருதலுக்குத் தடை முதலியவை அமைகின்றன. குறிஞ்சி நில மக்கள் இரவில் திணையை உண்ண வரும் விலங்குகளுக்காகப் பொறிகளை வைத்திருந்தனர். இவற்றாலும் பிற இன்னல், இடையூறுகளாலும் இரவில் பயணிப்பதைத் (மலைபடு.193-196) தவிர்த்திடும் கட்டுப்பாடுகள் கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். களவில் தலைவன் இரவில் வருவதற்கும் தடை விதிக்கப்பட்டதை (குறுந்.47:3-4; நற்.383:5-9) அறியமுடிகிறது.

5.5.7. அறிதிறன் முறைகள் அல்லது மரபு சார்ந்த அறிவு

குறவர்கள் பழமையான அறிவாற்றலைக் கொண்டவர்களாகத் திகழ்கின்றனர். இவர்கள் நெருஞ்சி மலரைக் கொண்டு நாழிகையைக் கணக்கிட்டுள்ளனர். இதனை உ.வே.சா. “ஞாயிறு கீழ்த்திசையிலிருப்பின் கிழக்கு நோக்கியும், மேற்றிசைச் செல்லின் மேற்கு நோக்கியும், உச்சி வானத்திலிருப்பின் உச்சியை நோக்கியும் நிற்கும் நெருஞ்சி” (குறுந்.574) என்று குறிப்பிடுகிறார். நெருஞ்சி மலரின் குறிப்பினை மருதத்திலும் (அகம்.336) காணமுடிகிறது. இரவு

நேரத்தில் மழைமுகிலின் இயக்கத்தை மின்மினிப்பூச்சியின் ஒளியால் (நற்.44:10-12) அறிந்துள்ளனர். இரவு நேரத்தில் காவல் செய்யும் மறவர்கள், இரவு கழியும் ஒவ்வொரு நொடியையும் கணக்கிட்டு ஆராய்ந்த குறிப்பு காணக்கிடக்கிறது. இதனை,

நல்லென் யாமத்து 'ஐ' எனக் கரையும்

.....

துஞ்சா வாழி தோழி! காவலர்

கணக்கு ஆய் வகையின்

(குறுந்.261:4-7)

என்று கழார்க்கீரன் எயிற்றியரின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. வழியை மறவாதிருக்க ஊகம் புல்லைக் குறியீடாக வைத்ததையும், மரத்தில் குறியீடுகள் குறித்து வைத்ததையும் (மலைபடு.394:395) அறியமுடிகின்றது.

களவில் ஈடுபடும் தலைவனும், தலைவியும் பிறர் தம்மைக் கண்டு காமுறக் கூடாது என்பதற்காகக் குறிப்பிட்ட மலர்களையும், வண்ணத் தொய்யல்களையும் தீட்டிக் கொள்வதுண்டு. இத்தழையாடை குறியீடுகள் தோழிக்கும் பிறருக்கும் (நற்.359:4-8) தலைவனை அடையாளப்படுத்தும் குறியீடுகளாக அமைகின்றன.

குல்லை, குளவி கூதளம் குவளை

இல்லமொடு மிடைந்த ஈர்ந்தண் கண்ணியன்

சுற்றுஅமை வில்லன், செயலைத் தோன்றும்

நல்தார் மார்பன் காண்குறின்

(நற்.376:5-8)

என்ற கபிலரது அடிகளால் தலைவன், குல்லை, மலைப்பச்சை, கூதாளி, தேற்றா, குவளை மலர்களைக் கலந்து தொடுத்த மாலையைக் குறியீடாக அணிந்ததைக் காணமுடிகிறது. இத்தகைய குறியீடுகளுடன் அசோக மரத்தடியில் நிற்பவனைத் தோழி, தலைவியின் தலைவன் என்பதை எளிதில் அறிகிறாள். இத்தகைய மரபு சார்ந்த அறிதிறன்களைக் கொண்டதால்தான் இன்றளவும் குறிஞ்சிநில மக்கள் தனித்துவமுடன் இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. இவர்கள் நொய்யா மரவிறகில் குளிர் காய்ந்ததோடு (மலை.446-447), புகைக்கொள்ளியையும் (குறுந்.150) புகைத்துள்ளனர். இரவில் பஞ்சுத்திரியைக் கொண்டு விளக்கேற்றியதையும் (குறுந்.353:5) அறியமுடிகிறது.

5.5.8. அழகியற் சிந்தனைகள்

குறிஞ்சி இனக்குழு மக்கள் தங்களை அழகுபடுத்திக் கொள்வதில் ஈடு இணையற்றவர்களாக அமைகின்றனர். குறிஞ்சிநிலப் பெண்கள் தலைக்குச் சந்தன இலைகளுடன் சந்தக் கட்டையையும் அரைத்துப் பூசிக் குளித்துள்ளனர். கூந்தலை ஐந்து கால்களாகப் பிரித்துத் தலை அலங்காரமும் செய்துள்ளனர். இதனை,

சிறுகோல் இணர பெருந்தண் சாந்தம்

வகைசேர் ஐம்பால் தகைபெற வாரிப்

புலர்விடத்து உதிர்த்த துகள்படு கூழை (நற்.140:2-4)

எனும் பூதங்கண்ணனாரின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. தலையில் இன்றைய காலப் பெண்களைப் போல அக்காலப் பெண்களும் கூந்தலை வாரி, அழகிய கொண்டை போட்டுள்ளனர். இக்கொண்டை பார்ப்பதற்கு வாழைப் பூ போன்று இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இதனை,

வாழை ஈன்ற வைஏந்து கொழுமுகை

மெல் இயல் மகளிர் ஓதிஅன்ன (நற்.225:3-4)

என்ற கபிலரது அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. குறிஞ்சிநிலத் தலைவியின் கூந்தல் மயிலுக்கு (நற்.265:1-9) ஒப்பிடப்படுகிறது. இத்தகைய அழகியற் சிந்தனைகளைக் கொண்டவர்கள், பிறரை வருணிப்பதிலும் வல்லவர்களாக இருந்ததைக் (நற்.57, 102, 344) காணமுடிகின்றது.

5.5.9. ஆடை அணிகலன்கள்

குறிஞ்சி நில பெண்கள் இலை, தழைகளை ஆடையாக உடுத்தும்பொழுது, பல வண்ணப் பூக்களை இணைத்து, கலைநயத்துடன் அணிந்துள்ளனர். இதனை,

பல்பூம் பகைத்தழை அடங்கும் அல்குல்

திருமணி புரையும் மேனி மடவோள் (நற்.8:2-3)

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. கையில் அழகிய வேலைப்பாடுகளைக் கொண்ட வளையல்களையும் அணிந்துள்ளனர். இதனை,

வாள்அரம் பொருத கோண்ஏர் எல்வளை

அகன்தொடி செறித்த முன்கை ஒண்ணுதல்

திதலை அல்குல் குறுமகள் (நற்.77:9-11)

என்ற கபிலரது அடிகளால் காணமுடிகின்றது. இடையில் காஞ்சி வடம் அணிந்ததையும் (நற்.133, 328) காணும்பொழுது, செல்வச் சீமாட்டிகளாக இருந்துள்ளனர். இத்தகைய ஆடை அணிகலன்களை அணிந்த பின்னர் தங்களை வண்ணத் தொய்யில்களால் (நற்.225:7) மேலும் அழகுபடுத்திக் கொண்டுள்ளனர். தொய்யில் குழம்பாலே எழுதுதல் என்று சுட்டப்படுவதிலிருந்து (நற்றிணை, கதிர் மகாதேவன் உரை) பச்சை குத்துதல் அல்லது மருதாணி பூசும் வழக்கம் சங்க காலத்திலும் இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

5.5.10. விழாக்கள்

மக்களின் வாழ்வில் சோர்வினைப் போக்கி, இன்பத்தையும், புத்துணர்ச்சியையும் ஊட்டுவன விழாக்களாகும். சங்க காலத்தில் விழாவினை சாறு (குறுந்.41:1-2), விழவு (குறுந்.31:1; 223:1), விழா (கலித்.83:12-15) என்ற சொற்களால் குறிப்பிடுகின்றனர். குறிஞ்சி நிலத்தில் பெருவிழாக்கள் பேரூரிலும், வள்ளல்களின் மலைகளிலும் நிகழ்ந்துள்ளன. அவற்றைக் காணச் செல்லும் மக்களாக, இனக்குழு மக்கள் காணப்படுகின்றனர். பேரூரில் ஆரவாரம் கொண்ட விழாவினைக் குறிஞ்சிநிலத் தலைவி தோழியுடன் காணச் சென்றதை,

பேரூணர் கொண்ட ஆர்கலி விழவில்

செல்வாம் செல்வாம் என்றி

(குறுந்.223:1-2)

என்ற வெண்ணாகனது அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. அவ்வாறே நன்னனின் மலை விழாக்கோலம் கொண்டதையும், அங்கு பெண்கள் ஆடிப்பாடியதையும் (மலைபடு.349-351) அறியமுடிகிறது. சங்க காலத்தில் குறிஞ்சி நிலத்தில் விழாக்கோலம் பூண்ட நிகழ்வும், வெறியாடும் களமும் ஒன்று போல அலங்கரிக்கப்பட்டதாக அகநானூறு (232) குறிப்பிடுகிறது. அங்கு குரவைக் கூத்து ஆடப்பட்டதையும் குறிப்பிடுவதிலிருந்து வெறியாடுதல் முறையானது சிறிய விழா போல நடந்ததை அறியமுடிகிறது.

5.5.11. இசை மரபு

பண்பட்ட எல்லா நிலங்களிலும் இசை காணப்படுகிறது. இந்த பூமி இசையால் சூழப்பட்டதாகும். இன்பம், துன்பம் என்று எல்லா நிலைகளிலும் மனிதனது வாழ்வோடு தொடர்புடையதாகிறது. இசையை நேசித்த சங்க கால

மக்கள் இறைவனை வணங்கிய பின்பு இசைப்பதை (பெரும்பாண்.462-464) வழக்கமாகக் கொண்டனர். இசையில் பயிற்சி பெற்றவர்கள், இசை நூலில் கூறிய முறையிலிருந்து (மலைபடு.39-40) விலகாமல் இசைத்துள்ளனர். இயற்கையோடு வாழ்ந்த குறிஞ்சிநில இனக்குழு மக்கள் இயற்கையின் ஒலிகள் அனைத்திலும் இசையைக் கண்டனர். தேரின் மணியோசை விளரிப் பண்ணைப் போல ஒலித்ததை,

சிறுநா ஒண்மணி விளரி ஆர்ப்பக்

கடுமா நெடுந்தேர் நேமி போகிய

(குறுந்.336:3-4)

என்று குன்றியனாரின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. அவ்வாறே குளிர் இசைக்கருவி காற்சிலம்பு போல ஒலித்ததாகவும் (குறுந்.360), அருவி நீர் முழவு போல (குறுந்.365) இசைத்ததாகவும் கூறுவதிலிருந்து மலை முழுவதும் இசையை உணர்ந்த மக்களின் மனம் வெளிப்படுகின்றது. இவர்கள் தொண்டகப் பறை (நற்.104), கிணைப்பறை (நற்.108), குறிஞ்சிப் பண் (நற்.255), விளரிப் பண் (குறுந்.336) முதலிய இசைப் பண்களை அறிந்து இசைத்ததையும் காணமுடிகின்றது.

5.5.12. விளையாட்டுகள்

குறிஞ்சி நிலத்தில் “விளையாடுதல்” என்பது வினை சார்ந்து அமைகிறது. தினைப்புனத்தைக் காத்துக் கொண்டு பொழுது கழித்தல் இவர்களது விளையாட்டாகிறது. கொல்லையில் தினைப்புனத்தைக் காக்கும் தலைவி தோழியருடன் கிளிகளோடு விளையாடுகிறாள். இதனை,

பெருங்கல் நாடனொடு இரும்புனத்து அல்கி

செவ்வாய்ப் பைங்கிளி ஓப்பி, அவ்வாய்ப்

பெருவரை அடுக்கத்து அருவி ஆடி

சாரல் ஆரம் வண்டுபட நீவி

(நற்.259:3-6)

என்னும் பகுதி விளக்குகிறது. மேற்கண்ட கொற்றங் கொற்றனாரின் அடிகளில், புனலில் ஆடி விளையாடியதையும் அறியமுடிகிறது. கிளிகள் ஓட்டி விளையாடியதை,

சுனைப்பூங் குவளைத் தொடலை தந்தும்

தினைப்புன மருங்கில்படுகிளி ஓப்பியும்

(குறுந்.346:4-5)

என்ற இளங்கண்ணனது அடிகளும் குறிப்பிடுகின்றன. இப்பாடல்களின் வழி தினைப்புனைத்தைக் காத்துக் கொண்டு விளையாடி, பின்பு சுனைநீரில் விளையாடி குளித்துச் சென்றது புலனாகிறது. இவ்வாறு புனலில் நீராடும் பொழுதும், மழைபொழிந்து அருவி நீர் பொங்கும் பொழுதும் மகளிர் “ஓரை” விளையாடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். கோரைப் புல்லால் செய்த பஞ்சாய்ப் பாவை எனும் பொம்மையைக் கொண்டு விளையாடுவதற்கு “ஓரை” விளையாட்டு என்று பெயர். இதனைக் குறமகளிர் விளையாடியதை,

விளையா டாயமொடு ஓரை ஆடாது

இளையோர் இல்லிடத்து இற்செறிந்திருத்தல்

அறனும் அன்றே; ஆக்கமும் தேய்ம் (நற்.68:1-3)

என்ற பிரான் சாத்தனார் அடிகளால் அறியப்படுகின்றது. இங்கு தலைவனுடன் “ஓரை” விளையாடுதல் அறம் என்றும், அவ்வாறு விளையாடாது விட்டால் பசலைப் படர்ந்து வெறியாட நேரிடும்; செல்வமும் தேயும் என்று கூறப்படுகின்றது. இதிலிருந்து சங்க கால மக்கள் இல்லறப் பண்பாட்டை தலைசிறந்த அறமாகக் கருதியதை உணரமுடிகிறது. இத்தகைய குறிஞ்சி இனக்குழு மக்களின் விளையாட்டுகளைச் (நற்.44:1-2; குறுந்.341, 346) சங்க இலக்கியங்கள் பல இடங்களில் வெளிப்படுத்துகின்றன.

5.6. பாலை நிலப் பண்பாடும் பழக்கவழக்கங்களும்

பாழ்ப்பட்ட முது நிலமான (அகம்.167:10) பாலைநிலத்தில் மதிக்கத்தக்க பல பண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன.

5.6.1. பிறர்நலம் பேணும் பண்பாடு

வினையே உயிராகக் கொண்ட (குறுந்.135:1) பாலைநில ஆடவர்கள் எப்பொழுதும் தம்மைச் சூழ்ந்தவர்களின் நலத்தையே பெரிதெனக் கருதினர். மனைவி, மக்கள் நல்ல ஆடை அணிகலன்களை அணிந்து மகிழ்வுடன் இருக்க, எத்தகைய உடல் வருத்தத்தையும் எதிர்கொள்பவர்களாக அமைகின்றனர். இதனை,

நட்டோர் ஆக்கம் வேண்டியும், ஓட்டிய

நின்தோள் அணிபெற வரற்கும்

அன்றோ தோழி அவர் சென்ற திறமே (நற்.286:7-9)

என்ற கொற்றனாரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. பொருளீட்டுதலையும், வினைமேற் செல்லுதலையும் தம் வாழ்நாள் பயனாகக் கருதினர். இதனை,

அகல்வர் ஆடவர் அதுஅதன் பண்பே (நற்.24:10)

என்ற கணக்காயனாரின் அடியால் அறியமுடிகிறது. இவர்கள் தமது முதல் கடமையாக இரவலர்களுக்கு ஈதலைக் (குறுந்.63:1) கொண்டனர். இவர்களது குறிக்கோள்களாக அறமல்லாத செயல்களைச் செய்தல் கூடாது; இம்மையில் சிறந்த புகழுடன் வாழ்தல் வேண்டும்; இல்லறம் நடத்துதல்; மறுமை இன்பத்திற்காகக் கொடை வழங்குதலையும் கொண்டனர். இதனை,

இசையும் இன்பமும் ஈதலும் மூன்றும்

அசையுநர் இருந்தோர்க்கு அரும்புணர்வு இனம்என,

வினைவயின் பிரிந்த வேறுபடு கொள்கை (நற்.214:1-3)

என்ற கருவூர்க் கோசனாரின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

ஒரு மரத்தை வெட்டும் பொழுதுகூட அம்மரம் பட்டுப்போகும் அளவு வெட்டுவதில்லை. சங்க காலத்தில் தவம் செய்யும் ஞானிகள் கூட தம் உடல் நலம் கெடும்படி தவம் செய்வதில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, மண்ணை ஆளும் மன்னனும் மக்களை வருத்தும்படி வரிவசூல் செய்வதில்லை. இதனை,

மரம்சா மருந்தும் கொள்ளார் மாந்தர்;

உரம்சாச் செய்யார் உயர்தவம் : வளம்கெய்

பொன்னும் கொள்ளார், மன்னர் நன்னுதல் (நற்.226:1;3)

என்ற கணிபுன்குன்றனார் அடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இவ்வாறு தன்நலமானாலும், பிறர் நலமானாலும், எந்த ஒரு சூழலிலும் பிறர் வருந்துமாறு வாழாத பண்பு கொண்டவர்களாக விளங்குகின்றனர்.

5.6.2. ஈதல் பண்பாடு

அக்கால மக்கள், ஒரு நாளில் ஒருவருக்காவது, தன்னால் இயன்றதைத் தானமாகத் தருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். ஈதல் இல்லாத நாளினைப் பயன்ற நாளாகக் கருதுகின்றனர். இதனை,

இரவலர் வாரா வைகல்

பல ஆகுக! - யான் செலவுறு தகவே (குறுந்.137:2-4)

என்ற பெருங்கடுங்கோவினது அடிகள் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறியமுடிகின்றது. இப்பாடலில் ஒரு தலைவன், “தான் குறித்த” நாளில் வாராது போனால், இரவலர்களைப் பெறாத நாட்கள் பல ஆகுக என்று கூறுவதிலிருந்து நாள் தவறாது இரவலர்களுக்கு உதவிய பண்பு வெளிப்படுகிறது. இப்பண்பாட்டைப் புறநானூறும்,

புரப்போர் புன்கண் கூர

இரப்போர்க்கு ஈயா இன்மையான் உறவே²¹

என்று மொழிகிறது. இரவில் வரும் விருந்தினர்களை உபசரித்த பண்பினையும் (நற்.41:5-7) காணமுடிகிறது.

5.6.3. சமூகக் கட்டுப்பாடு அல்லது மரபு சார்ந்த சட்டங்கள்

இனக்குழு சமுதாயத்தில், பொதுக்கூட்டம் கூடுதல், கலந்துரையாடுதல், வழக்குரைத்தல், நன்மை, தீமை என்று அனைத்து நிகழ்வுகளுக்கும் ஒன்று கூடும் இடமாக பழமையான ஆலமரம் அமைகிறது. பல கிளைகளுடன் நிழலும் கொண்ட இடமானதால் ஆலமரம் அவைக்கூடம் களமாக இருந்துள்ளது. அக்கூட்டத்தில் வழங்கப்படும் தீர்ப்பானது மக்கள் அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. இதனை,

தொல் முதாலத்துப் பொதியில் தோன்றிய

நால் ஊர்க் கோசர் நல் மொழி

(குறுந்.15:2-3)

என்ற ஒளவையார் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இங்கு குறிப்பிடப்படும் கோசர்கள்,

தென்னிந்தியாவில் குறுநில மன்னர்களாவர். இவர்கள் துளு நாட்டிலும், கொங்கணத்திலும், கொங்கு நாட்டிலும் அதிகாரம் பெற்றிருந்ததோடு, தமிழ்நாட்டில் பல பகுதிகளிலும் சிற்றரசர்களாக இருந்துள்ளனர்.²²

இக்கோசர்கள்,

பாண்டியனின் படைத்தலைவனான மோக்கூர்க்கு உரிமையுடைய பழையனின் படையில் பணியாற்றியவர்களாவர். நால்வகைப் படைகளுள் ஒருவரான இவர், மறவர் இனக்குழுவின் அரணான அகுதை (புறம்.347, அகம்.208)யின் தந்தை ஆவான்.²³

இவ்வாறு கோசர்கள் மறவர் இனக்குழுவின் முன்னோர்களானதால், அவர்களது பெயரால் ஆணையிட்டு “கோசர் நன்மொழி போல” என்று கூறும் தீர்ப்பிற்கு,

இனக்குழு மக்கள் கட்டுப்படுபவர்களாக அமைகின்றனர். சங்க காலத்தில் போருக்குப் புறப்படும் இனக்குழு மக்கள் ஆலமரத்தடியில் ஒன்றுகூடி முரசறைந்து சென்றதை,

தொல்மு தாலத்து அரும்பணைப் பொதியில்

இன் இசை முரசம் கடிப்பு இருத்து இரங்க²⁴

என்ற அகநானூற்று அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இன்றளவும் பல கிராமப் புறங்களில் ஆலமரத்தில் ஒன்றுகூடி தீர்ப்பு வழங்கிடும் முறையினைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாறே தம் வழிவந்த முன்னோர்களின் குடிப் பெருமைகளைக் கூறித் தீர்ப்பு வழங்கியதையும் அறியமுடிகிறது.

5.6.4. வாய்மொழி வழக்காறுகள்

இவ்வுலகத்தில் இன்மையும், வளமையும் நிலையில்லாததாகும். இத்தகைய வாழ்க்கையில் அறியாமையால் கழியும் காலம் குழந்தைப் பருவமாகும். அறிந்த பிறகு வந்துவிடும் காலம் முதுமைக் காலம். இளமைக் காலம் கற்பதற்கும், அறிவதற்கும், அறியாமையைப் போக்குவதற்கும் ஏற்ற காலமாகும். இதனால்தான் “இளமையில் கல்”, “இளமையில் கற்பது பசுமரத்தாணி போல பதியும்” போன்ற வழக்காறுகள் உலகில் வழங்கப்படுகின்றன. அதிலும் இன்பம் கொண்ட இளமைக்காலம் என்பது “வில்லிலிருந்து புறப்படும் அம்பு, அதன் இலக்கை அடையும் வரையில் அம்புடன் செல்லும் நிழலைப் போன்றதாகும். கண்ணிமைப்பதற்குள் மறைந்துவிடும்” என்பதை,

வைகல் தோறும் இன்பமும் இளமையும்

எய்கணை நிழலின் கழியும்இவ் உலகத்து (நற்.46:1-2)

என்ற அடிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இப்பாடல் நிலையில்லாத வாழ்வில் இளமைக் காலத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தி, நிலையாமை தத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

5.6.5. சமய நம்பிக்கைகள்

பாலை இனக்குழு மக்களின் நம்பிக்கைகளாக நற்சொல் கேட்டல், சகுனம் பார்த்தல், பிறை வழிபாடு, மலையில் விளக்கேற்றுதல், இறப்பு பற்றிய நம்பிக்கைகள் முதலியவை அமைகின்றன.

5.6.5.1. நற்சொல் கேட்டல்

சங்க கால மக்கள் தங்கள் மனதில் எண்ணிய செயல்கள் நடக்குமா? இல்லையா? என்பதை நற்சொல் கேட்டல், நிமித்தம் பார்த்தல், விரிச்சி கேட்டல் மூலம், முன்கூட்டியே அச்செயல் குறித்து ஒரு முடிவிற்கு வருகின்றனர்.

தலைவனின் வரவை பிறர் பேசும் இனிய நற்சொற்களாலும் பல்லியின் நிமித்தச் சொற்களாலும் அறிந்ததை,

இடுஉ ஊங்கண் இனிய படுஉம்;

நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லியும் பாங்கில் தேற்றும் (நற்.246:1-2)

என்று காப்பியஞ் சேந்தனாரின் அடிகள் மொழிகின்றன.

தொல்காப்பியர் ஐவகை நிலங்களில் பின்பற்றப்படும் உரிப்பொருள்களைக் கூறும்பொழுது,

புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்

ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை

தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே²⁵

என்று உரிப்பொருள் நிகழ்வதற்கான சூழல்களை நிமித்தம் என்று சுட்டுகிறார். இதிலிருந்து நிமித்தம் என்பது நிகழவிருக்கும் செயல்களை முன்கூட்டியே அறிவிக்கும் குறிப்புகள் என்பது தெளிவாகிறது. “புள்” நிமித்தம் பார்ப்பதும் பண்டைய கால நம்பிக்கை வயப்பட்ட வழக்கங்களில் ஒன்றாக அமைகிறது. பறவைகளின் ஒலிகளைக் கொண்டு சூழல்கள் அறியப்படுகின்றன. “புள்” நிமித்தம் பார்த்து பயணம் மேற்கொண்டதை,

வேதின வெரிநின் ஓதிமுது போத்து,

ஆறுசெல் மாக்கள் புள்கொள பொருந்தும் (குறுந்.140:1-2)

என்ற நன்முல்லையாரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இதனை நற்றிணையும் (246:3) எடுத்துரைக்கிறது. பொதுவாக நிகழும் நிமித்தங்களாகப் பின்வருபவை அமைகின்றன

1. Signs in the sky, consisted chiefly of thunder and lightning, but not excluding falling stars and other phenomena.
2. Signs from birds, with reference to the direction of their flight and also to their singing or uttering other sounds
3. Feeding of birds, which consist in observing whether a bird usually a fowl-when grain was thrown before it, let fall a particle from its mouth.
4. Signs from animals i.e., observation of the course of or sounds uttered by quadrupeds and reptiles within a fixed space. Corresponding to the observations of the flight of birds, but much less frequently employed.
5. Warnings, consisting of all unusual phenomena but chiefly such as boded ill (Ant-Balfe, *Encyclopaedia Britannica*, Vol.20, p.751)

என்று ஆங்கிலக் கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது. இத்தகைய நிமித்தங்கள் சிலப்பதிகாரத்திலிருந்ததை,

குடத்துப்பால் உறையாமையும்,
 குவி இமில் ஏற்றின் மடக்கண் நீர்சோர்தலும்
 உறியில் வெண்ணெய் உருகாமையும்,
 மறி முடங்கி ஆடாமையும்
 மான்மணி நிலத்து அற்று வீழ்தலும்
 வருவதுஓர் துன்பம் உண்டு என²⁶

என்று கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. இப்பாடலில் ஆன் ஏறுகள் கண்களில் நீர் வழிதல், துள்ளித் திரியும் ஆட்டுக்குட்டிகள் அசையாது சோர்ந்திருத்தல், பசுக்கள் கதறியழுதல் முதலியவை அக்கால தீய நிமித்தங்களாக அமைகின்றன. தலைவனை எதிர்நோக்கி காத்திருக்கும் தலைவிக்குத் தன் தோள்கள் செறிவு கொள்தல், கூதிர்கால இயற்கை நிகழ்வுகளும் நல் நிமித்தங்களாக அமைகின்றன என்று குறுந்தொகை (260:1-3) குறிப்பிடுகிறது. பிற நம்பிக்கைகளாகப் பலிகொடுத்தல், காப்பு நூல் கட்டுதலும் (குறுந்.218:1-3) அமைவதை அறியமுடிகின்றது.

5.6.5.2. பிறை வழிபாடு

சங்க காலப் பெண்கள் பிறை வழிபாட்டையும், பெளர்ணமி வழிபாட்டையும் மேற்கொண்டுள்ளனர். சந்திரனை வழிபடுவதன் மூலம் அவரைப் போலவே அழகான கணவன் கிடைப்பான் என்று நம்பிக்கை கொள்கின்றனர். இதனை,

வளைஉடைத் தனையது ஆகிப் பலர்தொழ

செவ்வாய் வானத்து ஐயெனத் தோன்றி

இன்னாப் பிறந்தன்று! பிறையே! (குறுந்.307:1-3)

என்று கடம்பனூர் சாண்டிலியனின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. கார்த்திகை மாத முழுநிலவன்று மலை மீது விளக்கேற்றியதை,

கண்டிசின் வாழியோ குறுமகள் நுந்தை

அறுமீன் பயந்த அறஞ்செய் திங்கள்

செல்குடர் நெடுங்கொடி (நற்.202:8-10)

என்று பெருங்கடுகோவும் குறிப்பிடுகிறார். நல்ல கணவன் கிடைக்க சந்திரனை வழிபட்டது போல, கணவனது நலனுக்காகப் பிறையையும் தொழுகின்றனர். இதனை,

புள்ளித் தொய்யில், பொறிபடு கணங்கின்,

ஒள்இழை மகளிர் உயர்பிறை தொழுஉம்

புல்லென் மாலை²⁷

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு சங்க காலத்தில் வழிபடப்பட்ட பிறை வழிபாடும், கார்த்திகை வழிபாடும், தமிழர்களிடையே இன்றளவும் காணப்படுகின்றன.

5.6.5.3. விழாக்கள்

சங்க காலத்தில் பழமையான குடியைச் சார்ந்த பாலைநில மக்கள், கடவுளுக்கு உகந்த வழிபாட்டினை நன்கு அறிந்து மேற்கொண்டுள்ளனர். பாலைநில இனக்குழுக்களில் ஒருவரான குயவன், அச்சமுதாயத்தின் விழா அறிவிப்பவனாகவும், தெய்வத்திற்குரிய வழிபாட்டினைச் செய்பவனாகவும் அமைகிறான். வழிபாடு செய்யும் குயவன் நொச்சி மாலையை அணிந்திருப்பதுடன், கடவுளுக்குப் படைக்கப்பட்ட பலியினையும் உரிமை கொள்பவனாக அமைகின்றான். இதனை,

மணிக்ஞரல் நொச்சித் தெரியல் சூடிப்

பலிகள் ஆர்கைப் பார்முது குயவன்

இடுபலி நுவலும் அகன்தலை மன்றத்து

விழவுத்தலைக் கொண்ட பழவிறல் முதூர் (நற்.293:1-4)

என்ற கயமனார் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

பாலைவாழ் தெய்வங்களுக்கு வேனிற்காலத்தில் புலால் சோற்றைப்
படையலாக வைத்து வழிபட்டுள்ளனர். இதனை,

வேனில்முருக்கின் விளைதுணர் அன்ன

மாணா விரல வல்வாய்ப் பேளம்

மல்லல் முதூர் மலர்ப்பலி உணிஇய

மன்றம் (நற்.73:1-4)

என்ற மூலங்கீரனாரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இன்றளவும் பல கிராமப்புற
சிறுதெய்வங்களுக்கு வேனிற் காலத்தில் பலிகொடுத்துத் திருவிழா கொண்டாடும்
மரபு காணப்படுகின்றது.

5.6.6. மரபுசார் சட்டங்கள்

சங்க காலத்தில் ஆள் நடமாட்டம் இல்லாத காட்டுவழிப் பாதைகளில்
கடுமையாகக் காவல் புரிந்துள்ளனர். வழிப்பறி செய்பவர்களை இனங்கண்டு
கொள்ளவும், வழிப்போக்கர்களுக்கு உதவிடவும் சுங்கவரி வசூல் செய்வதன்
வாயிலாக அறிமுகம் இல்லாதவர்களை இனம் கண்டுள்ளனர். இதனை,

உல்குடைப் பெருவழிக் கவலை காக்கும்

வில்லுடை வைப்பின் வியங்காட்டியவின் (பெரும்பாண்.81-82)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

5.6.7. அறிதிறன் முறைகள்

பாலைநில மக்கள் பொன்னின் தூய்மையை பொன்னுரைக்கல்லில்
தேய்த்துப் பார்த்துள்ளனர். இதனைக் கட்டளைக்கல் என்று அழைப்பர்.

..... பொன்னின்

உரைதிகழ் கட்டளை கடுப்ப (குறுந்.192:3-4)

என்று கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையாரின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.
பொன்னுரைக் கல்லைப் பயன்படுத்தியதிலிருந்து, பாலை நிலம் செல்வ வளம்

நிறைந்த நிலமாக இருந்ததை அறியமுடிகிறது. எயினர்கள் வேட்டையாடி முனைமுறிந்து வளைந்து போன வில்லைப் பாறை மேல் வைத்துச் செப்பம் செய்துள்ளனர் (குறுந்.12:3). செப்பம் செய்யப்பட்ட அம்பின் நுனியை, நக நுனியால் சுண்டி கூர்மையை ஆராய்ந்துள்ளனர். இதனை,

உள்ளார் கொல்லோ தோழி கள்வர்தம்

பொன்புனை பகழி செப்பங் கொண்மார்

உகிர்நுதி புரட்டு மோசை

(குறுந்.16:1-3)

என்ற பெருங்கடுங்கோவினது அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இன்றளவும் வெட்டும் கருவிகளைக் கல்லில் தேய்த்துச் செப்பம் செய்வதையும், நக நுனியால் கூர்மை பார்ப்பதையும் காணமுடிகிறது.

5.6.8. அழகியற் சிந்தனைகள்

பாலை நிலப் பெண்கள், சங்குகளை அறுத்து செய்யப்பட்ட வளையல்களை அணிந்துள்ளனர் (குறுந்.11:1). வாசனைத் திரவியங்களை, பாதிரி மலர், காட்டு மல்லி, நறுமணம் கமழும் செங்கருங்காலி மலர்களைச் சேர்த்து ஒரு செப்பினுள் வைத்து உருவாக்குகின்றனர். இக்கலவையைத் தலைமுடிக்குத் தேய்க்கவும் செய்தனர். இதனை,

முதிரா வேனில் எதிரிய அதிரல்

பராரைப் பாதிரிக் குறுமயிர் மாமலர்

நறுமோ ரோடமொடு, உடன்எறிந்து அடைச்சிய

செப்பு இடந்தன்ன நாற்றம் தொக்குஉடன்

அணிநிறம் கொண்ட மணிமருள் ஐம்பால்

தாழ்நறுங் கதுப்பில்

(நற்.337:3-8)

என்ற பெருங்கடுங்கோவினது அடிகளால் உணரமுடிகின்றது. இன்றளவும் வாசனைத் திரவியங்களைத் தலைக்குப் பூசிக் கொள்வது வழக்கத்தில் உள்ளது. பல இரத்தினங்கள் பதித்த மேகலையை அணிந்ததை அறியும்பொழுது (நற்.366:1-3) பாலை நில மக்கள் நல்நிலையிலிருந்ததை வெளிப்படுத்துகிறது.

5.6.9. இசை மரபு

இசையில், செம்மைப் பொருந்திய சிறந்த இசையாகப் பாலைப்பண் (சிறுபாண்.34-37) அமைகிறது. சங்க கால மக்கள் இப்பண்ணை “நட்ட பாலை”

என்று வருணித்துள்ளனர். பாலைப் பண்ணைப் பிற நிலங்களில் உள்ள மக்களும் விரும்பி (நற்.323:2- பெரும்பாண்.179-182) இசைத்துள்ளனர். இசை தரும் யாழில், இசை நூல் கூறிய முறைப்படி, பாணர்கள் செம்பாலைப் பண்ணைப் பாடியுள்ளனர். இதனை,

கூடுகொள் இன்னியங் குரல்குரல் ஆக

நூல்நெறி மரபிற் பண்ணி ஆனாது (சிறுபாண்.229-230)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

வெய்யிலின் கொடுமையால் பாலையில் உள்ள “யா” மரத்தில் ஏற முடியாமல் வயது முதிர்ந்த பச்சோந்தி தவித்திருந்தது. அவ்வழியாகச் சென்ற பாணர்களின் யாழிசை, பச்சோந்திக்குப் புத்துணர்வை அளித்துள்ளது. இதனை,

வேனில் ஓதி நிறம்பெயர் முதுபோத்துப்

பாண்யாழ் கடைய வாங்கிப் பாங்கர்

நெடுநிலை யாஅம் ஏறுந் தொழில் (நற்.186:5-7)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

இசையானது, மனதிற்குப் புத்துணர்வையும், அமைதியையும் அளிக்கவல்லதாகிறது. இவ்வாறே கோழையையும், வீரனாக மாற்றும் சக்தி இசைக்கு உண்டு. வீரர்கள் சோதனைக் களத்தில் நிற்கும்பொழுது ‘ஆம்பல் பண்’ இசைக்கப்பட்டுள்ளது (நற்.113:10-11). இப்பண்ணிற்கு வீரத்தை வெளிக்கொணரும் ஆற்றல் இருப்பதையும் அறியமுடிகிறது. போர்க்களத்தில் இசை பெரும்பங்கு வகித்ததைப் புறம் சார்ந்த புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரணி இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. கலிங்கத்துப்பரணியில் படை புறப்படும்பொழுது, எழுந்த ஒலிகளாக முரசுகள், போர்ப் பறைகள், ஊது கொம்புகள் அமைகின்றன. இவற்றின் ஒலிகளால் திசைகள் செவிடுபட்டதை,

வளை கலப்பவும், முரசு ஒலிப்பவும்

மரம் இரட்டவும், வயிர மாத்

தொளை இசைப்பவும், திசை இபச் செவித்

தொளை அடைத்தலைத் தொடரவே²⁸

என்ற அடிகளால் உணரமுடிகின்றது. அக்காலத்தில் இசையுடன் கயிற்றின்மேல் ஆடிடும் கழைக்கூத்தும் (குறுந்.7:4) நிகழ்ந்துள்ளது.

5.6.10. விளையாட்டுகள்

பாலை நிலத்தில் பாண்டி, பந்து, பொம்மை, ஓரை முதலிய விளையாட்டுகள் விளையாடப்படுகின்றன. இக்காலத்தில் வண்ணத்துப் பூச்சியைப் பிடித்து விளையாடுவது போல, சங்க கால மக்கள் தம்பலபூச்சியைப் பிடித்து விளையாடியுள்ளனர்.

பாலைநிலச் சிறுவர்கள் வேப்பமரத்தில் காணப்படும் புள்ளி போன்ற நிழலில் கோடுகள் வரைந்து பாண்டி விளையாடியுள்ளனர். அதில் நெல்லிக்காய்களை ஆடுகளக் கருவியாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனை,

ஈன்பருந்து உயவும் வான்பொரு நெடுஞ்சினைப்

பொரியாரை வேம்பின் புள்ளி நீழல்

கட்டளை அன்ன வட்டரங்கு இழைத்துக்

கல்லாச் சிறாஅர் நெல்லிவட்டு ஆடும் (நற்.3:1-4)

என்ற இளங்கீரனார் அடிகளிலிருந்து அறியமுடிகிறது. பாலைநிலச் சிறுவர்கள் வேப்பமரத்தடியில், நெல்லிக்காயைக் கொண்டு விளையாடியதிலிருந்து பாலைநிலம், தமிழகத்திற்குள் அமைந்த ஒரு பகுதி என்பதை அறியமுடிகிறது.

பூந்தாது கொண்டு செய்யப்படும் விளையாட்டுப் பாவையை வைத்து விளையாடுவதற்கு “ஓரை” விளையாட்டு என்று பெயர். இதனை,

தாதின் செய்த தண்பனிப் பாவை

காலை வருந்தும் கையாறு ஒம்பு என

ஓரை ஆயம் கூறக் கேட்டும் (குறுந்.48:1-3)

என்ற பூங்கணுத்திரையாரின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இத்தகைய “ஓரை” பாவைகளைக் கொண்டு வீட்டின் முற்றத்திலும் (நற்.143:2-3) விளையாடியுள்ளனர். ஓரை விளையாட்டினை அ.தட்சிணாமூர்த்தி ஆமை, நண்டு ஆகியவற்றைக் கோல்கொண்டு அலைத்து விளையாடுவது என்று தனது ‘தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்’ எனும் நூலில் (ப.182) குறிப்பிடுகிறார். ஓரை என்பதற்கு “மாதர் கூட்டம்” என்று பொருள் படுவதாக மெய்யப்பன் தமிழகராதி (ப.267) கூறுகிறது. எனில் கூட்டமாகப் பெண்கள் விளையாடுவதற்கு “ஓரை” என்று பொருள் பெறப்படுகிறது. இவ்வாறு பெண்கள் கூட்டமாக நிலத்திலும் (நற்.143), நீரிலும்

(நெய்தல் விளையாட்டுப் பகுதி எடுத்துரைக்கிறது) விளையாடியதைக் காணமுடிகிறது.

பாலை நிலத்தில் குளிர்ந்த காற்று வீசி, மழைப் பொழியும் பொழுது “தம்பலப் பூச்சி” எனும் சிவந்த பட்டுப்பூச்சியைப் பிடித்து விளையாடியுள்ளனர். இதனை,

தலைநாட்டு எதிரிய தண்பத எழிலி
அணிமிகு கானத்து அகன்புறம் பரந்த
கடுஞ்செம் மூதாய் கண்டும் கொண்டும்

நீ விளையாடுக

(நற்.362:3-6)

என்று மதுரை மருதன் இளநாகனாரது அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இப்பூச்சியானது மழைபொழிந்த பின்னர் வரும் குளிர்ந்த பனிக் காலத்தில் காணப்படுகின்றது. இதனை இக்காலத்தவர்கள் வெல்வெட்டு பூச்சி, மூதாய் பூச்சி, இந்திரகோப் பூச்சி என்று அழைக்கின்றனர்.

5.7. மருத நிலப் பண்பாடும் பழக்கவழக்கங்களும்

விளைவித்து உண்பவர்களில் தலைசிறந்தவர்களாக மருதநில மக்கள் விளங்குகின்றனர். அவர்களது உணவிடும் பண்பாடு காலந்தோறும் போற்றுதற்குரியதாகும். பண்பட்ட நிலத்தின்வழி, தமது பண்பட்ட வாழ்வினை உலகறியச் செய்தவர்கள் மருதநில மக்களாவர்.

5.7.1. விருந்தாம் பண்பாடும்

மருதநில மக்கள் விருந்தினரை உபசரிப்பதில் குறைபடாது வாழ்ந்தனர். ஊடல் நிமித்தங்கள் நிறைந்த வாழ்விலும் பண்பாட்டை மறவாது வாழ்ந்தனர். தலைவனுடன் ஊடல் கொண்டிருக்கும் பொழுது விருந்தினர்கள் வந்தாலும், அவர்களை நன்முறையில் எதிர்கொண்டு விருந்து படைத்துள்ளனர். இதனை,

வாழை ஈர்ந்தடி வல்லிதின் வகைஇப்
புகையுண்டு அமர்த்த கண்ணள் தகைபெறப்
பிறைநுதல் பொறித்த சிறுநுண் பல்வியர்
அந்துகில் தலையின் துடையினள் நட்புலந்து

.....

எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பு அன்று

சிறியமுள் எயிறு தோன்ற

முறுவல் கொண்ட முகங்காண் கம்மே (நற்.120:5-12)

என்ற மாங்குடிகிழாரின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதில் புன்முறுவலுடன் விருந்து படைத்த தன்மையுடன் விருந்து சமைத்த தன்மையும் வெளிப்படுகின்றன. தலைவியின் மாண்புகளாகத் தொல்காப்பியர்,

கற்பும், காமமும், நற்பால் ஒழுக்கமும்

மெல்லியல் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்

விருந்துபுறத் தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்

பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்²⁹

என்று கூறுவதிலிருந்து, சங்க காலப் பெண்கள் எத்தகைய சூழலிலும் இத்தகையப் பண்புகளைக் கடைபிடித்ததை அறியமுடிகின்றது.

சங்ககாலப் பெண்கள் கற்பு முதலிய ஒழுக்கங்களை பெரிதெனப் போற்றி மதித்தாலும், கணவனே எல்லாமாகக் கருதுகின்றனர். தலைவன், பரத்தையிடம் சென்றாலும், தம்மை விட்டுப் பிரிந்தாலும் ஒருவனை மட்டும் நினைத்து வாழும் உள்ளத் திண்மை கொண்டவர்களாகப் பொலிகின்றனர். கணவனுக்காக உயிரையும் தருமளவு திருமாவுண்ணிபோல (நற்.216:6-11) கற்புடைய பெண்கள் இருந்ததைக் காணமுடிகின்றது.

5.7.2. சமய நம்பிக்கைகள்

மருத நில மக்களின் சமயம் சார்ந்த நம்பிக்கைகளில் இறைவனுக்கு உகந்த மலரும், இடமும் இடம்பெறுகின்றன. பிற நிலங்களைப் போன்று மருதத்திலும் பிறை வழிபாடும், செஞ்சோறு வழிபாடும் காணப்படுகின்றன.

5.7.2.1. இறைவனுக்கு உகந்த மலர்

நீர்த்துறையில் நெருப்பின் நிறத்தில் மலர்ந்திருக்கும் செந்தாமரை மலர், இறைவன் விரும்பி சூட்டிக் கொள்ளும் மலராகக் கருதப்படுகிறது. இம்மலர் அதிகப்படியாக ஆயிரம் இதழ்களைக் கொண்டு பூப்பதால், இறைவனுக்கு உகந்த மலர்களில் சிறந்த மலராகக் கருதப்படுகிறது.

நீத்துடை நெடுங்கயத் தீப்பட மலர்ந்த

கடவுளொண்பு அடைத லோம்பு (பெரும்பாண்.289-290)

என்ற அடிகளிலின் மூலம் சங்க காலத்தில் இம்மலர், பிறர் பறித்துச் சூடுவதற்கு தடைவிதிக்கப்பட்டது புலப்படுகிறது. அவ்வாறே இறைவன் விரும்பி உறையும் இடமாக வேங்கை மரம் அமைகிறது. இதன் மலர்கள் சிவந்த நெருப்புப் பூத்துபோல காணப்படுகின்றன. இதனை,

எரிமருள் வேங்கைக் கடவுள் காக்கும் (நற்.216:6)

என்ற தொடரால் அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு இறைவன் வாழும் மரங்களை “தலவிருட்சம்” என்பர். இன்றளவும் கோயில்களில் தலவிருட்சங்கள் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. மருதநில மக்கள் இறைவன் குடிகொள்ளும் வேங்கை மரத்தில், பூக்கள் பூக்கும் காலத்தை, திருமணத்திற்கு உகந்த காலமாகக் (நற்.260:6-8) கருதுகின்றனர்.

5.7.2.2. பிறை வழிபாடு

சந்திரனை வணங்கும் பிறை வழிபாட்டை, மருதநில மக்களும் பின்பற்றுகின்றனர். கன்னி மகளிரும், பிற மகளிரும் கார்த்திகை மாதத்தில், பிறை தொழுது வணங்கியதை,

அயிரை பரந்த அம்தண் பழனத்து

.....

தொழுதுகாண் பிறையின் தோன்றி (குறுந்.178:1-5)

என்ற நெடும்பல்லியத்தையாரின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறு பிறையானது சிவபெருமானின் தலையில் இருப்பதால் (சிலம்பு.2:40) உயர்ந்த நிலையில் வைத்துப் போற்றி வணங்கப்படுகிறது. பண்டைய காலம் முதல் இக்காலம் வரை பெரும்பாலும் பிறை வழிபாட்டினைப் பெண்களே மேற்கொள்கின்றனர். கண்ணுக்குத் தெரியும் கடவுளாகப் பிறை அமைவதாகவும் அக்கடவுள் தம்மையும், தம்மைச் சார்ந்தவர்களையும் காக்கும் என்றும் நம்பினர். இதனை அறிஞர் வில் ஓரண்ட்டும் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

He was (moon) a favourite god with women who worshipped him as their protecting deity.³⁰

இவ்வாறு சங்க காலம் முதல் இன்று வரை பிறை வழிபாடும், வளர்பிறையில் சுப நிகழ்வுகளைத் தொடங்குவதையும் காணமுடிகிறது. இதற்கு, பிறையிடம் காணும்

வளர்ச்சியைப் போல, தம் நிலையும் உயர வேண்டும் என்ற எண்ணமே காரணமாவதை அறியமுடிகிறது.

5.7.2.3. செஞ்சோறு வழிபாடு

மருத இனக்குழு மக்கள், இறைவனுக்குச் “செஞ்சோறு” படைத்து வழிபட்டுள்ளனர். நெற்கூடுகள் நிறைந்த வளமான வீடுகளில் இறைவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட செஞ்சோற்றினை, காக்கை உண்டு வெறுத்ததை,

மாமாவின் வயின்வயினெற்

றாழ்தாழைத் தண்டண்டலைக்

கூடுகெழீஇய குடிவனொற்

செஞ்சோற்ற பலிமாந்திய

கருங்காக்கை

(பொருநர்.180-184)

என்ற அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. இவ்வாறு பலி கொடுப்பதில் இரண்டு வகை அமைகின்றன. அவை உயிர் பலி (அகம்.22:8-11), மலர் பலி (அகம்.138:8-13) என்பவையாகும். உயிர் பலியும், மலர் பலியும் தொடக்கத்திலிருந்தே மக்களிடம் காணப்படுகின்றன. மலரினை உதிர்ந்தபின் பெறுவதற்குப் பதிலாக, அதன் விருப்பமின்றி பறித்து வழிபாட்டிற்குப் பயன்படுத்துவதால், “மலர் பலி” என்று வழங்கப்படுகிறது. இவ்விரண்டு பலிகளும் பெரும்பாலும் வெறியாட்டில் இடம்பெறுகின்றன. வெறியாட்டினை, க.காந்தி,

சினந்த தெய்வத்திற்குத் தன்னுயிர்க்குப் பதிலாக மறியைப் பலியிட்டுச் சினம்

தணித்த நிலையிலோ அல்லது பலியிட்ட உயிரின் சக்தியைப் பெறும்

நிலையிலோ பலி, வெறியாட்டில் இடம்பெற்றிருக்கிறது³¹

என்று கூறுவது பொருந்துவதாக அமைகிறது. மருதநில மக்கள் வெறியாட்டு களத்தில், செந்நெல்லிலான வெண்பொறியைத் தூவி வழிபட்டுள்ளனர். இதனை,

.....மகிழ்ந! முன்றில்

நனைமுதிர் புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்

வேலன் புனைந்த வெறியுயர்களம் தொறும்

செந்நெல் வான்பொறி சிதறி அன்ன

(குறுந்.53:1-4)

என்று கோப்பெருஞ்சோழனின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறு வெறியாடுங்களத்தில் வெண்பொறியைத் தூவி வழிபட்டதிலிருந்து அவர்களது வளமான வாழ்வை உணரமுடிகிறது.

5.7.3. அறிதிறன் முறைகள்

உழவர்கள், பல வகையான நெல் ரகங்களை உற்பத்தி செய்ததினால், எந்த நெல்லை, எவ்வாறு பயன்படுத்துவதென்பதை நன்கு அறிந்திருந்தனர். இவர்கள் உணவிற்குப் புதிய அரிசியை பயன்படுத்தாது பழைய அரிசியைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இதனை,

முகடுதுமித் தடுக்கிய பழம்பல் லுணவிற்

குமரி மூத்த கூடோங்கு நல்லில் (பெரும்பாண்.246-247)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. விளைவித்த நெல், அரிசியான பிறகு, நாள்பட நாள்பட பண்படுகிறது. புதிய அரிசியை உணவிற்குப் பயன்படுத்தும் பொழுது குழைந்து விடும். பழைய அரிசியைப் பயன்படுத்தும்பொழுது குழையாததோடு உபரியும் கொள்ளும். இத்தகைய உணவு நுணுக்கங்களைச் சங்க காலத்திலேயே அறிந்தவர்களாக மருதநில மக்கள் விளங்கியதை அறியமுடிகின்றது.

5.7.4. 'கரு' பற்றிய மருத்துவக் குறிப்பு

சங்க இலக்கியங்களில் பூப்பு எய்துதல் பற்றியும், “கரு” உருகொள்ளும் காலம் பற்றியும் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. சங்க காலப் பெண்கள் பூப்பெய்தியதிலிருந்து மூன்று நாட்கள் எப்பொருளையும் தொடாது தனித்திருப்பர். இவர்களைச் சங்க காலத்தில் கலந்தொடா மகளிர் (புறம்.299) என்று அழைப்பர். வினைமுடித்து மீண்டு வந்த தலைவனைச் சேர்ந்திடாதவாறு சேவலும் வைகறையில் கூவியது, பூப்பும் வந்தது என்று தலைவி வருந்துவதாக அமைந்த பாடலில் “கரு” பற்றிய குறிப்புகள் பொதிந்துள்ளதாக உ.வே.சா. குறிப்பிடுகிறார் (குறுந்தொகை, ப.302).

குக்கூ என்றது கோழி; அதன் எதிர்

துட்கென்றன்று என்தூஉ நெஞ்சம்

தோள்தோய் காதலர்ப் பிரிக்கும்

வாள் போல் வைகறை வந்தன்றால் எனவே (குறுந்.157:1-4)

என்ற நன்முல்லையாரின் பாடலில், பூப்பு எய்தியதிலிருந்து மூன்று நாள்கழிந்து கரு தங்குவதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கிறது என்ற மருத்துவக் குறிப்பினை, சங்க காலத்திலேயே அறிந்தவர்களாகத் தமிழர்கள் காணப்படுகின்றனர்.

விலங்குகளில் இருபது மாதங்கள் கருவைச் சுமக்கும் விலங்கு யானையாகும். யானை இருந்தாலும் ஆயிரம் பொன்; இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன் என்பர். இத்தகு சிறப்பு பொருந்திய விலங்கு சூல் கொண்டிருக்கும்பொழுது மூங்கிலின் முனையினை உண்டால் கரு கலைந்துவிடும். இதனை அறியாது உண்டு, கரு கலைந்ததை எண்ணி வருந்தியதை நற்றிணை (நற்.116) எடுத்துரைக்கிறது. சங்க காலம் முதல் இன்று வரை யானைகளை வீட்டு விலங்காகவும் (குறுந்.225:1-2), போருக்காகவும் வளர்ந்துள்ளனர். அவ்வாறு வளர்த்தவர்கள், இத்தகைய இடையூறுகளை நன்கு அறிந்திருந்தனர் என்பதை இக்குறிப்புகளின்வழி அறியமுடிகிறது.

5.7.5. மழை பற்றிய அறிவு

முன்னோர்கள் மழை பெய்யும் அறிகுறிகளை முன்கூட்டியே அறிந்திருந்தனர். மேகங்களின் இயக்கம், உயிரினங்களின் செயல்பாடுகளை, மழைக் குறியீடுகளாகக் கொண்டனர். கீழ்வானில் தோன்றும் வெள்ளி என்னும் கோள்மீன், வடக்கில் நின்றால் மழைப்பொழியும், தெற்கில் சென்றால் மழை பெய்யாது என்று பகுத்து அறியும் ஆற்றலைக் கொண்டிருந்தனர். இதனை,

வசையில் புகழ் வயங்கு வெண்மீன்

திசை திரிந்து தெற்கு ஏகினும்

தற் பாடிய தளி உணவின்

புள் தேம்பப் புயல் மாறி

வான் பொய்ப்பினும்

(பட்டினப்.1-5)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. இத்தகு கோள்மீன்களின் இயக்கத்தைக் கொண்டு, மழைப் பொழிவைக் கண்டதை மதுரைக்காஞ்சியிலும் காணமுடிகிறது. இதனை,

கல்காயும் கடு வேனிலொடு,

இரு வானம் பெயல் ஒளிப்பினும்,

வரும் வைகல் மீன் பிறழினும்

வெள்ளம் மாறாது விளையுள் பெருக³²

என்று மொழிகிறது. மழையின் இயக்கத்தைப் புறநானூற்றிலும் (புறம்.117) காணமுடிகிறது. இவ்வாறு மருதநில உழவர்கள் இயற்கை நிகழ்வுகளைக் கொண்டு

மழை வருவதற்கான குறிப்புகளை அறிந்ததை முக்கூடற்பள்ளுவிலும் கூறப்படுகிறது.

தென்கிழக்கின் மின்னலும், கிணற்றுத் தவளையின் குரல் ஒலியும், முதல் குறிப்புகளாக அமைந்ததை அறியமுடிகிறது. வயலில் நண்டு தன் வளைக்குள் நீர் புகுந்துவிடாமலிருக்க வளையை அடைக்கின்றது. கோடி எண்ணிக்கைக் கொண்ட வானம்பாடிப் பறவைகள் பாடல் இசைத்தவாறு மழை வருவதை தெரிவிக்கின்றன. இதனை,

ஆற்று வெள்ளம் நாளை வரத் தோற்றுதே குறி
மலையாள மின்னல் ஈழ மின்னல் சூழ மின்னுதே
நேற்றும் இன்றும் கொம்பு சுற்றிக் காற்றடிக்குதே
கேணி நீர்ப்படு சொறித்தவளை கூப்பிடுதே
சேற்று நண்டு சேற்றைக் குழைத்தேற்றடைக்குதே
மழை தேடியொரு கோடி வானம் பாடி யாடுதே³³

என்று அமைந்த நல் நிமித்தங்கள், மழை அறிகுறிகளாக அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு இயற்கையோடு வாழ்ந்த மக்கள், இயற்கையின் மனக்குறிப்பை அறியும் பழைமையான அறிவாற்றல் கொண்டிருந்ததை அறியமுடிகின்றது.

5.7.6. அழகியற் சிந்தனைகள்

மருதநில பெண்கள் தங்களை அழகுபடுத்திக் கொள்வதிலும், ஆடை, அணிகலன்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அணிவதிலும், கைதேர்ந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர்.

5.7.6.1. முகப்பூச்சு

மருத நில மக்களில், சிறுவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை அனைவரும், உடல் முழுவதும் சம்பங்கோரைக் காயை உடைத்து, பொடி செய்து பூசியுள்ளனர். இதனால்தான் அவர்களது மேனி, பொன் உரைத்த கல் போல, பளபளப்பாகவும், சுருக்கமில்லாமலும் இருந்துள்ளன. இதனை,

பொன்காண் கட்டளை கடுப்பக் கண்பின்
புன்காய்ச் சுண்ணம் புடைத்த மார்பின்
இரும்புவடித் தன்ன மடியா மென்றோற்
கருங்கை வினைஞர்

(பெரும்பாண்.220-223)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

5.7.6.2. தலைப்பூச்சு

சங்க காலப் பெண்கள் கூந்தலை எருமண்ணைக் கொண்டு தேய்த்துக் குளித்துள்ளனர். எருமண்ணைப் பூமண் என்றும், களிமண் என்றும் அழைப்பர். தலையில் எண்ணெய் சிக்குப் போவதற்கு இதனைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை,

ஊர்க்கும் அணித்தே பொய்கை; பொய்கைக்கு

.....

துன்னல் போகின்றால் பொழிலே யாம்எம்

கூழைக்கு எருமணம் கொணர்கம் சேறும் (குறுந்.113:1-5)

என்ற மாதீர்த்தன் அடிகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது. தற்காலத்திலும் ‘களிமண்’ பூசிக் குளிக்கும் வழக்கத்தைக் காணமுடிகிறது. தமிழ்நாட்டில் பல இடங்களில் களிமண் குளியலை மருத்துவ முறையாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். இதனால் உடல் குளிர்ச்சியடைவதோடு, தோல் சம்பந்தப்பட்ட நோய்கள் தீர்க்கப்படுகின்றன. 20.11.2018 அன்று நடைபெற்ற தேசிய இயற்கை மருத்துவ முகாமில் இம்முறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (அரசு யோகா & இயற்கை மருத்துவக் கல்லூரி மற்றும் மருத்துவமனை, சென்னை).

5.7.6.3. பூத்தொடுத்தல்

இயற்கையாக, பெண்கள் பூ மீது நாட்டம் கொண்டவர்களாவர். அத்தகைய பூவைத் தொடுப்பதிலும் அதிக நாட்டம் கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். மருதநில மக்கள் முள்ளின் நடுவில் மலர்ந்திருந்த கருமை நிறமுடைய முள்ளி மலர்களைக் கோரை நார் கொண்டு தொடுத்துள்ளனர். இதனை,

முகைசூழ் தகட்ட பிறழ்வாய் முள்ளிக்

கொடுங்கால் மாமலர் கொய்துகொண் டவண

பஞ்சாய்க் கோரை பல்லிற் சவட்டிப்

புணர்நார்ப் பெய்த புனைவின் கண்ணி

ஈருடை இருத்தலை யாரச் சூடி (பெரும்பாண்.215-219)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. கோரைப் புல்லைப் பற்களால் கடித்து நார் எடுத்துள்ளனர். இவ்வாறு பெண்கள் பூச்சூடுவதிலும், தொடுப்பதிலும் அக்காலம் முதல் இன்று வரை அதே நாட்டத்துடன் காணப்படுகின்றனர்.

5.7.6.4. ஆடை அணிகலன்கள்

மருதநிலப் பெண்கள் வெள்ளை ஆம்பல் மலர்களை அதன் தழைகளுடன் சேர்த்து ஆடையாக உடுத்தியுள்ளனர். இதனை,

வயல் வெள் ஆம்பல் உருவ நெறித்தழை

ஐதுஅகல் அல்குல் அணிபெறத் தைஇ (நற்.390:4-5)

என்ற ஔவையாரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. மருதநில மக்கள் செல்வச் செழிப்பில் உயர்ந்தவர்களாதலால், சங்க காலத்தில் நூலாடையையும் அணிந்துள்ளனர். அதிலும் அவர்கள் வண்ணத்தியைக் கொண்டு ஆடைகளைத் துவைத்து, அதனை விழாக்காலங்களில் அணிந்துள்ளனர். இதனை,

ஆடுஇயல் விழவின் அமுங்கல் முதூர்

உடைஓர் பான்மையின் பெருங்கை தூவா

வறன்இல் புலத்தி எல்லித் தோய்த்த

புகாப்புக் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு (நற்.90:1-4)

என்ற அஞ்சிலஞ்சியாரது அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு மருதநில மக்கள் மற்ற நில மக்களைப் போல (நற்.70) தழையாடைகளை உடுத்தியிருந்தனர். இவர்கள் மற்ற நிலத்தைக் காட்டிலும் பொருளாதாரத்தில் சிறந்தவர்கள் என்பதை நூலாடை உடுத்தியதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

இப்பெண்கள் அணிகலன்களாக காதில் குண்டலம், கைக்குச் சங்கு வளையல் (குறுந்.31), கைவிரலுக்கு மோதிரம் போன்ற அணிகலன்களை இல்லத்திலிருக்கும் பொழுது அணிந்துள்ளனர். இதனை,

கொடுங்குழை பெய்த செழுஞ்செய் பேதை

சிறுதாழ் செறிந்த மெல்விரல் சேப்ப (நற்.120:3-4)

என்ற மாங்குடிகிழார் அடிகளிலிருந்து மருதநிலப் பெண்களின் ஆடை அணிகலன்கள் வெளிப்படுகின்றன.

5.7.7. திருவிழாக்களும் அதை சார்ந்த கூத்தும் இசை மரபும்

வளம் பொருந்திய மூதூரான மருத நிலம், எப்பொழுதும் (நற்.90, 170) விழா மலிந்த ஊராகக் காணப்படுகிறது. விழாவினை ஊரறியச் செய்பவனாக குயவன் அமைகிறான். அக்குயவன் நொச்சி மாலையைச் சூடியவாறு திருவிழா நடக்கப் போவதை ஊர் மக்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றான். இச்செய்தி,

கண்ணி கட்டிய கதிர அன்ன
ஒண்குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி
யாறுகிடந் தன்ன அகல்நெடுந் தெருவில்

சாறென நவலும் முதுவாய்க் குயவ (நற்.200:1-4)

என்ற கூடலூர்ப் பல்கண்ணனார் அடிகளால் புலப்படுகின்றது. பாலையிலும் இதே குயவன் (நற்.293:1-4) நொச்சி மாலையைச் சூடி விழாவினை ஊரறியச் செய்து, தெய்வத்திற்கான வழிபாட்டையும் செய்வதாகக் கூறப்படுகிறது. இவ்வொற்றுமையை நோக்கும்பொழுது “பாலை” தனித்த நிலமல்ல என்பதை மீண்டும் மெய்ப்பிக்கிறது.

திருவிழாவின் பொழுது பல இசைக் கலைஞர்கள் மற்றும் கூத்துக்கட்டும் பாவையர்களுடன் மக்களும் சேர்ந்து ஆடிப்பாடி மகிழ்வது இயல்பாகும். மருதத்தில் திருவிழாவின்பொழுது கூத்து கட்டும் பாவையர்கள் ஆடிச் சென்றதை,

முழவுமுகம் புலர்ந்து முறையின் ஆடிய

விழவுஒழி களத்த பாவை (நற்.360:1-2)

என்ற ஓரம்போகியாரின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மருத நிலத்தில் வள்ளிக்கூத்து (பெரும்பாண்.370-371), துணங்கைக் கூத்து (குறுந்.31, 364), நடனம் (நற்.50) போன்ற நிகழ்வுகளை இசையுடன் கொண்டாடியுள்ளனர். இதனை,

மள்ளர் குழீஇய விழவினானும்,

மகளிர் தழீஇய துணங்கை யானும் (குறுந்.31:1-2)

என்ற ஆதிமந்தியாரின் அடிகளாலும்,

வணங்குஇறைப் பணைத்தோள் எல்வளை மகளிர்

துணங்கை நாளும் வந்தன (குறுந்.364:5-6)

என்ற ஓளவையாரின் அடிகளாலும் அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு மத்தளம் முழங்க திருவிழாவின் பொழுது மருதநில மக்கள் துணங்கைக் கூத்து ஆடியதை அகநானூறும் வெளிப்படுத்துகிறது. இதனை,

தாமும் பிறரும் உளர்போல் சேறல்

முழவுஇமிழ் துணங்கை தூங்கும் விழவில்³⁴

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

வீட்டில் நெல் குற்றும் பொழுது களைப்புத் தெரியாதிருக்க 'வள்ளைப்பாட்டு' பாடியுள்ளனர் (குறுந்.89:1-7). வள்ளை பாட்டாக அமைந்தது போல, துணங்கை ஆட்டமாக அமைகிறது. இருவர் இணைந்து பாடுவது வள்ளைப் பாட்டாகும். இருவர் தழுவி ஆடுவது துணங்கைக் கூத்தாகும். இவ்வாறு ஆடலும், பாடலுமேன மருதநில மக்கள் மகிழ்ந்திருந்ததைப் பட்டினப்பாலையிலும் (113-116) காணமுடிகிறது.

5.7.8. விளையாட்டுகள்

மருத நிலத்தில் பெண்கள் சிற்றில், ஊஞ்சல் மற்றும் மணல் விளையாட்டுகளை விளையாடியுள்ளனர். ஆடவர்கள் கோழிப் போர் விளையாட்டினை ஆடுவதும், சிறுவர்கள் தேரினை உருட்டுவதுமாக மருதநில மக்கள் அமைகின்றனர்.

5.7.8.1. பெண்பர் விளையாட்டு

மருத நிலமும், நெய்தல் நிலமும் அருகாமையில் அமைந்த நிலங்களாகும். இதனை இலக்கியத்தின் வாயிலாகப் பட்டினப்பாலை எடுத்துரைக்கிறது. இவ்வாறு அருகருகில் அமைந்த நிலமாக இருந்ததால், மருத நிலத் தலைவி, நெய்தல் நிலத்திலுள்ள மணல் குன்றில் விளையாடியுள்ளாள். இதனை,

இளையோர் வண்ட லயரவு முதியோர்

அவைபுகு பொழுதிற்றம் பகைமுரண் சொலவும் (பொருநர்.187-188)

என்ற அடிகளில் இளையோர் என்ற சொல், பெண்களைக் குறித்து வந்துள்ளது.

இவ்வாறு மருதநிலப் பெண்கள் நீர்த்துறையில் விளையாடியதைக் (பொருநர்.240-241, குறுந்.80) காணமுடிகின்றது.

இப்பெண்கள் கரிய பனை நாரில் திரிக்கப்பட்ட கயிற்றை ஊஞ்சலாகத் தொங்கவிட்டு, ஊஞ்சலாடியுள்ளனர். இதனை,

பெருங்கயிறு நாலும் இரும்பனம் பிணையல்

பூங்கண் ஆயம் ஊக்க ஊங்காள்

அழுதனள் பெயரும் அஞ்சில் ஓதி

நல்கூர் பெண்டின் சில்வளைக் குறுமகள்

ஊசல் உறுதொழில்

(நற்.90:6-10)

என்ற அஞ்சிலஞ்சியாரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. செல்வம் நிறைந்த மரம் பனைமரமாகும். அதிலும் தென்னை நாரினைவிட, பனை நார் கயிறு உறுதி கொண்டதாகும். இவ்வாறு மருத நில மக்கள் தங்களது வளமையை ஒவ்வொரு இடத்திலும் வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

5.7.8.2. சிறுவர் விளையாட்டுகள்

சிறுவர்கள், உண்மையான குதிரையில் பூட்டிய தேரில் செல்வதைவிட, தம் கையால் இழுத்துச் செல்லப்படும் தேரால் பேரின்பம் அடைவர். இதனை,

தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்,

ஊர்ந்து இன்புறார் ஆயினும், கையில்

ஈர்த்து இன்புறும் இளையோர்

(குறுந்.61:1-3)

என்ற தும்பிசேர் கீரரின் அடிகளால் அறியமுடிகிறது. சிறுவர்கள் தேரினை ஓட்டிச் செல்லும் பொழுது மருதநிலப் பெண்கள், நெல்லை உண்ண வந்த கோழியை விரட்டப் பயன்படுத்திய குழைகள் தடுத்து நிறுத்தியதைப் பட்டினப்பாலை (23-25) எடுத்துரைக்கிறது. இவ்வாறு சிறுவர்கள் நடைவண்டியை தெருவில் ஓட்டிச் சென்றதை,

அரிபெய் கிண்கிணி ஆர்ப்ப, தெருவில்

தேர்நடை பயிற்றும் தேமொழிப் புதல்வன் (நற்.250:1-2)

என்ற நல்வெள்ளையார் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. அச்சிறுவர்கள் தேரினை உருட்டி விளையாடி களைத்துப் போனதையும் (பெரும்பாண்.248-249) அறியமுடிகின்றது.

5.7.8.3. ஆடவர் விளையாட்டு

மருதநில ஆடவர்களின் சிறு விளையாட்டாகக் கோழிப்போர் அமைகிறது. வளர்ப்புப் பறவையான கோழியைச் சங்க காலத்தில் விளையாட்டுப் போருக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இத்தகைய விளையாட்டுகள் சங்க காலத்தில் நிகழ்ந்ததை, வீரவுணர்வுமிக்க தமிழர்கள் ஆட்டுக் கிடாய்களையும், காடை, கவுதாரி, கோழி முதலான பறவைகளையும் பழக்கிப் போர் செய்து மகிழ்வதில் நாட்டம் கொண்டனர்³⁵

என்று அ.தட்சிணாமூர்த்தி குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. பொதுவாக பழக்கப்பட்ட விலங்குகளை விளையாட்டுப் போருக்குப் பயன்படுத்தும் பொழுது உயிர் சேதம் அரிதாகிறது. அதிலும் கோழிப் போரில் தடுப்பாரும் இல்லை; இறுதியில் கோழிக்கு உயிர் பிழைத்தலும் அரிதாகிறது. இதனை,

உய்த்தனர் விடாஅர் பிரித்துஇடை களையார்

குப்பைக் கோழித் தனிப்போர் (குறுந்.305:5-6)

என்ற குப்பைக் கோழியாரின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறு சங்க காலம் தொட்டு வழங்கி வரும் கோழிப் போர் விளையாட்டு, பாரம்பரிய விளையாட்டாக அமைகிறது. இன்றளவும் கரூர், ராமேஸ்வரம், கீழக்கரை, முதுகுளத்தூர், சிவகங்கை, மதுரை உள்ளிட்ட மாவட்டங்களில் “சேவல் சண்டை” முக்கிய விளையாட்டாக அமைகிறது.

5.8. நெய்தல் நிலப் பண்பாடும் பழக்கவழக்கங்களும்

நிலம் சார்ந்த அன்பின் ஐந்திணைகளில் கடல் சார்ந்த பண்பாட்டையும், பழக்க வழக்கங்களையும் கொண்ட தனித்த நிலமாக நெய்தல் நிலம் திகழ்கிறது. பிற நிலம் போல விருந்திடும் பண்பாடு பேசப்பட்டாலும், மற்ற நிலங்களை ஒப்பிடும்பொழுது விருந்தினர்களைக் கூவி அழைத்து உபசரித்ததைக் காணமுடிகிறது. நெய்தல் நிலக் கடவுளாக விளங்கும் கடல், அனைத்து உயிர்களுக்கும் தாயாக அமைகிறது. நெய்தல் நில ஒழுக்கத்தைக் கடைபிடிக்கும் பெண்கள், ஆற்றியிருத்தலோடு, திண்ணிய நெஞ்சமும் கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இம்மக்கள் நடுவுநிலையையும், அறச்செயல்களையும் கடைபிடிப்பவர்களாகவும், நன்மை தீமைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாகவும் வாழ்ந்தனர்.

5.8.1. உணவுச் சாலை

‘உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர்’ என்பது தமிழரின் பண்பாடாகும். நெய்தல் நிலப் பட்டினத்தில் பசித் துன்பம் நீக்குவதற்காக, ஆங்காங்கு உணவுச் சாலைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அச்சாலையில் சோற்றை வடித்த வளமான கஞ்சி, காளைகளுக்கும் உணவாக அமைகிறது. இதனை,

புகழ் நிலைஇய மொழி வளர
அறம் நிலைஇய அகன் அட்டில்
சோறு வாக்கிய கொழுங் கஞ்சி
யாறு போலப் பரந்து ஒழுகி

ஏறு பொரச் சேறாகி

(பட்டினப்.41-45)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இன்றளவும் கால்நடைகளுக்கு நீர் ஆதாரமாக சோற்றுக்கஞ்சி அமைகிறது. உலகத்தாரின் பசியைப் போக்க உணவுச் சாலை அமைத்தது போல, நெய்தல் நில மக்களும் தங்கள் பங்கிற்கு இல்லத்திலிருந்தவாறு விருந்தினரை ஏற்று உபசரித்துள்ளனர். இரவில் வாயில் கதவைத் தாழிடுவதற்கு முன்னர், விருந்தினர்களே வாருங்கள்; யாராவது இருக்கிறீர்களா; என்று கேட்டு, காத்திருந்து இரவில் விருந்து படைத்துள்ளனர். இதனை,

நள்ளென வந்த நார்இல் மாலை
பலர்புகு வாயில் அடைப்பக் கடவுநர்

வருவீர் உளிரோ? எனவும்

(குறுந்.118:2-4)

என்ற நன்னாகையாரின் அடிகளால் உணர் முடிகின்றது. நெடும் பயணம் சென்று இரவில் வருபவர்களின் பசிப் பிணியைப் போக்குகின்றனர். அத்துடன் அவர்கள் வாயிலாக, கடற்மேற் சென்ற தலைவனைப் பற்றிய நற்சொல்லைப் பெற முயல்வதுமான நோக்கமும், விருந்தோம்பலுடன் குறிப்புப் பொருளாக வெளிப்படுகிறது.

5.8.2. மாலைக்கால நடத்தை முறைகள்

நெய்தல் நில மக்களின் பொழுது தொடங்குவதும், முடிவதும் கடற்கரை ஆகிறது. இவர்கள் மாலை நேரம் வந்ததும் கடற்கரையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த மணல் விளையாட்டை கைவிட்டு உறங்கச் சென்றிடுவர். மீன் உணக்கியவாறு காக்கைகளை ஓட்டியவர்கள், உணக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டு

சென்றிடுவர். சில சமயம் பெரிய சுறா மீன்களைப் பிடித்த காலங்களில் சில நாட்கள் கடலுக்குச் செல்வதையும் தவிர்த்து விடுவதுண்டு. இதனை,

படுதிரை கொழீஇய பால்நிற எக்கர்த்
தொடியோர் மடிந்தெனத் துறைபுலம் பின்றே
முடிவலை முகந்த முடங்குஇறாப் பாவைப்
படுபுள் ஒப்பலின் பகன்மாய்ந் தன்றே
கோட்டுமீன் எறிந்த உவகையர் வேட்டம் மடித்து

எமரும் அல்கினர் (நற்.49:1-6)

என்ற நெய்தல் தத்தனாரின் அடிகள், நெய்தல் நில மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கையைக் கண்முன் காட்டுகின்றன.

5.8.3. இரங்குதலும் ஆற்றியிருத்தலும்

வினைமேற் சென்ற தலைவன், வரும் வரையில் ஆற்றியிருத்தல் நெய்தல் நில பெண்களின் ஒழுக்கமாக அமைகிறது. இதனை,

..... பெரியோர் நெஞ்சத்துக்
கண்ணிய ஆண்மை கடவது அன்று என
வலியா நெஞ்சம் வலிப்ப

வாழ்வேன் - தோழி (குறுந்.341:4-7)

என்ற வேட்டனாரின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இதில் தலைவன், தன்னை நினைத்து செலவழுங்குவான் என்று காத்திருக்கிறான். ஆனால் ஆடவர்களுக்கு வினையே மானமும், உயிருமானதால் சென்றான். இத்திண்மையால் தலைவியும் ஆற்றியிருத்தல் ஒழுக்கத்தில் உறுதி கொள்கிறாள்.

சான்றோர்கள் கொடுத்துப் பொருளை திரும்பப் பெறாத பண்புடையவர்களாவர். அதே போல நெய்தல் நிலப் பெண்களும் தலைவனால் பெறப்பட்ட நலத்தை அவரிடம் சென்று திரும்ப கேட்பதை விட இறப்பது மேல் என எண்ணுகின்றனர். பரத்தையிடமிருந்து மீண்டு வரும்வரை வலிமை கொண்ட நெஞ்சமுடன் காத்திருக்கிறார்கள். இதனை,

இடுக்கண் அஞ்சி இரந்தோர் வேண்டிய

‘கொடுத்து அவை தா’ எனக் கூறலின்

இன்னாதோ, நம் இன்உயிர் இழப்பே (குறுந்.349:5-7)

என்ற சாத்தனின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இது குறித்து நற்றிணையும் இறந்து போதல் அறத்திற்கு இழுக்கு ஆகும் என்பதால் ஆற்றியிருத்தல் (நற்.327:2-6) சாலச் சிறந்ததாகும் என்கிறது. இவ்வாறு நெய்தல் நிலப் பெண்கள், நிலத்திற்குத்தக்க ஒழுக்கங்களைக் கடைபிடிக்கும் பண்பாட்டில் சிறந்தவர்களாக விளங்குகின்றனர்.

5.8.4. சான்றோர் வழக்கங்கள்

சங்க காலச் சான்றோர்கள் எத்தகையச் சூழலிலும், தங்களது கடமையைத் தவறாதவர்களாக இருந்துள்ளனர். இதனை,

.....சான்றோர்

கடன் நிலை குன்றலும் இலர் என்று உடன்அமர்ந்து

உலகம் கூறுவது உண்டு (நற்.327:4-6)

என்ற அம்முவனாரின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இத்தகைய நெய்தல் நிலச் சான்றோர்கள் உழவுத் தொழிலைப் பெரும் பயனாகக் கருதி வாழ்ந்தனர். உழவினை மதிக்கும் வகையில் உழும் கருவியின் நடுவில் “பகலாணி” போல நடுவுநிலை தவறாதவர்களாக இருந்ததைக் காணமுடிகின்றது. அவர்கள் பண்டமாற்றின் பொழுது தம்முடைய பண்டங்களையும், பிறருடைய பண்டங்களையும், ஒப்புநோக்கி சீர்த்தூக்கி மதிப்பளித்துள்ளனர். இதனை,

கொடு மேழி நசை உழவர்

நெடு நுகத்துப் பகல் போல

நடுவு நின்ற நல் நெஞ்சினோர் (பட்டினப்.205-207)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

5.8.5. சமய நம்பிக்கைகள்

நெய்தல் நில மக்கள் கடலைத் தாயாகவும், சுறாவினது கொம்பினைத் தெய்வமாகவும் வழிபடுகின்றனர். கடலிற்கு நல்ல சகுனம் பார்த்துச் செல்வதையும், உவா நாளில் செல்வதைத் தவிர்த்தலும் இவர்களது வழக்கமாகும். பாவம் போக்கும் நீர்த்துறைகள் கொண்ட நெய்தல் நிலத்தில் இல்லுறை தெய்வத்தை நாளும் வழிபடுகின்றனர்.

5.8.5.1. சகுனம் பார்த்தல்

நெய்தல் நில மக்கள் நல்ல சகுனம் பார்த்து, வினைமேற் செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டனர். அவ்வாறு செல்வதால் குறித்த செயல் வெற்றி பெறுவதாக எண்ணுகின்றனர். பரதவர்கள் கடல் கொந்தளிக்காத நேரம் பார்த்து மீன் வலையை உலர்த்துகின்றனர். இவ்வாறு பரதவர்கள் மணல் மேட்டிற்குக் கீழே நின்று நல்ல சகுனம் பார்த்து வலையைக் காய வைக்கின்றனர். இதனை,

கானல்அம் சிறுகுடிக் கடல்மேம் பரதவர்
நீல்நிறப் புன்னைக் கொழுநிழல் அசைஇத்
தண்பெரும் பரப்பின் ஒண்பதம் நோக்கி

அங்கண் அரில்வலை உணக்குந் துறைவன் (நற்.4:1-4)

என்ற அம்முவனாரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு உணக்குவதற்குச் சகுனம் பார்ப்பது போல தலைவியைச் சந்திக்கவும், கடலுள் செல்வதற்கும் சகுனம் பார்த்ததை இப்பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

5.8.5.2. உவா நாள்

முழுமையாக வளர்ச்சிப் பெற்ற நிலாவானது, உவா, நிறை நிலா, உவாமதி, முழுமதி, பெளர்ணமி என்று பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறது. இத்தகைய முழுமதி நாட்களில் மீனவர்கள் கடலுக்குச் செல்வதைத் தவிர்த்துவிடுகின்றனர். பெளர்ணமியில் கடல் பொங்குவதாலும், அலைகள் மற்ற நாட்களைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருப்பதாலும் அந்நாளில் பரதவர்கள் கடல் பயணம் செய்வதில்லை. உவா நாளில் கடல் பொங்கியதை,

திங்களும் திகழ்வான் ஏர்தரும்; இமிழ்நீர்ப்

பொங்குதிரைப் புணரியும் பாடுவ வாடே (நற்.335:1-2)

என்ற வெள்ளிவீதியாரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இத்தகைய உவா நாளில் தொழிலுக்குச் செல்லாததால், அந்நாளினை மீனவர்கள் குடும்பத்தோடு கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர். இதனை,

புன்தலை இரும் பரதவர்

பைந் தாழை மா மகளிரொடு,

பாய் இரும் பனிக்கடல் வேட்டம் செல்லாது

உவவு மடிந்து உண்டு ஆடியும் (பட்டினப்.90-93)

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. நெய்தல் நிலப் பெண்கள் நோன்பு மேற்கொண்டு தெய்வத்தை (நற்.272:1-3) வணங்கியதையும் அறியமுடிகிறது.

5.8.5.3. கடல் தாய்

நெய்தல் நில மக்கள் வருணனையும் (தொல்.பொருள்.5:4) கடலையும், சுறாவின் கொம்பையும் தெய்வமாக வணங்கினர். மக்கள் முதல் விலங்குகள் அனைவரையும் அன்புடன் காக்கும் தாயாகக் கடல் விளங்குகிறது. சிறு உயிர்களும் துன்பப்படுவதைப் பொறுக்காத காவல் தெய்வமாகக் கடல் அமைந்ததை,

உரவுக்கடல் பொருத விரவுமணல் அடைகரை

ஓரை மகளிர் ஓராங்கு ஆட்ட,

ஆய்ந்த அலவன் துன்புற துணைபரி

ஓங்குவரல் விரிதிரை களையும் (குறுந்.316:4-7)

என்ற தும்பிசேர்கீரரது அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதில் கடலில் புனலாடிய பெண்கள் நீரினை அலைக்கழிக்கச் செய்ததால், நீரில் வாழும் நண்டிற்கு அச்செயல் துன்பம் தருவதாக அமைந்துள்ளது. அதனைக் கண்ட கடல் அன்னை, பெரிய அலைகளை உருவாக்கி, நண்டினைக் காப்பாற்றி தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டாள். கொடிய சுறாக்கள், நெய்தல் நில மக்களுக்கு இரையானதை (நற்.392:1-2) அறியமுடிகிறது. அதன் கொம்பைத் தெய்வமாகக் கருதி வழிபட்டதை,

சினைச் சுறவின் கோடு நட்டு

மனைச் சேர்த்திய வல் அணங்கினாள்

மடல் தாழை மலர் மலைந்தும் (பட்டினப்.87-89)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. இதில் சுறாக் கொம்பிற்குத் தாழையின் அடிப்பகுதியில் வளரும் வெண் கூதாளிப் பூவை, தாழை மடலுடன் சேர்த்துக் கட்டி, மாலையாகச் சூட்டி வழிபட்டுள்ளனர். இவர்கள் இல்லத்தில் வாழும் தெய்வத்தையும், வணங்கி மகிழ்வித்துள்ளனர். இல்லற தெய்வத்தை வரவேற்கும் விதமாக வாசலை மலர்களால் அலங்கரித்து, வண்ணக் கொடிகளைக் கட்டி வழிபட்டதையும் (பட்டினப்.159-160) காணமுடிகிறது.

5.8.5.4. பாவம் போக்கும் நீர்த்துறை

கங்கையும், காவிரியும் சங்க காலம் தொட்டு இன்று வரை பாவம் போக்கும் நீர்த்துறைகளாக அமைகின்றன. பரதவர்கள், காவிரி, கடலோடு கலக்கும் இடத்தைப் பாவம் போக்கும் நீர்த்துறையாகக் கருதுகின்றனர். அறிந்தும், அறியாதும் செய்த தீவினைகள், இத்துறையில் குளிப்பதால் நீங்கும் என நம்புகின்றனர். இதனை,

மலி ஓதத்து ஒலி கூடல்

தீது நீங்க, கடல் ஆடியும்

மாசு போக புனல் படிந்தும்

(பட்டினப்.98-100)

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. சங்கம் நீரில் குளித்த உப்பு நீங்க நன்னீரால் நீராடியுள்ளனர். கடல்நீரை ஓட்டியுள்ள ஊற்றுநீர் நன்னீர் எனப்படுகிறது. இங்கு உப்பின் அடர்த்தி சற்று குறைவாகக் காணப்படும். இக்காலத்தில் சுந்தரவனக் காடுகள், பிச்சாவரம், பள்ளிக்கரணை சதுப்பு நிலங்கள் உயிரினங்கள் வாழ்வதற்கும், வேளாண்மைக்கும் ஏற்ற நன்னீர் நிலைகளாக அமைகின்றன.

5.8.5.5. வெற்றிலைக் காப்பும் வெண்சிறுகடுகும்

சங்க கால மக்கள் வெண்சிறுகடுகையும் (நற்.310), வெற்றிலைக் காப்பையும் (பட்டினப்.163-166) தீய சக்திகளிடமிருந்து காக்கும் கவசமாகக் கருதுகின்றனர். இதில் வெண்சிறுகடுகு, வீட்டையும், பிறந்த குழந்தையையும், பெற்ற தாயையும் பாதுகாக்கும் கவசமாகிறது. வெற்றிலைக் காப்பானது நெல், அரிசி முதலிய தானியங்களையும், பண்டங்களையும் பாதுகாப்பதாக நம்பப்படுகிறது. பண்டங்களைக் கொண்ட கலங்கள், வெண்ணிற ஆடையால் சுற்றி மூடி வைக்கப்படுகிறது. இதனைச் சுற்றி வெற்றிலைப் பாக்கு வைக்கப்பட்டதை,

கூழுடைக் கொழு மஞ்சிகை

தாழுடைத் தண் பணியத்து,

வால் அரிசிப் பலி சிதறி

பாகு உகுத்த பசுமெழுக்கின்

காழ் ஊன்றிய கவி இடுகின்

மேல் ஊன்றிய துகிற் கொடியும்

(பட்டினப்.163-168)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இதில் வெற்றிலைப் பாக்குடன் வெள்ளரிசியும் தூவி, காப்பு செய்யப்படுகிறது. இவ்வாறு செய்யப்படுவதால்

உணவுப் பண்டங்களின் மணமும் சுவையும் மாறாதிருப்பதாக நம்பப்படுகிறது. இன்றளவும் தமிழக கிராமப் புறங்களில், இல்லத்தை வெண் பூச்சும், பசுஞ்சாணமும் கொண்டு மெழுகுவதைக் காணமுடிகிறது. வெற்றிலைப் பாக்கு, காப்பாக அமைவதோடு, சுபசகுனப் பொருளாகவும் அமைவதை அறியமுடிகிறது.

5.8.6. சமூகக் கட்டுப்பாடுகள்

நெய்தல் நிலம் முழுவதும் கடல்நீர் சூழ்ந்த பகுதியாக இருப்பதால், கோடையிலும் வற்றாத நன்னீர் நிலைகளைக் கொண்ட பகுதியாக அமைகிறது. இத்தகைய குளங்களைக் காவலர்கள், கடுமையாகக் காவல் காத்துள்ளனர். இதனை,

தோடாழ் குளத்து கோடுகாத்திருக்கும்

கொடுமுடி வலைஞர்

(பெரும்.273-274)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. சமூக நலனிற்காகப் பயன்படுத்தப்படும் இத்தகைய நீர்நிலைகளில் அனுமதியின்றி செல்ல, தடைவிதிக்கப்பட்டதை இவ்வடிகள் குறிப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றன.

மக்களுக்காகச் செயல்படும் அரசனது அரசாங்கம் இயங்குவதற்கு மக்களிடமிருந்து வரிப்பொருள்களை சுங்கவரியாகப் பெறுகின்றனர். அரசருக்குரிய இவ்வரிப் பொருள்களைப் பிறர் கொள்வதற்குக் கட்டுப்பாடு விதிக்கப்படுகிறது. அத்தகையப் பொருள்களை பழைய புகழினைக் கொண்ட சுங்கம் கொள்பவர்கள் பாதுகாத்து வந்ததை,

நல் இறைவன் பொருள் காக்கும்

தொல் இசைத் தொழில் மாக்கள்

(பட்டினப்.120-121)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இத்தகைய சமூகக் கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்ட நெய்தல் சமூகத்தினர் அறத்தின்வழி பிறழாது வாழ்ந்தனர். இதனால் வலைஞர்களின் வீட்டு முற்றத்தில் மீன்கள் அச்சமின்றி துள்ளித் திரிந்தன. அவர்கள் கொலைத் தொழிலைச் செய்யாததோடு, பிறர் செய்வதற்கும் தடை விதித்துள்ளனர். மேலும் மீன்களைத் தேவை கருதி மட்டும் பிடித்துள்ளனர். இவர்கள் பொழுதுபோக்கிற்காக மீன்களைப் பிடித்து உயிர்வதை செய்வதில்லை. களவுத் (திருடுதல்) தொழில் புரிவதையும் பெருங்குற்றமாகக் கருதி வாழ்ந்ததை,

நீர் நாப் பண்ணும் நிலத்தின்மேலும்

ஏமாப்ப இனிது துஞ்சி,

கிளை கலித்துப் பகை பேணாது

வலைஞர் குரம்பை மா ஈண்டவும்,

கொலை கடிந்தும், களவு நீங்கியும் (பட்டினப்.194-197)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு நிலத்திற்குரிய கட்டுப்பாடுகளுடன் நெய்தல் நில மக்கள் வாழ்ந்ததை உணரமுடிகின்றது.

5.8.7. மரபுசார் அறிதிறன்

சங்க கால மக்கள் வாழ்வில், பயன்பாடு குன்றிய கருவிகள், அதன் சிறுபயன் கருதி, பயன்படுத்தப்பட்ட இடத்தில் ஓர் ஓரமாக கிடத்தப்படுகின்றன. இங்கு கடல் அலைகளுடன் பல ஆண்டு காலம் போட்டி போட்டு தொழில் செய்ததால், ‘அம்பி’யின் (கப்பல், ஓடம், தோணி) வாய் (முன் பகுதி) முறிந்துவிட்டது. அதன் பயன்பாடு குறைந்ததால் கடற்கரை ஓட்டிய புன்னை, ஞாழல் மரத்தின் அடியில் கட்டி வைத்தனர். இதனை,

முத்துவினை போகிய முரிவாய் அம்பி

நல்எருது நடைவளம் வைத்தென உழவர்

புல்லுடைக் காவில் தொழில்விட் டாங்கு,

நறுவிரை நன்புகை கொடாஅர் சிறுவீ

ஞாழலொடு கெழீஇய புன்னைஅம் கொழுநிழல்

முழவுமுதற் பிணிக்கும் துறைவ! (நற்.315:3-8)

என்ற அம்மூவனாரது அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இப்பாடலில் வயது முதிர்ந்த உழவு மாட்டினை, தொழிலுக்குப் பயன்படுத்த இயலாத நிலையில் புல் மண்டிக் கிடக்கும் வயலில் மேயவிடுகின்றனர். இதனால் நிலமானது களைகள் நீக்கப்பட்டு பண்படுகின்றதை அறியமுடிகின்றது.

அக்காலத்தில் வானத்தைத் தொடுமளவு மாடங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அதன் உச்சியில் இரவுப் பொழுதில் விளக்கேற்றப்படுகின்றன. இவ்வொளியானது கடலில் வழித் தவறியவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு வழித் தவறிய மரக்கலங்களை, கரையோரமாக அழைக்கும் விளக்காக இம்மாடங்கள் அமைந்ததால், சங்க காலத்தவர்கள் இதனைக் கலங்கரை விளக்கம் என்று அழைத்தனர். இதனை,

இரவில் மாட்டிய இலங்குசுடர் ஞெகிழி

உரவுநீ ரழுவத் தோடுகலங் கரையுந்

துறைபிறக் கொழிய

(பட்டினப்.349:351)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

நெய்தல் நிலப் பெண்கள் இரவு நேரத்தில் வீட்டிலிருந்தபடியே கடலில் சென்ற கலங்களின் விளக்கை (நற்.373:11-13) எண்ணியுள்ளனர். இதிலிருந்து நெய்தல் நில மக்களின் மரபு சார்ந்த அறிதிறன்களைக் காணமுடிகின்றது.

5.8.8. அழகியற் சிந்தனை

நெய்தல் நிலப்பெண்கள், நெய்தல் பூவுடன் அதன் தழைகளையும் இணைத்து ஆடையாக உடுத்தியுள்ளனர். இதனை,

கொடுங்கழை நிவந்த நெடுங்கால் நெய்தல்

அம்பகை நெறித்தழை அணிபெறத் தைஇத் (நற்.96:7-8)

என்ற கோக்குளமுற்றனாரின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. சங்க காலத்தில் காணப்பட்ட இலை, தழையாடைகள் நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியால், பருத்தியாடை, நூலாடை என்று அக்காலத்திலே மாற்றம் கொண்டதை மருதநில மக்களின் உடைகளின்வழி அறியமுடிகிறது. அக்கால இலை தழையாடை முறைகளை, பண்பாடு கருதி இக்காலத்திலும் அணிகின்றனர். இதனைச் சிறுதெய்வ வழிபாடுகளில் வேப்பிலை ஆடை அணிந்து வழிபடுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

5.8.9. விழாக்கள்

நெய்தல் நிலத்தில் பெரும்பாலும் விழாக்கள் மாலைப் பொழுதில் நிகழ்ந்துள்ளன. நிலவு தோன்றிய பின்னர், திருவிழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டதை,

நிலவே, நீல்நிற விசம்பில் பல்கதிர் பரப்பிப்

பால்மலி கடலின் பரந்துபட் டன்றே

உளரே, ஒலிவரும் சும்மையொடு மலிதொகுபு ஈண்டிக்

கலிகெழு மறுகின் விழவு அய ரும்மே (நற்.348:1-4)

என்ற வெள்ளிவீதியாரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இத்தகைய மாலைக்கால விழாக்களில், பெண்கள் அழகிய ஆடை, அணிகலன்களை அணிந்து மகிழ்ந்திருந்ததை,

தண்ணந் துறைவன் தணவா ஊங்கே
வால்இழை மகளிர் விழவுஅணிக் கூட்டும்

மாலையோ அறிவேன் மன்னே (குறுந்.386:2-5)

என்று மீண்டும் அவரது அடிகளால் காணமுடிகின்றது. இவ்வாறு விழாக்கோலம் பூண்ட நெய்தல் நிலத்தினைப் பிற இலக்கியச் சான்றுகளாலும் (பெரும்பாண்.410-411; நற்.19:5; பட்டினப்.156-158) அறியமுடிகின்றது.

5.8.10. விளையாட்டுகள்

நெய்தல் நில மக்களின் விளையாட்டுக் களமாகக் கடலும், கடலை ஒட்டிய மணல் பகுதிகளும் அமைகின்றன. மணலில் சிற்றில் (மணல் வீடு) விளையாடியதை,

வரிபுனை சிற்றில் பரிசிறந்து ஓடிப்
புலவுத்திரை உதைத்த கொடுந்தாள் கண்டல்

.....

சிறுவிளையாடலும் அழுங்க (நற்.123:8-11)

என்ற காஞ்சிப் புலவனாரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இத்தகைய மணலில் புன்னைக் காயை மறைத்து விளையாடியுள்ளனர். இதனை,

விளையாடு ஆயமொடு வெண்மணல் அழுத்தி
மறந்தனம் துறந்த காழ்முளை அகைய

.....

அன்னை கூறினள் புன்னையது சிறப்பே (நற்.172:1-5)

என்ற அடிகளில் புன்னைக் காயை, மணலில் மறைத்து விளையாடிய விளையாட்டானது, இக்கால “கிச்சு கிச்சு தாம்பலம்” என்ற விளையாட்டோடு பொருந்துவதை அறியமுடிகிறது.

கோரைப் புல்லால் பொம்மை செய்து, கடல் மணலில் (நற்.127:6-7) வீடுகட்டி நெய்தல் நிலப் பெண்கள் விளையாடியுள்ளனர். இக்கோரை பொம்மை விளையாட்டினை அக்கால மக்கள் பேச்சு வழக்கில் “ஓரை” விளையாட்டு என்று கூறுகின்றனர். ஓரை என்பதற்கு நற்றிணை (கதிர் மகாதேவர் உரை, ப.208) பஞ்சாய்க் கோரையில் செய்த பாவை என்று பொருள் தருகிறது. நெய்தல் நிலத் தலைவி, தோழியருடன் சேர்ந்து பொம்மை விளையாட்டை விளையாடாதும்,

மலர்களை சூட்டிக் கொள்ளாமலும் இருந்ததைக் கூறும் பாடல் அடிகளின் மூலம் கோரை ஓரையானதை அறியமுடிகிறது. இதனை,

ஒள்ளிழை மகளிரொடு ஓரையும் ஆடாய்

வள் இதழ் நெய்தல் தொடலையும் புனையாய் (நற்.155:1-2)

என்ற பராயனாரது அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இப்பெண்கள் ஓரை விளையாட்டை நீரிலும், நிலத்திலும் (குறுந்.316, 401) விளையாடியுள்ளனர்.

நெய்தல் நிலத்தில் குரங்குகளை வீட்டு விலங்காக வளர்த்துள்ளனர். உமணப் பெண்கள் உப்பு விற்கும் பொழுது தம் குழந்தைகளையும் உடன் அழைத்துச் செல்வது வழக்கமாகும். இதில் தங்கள் குழந்தைகளுடன் விளையாடுவதற்குக் குரங்குகளையும் கூட்டிச் சென்றுள்ளனர். இதனை,

தோள்புறம் மறைக்கு நல்குந் நுகப்பின்

உளரியல் ஐம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற

கிளர்பூண் புதல்வரொடு கிலுகிலி ஆடும் (சிறுபாண்.58-60)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இச்சிறுவர்கள் உப்புக் குவியலின் மேல் நின்று, கடலில் சென்ற படகுகளை எண்ணி விளையாடுவதும் (நற்.331:5-8) உண்டு. இதுபோல கவண்கல் விளையாட்டு (பட்டினப்.73-74), ஆடு, கோழிகளின் விளையாட்டுப் போர் (பட்டினப்.75-76) மற்றும் பிற விளையாட்டுகளாக வண்டல் விளையாட்டு (குறுந்.243:1-3), சோலை விளையாட்டு (குறுந்.294:1-3), வண்டல் மண்பாவை விளையாட்டு (நற்.191:1-4), வண்டுகள் ஓட்டி விளையாட்டு (நற்.27:1-4), நண்டு ஓட்டி விளையாடுதல் (நற்.363:4-6), கடலாடல் (நற்.395:5-6) முதலிய விளையாட்டுகள் விளையாடியதை அறியமுடிகின்றது.

5.9. தொகுப்புரை

முல்லையின மக்களின் இரவு விருந்தோம்பல், அவர்களது நிலம் கடந்த ஒற்றுமை, பல்லி சகுனம் முதலியவை மற்ற நிலங்களிலும் காணப்படுவதால், பிற நிலங்களான மலையின மக்களும், மருத மக்களும், நெய்தல் மக்களும், முல்லையிலிருந்து சென்றதை அறியமுடிகிறது. இவர்களது ஆலமர வழிபாடும், சுவரில் கோடிடும் வழக்கமும் இன்றளவும் பின்பற்றப்படுவதை அறியமுடிகின்றது.

குறிஞ்சி நில மக்கள் பண்பாட்டில் தமக்கென ஒரு தனி இடத்தைக் கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இவர்களது மடலேறுதல், அறத்தோடு நின்றல், வாழ்த்துதல் பண்பாடு, சங்க காலத்தை இன்றளவும் பசுமை மாறாது காணச் செய்கின்றன. இவர்களது முதல் நெல்லை கடவுளுக்குப் படைக்கும் வழக்கம் இன்றளவும் கிராமப்புறங்களில் காணப்படுகின்றது. குறிஞ்சிநிலப் பெண்களின் தொய்யல் எழுதும் பண்பாடானது காலம் கடந்து, பச்சைக் குத்துதல், மருதாணி பூசுதல், வழக்கமாக பரிணமித்ததைக் காணமுடிகின்றது.

பாலை நில மக்களின் இரவு விருந்திடம் பண்பாடும், பல்லி சகுனமும், முல்லை இனத்தோடு ஒத்துப் போகிறது. இவர்களின் ஆலமரத்தில் அவை கூடும் பண்பாடானது இன்றளவும் காணப்படுகிறது. இப்பண்பானது முல்லை இனக்குழு மக்களின் ஆலமர வழிப்பாடோடு பொருந்துகிறது. இக்குறிப்புகளாலும், பிறை வழிபாடும், பல்லி சகுனமும், பாலை தனித்த நிலமில்லை என்பதை உறுதி செய்கிறது. பாலையைப் போன்று, மருதத்திலும் விழாக்களை அறிவித்து, தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்பவனாக ‘பழமையான குயவன்’ காணப்படுகிறான். இதிலிருந்து மூத்த நிலமான முல்லை நிலமே, பாழ்பட்டதும் பாலைநிலமென அழைக்கப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது. இடம்பெயர்தலை இயல்பாகக் கொண்ட முல்லைச் சமூகத்தின் கிளைகள் நிலமெங்கும் பரவியதைக் காணமுடிகின்றது.

மூத்த நிலமான பாலை நிலத்தில் காணப்படும் பிறை வழிபாட்டை மருத நிலமும், நெய்தல் நிலமும் பின்பற்றியதைக் காணமுடிகின்றது. பழைய அரிசியை, உணவாக்கும் பண்பாடு இன்றளவும் உணவுக் குறிப்பாக அமைகிறது. “கரு” பற்றிய மருத்துவக் குறிப்பினை, விஞ்ஞானம் காணாத அக்காலத்திலேயே, மெய்ஞ்ஞானம் கொண்டு தமிழர்கள் அறிந்துள்ளனர். மருதநில மக்களின் முகபூச்சு, தலைபூச்சும், இயற்கை அழகுக் குறிப்புகளாக அமைவதைக் காணமுடிகின்றது. சங்க காலக் ‘கனிமண்’ குளியல், மருத்துவ முறையாக இக்காலத்தில் கடைபிடிக்கப்படுகிறது.

நெய்தலில் காணப்படும் ஓரை விளையாட்டானது குறிஞ்சியில் தோன்றி, பாலையில் பாழ்பட்டு, நெய்தலில் தன்னிறைவு அடைந்ததை அறியமுடிகிறது. காவிரி கடலோடு கலக்கும் நீர்த்துறையை, நெய்தல் நில மக்கள், புனித இடமாகக் கருதினர். இன்றளவும் கடலோடு கலக்கும் பூம்புகார், முக்கூடல் போன்ற

பகுதிகளைத் தமிழர்கள் புண்ணிய நீர்த்துறைகளாக கருதியதைக் காணமுடிகிறது. வெற்றிலைக் காப்பு இன்றளவும் தமிழர் பாரம்பரியத்தில் முக்கிய இடம்பெறுகிறது. இவர்களின் உவா வழிபாடு, இக்காலத்தில் சமய நம்பிக்கைகளில் பெளர்ணமி வழிபாடாக, பெரும் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. இவ்வாறு தமிழர்களின் மூத்த குடிகளான ஐவகை இனக்குழு மக்களின் பண்பாடும், பழக்கவழக்கங்களும் சங்க இலக்கியங்களின் வாயிலாக வெளிப்பட்டதைக் காணமுடிகின்றது.

சான்றெண் குறிப்புகள்

1. தனிநாயகம் அடிகள், தமிழர் பண்பாடும் அதன் சிறப்பு இயல்புகளும், ப.23.
2. ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை (உ.ஆ.), புறநானூறு, பா.216:1-4.
3. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல்.பொருள்.அகத்., நூ.37.
4. பொ.வே.சோமசுந்தரனார் (உ.ஆ.), பரிபாடல், பா.10:115-119.
5. க.காந்தி, தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.13.
6. பால்கல் கிஸ்பர்ட், சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், ப.232.
7. பி.ரா.நடராசன் (வி.உ.ஆ.), திருக்குறள், குறள்.86.
8. G.Soundaramoorthy, Early Literary Theories in Tamil, p.130.
9. பி.ரா.நடராசன் (வி.உ.ஆ.), திருக்குறள், குறள்.1261.
10. வி.சி.சசிவல்லி, முல்லை, ப.9.
11. அடியார்க்கு நல்லார் (உ.ஆ.), சிலப்பதிகாரம், ஆய்ச்சியர் குரவை, அடி.20-21.
12. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல்.பொருள்., நூ.54.
13. மேலது., நூ.38.
14. பி.ரா.நடராசன் (வி.உ.ஆ.), திருக்குறள், குறள்.1137.
15. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழக்காதல், ப.62.
16. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல்., புறத்தினையியல், நூ.80.
17. மேலது., செய்யுளியல், நூ.415.
18. அடியார்க்கு நல்லார் (உ.ஆ.), சிலப்பதிகாரம், மங்கலவாழ்த்துப் பாடல், அடி.1-7.
19. சு.வித்யாநந்தன், தமிழர் சால்பு (சங்க காலம்), ப.150.
20. க.காந்தி, தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.249.
21. ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை (உ.ஆ.), புறநானூறு, பா.72:17-18.
22. ஞா.தேவநேயப் பாவாணர், தமிழியற் கட்டுரைகள், பக்.104-119.
23. கா.கோவிந்தன், தமிழகத்தில் கோசர்கள், ப.40.
24. நா.மீனவன் (உ.ஆ.), அகநானூறு, பா.251:8-9.
25. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல்., அகத்., நூ.16.
26. அடியார்க்கு நல்லார் (உ.ஆ.), சிலப்பதிகாரம், ஆய்ச்சியர் குரவை, அடி.5.
27. நா.மீனவன் (உ.ஆ.), அகநானூறு, பா.239:8-10.

28. ஆ.கோ.பாலையன் (உ.ஆ.), கலிங்கத்துப்பரணி, பா.346.
29. ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ.), தொல்., பொருள்., கற்பியல், நூ.11:1-4.
30. Will Durant, **Our Orient Heritage**, p.59.
31. க.காந்தி, தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.222.
32. வி.நாகராசன் (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு, இரண்டாம் பகுதி, மதுரைக்காஞ்சி, அடி.106-110.
33. கதிர் முருகு (உ.ஆ.), முக்கூடற்பள்ளு, பா.35, பக்.59-60.
34. நா.மீனவன் (உ.ஆ.), அகநானூறு, பா.336:15-16.
35. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.184.

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

உ.வே.சா.
(பதிப்பு)

குறுந்தொகை,
டாக்டர் உ.வே.சா. அவர்கள் எழுதிய
உரை, ஆராய்ச்சி முதலியவற்றுடன்,
டாக்டர் உ.வே.சா. நூல் நிலையம்,
சென்னை,
மு.ப., 2009.

கதிர் முருகு
(உ.ஆ.)

பத்துப்பாட்டு-
திருமுருகாற்றுப்படை
(நக்கீரர்)
பொருநராற்றுப்படை
(முடத்தாமக் கண்ணியார்)
மூலமும் உரையும்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப., 2009.

பத்துப்பாட்டு-
பெரும்பாணாற்றுப்படை
(கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)
சிறுபாணாற்றுப்படை
(நல்லூர் நத்தத்தனார்)
மூலமும் உரையும்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப., 2009.

பத்துப்பாட்டு-
மலைபடுகடாம் (கூத்தராற்றுப்படை)
(இரணிய முட்டத்துப்
பெருங்குன்றுர்ப்
பெருங்கௌசிகனார்)
மூலமும் உரையும்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப., 2009.

நாகராசன், வி.
(உ.ஆ.)
பரிமணம், அ.மா.,
பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ.
(த.ப.ஆ.)

பத்துப்பாட்டு
இரண்டாம் பகுதி
(மூலமும் உரையும்),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மு.ப., 2004.

மகாதேவன், கதிர்.
(உ.ஆ.)
தமிழண்ணல்,
அண்ணாமலை சுப.
(மு.ப.ஆ.)

துணைமை ஆதாரங்கள்

அடியார்க்கு நல்லார்
(உ.ஆ.)

அனந்தபுரம் கிருஷ்ணமூர்த்தி, கோ.,

கதிர் முருகு,

காந்தி, க.,

கைலாசபதி, க.,

கோபாலையன், ஆ.
(உ.ஆ.)
சொக்கலிங்கத் தம்பிரான் சுவாமி
(ப.ஆ.)

நற்றிணை
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர்,
மு.ப., 2003.

சிலப்பதிகாரம் மூலமும்
அரும்பதவுரையும்,
உ.வே.சா. பதிப்பு,
உ.வே.சா. நூல் நிலையம்,
சென்னை,
எ.ப., 1968.

மீனவர் வாழ்வியல்,
திருக்குறள் பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப., 2010.

முக்கூடற்பள்ளு மூலமும் உரையும்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப., 2009.

சங்க இலக்கியம் பத்துப்பாட்டு,
குறிஞ்சிப்பாட்டு,
முல்லைப்பாட்டு மூலமும் உரையும்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப., 2012.

தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும்
நம்பிக்கைகளும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
மு.ப., 2008.

பண்டையத் தமிழர் வாழ்வும்
வழிபாடும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மு.ப., 1966.

செயங்கொண்டார் பாடிய
கலிங்கத்துப்பரணி,
கமர்ஷியல் அச்சுக்கூடம்,
சென்னை,
மு.ப., 1923.

கோவிந்தராச முதலியார்
(கு.உ.ஆ.)

நாற்கவிராச நம்பி (ஆ)
அகப்பொருள் விளக்கம் பழைய
உரையுடன், குறிப்பு உரையும்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிமிடெட்,
சென்னை,
16 ஆம் பதிப்பு, 2004.

கோவிந்தன், கா.,

தமிழகத்தில் கோசர்கள்,
அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை,
1960.

சக்திவேல், சு.,

நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வு,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்,
மு.ப., 1983.

சசிவல்லி, வி.சி.,

முல்லை,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
மு.ப., 1998.

சிதம்பரனார், சாமி.,

தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப., 2011.

சிவசுப்பிரமணியன், ஆ.,

இனவரைவியலும் தமிழ் நாவல்களும்,
பரிசல் வெளியீடு,
சென்னை,
மு.ப., 2009.

அடித்தள மக்கள் வரலாறு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மு.ப., 2016.

சீநிவாசன், கு.,

சங்க இலக்கியத் தாவரங்கள்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
மு.ப., 1987.

சீனிவாச ஐயங்கார், பி.டி.,

தமிழர் வரலாறு,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
மு.ப., 1989.

சுப்பிரமணியன், ச.வே.,

தமிழர் வாழ்வில் தாவரம்,
நாம் தமிழர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப., 1993.

சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,

பரிபாடல் மூலமும் உரையும்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப., 1969.

தட்சிணாமூர்த்தி, அ.
(உ.ஆ.)

ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்
(தொகுதி 1, 2),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மு.ப., 2004.

தட்சிணாமூர்த்தி, அ.,

தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்,
யாழ் வெளியீடு,
சென்னை,
ம.ப., 2008.

தனஞ்செயன், ஆ.,

விளிம்பு நிலை மக்கள் வழக்காறுகள்
(இனவரைவியல் ஆய்வு),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மு.ப., 2015.

தனிநாயகம் அடிகள்,

தமிழர் பண்பாடும் அதன் சிறப்பு
இயல்புகளும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
2010.

தமிழ்ச்செல்வி, சு.,

மாணிக்கம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
மு.ப., 2007.

ஆறுகாட்டுத்துறை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
மு.ப., 2013.

திருஞானசம்பந்தம், ச.
(உ.ஆ.)

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
(மூலமும் உரையும்),
கதிர் பதிப்பகம்,
திருவையாறு,
மு.ப., 2018.

திருஞானசம்பந்தம், ச.
(உ.ஆ.)

ஐயனாரிதனார் இயற்றிய
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
(தெளிவுரை),
கதிர் பதிப்பகம்,
திருவையாறு,
மு.ப., 2006.

துரைசாமிப்பிள்ளை, ஓளவை,

புறநானூறு-2,
தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2012.

பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப., 1973.

தேவநேயப் பாவாணர், ஞா.,

பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும்
பண்பாடும்,
கீழையியல் ஆய்வு நிறுவனக் கல்வி
அறக்கட்டளை சார்ந்த
தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
சென்னை,
ம.ப., 2000.

நச்சினார்க்கினியர்
(உ.ஆ.)

கலித்தொகை மூலமும் உரையும்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப., 1969.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை,
மு.ப., 1986.

நடராசன், பி.ரா.
(வி.உ.ஆ.)

திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை,
சொற்பொருள் உரையும் - கருத்து
உரை விளக்கமும், அளபெடை
விளக்கமும் - இலக்கணக் குறிப்பும் -
அணி விளக்கமும் சொல்லாட்சி
போன்றவற்றுடன்,
உமா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப., 2012.

நாராயணன், ஜெ.
(தமிழாக்கம்)

பாஸ்கல் கில்பர்ட்,
சமூகவியல் அடிப்படைக்
கோட்பாடுகள்,
தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப., 1964.

நீலகண்டன், வெ.,

வாழ்விழந்து வரும் கிராமிய
இசைக்கருவிகள்,
பிளாக் ஹோல் மீடியா பப்ளிகேஷன்
லிமிடெட்,
சென்னை,
மு.ப., 2011.

பக்தவத்சல பாரதி,

இலக்கிய மாநிடவியல்,
அடையாளம் பதிப்பகம்,
புத்தா நத்தம்,
மு.ப., 2014.

தமிழர் மாநிடவியல்,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
சிதம்பரம்,
மு.ப., 2002.

பண்பாட்டு மாநிடவியல்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்,
ம.ப., 2016.

மாநிடவியல் கோட்பாடுகள்,
வல்லினம்,
புதுவை,
மு.ப., 2005.

பாணர் இனவரைவியல்
(இந்திய நாடோடிகளின்
அசைவியக்கங்கள்),
அடையாளம் பதிப்பகம்,
புத்தா நத்தம்,
மு.ப., 2015.

பத்மபாரதி, கரகூர்,

நரிக்குறவர் இனவரைவியல்,
தமிழினிப் பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப., 2004.

பாலசுப்பிரமணியம், கு.வெ.
(ப.ஆ.)

சங்க இலக்கியம் முழுவதும்
(எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு)
பகுதி II மூலமும் உரையும்
மதுரைக்காஞ்சி,
நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிலையம்,
சென்னை,
மு.ப., 2004.

பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார்,

அஷ்ட பிரபந்தம்,
உமா பதிப்பகம்,
சென்னை,
2012.

மாணிக்கவாசகன், ஞா.,

நான்மணிக்கடிகை மூலமும் உரையும்,
உமா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப., 2009.

மாணிக்கனார், வ.சுப.,

தமிழ்க்காதல்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப., 2007.

மாதையன், பெ.,

சங்க கால இனக்குழுச் சமுதாயமும்
அரசு உருவாக்கமும்,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை,
நா.ப., 2012.

மீனவன், நா.
(உ.ஆ.)
தமிழண்ணல்
(ப.ஆ.)

அகநானூறு (மூன்று பகுதிகள்),
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர்,
மு.ப., 2004.

ரத்னம், க.,

எட்கர் தர்ஸ்டனின் தென்னிந்திய
மானிட இன இயல்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்,
மு.ப., 2014.

ரத்னம், க.
(தமிழில்)

எட்கர் தர்ஸ்டன்
தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும்
(தொகுதி 1),
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
2005.

ரமேஷ், பி.,

அறியாத தகவல்கள் தெரியாத
விஷயங்கள்,
நேரு நினைவுக் கல்லூரி (த),
புத்தனாம்பட்டி,
திருச்சிராப்பள்ளி.

விசுவநாத செட்டியார், பழ.மு.,

மணிமேகலை மூலமும் உரையும்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி,
ஐ.ப., 1969.

வித்தியாநந்தன், சு.,

தமிழர் சாற்பு (சங்க காலம்),
பாரி புத்தகப் பண்ணை,
சென்னை,
இ.ப., 1971.

வேங்கடசாமி, சீனி.,

தமிழர் வளர்த்த அழகுக்கலைகள்,
நாம் தமிழர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
இ.ப., 2005.

வேங்கடசாமிநாட்டார், ந.மு.,

கொன்றை வேந்தன்,
உலகநீதி, முதுரை மூலமும் உரையும்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப., 2007.

வேங்கடராமன், க.கோ.,

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
கலையக வெளியீடு,
நாமக்கல்,
ஐ.ப., 2008.

ஸ்டீபன், ஞா.,

தொல்காப்பியமும் இனவரைவியல்
கவிதையியலும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
மு.ப., 2010.

இலக்கிய இனவரைவியல்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மு.ப., 2017.

கட்டுரைகள் / ஆய்வுக்கோவைகள்

தேவநேயப் பாவாணர்,

தமிழியற் கட்டுரைகள்,
தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகம்,
சென்னை,
1984.

பத்மாசனி, சி.
செல்வம், தி.,
மணி, ஆ.
(ப.ஆ.)

பல்துறை நோக்கில் தொல்காப்பியம்
(தொகுதி 1 & 2),
தமிழன்னை ஆய்வகம்,
புதுச்சேரி,
மு.ப., 2013.

மீனா ஜெயக்குமாரி, சா.
(ப.ஆ.)
தனபாக்கியம், பா.
(ப.ஆ.)

தமிழ் இலக்கியத்தில் மண்ணும் மனித
உறவுகளும்,
தொகுதி 1 & 2,
கருத்தரங்கக் கட்டுரை,
முதுகலைத் தமிழ்த்துறை,
புனித சிலுவை தன்னாட்சிக் கல்லூரி,
திருச்சிராப்பள்ளி,
2006.

விர்ஜின் விமலாபாய்
(ப.ஆ.)

தமிழ் இலக்கியத்தில் வாழ்வியல்
கூறுகள்,
பல்கலைக்கழக மானியக்குழு நிதி
உதவியுடன் நடைபெற்ற தேசிய
கருத்தரங்கம்,
தமிழ்த்துறை,
ஜெயராஜ் அன்னபாக்கியம் மகளிர்
கல்லூரி (த),
பெரியகுளம்,
மு.ப., 2010.

அகராதிகள்

ஆறுமுக நாவலர்,

மண்டலபுருடர் சூடாமணி நிகண்டு
மூலமும் உரையும்,
திருமகள் விலாச அச்சுக்கூடம்,
சென்னை,
1938.

இராபர்ட் சத்திய ஜோசப், மு.தா.
(தெ.ஆ.)

சமூகவியல் மற்றும் மானிடவியல்
கலைச்சொல் விளக்க அகராதி,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
மு.ப., 2002.

இலம்போதரன்,

பழைய தமிழ் அகராதி,
பிங்கல நிகண்டு,
வசந்தா பதிப்பகம்,
ஒசூர்,
மு.ப., 2009.

சுப்பிரமணியன், ச.வே.
(ப.ஆ.)

மெய்யப்பன் - தமிழ் அகராதி,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப., 2011.

திவாகரமுனிவர்,

சேந்தன் திவாகரம் நிகண்டு,
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
ம.ப., 1958.

களஞ்சியங்கள்

சுப்பிரமணியன், அ.வெ.
(ப.ஆ.)
பாலுச்சாமி, நா.,

வாழ்வியற் களஞ்சியம்,
தொகுதி ஐந்து,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.

பாலுச்சாமி, நா.
(மு.ப.ஆ.)

வாழ்வியற் களஞ்சியம்,
தொகுதி நான்கு
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
ம.ப., 1991.

வாழ்வியற் களஞ்சியம்,
தொகுதி ஆறு,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
மு.ப., 1986.

வாழ்வியற் களஞ்சியம்,
தொகுதி ஒன்பது,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
1985.

பெரியசாமித்தாரன், ம.ப.
(ப.ஆ.)

கலைக்களஞ்சியம்,
தொகுதி ஏழு,
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப., 1960.

English Books

Sundaramoorthy, G.,

Early Literary Theories in Tamil,
Sarvodaya Ilakkiya Pannai,
Madurai,
F.Ed., 1974.

Will Durant,

Our Orient Heritage,
Simon and Schuster,
New York,
24th Printing, 1954.

Encyclopaedias

Funk and Wagnalls,

American Publisher,
Isaac Kaufmann Funk (Vol.9),
Funk & Wagnalls New
Encyclopedia,
First ed., 1971, Fourth ed.1997.

MacMillan Limited,

**The MacMillan Family
Encyclopaedia (Vol.5),**
Macmillian Publisher Limited,
Lincoln,
10th Revised edition, 1991.

William Benton,

Encyclopaedia Britannica (Vol.2),
(Ant-Balfe),
Encyclopaedia Britannia Inc.,
Chicago, 1972.

**The Encyclopedia Americana
International edition,
(13 Volumes),**
Grolier Incorporated,
Danbury Connecticut,
First Published, 1829.

பின்னிணைப்பு 1

இனக்குழுக்களின் நிலமும் வாழ்விடமும்

வ. எண்	இனக்குழுக்கள்	இனவரைவியல் கூறுகள்	ஆற்றுப்படை				தொகை		பட்டினப்.	மொத்தம்
			பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.	நற்.	குறுந்.		
1.	முல்லை	நில அமைப்பு	--	--	--	--	--	162 (1)	--	1
		வாழ்விடம் (குடியிருப்பு முறை)	186-191, 147-154 (2)	--	--	--	--	--	--	2
		தாவரங்கள்	--	167-168, 163-166 (2)	--	--	99, 367, 221, 242 (4)	275 (1)	--	7
		விலங்குகள்	--	--	404-405, 413-416 (2)	--	162, 242 (2)	344, 250 (2)	--	6
		மொத்தம்								16
2.	குறிஞ்சி	நில அமைப்பு	134-138 (1)	--	14-16 (1)	--	8, 251, 255 (3)	392 (1)	--	6
		வாழ்விடம் (குடியிருப்பு முறை)	--	--	365-366 (1)	--	285 (1)	111 (1)	--	3
		தாவரங்கள்	--	--	100-101, 109-110 (2)	--	292 (1)	68, 3, 90, 254 (4)	--	7
		விலங்குகள்	--	221-222 (1)	--	--	57, 383, 151, 304, 98 (5)	29, 288, 136, 225, 332, 134, 115, 179, 187 (9)	--	15
		மொத்தம்								31

வ. எண்	இனக்குழுக்கள்	இனவரைவியல் கூறுகள்	ஆற்றுப்படை				தொகை		பட்டினப்.	மொத்தம்
			பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.	நற்.	குறுந்.		
3.	பாலை	நில அமைப்பு	--	8-11 (1)	--	233-236 (1)	84 (1)	--	--	3
		வாழ்விடம் (குடியிருப்பு முறை)	83-88, 122-128 (2)	--	--	--	--	--	--	2
		தாவரங்கள்	--	--	--	--	107, 113, 24, 193, 252, 107 (6)	254, 16 (2)	--	8
		விலங்குகள்	--	--	--	--	29, 186, 137, 14, 103, 325 (6)	180, 37, 213 (3)	--	9
		மொத்தம்								22
4.	மருதம்	நில அமைப்பு	223 (1)	68-76 (1)	469 (1)	194 (1)	230 (1)	8, 113 (2)	--	7
		வாழ்விடம் (குடியிருப்பு முறை)	--	--	478-487 (1)	--	--	--	--	1
		தாவரங்கள்	--	177-178, 68-73, 181-182 (3)	--	--	350 (1)	--	--	4
		விலங்குகள்	--	188-189 (1)	471-474 (1)	--	340, 80 (2)	--	--	4
		மொத்தம்								17

வ. எண்	இனக்குழுக்கள்	இனவரைவியல் கூறுகள்	ஆற்றுப்படை				தொகை		பட்டினப்.	மொத்தம்
			பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.	நற்.	குறுந்.		
5.	நெய்தல்	நில அமைப்பு	--	--	--	--	101, 67 (2)	51, 109, 175 (3)	--	5
		வாழ்விடம் (குடியிருப்பு முறை)	218, 263–265 (2)	159 (1)	--	--	303, 207 (2)	304, 320 (2)	197, 142– 145 (2)	9
		தாவரங்கள்	--	--	--	--	19, 163 (2)	401 (1)	--	3
		விலங்குகள்	--	--	--	--	195, 31, 272, 263, 303 (5)	324, 172 (2)	87–88 (1)	8
		மொத்தம்								25

பின்னிணைப்பு 2
இனக்குழுக்களின் உணவும் உற்பத்தியும்

வ. எண்	இனக்குழுக்கள்	இனவரைவியல் கூறுகள்	ஆற்றுப்படை				தொகை		பட்டினப்.	மொத்தம்
			பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.	நற்.	குறுந்.		
1.	முல்லை	உணவுகள்	132-133, 192-196, 168 (3)	--	416-417, 408-412, 440-445, 434-439 (4)	--	59 (1)	167 (1)	--	9
		உற்பத்திகள்	163-165, 186-187 (2)	--	--	--	121, 89 (2)	155, 220 (2)	--	6
		காலநிலை (நீர்ச்சூழல்)	--	--	--	--	89, 289, 242 (3)	270, 65 (2)	--	5
		மொத்தம்								20
2.	குறிஞ்சி	உணவுகள்	139-142, 341-345 (2)	--	168-169, 152, 171-173 (3)	--	276, 82, 276, 119, 336, 85, 83, 168 (8)	389, 179, 371, 379, 392 (5)	--	18
		உற்பத்திகள்	275-281 (1)	--	108 (1)	--	209, 206, 194, 108, 393, 57, 122, 125, 259, 188, 309, 98 (12)	291, 339, 214, 371, 198, 357, 100, 392, 261, 375, 176, 225, 222, 25, 355, 357 (16)	--	30
		காலநிலை (நீர்ச்சூழல்)	--	--	--	--	44, 17, 5, 53 (4)	42, 317 (2)	--	6
		மொத்தம்								58

வ. எண்	இனக்குழுக்கள்	இனவரைவியல் கூறுகள்	ஆற்றும்படை				தொகை		பட்டினப்.	மொத்தம்
			பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.	நற்.	குறுந்.		
3.	பாலை	உணவுகள்	132-133, 97-100, 86-99 (3)	173-174 (1)	--	--	153, 24, 113, 274 271 (5)	254, 277, 37, 235 (4)	--	13
		உற்பத்திகள்	--	--	--	--	12, 24 (2)	396, 282, 362, 13 (4)	--	6
		காலநிலை (நீர்ச்சூழல்)	--	--	--	--	153, 308, 137, 41, 148, 256, 42, 229, 241, 205, 240 (11)	59, 149, 209, 277, 380 (5)	--	16
		மொத்தம்								35
4.	மருதம்	உணவுகள்	255-256, 261-262, 223-224, 360 (4)	193-194 (1)	454-458, 465-468 (2)	--	340, 280 (2)	--	--	9
		உற்பத்திகள்	197-201, 230-231, 232-247, 230 (4)	188-189 (1)	471 (1)	242-248, 208, 193 (3)	210, 60, 340, 350, 400 (5)	10 (1)	9 (1)	16
		காலநிலை (நீர்ச்சூழல்)	--	--	--	--	200, 280 (2)	35, 113, 50, 330, 399 (5)	--	7
		மொத்தம்								32

வ. எண்	இனக்குழுக்கள்	இனவரைவியல் கூறுகள்	ஆற்றுப்படை				தொகை		பட்டினப்.	மொத்தம்
			பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.	நற்.	குறுந்.		
5.	நெய்தல்	உணவுகள்	275–279 (1)	--	--	--	311, 388, 295 (3)	--	176–178 61–64 (2)	6
		உற்பத்திகள்	268–272 (1)	--	--	--	215, 38(பா), 111, 303, 175, 331, 275, 311, 331 (9)	304, 320, 269 (3)	111–112, 11–15, 8–10 (3)	16
		காலநிலை (நீர்ச்சூழல்)	271–274 (1)	--	--	--	--	200, 163 (2)	126–128 (1)	4
		மொத்தம்								26

பின்னிணைப்பு 3

இனக்குழுக்களின் குடும்ப அமைப்பும் உறவு முறைகளும்

வ. எண்	இனக்குழுக்கள்	இனவரைவியல் கூறுகள்	ஆற்றுப்படை				தொகை		பட்டினப்.	மொத்தம்
			பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.	நற்.	குறுந்.		
1.	முல்லை	குடும்ப அமைப்பு	--	--	--	--	221 (1)	193, 224 (2)	--	3
		உறவுமுறை	--	--	--	--	162, 161, 121 (3)	193 (1)	--	4
		குழந்தை வளர்ப்பு	--	--	--	--	--	--	--	0
		திருமணம்	--	--	--	--	--	--	--	0
		மொத்தம்								7
2.	குறிஞ்சி	குடும்ப அமைப்பு	--	--	17-18 (1)	--	336, 294 (2)	111, 353 (2)	--	5
		உறவுமுறை	--	--	--	--	8, 136, 17, 359, 297, 201, 341 (7)	14, 95, 361, 45(ம), 392, 335 (6)	--	13
		குழந்தை வளர்ப்பு	--	--	--	--	339 (1)	394, 346 (2)	--	3
		திருமணம்	--	--	--	--	--	146, 14, 83, 379 (4)	--	4
		மொத்தம்								25

வ. எண்	இனக்குழுக்கள்	இனவரைவியல் கூறுகள்	ஆற்றுப்படை				தொகை		பட்டினப்.	மொத்தம்
			பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.	நற்.	குறுந்.		
3.	பாலை	குடும்ப அமைப்பு	--	--	--	--	166, 366, 110, 337, 384 (5)	363, 168, 398, 338, 20 (5)	--	10
		உறவுமுறை	--	--	--	--	184, 198, 29, 66, 143, 179, 296 (7)	124, 356, 374(க) (3)	--	10
		குழந்தை வளர்ப்பு	137-138, 134-137 (1)	--	--	--	269 (1)	--	--	3
		திருமணம்	--	--	--	--	--	15, 229 (2)	--	2
		மொத்தம்								25
4.	மருதம்	குடும்ப அமைப்பு	--	--	--	--	250, 370, 40 (3)	295, 354, 359 (3)	--	6
		உறவுமுறை	--	--	--	--	330 (1)	91, 8, 93 (3)	--	4
		குழந்தை வளர்ப்பு	248-252 (1)	--	--	--	380 (1)	--	--	2
		திருமணம்	--	--	--	--	300 (1)	364 (1)	--	2
		மொத்தம்	--	--	--	--	--	--	--	14
5.	நெய்தல்	குடும்ப அமைப்பு	267-271 (1)	--	--	--	215 (1)	397 (1)	--	3
		உறவுமுறை	--	--	--	--	45, 143, 198 (3)	49, 184 (2)	--	5
		குழந்தை வளர்ப்பு	--	55-61 (1)	--	--	392 (1)	--	--	2
		திருமணம்	--	--	--	--	--	51, 351, 248, 299 (4)	--	4
		மொத்தம்								14

பின்னிணைப்பு 4

இனக்குழுக்களின் தொழிலும் பொருளாதாரமும்

வ. எண்	இனக்குழுக்கள்	இனவரைவியல் கூறுகள்	ஆற்றுப்படை				தொகை		பட்டினப்.	மொத்தம்
			பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.	நற்.	குறுந்.		
1.	முல்லை	தொழில்கள்	163–165, 155–159, 177–183, 169 (4)	--	413, 418–420 (2)	4–22 (1)	142, 69, 169, 80, 289, 84, 364, 303, 221 (9)	80, 221 (2)	--	18
		பொருளாதாரம்	--	--	--	125–129 (1)	--	233, 148 (2)	--	3
		மொத்தம்								21
2.	குறிஞ்சி	தொழில்கள்	139–141 (1)	--	315–318 (1)	214–215 (1)	389, 276, 336, 285, 119, 288 (6)	360, 231, 100 (3)	--	12
		பொருளாதாரம்	--	--	--	--	389 (1)	337 (1)	--	2
		பிற தொழில்கள்	--	--	--	--	--	--	--	0
		மொத்தம்								14
3.	பாலை	தொழில்கள்	189, 94–95 (2)	--	--	--	352, 293, 189, 212, 312, 33, 298, 164, 33 (9)	16, 12, 283, 297 (4)	--	15
		பொருளாதாரம்	--	--	--	--	298, 262 (2)	283, 216, 174, 67 (4)	--	6
		பிற தொழில்கள்	--	--	--	--	--	--	--	0
		மொத்தம்								21

வ. எண்	இனக்குழுக்கள்	இனவரைவியல் கூறுகள்	ஆற்றுப்படை				தொகை		பட்டினப்.	மொத்தம்
			பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.	நற்.	குறுந்.		
4.	மருதம்	தொழில்கள்	--	189-190 (1)	469-470, 461-463 (2)	193-194, 216-217 (2)	195, 210 (2)	309 (1)	--	8
		பொருளாதாரம்	--	--	--	--	210 (1)	8 (1)	--	2
		பிற தொழில்கள்	--	--	--	--	--	--	--	0
		மொத்தம்								10
5.	நெய்தல்	தொழில்கள்	51-58, 65-66, 58, 80 (4)	55 (1)	--	--	199, 207, 215, 392, 63, 831, 111, 239, 254, 4, 138, 374, 254, 183 (14)	124, 269 (2)	129-132, 29-80, 186-193 (3)	24
		பொருளாதாரம்	348-351 (1)	--	--	--	4 (1)	345 (1)	22-26, 208-212 (2)	5
		பிற தொழில்கள்	--	--	--	--	--	--	--	0
		மொத்தம்	--	--	--	--	--	--	--	29
	முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல்	பிற தொழில்கள்	436-437, 471-472, 300-301, 248 (4)	--	--	--	133, 353, 293, 153, 118, 200, 363 (7)	61, 330, 117 (3)	--	14

பின்னிணைப்பு 5

இனக்குழுக்களின் பண்பாடுகள்

வ. எண்	இனக்குழுக்கள்	இனவரைவியல் கூறுகள்	ஆற்றுப்படை				தொகை		பட்டினப்.	மொத்தம்
			பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.	நற்.	குறுந்.		
1.	முல்லை	பண்பாடுகள்	21 (1)	--	50 (1)	220-221, 222-225 (2)	142, 161, 374, 81 (4)	210, 155 (2)	--	10
		சமய நம்பிக்கைகள்	--	--	--	--	343(பா), 246(பா), 333(பா), 169 (4)	358 (1)	--	5
		சமூகக்கட்டுப்பாடுகள் & மரபுசார் சட்டங்கள்	--	--	--	--	--	--	--	--
		மரபுசார் அறிவு & அறிதிறன் முறைகள்	--	--	--	--	--	--	--	--
		இசைமரபும் & விழாக்களும்	175-182, 179-182 (2)	--	--	--	69, 364, 394 (3)	323 (1)	--	6
		அழகியற் சிந்தனைகள் & ஆடை அணிகலன்கள்	--	--	--	--	--	--	--	--
		விளையாட்டுகள்	--	--	430-433 (1)	--	--	--	--	1
		மொத்தம்	3	--	2	2	11	4	--	22

வ. எண்	இனக்குழுக்கள்	இனவரைவியல் கூறுகள்	ஆற்றுப்படை				தொகை		பட்டிசைப்.	மொத்தம்
			பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.	நற்.	குறுந்.		
2.	குறிஞ்சி	பண்பாடுகள்	--	--	151-157 (2)	--	317, 146, 220, 337, 244, 65, 373 (7)	17, 182, 173, 32, 247, 321, 252, 83, 261, 75(ம), 360 (11)	--	<u>17</u>
		சமய நம்பிக்கைகள்	--	--	189-192, 359-360, 386-389 (3)	--	32, 165, 34, 51, 254, 268, 273, 288, 322 (9)	1, 53(ம), 105, 87, 111, 263, 360, 362 (8)	--	<u>11</u>
		சமூகக்கட்டுப்பாடுகள் & மரபுசார் சட்டங்கள்	--	--	193-196 (1)	--	165, 376, 134, 383 (4)	18, 47 (2)	--	<u>6</u>
		மரபுசார் அறிவு & அறிதிறன் முறைகள்	--	--	394-395, 446-447 (2)	--	44, 359, 396 (3)	261, 150, 353 (3)	--	8
		இசைமரபும் & விழாக்களும்	462-464 (1)	--	349-351, 39-40 (2)	--	104, 108, 255 (3)	41(பா), 31(ம), 223, 336, 360, 365 (6)	--	<u>10</u>
		அழகியற் சிந்தனைகள் & ஆடை அணிகலன்கள்	--	--	--	--	140, 225, 265, 57, 102, 344, 8, 77, 133, 328, 225 (11)	--	--	<u>8</u>
		விளையாட்டுகள்	--	--	--	--	259, 68, 44 (3)	346, 341(நெ) (2)	--	5
		மொத்தம்								82

வ. எண்	இனக்குழுக்கள்	இனவரைவியல் கூறுகள்	ஆற்றுப்படை				தொகை		பட்டினப்.	மொத்தம்
			பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.	நற்.	குறுந்.		
3.	பாலை	பண்பாடுகள்	---	--	--	---	286, 224, 63, 214, 226, 41, 46 (7)	135, 137 (2)	---	9
		சமய நம்பிக்கைகள்	---	--	--	---	246, 202, 293, 73 (4)	140, 260, 218, 307 (4)	--	8
		சமூகக்கட்டுப்பாடுகள் & மரபுசார் சட்டங்கள்	81-82 (1)	--	--	---	---	15 (1)	--	2
		மரபுசார் அறிவு & அறிதிறன் முறைகள்	---	--	--	---	---	192, 12, 16 (3)	--	3
		இசைமரபும் & விழாக்களும்	179-182 (1)	34-37, 229-230 (2)	--	---	323(நெ), 186, 113 (3)	7 (1)	--	7
		அழகியற் சிந்தனைகள் & ஆடை அணிகலன்கள்	---	--	--	---	337, 366 (2)	11 (1)	--	3
		விளையாட்டுகள்	---	--	--	---	3, 143, 362 (3)	48 (1)	--	4
		மொத்தம்								36

வ. எண்	இனக்குழுக்கள்	இனவரையியல் கூறுகள்	ஆற்றுப்படை				தொகை		பட்டிபை.	மொத்தம்
			பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.	நற்.	குறுந்.		
4.	மருதம்	பண்பாடுகள்	--	--	--	--	120, 116(கு), 116(கு) (3)	157, 225(கு) (2)	--	5
		சமய நம்பிக்கைகள்	289-290 (1)	--	--	180-184 (1)	216, 206(கு) (2)	178, 53 (2)	--	6
		சமூகக்கட்டுப்பாடுகள் & மரபுசார் சட்டங்கள்	--	--	--	--	--	--	--	--
		மரபுசார் அறிவு & அறிதிறன் முறைகள்	246-247 (1)	--	--	--	--	--	1-5 (1)	2
		இசைமரபும் & விழாக்களும்	370-371 (1)	--	--	--	170, 200, 293(பா), 360, 50 (5)	31, 364, 89 (3)	113-116 (1)	10
		அழகியற் சிந்தனைகள் & ஆடை அணிகலன்கள்	220-223, 215-219 (2)	--	--	--	390, 90, 70, 120 (4)	113, 31 (2)	--	8
		விளையாட்டுகள்	--	--	--	187-188, 240-241 (2)	90, 250 (2)	80, 61, 305 (3)	23-25 (1)	8
		மொத்தம்								39

வ. எண்	இனக்குழுக்கள்	இனவரைவியல் கூறுகள்	ஆற்றுப்படை				தொகை		பட்டிப.ப.	மொத்தம்
			பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.	நற்.	குறுந்.		
5.	நெய்தல்	பண்பாடுகள்	--	--	--	--	49, 327 (2)	118, 341, 349 (3)	41-45, 205-207 (2)	7
		சமய நம்பிக்கைகள்	--	--	--	--	4, 335, 272, 392, 310(ம) (5)	316 (1)	90-93, 87-89, 159-160, 98-100, 163-166, 163-168 (6)	12
		சமூகக்கட்டுப்பாடுகள் & மரபுசார் சட்டங்கள்	273-274 (1)	--	--	--	--	--	120-221, 194-197 (2)	3
		மரபுசார் அறிவு & அறிதிறன் முறைகள்	--	--	--	--	315, 372 (2)	--	349-351 (1)	3
		இசைமரபும் & விழாக்களும்	410-411 (1)	--	--	--	348, 19 (2)	386 (1)	156-158 (1)	5
		அழகியற் சிந்தனைகள் & ஆடை அணிகலன்கள்	--	--	--	--	96 (1)	--	--	1
		விளையாட்டுகள்	--	58-60 (1)	--	--	123, 172, 127, 155, 331, 27, 368, 395 (8)	316, 401, 243, 294 (4)	73-74, 75-77 (2)	15
		மொத்தம்								46

பின்னிணைப்பு 6

சங்க இலக்கியத்தில் இனவரைவியல் கூறுகள்

வ. எண்	இன வரைவியல் கூறு	ஆற்றுப்படை				நற்.	குறுந்.	பட்டினப்.	மொத்தம்
		பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.				
1.	நில அமைப்பு	17-18, 134-138 (2)	--	14-16 (1)	232-236 (1)	8, 25, 38, 43, 44, 41, 58, 67, 69, 84, 92, 93, 101, 105, 107, 148, 153, 155, 168, 177, 200, 205, 207, 222, 227, 230, 240, 137, 241, 243, 251, 255, 258, 267, 280, 37, 285, 311, 326, 303 (40)	8, 39, 47, 51, 56, 77, 84, 109, 113, 124, 149, 162, 163, 174, 175, 180, 211, 215, 324, 329, 331, 334, 392, 396 (24)	243-245 (1)	81
2.	சுற்றுச்சூழல்	1-3 (1)	8-11, 41-46, 38-77 (3)	67-69, 193- 196, 197-199, 203-210, 211- 218, 219-224, 469-487 (7)	193-207 (1)				
3.	கால நிலை	23-24, 387, 390 (2)	9-10, 170- 173 (2)	--	--	7, 17, 48, 42, 89, 99, 115, 117, 118, 124, 361, 364, 369, 229, 242, 248, 256, 287, 312, 316, 321, 347, 371, 398 (24)	2, 21, 22, 32, 35, 42, 46, 50, 59, 65, 66, 76, 86, 88, 94, 103, 104, 108, 110, 113, 122, 123, 126, 149, 154, 158, 163, 183, 186, 188, 194, (24)	111-112, 113- 116, 126- 128, 299- 301 (4)	110
4.	பருவ காலங்கள்								

வ. எண்	இன வரைவியல் கூறு	ஆற்றுப்படை				நற்.	குறும்.	பட்டினப்.	மொத்தம்
		பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.				
5.	மழை வெப்பம்	271–274	--	362–363, 394–398	--	5, 51, 53, 104, 157, 164, 171, 172, 197, 230, 237, 308, 333, 346 (14)	195, 197, 200, 209, 216, 220, 234, 249, 250, 261, 264, 268, 270, 285, 287, 314, 317, 330, 338, 344, 355, 387, 391, 358, 380, 382, 399, 277, 330 (60)		
6.	வாழிடம்	117–129, 147–154,	150–159,	90–94, 253–	177–186,	14, 15, 87, 168,	11, 34, 38, 18, 41,	283–286,	55
7.	குடியிருப்பு முறை	190–191, 122–128,	48–50, 65–	256, 365–	218–219	176, 185, 190,	51, 81, 85, 111, 134,	287–288	
8.	உறைவிட முறை	225, 186–191 (6)	67, 82–83, 185–187 (5)	366, 421–422, 449–453, 478–487 (6)	(2)	207, 232, 323, 328, 340, 358, 400 (14)	175, 219, 235, 253, 297, 367, 392, 304, 320 (19)	(2)	
9.	குடும்ப அமைப்பு	21–22, 266–267, 134– 137, 45–46, 267– 271 (5)	--	50 (1)	--	20, 40, 41, 91, 103, 110, 120, 166, 215, 221, 250, 269, 294, 296, 333, 336, 337, 384, 338, 370 (20)	20, 63, 111, 124, 151, 167, 168, 193, 242, 295, 325, 338, 353, 354, 359, 363, 397, 398 (18)	106–110, 203–204 (2)	46
10.	உறவுமுறை	89–90 (1)	125–126 (1)	17–18, 56–58, 423–424 (3)	61–61 (1)	8, 17, 29, 40, 45, 66, 110, 121, 136, 143, 161, 162, 179, 184, 198, 201, 212, 250, 297, 330, 341, 359, 296 (23)	8, 14, 40, 45, 49, 51, 91, 93, 95, 124, 161, 184, 222, 223, 233, 335, 354, 356, 361, 374, 392 (21)	293–299 (1)	51
11.	அதிகார உறவுகள்								

வ. எண்	இன வரைவியல் கூறு	ஆற்றுப்படை				நற்.	குறுந்.	பட்டினப்.	மொத்தம்
		பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.				
12.	திருமண முறைகள்	--	--	--	--	347, 300, 347, 386, 393 (5)	14, 15, 25, 51, 83, 146, 351, 364, 171, 193, 229, 248, 299, 379 (14)	--	19
13.	மணக்கொடை								
14.	மணவிலக்கு	--	--	--	--	--	--	--	--
15.	மறுமணமுறை	--	--	--	--	--	--	--	--
16.	வாழ்க்கைப் பொருளாதாரம்	27-28, 253-254, 319-336, 348-351, 484-486, 487-490, 434-435, 491-493 (8)	132-139, 140-142 (2)	95-99 (1)	125-129 (1)	4, 110, 185, 210, 226, 239, 271, 298, 324, 389 (10)	233, 255, 345, 337, 356, 67, 148 (7)	201-203, 184-186, 208-212, 283-286 (4)	33
17.	பொருள்சார் பண்பாடு	--	257-260 (1)	88-89 (1)	238-239 (1)	190, 210, 226, 237, 239, 262, 383 (7)	8, 99, 174, 16, 254, 255, 283 (7)	126-130 (1)	17
18.	பண்பாட்டு வயமாக்க முறைகள் (வழக்காறுகள்)	400-401, 420, 468-470, 477-479 (4)	123-125 (1)	541-545 (1)	73-78, 149-156, 222-227 (3)	71, 81, 84, 110, 120, 142, 146, 161, 210, 226, 244, 286, 355, 41, 116, 317, 327, 220, 224, 214, 374, 377, 49 (23)	15, 16, 17, 32, 63, 118, 115, 135, 137, 173, 182, 210, 247, 252, 265, 283, 321, 349 (18)	41-45, 199-200, 203-204, 205-207 (4)	54

வ. எண்	இன வரைவியல் கூறு	ஆற்றுப்படை				நற்.	குறுந்.	பட்டினப்.	மொத்தம்
		பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.				
19.	வாய்மொழி வழக்காறுகள்	--	--	47-50 (1)	--	13, 24, 39, 46, 49, 60, 65, 69, 101, 114, 116, 157, 161, 167, 169, 210, 214, 216, 226, 231, 246, 313, 315, 317, 327, 373, 377 (27)	75, 83, 137, 143, 152, 175, 176, 201, 203, 260, 261, 316, 341, 361, 360, 399 (16)	5-7, 205-207 (2)	46
20.	வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள்	28-30, 289-290, 295-296, 371-373, 388-372, 402-403, 457-461 (7)	--	65-66, 81-83, 189-192, 229-231, 359-360 (5)	51-52 (1)	279, 4, 32, 51, 98, 128, 161, 165, 169, 173, 206, 201, 202, 73, 216, 231, 370, 310, 246, 251, 268, 272, 273, 282, 288, 293, 322, 333, 335, 343, 356, 377, 392 (33)	267, 1, 23, 53, 87, 105, 114, 140, 178, 218, 307, 395, 260, 316 (14)	1-2, 84-88, 87-89, 90-93, 98-100, 159-160, 163-168 (7)	67
21.	சமய நம்பிக்கைகள்								
22.	தெய்வ கணங்கள்	--	--	--	--	34, 82, 201 (3)	89, 111, 376 (3)	38-41, 57-59, 181 (3)	9
23.	வழிபாட்டு முறைகள்	--	--	386-392, 537-538 (3)	51-52, 180-184 (2)	34, 47, 73, 165, 173, 202, 322, 367 (8)	53, 105, 178, 263, 360, 362, 366, 378 (8)	78-79, 84-88, 90-93, 153-155, 246-248 (5)	25
24.	மந்திரங்கள் குணியம்	--	--	--	--	24 (1)	--	--	1

வ. எண்	இன வரைவியல் கூறு	ஆற்றுப்படை				நற்.	குறுந்.	பட்டினப்.	மொத்தம்
		பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.				
25.	குழந்தை வளர்ப்பு முறை	5-8, 94-95, 134-137, 137-138, 220-223, 248-252 (6)	55-61 (1)	--	--	339, 380, 384, 392, 369 (5)	246, 287, 346, 394 (4)	23-25, 220-224, 293-299 (3)	19
26.	நடத்தை முறைகள்	--	213-215, 216-218 (2)	84-85 (1)	53-59, 73-78, 138-148, 149-156, 236-237 (5)	1, 11, 100, 142, 146, 148, 155, 287, 329, 352, 160, 164, 166, 220, 223, 266, 270, 330, 342, 377 (20)	127, 129, 173, 184, 225 (5)	--	33
27.	பால் இனப் பகுப்பு	25-47 (1)	--	--	--	128, 120, 339 (3)	19, 34, 78, 80, 84, 91, 100, 116, 198, 210, 258, 323, 393 (13)	--	17

வ. எண்	இன வரைவியல் கூறு	ஆற்றுப்படை				நற்.	குறுந்.	பட்டினப்.	மொத்தம்
		பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.				
28.	தொழிற்பகுப்பு	46-66, 110-111, 112-116, 139-141, 155-160, 248-249, 300-301, 436-437, 169-172, 80-89, 94-95, 471-472, 163-165, 51-58, 65-66, 177-183 (16)	54-55, 250-258, 189-190 (3)	315-318, 418-420, 464-470, 461-463 (4)	16-22, 193-196, 4-22, 214-215, 216-217 (5)	4, 20, 33, 38, 59, 60, 63, 69, 84, 77, 111, 118, 127, 133, 138, 142, 153, 164, 169, 183, 188, 189, 195, 199, 200, 207, 210, 212, 215, 221, 239, 254, 256, 274, 276, 288, 289, 293, 295, 298, 303, 312, 331, 336, 352, 353, 354, 363, 364, 374, 388, 392, 389 (53)	12, 16, 23, 61, 80, 100, 117, 124, 131, 155, 156, 221, 258, 269, 272, 283, 304, 309, 318, 297, 390 (21)	29-32, 121-125, 179-181 (3)	106
29.	உற்பத்தி முறைகள்	275-281, 163-166, 186-187, 196-201, 268-272, 230-231, 232-247, 257-262, 270-271, 469 (10)	188-189 (1)	108, 471 (2)	242-248, 208, 193 (3)	12, 57, 122, 125, 175, 25, 24, 98, 89, 138, 111, 108, 121, 194, 206, 209, 215, 240, 259, 275, 306, 363, 311, 309, 331, 340, 350, 353, 370, 393, 400, 337 (32)	10, 72, 100, 131, 155, 176, 198, 214, 222, 220, 225, 261, 269, 282, 291, 309, 304, 320, 333, 339, 367, 369, 371, 375, 392, 396 (26)	8-10, 11-15, 111-112 (3)	77
30.	நுகர்வு முறை	97-100, 192-196,	157-158,	151-157, 167-	84-88,	24, 59, 60, 73,	37, 92, 235, 179,	61-64, 176-	75

வ. எண்	இன வரைவியல் கூறு	ஆற்றுப்படை				நற்.	குறுந்.	பட்டினப்.	மொத்தம்
		பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.				
31.	உணவு முறை	132-133, 139-142, 142-143, 168, 341-345, 175, 473-477, 86-99, 255-256 261-262, 223-224, 356-360, 275-279 (15)	173-176, 193-194 (3)	169, 170-183, 246-251, 282-286, 408-412, 416-417, 425, 434-439, 440-445, 454-460, 464-468, 521-529, 461-566 (14)	102-109, 111-119, 156-158 (4)	82, 83, 85, 110, 113, 119, 131, 153, 168, 206, 210, 271, 274, 276, 295, 280, 59, 311, 336, 340, 388 (25)	167, 262, 274, 277, 293, 371, 379, 389 (12)	178 (2)	
32.	பரிமாற்ற முறைகள்	---	---	413-414 (1)	214-215, 216-217 (2)	38, 183, 254, 336 (4)	221, 266, 269 (3)	29-32, 208-210 (2)	12
33.	பங்கீட்டு முறைகள்								
34.	சமூகக் கட்டுப்பாடு	67-82, 272-274, 400 (3)	206 (1)	193-196, 488-491, 197-199, 203-210 (4)	---	81, 134, 165, 213, 315, 378, 376, 388 (8)	15, 18, 47, 181, 182, 261 (6)	120-121, 194-197, 349-351 (3)	25
35.	மரபுசார் சட்டங்கள்								
36.	குற்றங்கள் தண்டனைகள்	---	---	---	---	---	2, 96, 107, 164, 292 (5)	276-282 (1)	6
37.	அரசியல் முறைகள்	414-420, 421-428, 441-447, 494-500 (4)	210-212 (1)	77-80, 550-556, 557-560 (3)	227-237 (1)	141, 150, 381, 400 (4)	59, 73, 80, 260, 275, 276, 393 (7)	120-125, 131-135, 228-230, 274-275 (4)	24
38.	உளவியல் பாங்குகள்	---	246-249 (1)	232-241, 545-548 (2)	60-63 (1)	98, 135 (2)	376 (1)	---	7
39.	மரபுசார் அறிவு	246-247 (1)	207-209 (1)	287-288,	132-138	82, 44, 98, 116,	12, 16, 192, 261,	1-5, 53-55,	31

வ. எண்	இன வரைவியல் கூறு	ஆற்றுப்படை				நற்.	குறுந்.	பட்டினப்.	மொத்தம்
		பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.				
40.	அறிதிறன் முறைகள்			376-383, 392-393, 446-447, 545-548, 557-566, 394-395 (7)	(1)	175, 212, 315, 359, 372, 376 (10)	315, 353 (6)	169-171, 225-227, 271-273 (5)	
41.	மருத்துவ முறைகள்	--	--	--	--	40, 53, 116 (3)	157, 225, 308 (3)	--	6
42.	கைவினைத் தொழில்கள்	283-284 (1)	--	418-420, 428-431 (2)	16-19 (1)	118, 351 (2)	221, 345 (2)	47-50 (1)	8
43.	அழகியற் சிந்தனைகள்	215-219, 220-223 (2)	121-122, 250-258, 428-431 (3)	--	--	54, 57, 58, 70, 96, 102, 140, 159, 181, 225, 265, 277, 337, 344, 366 (15)	11, 52, 58, 113, 116, 142 (6)	--	26
44.	ஆடை அணிகலன்கள்	--	--	561-568, 569, 575 (2)	79-83, 153-155, 159-168 (3)	8, 70, 77, 120, 133, 225, 328, 366, 90, 390, 391 (11)	11, 31, 147, 148, 159, 161, 260, 274, 294, 295, 348, 356, 67, 365 (14)	146-150 (1)	31
45. 2	விழாக்கள்	410-411 (1)	--	349-351 (1)	--	19, 90, 200, 348, 360, 390, 170, 293 (8)	31, 41, 223, 386 (4)	156-158 (1)	15

வ. எண்	இன வரைவியல் கூறு	ஆற்றுப்படை				நற்.	குறுந்.	பட்டினப்.	மொத்தம்
		பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.				
46.	இசை மரபு	175-182, 182-184, 391-392, 370-371, 462-464 (5)	34-37, 159-160, 221-230 (3)	1-11, 23-37, 39-40, 278-281, 292-296, 305-314, 359-360, 469-470, 471-475, 532-538, 537-538, 539-540 (12)	17-24, 51-52, 108-111, 211-213 (4)	17, 30, 50, 67, 77, 95, 104, 108, 113, 130, 186, 212, 244, 255, 300, 322, 323, 350, 364, 380, 360, 394 (22)	15, 19, 33, 59, 69, 7, 336, 360, 78, 169, 291, 323, 328, 365 (14)	113-116, 156-158, 252-255 (3)	63
47.	நடனம் / கூத்து	--	--	42-46, 535-536 (2)	108-111 (1)	50, 95 (2)	7, 31, 89, 364 (4)	--	9
48.	விளையாட்டுகள்	248-249, 386-387, 389-390 (3)	55-61 (1)	432-433 (1)	187-188, 240-241 (2)	3, 9, 27, 44, 58, 68, 90, 106, 110, 121, 123, 127, 140, 254, 259, 331, 363, 143, 155, 172, 179, 184, 191, 250, 341, 362, 395 (27)	48, 61, 80, 144, 179, 229, 238, 396, 241, 243, 294, 303, 305, 316, 326, 341, 346, 401 (18)	23-25, 59-60, 73-74, 75-77 (4)	56
49.	பேர்	--	--	86-89 (1)	--	10, 14, 18, 77, 104, 379, 387, 113, 153, 180, 349, 367 (12)	91 (1)	69-72, 231-235, 236-239, 281-292 (4)	18

வ. எண்	இன வரைவியல் கூறு	ஆற்றுப்படை				நற்.	குறுந்.	பட்டினப்.	மொத்தம்
		பெரும்பாண்.	சிறுபாண்.	மலைபடு.	பொருநர்.				
50.	தாவரங்கள், விலங்குகள்	--	129-131, 163-167, 167-168, 188-189, 221-222, 195-199, 177-178, 259-261, 181-181 (9)	100-101, 102-106, 107-108, 109-110, 112-113, 114-114, 145-150, 307-314, 404-407, 413-416, 471-474, 498-510 (12)	183-186, 189-192, 208-213 (3)	2, 11, 14, 18, 19, 21, 22, 24, 29, 31, 47, 48, 57, 79, 80, 82, 83, 86, 87, 92, 98, 99, 103, 107, 108, 113, 114, 116, 119, 125, 164, 186, 192, 193, 195, 202, 203, 205, 212, 247, 252, 263, 272, 278, 292, 126, 137, 141, 144, 148, 151, 154, 158, 162, 163, 213, 217, 221, 222, 228, 232, 233, 235, 242, 303, 304, 318, 325, 340, 367, 350, 383 (72)	3, 16, 22, 24, 26, 27, 29, 37, 38, 50, 64, 65, 68, 74, 79, 82, 83, 88, 90, 91, 106, 115, 121, 134, 136, 138, 141, 160, 170, 172, 179, 180, 181, 183, 187, 202, 208, 213, 225, 232, 235, 239, 240, 249, 250, 254, 255, 256, 257, 261, 275, 278, 288, 301, 319, 322, 324, 332, 338, 340, 342, 343, 344, 346, 352, 364, 338, 388, 401 (70)	13-15, 16-20, 44-46, 51-52, 87-88, 138-141, 201-202, 231-235, 239-242, 249-251 (10)	176
51.	புழங்கு பொருட்கள்	--	--	--	--	25, 74, 19, 134, 177, 207, 240, 308, 315, 388 (10)	29, 192, 245 (3)	163-167 (1)	14
52.	வகைப்பாட்டு முறைகள்	--	--	319-348, 498-506, 507-529, 569-575 (4)	--	93, 113 (2)	--	187-192 (1)	7

[illegible]

முடிவுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் இனவரைவியல் கூறுகள்” எனும் தலைப்பில் அமைந்த இவ்ஆய்வின் வழி, சங்க இலக்கியங்களில், முழுமையான இனவரைவியல் ஆய்வினை நிகழ்த்த இயலும் என எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆய்வு எல்லைக்குள் அமைந்த தரவுகளைக் கொண்டு தலைப்பின் நோக்கத்தை நிறைவு செய்ய இயலுமெனில், பதினெண்மேற்கணக்கு நூல்கள் முழுவதும் ஆராயப்பட்டிருந்தால், ஐந்திணைக் குழுக்களை மட்டுமல்லாது பிற இனங்களின் இனவரைவியல் கூறுகளையும் எடுத்துரைத்திருக்க இயலும். ஆய்வு எல்லைகளில் தொகுக்கப்பட்ட இனவரைவியல் கூறுகள், ஆய்வேட்டின் வரையறைகளுக்குப் போதுமானதாக இருந்ததால், ஐந்திணை இனக்குழுக்கள் மட்டும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்ஆய்வேட்டில் அமைந்த முதல் இயலான ‘இனக்குழுக்களின் நிலமும் வாழ்விடமும்’ என்ற பகுதியில், இயற்கையாக அமைந்த நிலத்தைச் சூழலுடன் ஏற்றுக் கொண்டு தன்னிறைவுடன், ஐந்திணைக் குழுக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது வெளிப்படுகிறது. இவர்கள் தத்தமது நிலத்தில் கிடைத்தப் பொருள்களைக் கொண்டு, வாழ்விடங்களை அமைத்துள்ளனர். முல்லை - வரகு வைக்கோலால் வேய்ந்த குடில்; குறிஞ்சி - மலைக் குகைகள், தருப்பைப் புல்லால் வேய்ந்த குடில்; பாலை - ஈச்ச இலையால் வேய்ந்த குடில்; மருதம் - வளமனை; நெய்தல் - உறுதியான பனை மடலால் வேய்ந்த இல்லங்களில் இருந்துள்ளனர். இதிலிருந்து இயற்கையைப் பாழ்படுத்தாது இல்லங்களை அமைத்துக் கொண்ட நல் உள்ளங்கள், இயற்கை மீது கொண்ட பற்று ஆகியன வெளிப்பட்டுள்ளன. இங்கு தாவரங்களும், விலங்குகளும் தத்தமது நிலத்திற்குள்ளும், நிலம் கடந்தும் சுதந்திரமாக இருந்துள்ளன. ஏனெனில் அக்காலத்தில் உற்பத்தி நிலங்கள், நிறுவனங்களுக்காக விற்கப்பட்டதுமில்லை. ஏரிகள் சேரிகளாக்கப்பட்டதும் இல்லை. மக்களின் மனங்களைப் போல, நிலங்களும் பரந்து காணப்பட்டதால், விலங்குகள் மக்கள் இருப்பிடத்திற்குள் வருவதற்கான தேவை ஏற்படவில்லை. நிலங்களில் பெயர் கொண்டு குறிப்பிடப்படாத நிலமாகப் பாலை நிலம் இருந்துள்ளது. நடுவண் ஐந்திணைகளுக்குள் ஒழிந்த (மறைக்கப்பட்ட) நிலமாகப்

பாலை இருந்துள்ளது. சங்க கால மக்களால் பாலை நில ஒழுகலாறுகள் கடைபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. எனில் ‘பாலை’ தனித்த நிலமில்லை நாநிலத்திற்குள் அமைந்த பொது நிலமானது புலப்படுகிறது.

‘இனக்குழுக்களின் உணவும் உற்பத்தியும்’ எனும் பகுதியில் வன்புல வேளாண்மையையும், மென்புல வேளாண்மையும், உவர்நில வேளாண்மையையும் வெளிப்பட்டுள்ளது. மக்கள் தங்களது தேவைக்குத்தக்க உணவுகளை உற்பத்தி செய்துள்ளனர். அதில் எஞ்சிய பொருள்கள் மட்டும் விற்பனை செய்யப்பட்டுள்ளன. எஞ்சியவற்றைக் கொண்டு வருவாய் ஈட்டியுள்ளனர். மாறாக வருவாய்க்காகப் பொருள்கள் விற்கப்படவில்லை என்பதை நோக்க வேண்டும். குறிஞ்சி நில மக்கள் வேட்டையாடி சேகரித்து வைத்த யானைத் தந்தத்தினைப் (குறுந்.100) பசிக் கொடுமையால் விற்றுள்ளனர் என்பதிலிருந்து, சூதுகளவாத மக்களின் உள்ளம் வெளிப்பட்டுள்ளது. ஆரோக்கியத்தை அளிக்கும் உணவுகளை மட்டுமே உண்டுள்ளனர். வன்புல வேளாண்மையில் பயிரிடப்பட்ட வரகின் உறை வலிமை, அதனை உண்ட மக்களின் உடல் வலிமையால் புலப்படுகிறது. பாலை நில மக்களின் உணவு முறைகளும், பழக்கவழக்கங்களும் முல்லை, குறிஞ்சி மக்களோடு ஒன்றுபட்டுள்ளது. தொல்காப்பியமும் சிலப்பதிகார வர்ணனைகளும் குறிப்பிடுவதுபோல, பாலையானது முல்லை அல்லது குறிஞ்சி நிலத்தில் இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. மற்ற நிலங்களைக் காட்டிலும் மருதத்தில் நிறைவான உணவுமுறைகளும், உற்பத்தி முறைகளும் வெளிப்பட்டுள்ளன. மூவகையான உற்பத்தி முறைகளைக் கொண்ட நெய்தல் நிலத்தில் ‘கள்’ சிறந்த களைப்பைத் தீர்க்கும் உணவாக இருந்துள்ளது. மீன்கள் சிறந்த இறைச்சியாக இருந்துள்ளன. இவ்வாறு சங்க கால மக்கள் உழைத்தல், உண்ணல், மகிழ்தல் என நிறைவான வாழ்வை வாழ்ந்ததைக் காணமுடிகிறது. ஓடி ஓடி உழைத்துப் பெற்ற செல்வங்களைவிட விலைமதிக்க முடியாத செல்வமாக ஆரோக்கியம் அமைந்ததைச் சங்க கால மக்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்ததால்தான் ஆரோக்கியமான உணவுகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. இவர்கள் தேவைகளைச் சுருக்குவதால் தன்னிறைவான வாழ்வைப் பெற இயலுமென வாழ்ந்து காட்டியுள்ளனர்.

‘இனக்குழுக்களின் குடும்ப அமைப்பும் உறவுமுறைகளும்’ என்ற பகுதியில் சங்க காலக் குடும்ப அமைப்பும் உறவு முறைகளும் வெளிப்பட்டுள்ளன. பக்தவத்சல பாரதி குறிப்பிட்ட எழுவகைக் குடும்ப முறைகளில் ‘பலதாரக் குடும்ப முறை’ சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை. தலைவனைத் தலைவி பிரிவதாகவும் (நற்.250) வெறுப்பதாகவும் கூறப்படுகிறதே ஒழிய, பிரிந்து வாழ்ந்ததற்கான குறிப்புகள் ஆய்வு எல்லைக்குள் புலப்படவில்லை. சிதைந்த குடும்ப முறைகளிலும் அவ்வாறே மணமுறிவு போன்ற சூழல் காணப்படுகிறதே ஒழிய (குறுந்.354), மணமுறிவு கொண்டு தனித்து வாழ்ந்ததாகத் தென்படவில்லை. ஆயினும் இறப்பால் சிதைந்த குடும்பத்தைச் சங்க இலக்கியத்தில் (நற்.353) காணமுடிகிறது. தனித்து வாழும் கைம்மை மகளிரின் வாழ்க்கை, ஒழுக்கத்திற்கு கொடுத்த மதிப்பினை வெளிப்படுத்துகிறது. அக்காலம் முதல் இக்காலம் வரை குடும்ப அமைப்பும் உறவு முறைகளும் ஒன்றுபடுகின்றன. முதன்மை உறவுகளையும், கிளை உறவுகளையும் ஐந்திணைக் குழுக்களின் வழிக் காணமுடிகிறது. உறவுகளுடன் கூட்டுக் குடும்பமாக வாழ்ந்த சமூகத்தில் தனிக் குடும்பங்கள் தோன்றியதையும் காணமுடிகிறது. இக்காலத்தில் கூட்டுக் குடும்பங்கள் குறைந்து தனிக் குடும்பங்கள் பெருகியதால், இடப்பற்றாக்குறை ஏற்பட்டு, நிலங்கள் பகுக்கப்பட்டு, பாழ்பட்டன. தனிக்குடும்ப முறைகள், தன்னலத்திற்கு வழிவகுத்தன. வளமான எதிர்காலம் உருவாக வேண்டுமெனில் கூட்டுக் குடும்பமும், முன்னோர்களின் அறிவுரைகளும் அவசியமாகின்றன. சங்க கால இனக்குழு மக்களின் பற்றுகோடாகக் குடும்பங்கள் அமைகின்றன. உறவுகள் சூழ்ந்த குடும்பத்தில் தமர் நலம் மதிக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் கணவனுடன் வறுமையில் வாழ்ந்தாலும், எவ்வித எதிர்ப்பார்ப்புகளும் இன்றி வாழ்ந்துள்ளனர். அக்காலத்தில் குழந்தைகள் குல மரபுகளைப் பின்பற்றுபவர்களாக வளர்க்கப்பட்டுள்ளனர் என்பதை இவ்வியல் வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

‘இனக்குழுக்களின் தொழிலும் பொருளாதாரமும்’ என்ற பகுதியின் வழியாகத் தொழில் அடிப்படையில் பேதங்கள் புகாத பூலோகத்தைக் காணமுடிகின்றது. நிலம் சார்ந்தும், தொழில் சார்ந்தும் மக்கள், சிறப்புப் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். பழமையான நிலம், வளம் குன்றியதால் நிலம் சார்ந்த மக்கள் வாழ்வாதாரத்தைத் தேடி இடம்பெயர்ந்ததும்; பூர்வீகத்தை

மறவாதவர்களாகப் பாலை நில மறவர்கள் இருந்ததும் வெளிப்பட்டுள்ளது. சங்க கால மக்கள் பழமையான குலம், பழமையானக் குடிப் பெருமைக் கொண்டவர்களாதலால் பண்டமாற்றிலும் அறப் பண்பாட்டைக் கடைபிடித்துள்ளனர். நெல்லும் உப்பும் ஒன்றென மதித்த மக்கள், காசுகளின் புழக்கம் தென்பட்டாலும் (குறுந்.67, 148) அதனைப் பொருட்படுத்தியதாகத் தென்படவில்லை. அக்காலத்தில் மனிதர்களை மனிதத்துவம் கொண்டு எடை போட்டுள்ளனர். தொழிலிலும், பொருளாதாரத்திலும் வழு உரைத்தல் வழக்கில் இல்லாத வாழ்வை வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. எனவே தான் அக்காலத்தில் கொல்லையை உழுதாலும் (நற்.389) செல்வங்கள் கிடந்துள்ளன.

‘இனக்குழு மக்களின் பண்பாடுகள்’ என்ற பகுதியில் சங்க கால மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடுகள் ஆன நிலையை அறிமுடிகிறது. பண்பட்ட வாழ்வு வாழ்ந்ததால்தான் இன்றளவும் அவர்களது பழக்கவழங்கள் பண்பாடுகளாக மிளிக்கின்றன. இரவு விருந்தோம்பல், நிலம் கடந்த ஒற்றுமை, மரங்களையும் (ஆலமரப் பெருமை) மதித்தப் பண்பாடு, மடலேறுதல், அறத்தோடு நிற்பல் முதலியவை இனக்குழு மக்களின் பசுமை மாறாத வாழ்விற்கு அடித்தளமாக அமைந்தமை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுவான வழிபாட்டினை நடத்தும் குயவன், ஆலமரப் பண்பாடு, பல்லி சகுனம், பிறை வழிபாடு முதலிய தன்மைகள், மூத்த குடிப்பெருமை கொண்ட நிலம் ‘பாலை’ என்பதை மெய்ப்பிக்கின்றன. அவர்களது இயற்கையான அழகுக் குறிப்புகள், அறிவாற்றல் மற்றும் விளையாட்டுகள் முதலியவை இன்றைய கால மக்கள் அறியாமையால் தவறவிட்ட நற்பேறுகள் ஆகின்றன.

இவ்வாறு ஆய்வு எல்லைக்குள் அமைந்த இனவரைவியல் கூறுகளின் வழியாக இனக்குழு மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள் மற்றும் சமூகப் பண்பாடுகளை அறியமுடிகின்றது. இவர்களது தன்னலமில்லாத பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், உற்பத்தி, தொழில் முறைகள், பொருள்சார்ப் பண்பாடுகளைக் காட்சிப் பொருளாகக் காணாது, மீண்டும் பின்பற்றுவதன் வாயிலாக இக்காலத்திலும் பொற்காலத்தை உருவாக்க இயலும் என்பது ஆய்வாளரது கருத்தாகும்.

மேலாய்வுக் களங்கள்

இவ்ஆய்வுத் தலைப்பில் சேகரிக்கப்பட்ட தரவுகளின் வழியாக இனக்குழு மக்களின் வாழ்வியல் வெளிப்படுவதோடு பிற இனங்களும் இருந்ததற்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. இசையினக் குழுக்கள் (ஆற்றுப்படை), எவ்வி (குறுந்.19), எழினி (குறுந்.80), ஆய் (குறுந்.84), கடையெழு வள்ளல்கள் (ஆற்றுப்படை), அஞ்சி (குறுந்.91), குட்டுவன் (குறுந்.34), ஓரி (குறுந்.100), மலையன் (குறுந்.198), கோசர் (குறுந்.15), தொண்டையர் குலம் (பெரும்.454), நள்ளி (குறுந்.210), அழிசி (குறுந்.258), அதிகன் (குறுந்.393) ஆகியோர் காணப்படுகின்றனர். இவ்இனங்களை இனவரைவியலின் வாயிலாக இனங்கண்டு வெளிப்படுத்துவதன் வாயிலாக சங்க இலக்கியத்தின் தனித்துவம் வெளிப்படுவதோடு, தமிழர் மரபினையும் உலகறியச் செய்ய இயலும்.

எதிர்கால ஆய்வுக் களங்களாக

1. சங்ககாலக் குல மரபினர்: இனவரைவியல் பார்வை.
2. இரட்டை நானூறுகளில் இனவரைவியல் கூறுகள்
3. எட்டுத்தொகையில் இனவரைவியல் கூறுகள்
4. பத்துப்பாட்டில் இனவரைவியல் கூறுகள்
5. சங்கம் மருவிய கால அக நூல்களில் இனவரைவியல் கூறுகள்